

Dziennik Urzędowy

L 150

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57
20 maja 2014

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 1216/2009 i (WE) nr 614/2009 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów ⁽¹⁾ 59
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 512/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 912/2010 ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS 72
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego oraz uchylające decyzję Rady 2007/125/WSiSW 93
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego 112

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 515/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz oraz uchylające decyzję nr 574/2007/WE	143
★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE	168
★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 ⁽¹⁾	195

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2014/283/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów ⁽¹⁾	231
★ Protokół z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów	234

2014/284/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie zawarcia Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Indonezji dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej	250
★ Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Indonezji dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej	252

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 510/2014

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 1216/2009 i (WE) nr 614/2009

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy dostosować rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 614/2009 ⁽⁴⁾ w wyniku wejścia w życie Traktatu z Lizbony, a w szczególności w wyniku wprowadzenia w nim rozróżnienia między aktami delegowanymi i aktami wykonawczymi. Aby zwiększyć jasność i przejrzystość obowiązujących przepisów, potrzebne są dalsze dostosowania.
- (2) Do dnia 31 grudnia 2013 r. głównym instrumentem wspólnej polityki rolnej (zwanej dalej „WPR”) przewidzianym w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) było rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽⁵⁾.
- (3) W ramach reformy WPR rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 zostało zastąpione, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r., rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽⁶⁾. Rozporządzenia (WE) nr 1216/2009 i (WE) nr 614/2009 powinny zostać dostosowane w celu uwzględnienia tego rozporządzenia i w celu zachowania spójności zasad handlu z państwami trzecimi w odniesieniu do, z jednej strony, do produktów rolnych, a z drugiej – do towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych.
- (4) Niektóre produkty rolne wykorzystuje się do produkcji zarówno przetworzonych produktów rolnych, jak i towarów niewymienionych w załączniku I do TFUE. Konieczne jest wprowadzenie środków w ramach WPR i w ramach wspólnej polityki handlowej, aby wziąć pod uwagę wpływ handlu tymi produktami i towarami na osiągnięcie celów art. 39 TFUE oraz oddziaływanie środków przyjętych celem wykonania art. 43 TFUE na pozycję gospodarczą tych produktów i towarów, zważywszy na różnicę pomiędzy kosztami związanymi z zaopatrywaniem się w produkty rolne w Unii i na rynku światowym.
- (5) W celu uwzględnienia różnej sytuacji rolnictwa oraz przemysłu rolno-spożywczego w Unii, istnieje w Unii rozróżnienie pomiędzy produktami rolnymi wymienionymi w załączniku I do TFUE a przetworzonymi produktami rolnymi niewymienionymi w tym załączniku. W niektórych państwach trzecich, z którymi Unia zawiera

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 90.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym), decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 10).⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 614/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka (Dz.U. L 181 z 14.7.2009, s. 8).⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1).⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

umowy, może nie być takiego rozróżnienia. Dlatego też należy przewidzieć rozszerzenie ogólnych zasad mających zastosowanie do przetworzonych produktów rolnych niewymienionych w załączniku I do TFUE na niektóre produkty rolne wymienione w tym załączniku, gdy umowa międzynarodowa przewiduje utożsamianie obu tych rodzajów produktów.

- (6) Odniesienie w niniejszym rozporządzeniu do umów międzynarodowych zawartych lub tymczasowo stosowanych przez Unię zgodnie z TFUE należy rozumieć jako odniesienie do art. 218 TFUE.
- (7) W celu zapobieżenia lub przeciwdziałania niekorzystnemu wpływowi, jaki przywóz niektórych przetworzonych produktów rolnych mógłby mieć na rynek unijny i na efektywność WPR, powinna istnieć możliwość objęcia przywozu takich produktów dodatkowymi należnościami celnymi, jeśli spełnione zostały określone warunki.
- (8) Albumina jaja i albumina mleka są przetworzonymi produktami rolnymi, które nie zostały ujęte w załączniku I do TFUE. Ze względu na harmonizację i uproszczenie wspólny system handlu albuminą jaja i albuminą mleka określony w rozporządzeniu (WE) nr 614/2009 należy włączyć do zasad handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych. Biorąc pod uwagę fakt, że jaja można w dużej mierze zastąpić albuminą jaja i, w pewnym stopniu, albuminą mleka, zasady handlu albuminą jaja i albuminą mleka powinny odpowiadać zasadom handlu ustalonym w odniesieniu do jaj.
- (9) Konieczne jest określenie głównych zasad mających zastosowanie do zasad handlu przetworzonymi produktami rolnymi i towarami nieobjętymi załącznikiem I pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych, bez uszczerbku dla przepisów szczególnych dotyczących preferencyjnych zasad handlu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012⁽¹⁾, a także innych unijnych niezależnych zasad wymiany handlowej. Konieczne jest również wprowadzenie możliwości ustalania obniżonych należności celnych przywozowych i kontyngentów taryfowych oraz przyznawania refundacji wywozowych zgodnie z tymi głównymi zasadami. Te zasady i przepisy powinny uwzględniać ograniczenia dotyczące należności celnych przywozowych i subsydiów wywozowych wynikające ze zobowiązań przyjętych przez Unię na mocy umów w ramach WTO i umów dwustronnych.
- (10) Ze względu na bliskie powiązania między rynkiem albuminy jaja i albuminy mleka a rynkiem jaj powinno być możliwe wymaganie przedstawienia pozwolenia na przywóz albuminy jaja i albuminy mleka oraz zawieszenie procedury uszlachetniania czynnego albuminy jaja i albuminy mleka, jeśli na rynku tych produktów lub na rynku jaj w Unii występują zakłócenia lub mogą one wystąpić z powodu procedury uszlachetniania czynnego albuminy jaja i albuminy mleka. Powinna istnieć możliwość objęcia wydawania pozwoleń na przywóz albuminy jaja i albuminy mleka objętych pozwoleniem oraz dopuszczania ich do swobodnego obrotu wymogami dotyczącymi miejsca ich wytworzenia, pochodzenia, autentyczności i cech jakościowych.
- (11) Aby uwzględnić zmiany w handlu i rozwój sytuacji na rynku, potrzeby rynków albuminy jaja i albuminy mleka lub rynku jaj oraz wyniki monitorowania przywozu albuminy jaja i albuminy mleka, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zasad dotyczących poddania przywozu albuminy jaja i albuminy mleka w celu dopuszczania do swobodnego obrotu obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz, przepisów dotyczących praw i obowiązków wynikających z pozwolenia na przywóz oraz jego skutków prawnych, przypadków, w których stosuje się tolerancję w odniesieniu do przestrzegania obowiązku przewidzianego w pozwoleniu, zasad dotyczących wydawania pozwolenia na przywóz i poddania dopuszczania do swobodnego obrotu obowiązkowi przedstawienia dokumentu wydanego przez państwo trzecie lub właściwą jednostkę, potwierdzającego między innymi miejsce wytworzenia, pochodzenie, autentyczność i cechy jakościowe produktów, zasad dotyczących przekazywania pozwoleń na przywóz lub ograniczenia przekazywania tych pozwoleń, określania przypadków, w których przedstawienie pozwolenia na przywóz nie jest wymagane, i przypadków, w których złożenie zabezpieczenia gwarantującego przywóz produktów w okresie ważności pozwolenia jest lub nie jest wymagane.
- (12) Niektóre przetworzone produkty rolne niewymienione w załączniku I do TFUE uzyskuje się przy użyciu produktów rolnych, które są przedmiotem WPR. Stawki celne stosowane do przywozu tych przetworzonych produktów rolnych powinny równoważyć różnicę między cenami produktów rolnych wykorzystywanych do ich produkcji na rynku światowym i ich cenami na rynku Unii, przy jednoczesnym zapewnieniu konkurencyjności danego sektora przemysłu przetwórczego.
- (13) Zgodnie z niektórymi umowami międzynarodowymi przyznaje się obniżkę lub stopniowo znosi się należności celne przywozowe za przetworzone produkty rolne w odniesieniu do elementów rolnych, dodatkowych ceł za cukier i mąkę oraz stawek celnych ad valorem w ramach polityki handlowej Unii. Powinna istnieć możliwość ustalania tych obniżek poprzez odniesienie do elementów rolnych stosowanych w handlu niepreferencyjnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1).

- (14) Element rolny należności celnej przywózowej powinien równoważyć różnicę między cenami produktów rolnych wykorzystywanych do produkcji określonych przetworzonych produktów rolnych na rynku światowym i ich cenami na rynku unijnym. Konieczne jest zatem utrzymanie ścisłego powiązania pomiędzy obliczaniem elementu rolnego należności celnej przywózowej mającej zastosowanie do przetworzonych produktów rolnych a tej mającej zastosowanie do produktów rolnych przywożonych w niezmienionym stanie.
- (15) W celu wdrożenia umów międzynarodowych przewidujących obniżenie lub stopniowe znoszenie należności celnych przywózowych za przetworzone produkty rolne w odniesieniu do konkretnych produktów rolnych wykorzystanych albo uznanych za wykorzystane do produkcji przetworzonych produktów rolnych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do sporządzenia wykazu produktów rolnych, które mają zostać uznane za wykorzystane do produkcji przetworzonych produktów rolnych, określania równoważnych ilości i zasad przeliczania innych produktów rolnych na równoważne ilości konkretnych produktów rolnych uznanych za wykorzystane, elementów niezbędnych do obliczania zredukowanego elementu rolnego oraz obniżonych ciał dodatkowych, a także metod tego obliczania oraz nieznacznych kwot, dla których zredukowane elementy rolne i obniżone dodatkowe cła za cukier i mąkę ustala się na zero.
- (16) Istnieje możliwość przyznawania koncesji taryfowych na przywóz w odniesieniu do nieograniczonych ilości danych towarów lub w odniesieniu do ograniczonych ilości produktów objętych kontyngentem taryfowym. W przypadku gdy, zgodnie z niektórymi umowami międzynarodowymi, przyznaje się koncesje taryfowe w ramach kontyngentów taryfowych, kontyngenty te powinna wprowadzać i nimi zarządzać Komisja. Z przyczyn praktycznych ważne jest, aby zarządzanie nierolną częścią należności celnych przywózowych za towary, w odniesieniu do których uzgodniono preferencje taryfowe, podlegało tym samym zasadom co zarządzanie elementem rolnym.
- (17) Ze względu na bliskie powiązania między rynkami albuminy jaja i albuminy mleka a rynkiem jaj kontyngenty taryfowe dotyczące albuminy jaja i albuminy mleka powinno się wprowadzać i zarządzać nimi w ten sam sposób co kontyngentami taryfowymi dotyczącymi jaj na mocy rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. W razie potrzeby metody zarządzania powinny uwzględniać zapotrzebowanie rynku unijnego i konieczność zachowania jego równowagi, a także opierać się na metodach stosowanych w przeszłości, z uwzględnieniem praw wynikających z umów w ramach WTO.
- (18) W celu zapewnienia podmiotom gospodarczym równego dostępu do rynku i równego traktowania, uwzględnienia wymagań związanych z zapotrzebowaniem na rynku unijnym oraz zachowania równowagi na tym rynku należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do warunków, które muszą zostać spełnione, aby złożyć wniosek w ramach kontyngentu taryfowego, i przepisów odnoszących się do przekazywania praw objętych kontyngentem taryfowym, do uzależniania udziału w kontyngencie taryfowym od złożenia zabezpieczenia oraz specyficznego charakteru, wymogów lub ograniczeń mających zastosowanie do kontyngentów taryfowych.
- (19) W celu zapewnienia, aby wywożone produkty mogły pod pewnymi warunkami korzystać ze szczególnych regulacji przywózowych w państwach trzecich, na podstawie umów międzynarodowych zawartych przez Unię zgodnie z TFUE, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przepisów nakładających na właściwe organy państw członkowskich obowiązek wydania, na wniosek i po dokonaniu odpowiednich kontroli, dokumentu potwierdzającego, że produkty spełniają warunki, które w przypadku wywozu mogą uprawniać do korzystania ze szczególnych regulacji przywózowych w państwach trzecich, pod warunkiem spełnienia określonych warunków.
- (20) Istnieje ryzyko, że zapotrzebowanie przemysłu przetwórczego na surowce rolne nie będzie mogło w warunkach konkurencji zostać całkowicie zaspokojone przez surowce z Unii. W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽¹⁾ zezwolono na obejmowanie takich towarów procedurą uszlachetniania czynnego pod warunkiem spełnienia warunków ekonomicznych określonych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾. Rozporządzenie (EWG) nr 2913/1992 ma zostać zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽³⁾, jednak dopiero ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2016 r. Dlatego też właściwe jest odniesienie się do rozporządzenia (EWG) nr 2913/1992 w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności wobec faktu, że w przyszłości odniesienia do rozporządzenia (EWG) nr 2913/1992 mają być uznawane za odniesienia do rozporządzenia (UE) nr 952/2013. W wyraźnie określonych okolicznościach należy rozważyć warunki ekonomiczne, które muszą być spełnione, aby objąć określone ilości produktów rolnych procedurą uszlachetniania czynnego. Ilości te powinny zostać określone na podstawie bilansu dostaw. System świadectw uszlachetniania czynnego wydawanych przez państwa członkowskie powinien zapewniać sprawiedliwy dostęp do dostępnych ilości, równe traktowanie podmiotów gospodarczych i zrozumiałość.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s.1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2014 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

- (21) W celu zapewnienia ostrożnego i skutecznego zarządzania procedurą uszlachetniania czynnego, z uwzględnieniem sytuacji na unijnym rynku danych produktów oraz potrzeb i praktyk przemysłu przetwórczego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do wykazu produktów rolnych, na które można wydawać świadectwa uszlachetniania czynnego, praw wynikających ze świadectw uszlachetniania czynnego i ich skutków prawnych, przekazywania praw między podmiotami gospodarczymi i przepisów koniecznych dla wiarygodności i skuteczności systemu świadectw uszlachetniania czynnego, jeżeli chodzi o autentyczność świadectw, ich przekazywanie lub ograniczenia ich przekazywania.
- (22) W granicach określonych w zobowiązaniach Unii w ramach WTO ustanowić należy zasady dotyczące przyznawania refundacji wywozowych za niektóre produkty rolne wykorzystywane przy produkcji towarów niewymienionych w załączniku I do TFUE, aby uniknąć karania producentów tych towarów z powodu cen, które są zobowiązani stosować w odniesieniu do swoich dostaw w następstwie WPR. Refundacje te powinny pokrywać jedynie różnicę pomiędzy ceną produktu rolnego na rynku unijnym i na rynku światowym. Ustalenia te powinny zatem zostać wprowadzone jako część zasad handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych.
- (23) Wykaz towarów nieobjętych załącznikiem I kwalifikujących się do refundacji wywozowych powinien być ustalony z uwzględnieniem wpływu różnicy między cenami produktów rolnych wykorzystywanych do ich produkcji na rynku unijnym i na rynku światowym oraz potrzeby zrównoważenia tej różnicy w całości albo w części, aby ułatwić wywóz produktów rolnych wykorzystywanych w danych towarach nieobjętych załącznikiem I.
- (24) Należy zapewnić nieprzyznawanie refundacji wywozowych za przywożone towary nieobjęte załącznikiem I dopuszczone do swobodnego obrotu, które są przedmiotem powrotnego wywozu, są wywożone po przetworzeniu lub stanowią składnik innych towarów nieobjętych załącznikiem I. W odniesieniu do przywożonych zbóż, ryżu, mleka i przetworów mlecznych lub jaj dopuszczonych do swobodnego obrotu należy zapewnić nieprzyznawanie refundacji, jeśli towary są wywożone po przetworzeniu lub wchodzą w skład towarów nieobjętych załącznikiem I.
- (25) Stawki refundacji wywozowych za produkty rolne wywożone w formie towarów nieobjętych załącznikiem I powinny być ustalane według tych samych zasad i na tych samych warunkach, a także zgodnie z tą samą procedurą co stawki refundacji wywozowych za produkty rolne wywożone w niezmienionym stanie, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1308/2013 oraz rozporządzeniem Rady (UE) nr 1370/2013 ⁽¹⁾.
- (26) Biorąc pod uwagę z jednej strony ścisłe związki między towarami nieobjętymi załącznikiem I i produktami rolnymi, które są wykorzystywane do produkcji tych towarów nieobjętych załącznikiem I, a z drugiej strony różnice między tymi towarami i produktami, konieczne jest wprowadzenie możliwości stosowania do towarów nieobjętych załącznikiem I horyzontalnych przepisów dotyczących refundacji wywozowych określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013.
- (27) W celu uwzględnienia specyficznych procesów produkcyjnych i wymogów handlowych dotyczących towarów niewymienionych w załączniku I i zawierających niektóre produkty rolne należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przepisów dotyczących zasad odnoszących się do cech charakterystycznych towarów nieobjętych załącznikiem I, które mają zostać wywiezione, i produktów rolnych wykorzystywanych do ich produkcji, zasad dotyczących ustalania refundacji wywozowych za niektóre produkty rolne wywożone po przetworzeniu w towary nieobjęte załącznikiem I, zasad dowodowych w zakresie wykazania składu wywożonych towarów nieobjętych załącznikiem I, zasad wprowadzających wymóg sporządzenia deklaracji stosowania niektórych przywożonych produktów rolnych, zasad dotyczących zaliczania produktów rolnych do produktów podstawowych i określania ilości referencyjnej każdego z produktów podstawowych oraz stosowania przepisów horyzontalnych dotyczących refundacji wywozowych za produkty rolne do towarów nieobjętych załącznikiem I.
- (28) Przestrzeganie limitów wywozu wynikających z umów międzynarodowych zawartych lub tymczasowo stosowanych przez Unię zgodnie z TFUE należy zapewnić poprzez wydawanie świadectw refundacji na okresy referencyjne określone w umowach z uwzględnieniem corocznej kwoty przewidzianej w odniesieniu do drobnych eksporterów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1370/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych (Dz.U. L 346 z 20.12.2013, s. 12).

- (29) Refundacje wywozowe powinny być przyznawane do wysokości całkowitej dostępnej kwoty w zależności od konkretnej sytuacji handlu towarami nieobjętymi załącznikiem I. System świadectw refundacji powinien ułatwić skuteczne zarządzanie kwotami refundacji.
- (30) Należy przewidzieć ważność na terenie całej Unii świadectw refundacji wydanych przez państwa członkowskie i uzależnić ich wydanie od złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że podmiot wystąpi z wnioskiem o refundację. Należy określić zasady dotyczące refundacji według systemu wcześniejszego ustalania przyznawanych w zakresie wszystkich stosowanych stawek refundacji oraz składania i zwrotu zabezpieczeń.
- (31) W celu monitorowania wydatków na refundacje wywozowe i wdrażania systemu świadectw refundacji należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przepisów dotyczących praw i obowiązków wynikających ze świadectw refundacji, zasad dotyczących ich przekazywania lub ograniczeń ich przekazywania, przypadków i sytuacji, w których przedstawienie świadectwa refundacji lub złożenie zabezpieczenia nie jest wymagane, oraz tolerancji, w ramach której nie ma zastosowania obowiązek złożenia wniosku o refundację.
- (32) Uwzględniając wpływ zamierzonych środków odnoszących się do refundacji wywozowych, należy wziąć pod uwagę ogólnie przedsiębiorstwa przetwarzające produkty rolne, a w szczególności sytuację małych i średnich przedsiębiorstw. Z uwagi na specyficzne potrzeby drobnych eksporterów należy przydzielić im ogólną kwotę na każdy rok budżetowy i zwolnić ich z wymogu przedkładania świadectw refundacji na podstawie przepisów dotyczących refundacji wywozowych.
- (33) Jeśli na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 zostaną przyjęte środki w odniesieniu do wywozu produktu rolnego, a wywóz towarów nieobjętych załącznikiem I z wysoką zawartością tego produktu może przeszkodzić osiągnięciu celu tych środków, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia środków równoważnych, które należy wprowadzić w odniesieniu do wywozu tych towarów nieobjętych załącznikiem I, spełniając jednocześnie wszelkie zobowiązania wynikające z umów międzynarodowych.
- (34) Zgodnie z niektórymi umowami międzynarodowymi Unia może ograniczyć należności celne przywozowe i kwoty przypadające do zapłaty w odniesieniu do wywozu w celu zrównoważenia, w całości albo w części, różnic w cenach produktów rolnych wykorzystywanych do produkcji przetworzonych produktów rolnych lub towarów nieobjętych załącznikiem I. W odniesieniu do tych przetworzonych produktów rolnych i towarów nieobjętych załącznikiem I należy określić, że kwoty te są ustalane wspólnie jako część całkowitego cła oraz mają na celu zrównoważenie różnic między cenami produktów rolnych, które należy wziąć pod uwagę na rynku danego państwa lub regionu, a cenami na rynku unijnym.
- (35) Ponieważ skład przetworzonych produktów rolnych i towarów nieobjętych załącznikiem I może być istotny dla prawidłowego stosowania zasad handlu określonych w niniejszym rozporządzeniu, możliwe powinno być ustalenie ich składu przy wykorzystaniu analiz jakościowych i ilościowych.
- (36) W celu wdrożenia umów międzynarodowych zawartych przez Unię i zapewnienia przejrzystości i spójności ze zmianami do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 ⁽¹⁾ należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do uzupełnienia i zmiany niektórych, innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia i załączników do niego we wspomnianych celach.
- (37) Należy wprowadzić przepis dotyczący dostarczania przez państwa członkowskie Komisji i sobie nawzajem informacji niezbędnych do realizacji zasad handlu przetworzonymi produktami rolnymi i towarami nieobjętymi załącznikiem I.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

- (38) W celu zapewnienia integralności systemów informacyjnych oraz autentyczności i czytelności przekazywanych dokumentów i związanych z nimi danych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określania charakteru i rodzaju informacji, które mają być przekazywane, kategorii danych, które mają być przetwarzane, maksymalnych okresów ich przechowywania oraz celu przetwarzania, prawa dostępu do informacji lub systemów informacyjnych oraz warunków publikacji tych informacji.
- (39) Stosuje się przepisy Unii dotyczące ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, a w szczególności przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.
- (40) W celu uniknięcia zbędnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów i organów krajowych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do ustalania progu, poniżej którego mają nie być pobierane ani przyznawane kwoty z tytułu należności celnych przywózowych, dodatkowych należności przywózowych, obniżonych należności celnych przywózowych, refundacji wywozowych oraz kwot, jakie mają być pobierane lub przypadających do zapłaty przy kompensowaniu wspólnie ustalonej ceny.
- (41) Biorąc pod uwagę ścisłe związki między towarami nieobjętymi załącznikiem I a produktami rolnymi, które są wykorzystywane do produkcji tych towarów nieobjętych załącznikiem I, konieczne jest wprowadzenie możliwości stosowania odpowiednio do towarów nieobjętych załącznikiem I przepisów horyzontalnych dotyczących zabezpieczeń, kontroli, weryfikacji, nadzoru i kar określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 ⁽³⁾ i przyjętych na jego podstawie.
- (42) W celu zapewnienia stosowania przepisów horyzontalnych przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 do pozwoleń na przywóz i kontyngentów taryfowych na przywóz przetworzonych produktów rolnych oraz do refundacji wywozowych i świadectw refundacji dotyczących towarów nieobjętych załącznikiem I należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dostosowywania, w razie potrzeby, przepisów horyzontalnych dotyczących zabezpieczeń, kontroli, weryfikacji, nadzoru i kar przyjętych na podstawie tego rozporządzenia.
- (43) Przy przyjmowaniu aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych przed przyjęciem aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (44) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do przywozu należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie środków określających przetworzone produkty rolne, do których, w celu zapobieżenia lub przeciwdziałania wystąpieniu na rynku Unii niekorzystnych skutków, powinno się stosować dodatkowe należności przywózowe, środków do celów stosowania tych dodatkowych należności przywózowych w odniesieniu do terminów udowodnienia ceny importowej, składania dokumentacji dowodowej i określania poziomu dodatkowych należności przywózowych, środków ustalających reprezentatywne ceny i wielkości progowe do celów stosowania dodatkowych należności przywózowych, środków dotyczących formatu i treści pozwolenia na przywóz albuminy jaja i albuminy mleka, dotyczących składania wniosków oraz wydawania i stosowania tych pozwoleń na przywóz, dotyczących ich okresu ważności, dotyczących procedur odnoszących się do złożenia zabezpieczenia w odniesieniu do tych pozwoleń i jego wysokości, dotyczących dowodów spełnienia wymogów stosowania tych pozwoleń, dotyczących poziomu tolerancji w odniesieniu do przestrzegania obowiązku przywozu ilości wymienionej w pozwoleniu na przywóz oraz dotyczących wydawania zastępczych pozwoleń na przywóz oraz duplikatów pozwoleń na przywóz, środków dotyczących traktowania pozwoleń na przywóz przez państwa członkowskie, jak również dotyczących wymiany informacji potrzebnych do zarządzania systemem pozwoleń na przywóz albuminy jaja i albuminy mleka, w tym procedur odnoszących się do szczególnej pomocy administracyjnej pomiędzy państwami członkowskimi, obliczania należności celnych przywózowych i ustalania poziomu należności celnych przywózowych za przetworzone produkty rolne w ramach wykonywania międzynarodowych ugodnień.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 549).

- (45) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do przywozu należy również powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie środków określających ustalone ilości produktów rolnych uznane za wykorzystane do produkcji przetworzonych produktów rolnych w celu obniżenia lub stopniowego znoszenia należności celnych przywozowych stosowanych w handlu preferencyjnym i określenia odpowiednich wymogów dotyczących dokumentów, rocznych kontyngentów taryfowych oraz metody administrowania, jaka ma być stosowana w odniesieniu do przywozu przetworzonych produktów rolnych i niektórych produktów rolnych zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, procedur stosowania przepisów szczególnych określonych w umowach międzynarodowych lub aktach przyjmujących system przywozu lub wywozu dotyczących w szczególności gwarancji obejmujących charakter, miejsce wytworzenia i pochodzenie danego produktu, uznania dokumentu wykorzystywanego do weryfikacji tych gwarancji, złożenia dokumentu wydanego przez kraj wywozu i dotyczącego przeznaczenia i wykorzystania produktu, środków określających okres ważności pozwoleń na przywóz, procedury odnoszącej się do złożenia zabezpieczenia i jego wysokości, stosowania tych pozwoleń na przywóz, a w razie konieczności szczególne środki dotyczące zwłaszcza warunków składania wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz i udzielania pozwoleń w ramach kontyngentu taryfowego oraz określania odpowiednich wymogów dotyczących dokumentów.
- (46) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do przywozu i procedury uszlachetniania czynnego należy również powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie środków dotyczących zarządzania procesem, gwarantujących nieprzekraczanie ilości dostępnych w ramach kontyngentów taryfowych, i środków dotyczących ponownego przydzielenia niewykorzystanej ilości kontyngentu taryfowego, środków ochronnych przeciwko przywozowi do Unii zgodnie z rozporządzeniami Rady (WE) nr 260/2009 ⁽¹⁾ i (WE) nr 625/2009 ⁽²⁾ lub środków ochronnych przewidzianych w umowach międzynarodowych, środków dotyczących ilości produktów rolnych, na które mogą być wydawane świadectwa uszlachetniania czynnego, środków dotyczących realizacji systemu świadectw uszlachetniania czynnego w odniesieniu do wymaganych dokumentów i procedur składania wniosków oraz wydawania świadectw uszlachetniania czynnego, środków dotyczących zarządzania świadectwami uszlachetniania czynnego przez państwa członkowskie oraz procedur pomocy administracyjnej między państwami członkowskimi, środków ograniczających ilości, na które mogą być wydawane świadectwa uszlachetniania czynnego, odrzucających ilości objęte wnioskiem w odniesieniu do tych świadectw i zawieszających przyjmowanie wniosków o świadectwa uszlachetniania czynnego, jeśli dotyczą one dużych ilości, oraz środków zawieszających stosowanie procedury przetwarzania lub uszlachetniania czynnego albuminy jaja i albuminy mleka.
- (47) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wywozu należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie środków dotyczących stosowania stawek refundacji, dotyczących obliczania refundacji wywozowych, dotyczących zaliczania niektórych produktów do produktów podstawowych oraz określenia ilości referencyjnej produktów podstawowych, dotyczących ubiegania się o świadectwa wywozu, wydawania ich oraz zarządzania świadectwami wywozu niektórych towarów nieobjętych załącznikiem I do niektórych miejsc przeznaczenia, jeżeli jest to przewidziane w umowie międzynarodowej zawartej lub tymczasowo stosowanej przez Unię zgodnie z TFUE, oraz dotyczących traktowania ubytków produktów i strat ilościowych w trakcie procesu produkcji i przetwarzania produktów ubocznych.
- (48) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wywozu należy również powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie środków określających procedury zgłaszania i dowodów potrzebnych do wykazania składu wywożonych towarów nieobjętych załącznikiem I niezbędnych do wdrożenia systemu refundacji wywozowych, uproszczonych dowodów przybycia do miejsca przeznaczenia w przypadku refundacji zróżnicowanych, środków dotyczących stosowania zasad horyzontalnych w odniesieniu do refundacji wywozowych za towary nieobjęte załącznikiem I, środków dotyczących wdrażania systemu świadectw refundacji wywozowych w odniesieniu do składania, formatu i treści wniosków o wydawanie świadectw refundacji, formatu, treści i okresu ważności świadectwa refundacji, procedury składania wniosków i wydawania świadectw refundacji oraz ich stosowania, procedury odnoszącej się do złożenia zabezpieczenia i jego wysokości, poziomu tolerancji w odniesieniu do kwot refundacji wywozowych, o które nie wniesiono, oraz dowodów spełnienia zobowiązań wynikających ze świadectwa refundacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych krajów trzecich (Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1).

- (49) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wywozu i niektórych przepisów ogólnych należy również powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie środków dotyczących traktowania świadectw refundacji wywozowych przez państwa członkowskie i wymiany informacji, a także szczególnej pomocy administracyjnej między państwami członkowskimi w odniesieniu do świadectw refundacji, środków dotyczących ustalania łącznej kwoty przydzielonej drobnym eksporterom i indywidualnego progu zwolnienia z obowiązku przedstawiania świadectw refundacji, środków dotyczących wydawania zastępczych świadectw refundacji lub duplikatów świadectw refundacji, środków ograniczających kwoty, na które mogą być wydawane świadectwa refundacji, odrzucających ilości objęte wnioskiem w odniesieniu do tych świadectw oraz zawieszających przyjmowanie wniosków o wydanie świadectw refundacji, jeśli dotyczą one ilości przekraczających kwoty dostępne w oparciu o zobowiązania wynikające z umów międzynarodowych, niezbędnych zasad proceduralnych i technicznych kryteriów stosowania innych środków w odniesieniu do wywozu, środków ustalania mającej zastosowanie należności celnej w przypadku bezpośredniego wyrównywania w handlu preferencyjnym oraz odnośnych kwot przypadających do zapłaty przy wywozie do danego państwa lub regionu, środków zapewniających, że przetworzone produkty rolne deklarowane na wywóz w ramach preferencyjnej umowy handlowej nie są faktycznie wywożone w ramach niepreferencyjnej umowy handlowej lub *vice versa*, środków dotyczących metod analizy jakościowej i ilościowej przetworzonych produktów rolnych i towarów nieobjętych załącznikiem I, przepisów technicznych niezbędnych do ich identyfikacji oraz procedur do celów ich klasyfikacji w Nomenklaturze scalonej.
- (50) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wywozu i niektórych przepisów ogólnych należy również powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie środków niezbędnych do wykonania zobowiązań Komisji i państw członkowskich w odniesieniu do wymiany informacji dotyczących metod przekazywania, przepisów dotyczących informacji, które mają być przekazywane, uzgodnień w zakresie zarządzania informacjami, które mają być przekazywane, treści, formy, harmonogramu, częstotliwości i terminów przekazywania oraz uzgodnień dotyczących przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów objętych ochroną danych osobowych i uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych i środków dotyczących stosowania przepisów horyzontalnych dotyczących zabezpieczeń, kontroli, weryfikacji, nadzoru i kar przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 do pozwoleń na przywóz i kontyngentów taryfowych na przywóz przetworzonych produktów rolnych oraz do refundacji wywozowych i świadectw refundacji dotyczących towarów nieobjętych załącznikiem I.
- (51) Ze względu na ich szczególny charakter akty wykonawcze w zakresie środków dotyczących ustalania reprezentatywnych cen i wielkości progowych do celów stosowania dodatkowych należności przywozowych i poziomu należności przywozowych zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, środków ograniczających ilości, na które mogą być wydawane świadectwa uszlachetniania czynnego oraz świadectwa refundacji, odrzucających ilości objęte wnioskiem w odniesieniu do tych świadectw oraz zawieszające przyjmowanie wniosków o wydanie tych świadectw, jak również środków dotyczących zarządzania procesem, gwarantujących nieprzekraczanie ilości dostępnych w ramach kontyngentów taryfowych, i ponownego przydzielania niewykorzystanych ilości kontyngentów taryfowych, powinny być przyjmowane bez zastosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾. Wszystkie pozostałe akty wykonawcze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny być przyjmowane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.
- (52) W celu przyjmowania aktów wykonawczych, które mają być przyjęte zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011, należy stosować procedurę sprawdzającą, zważywszy na fakt, że akty te odnoszą się do WPR, o czym mowa w art. 2 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) tego rozporządzenia.
- (53) Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeśli jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą we właściwie uzasadnionych przypadkach związanych ze środkami ochronnymi w odniesieniu do przywozu przetworzonych produktów rolnych do Unii lub do zakłóceń, lub też potencjalnych zakłóceń na rynku unijnym wymagających zawieszenia stosowania procedury przetwarzania lub uszlachetniania czynnego albuminy jaja i albuminy mleka.
- (54) Zgodnie z zasadą proporcjonalności do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia wymagane i właściwe jest określenie zasad handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (55) W celu utrzymania istniejącego stanu rzeczy niniejsze rozporządzenie powinno obejmować załączniki zawierające następujące wykazy: wykaz przetworzonych produktów rolnych zastępujący załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1216/2009; wykaz towarów nieobjętych załącznikiem I zastępujący załącznik II do rozporządzenia Komisji (UE) nr 578/2010⁽¹⁾ i załącznik XX do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007; wykaz produktów podstawowych wykorzystywanych do produkcji towarów nieobjętych załącznikiem I, zastępujący załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 578/2010; wykaz przetworzonych produktów rolnych, na które nałożone mogą zostać dodatkowe należności przywozowe, zastępujący załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1216/2009; oraz wykaz produktów rolnych wykorzystywanych do produkcji przetworzonych produktów rolnych zastępujący załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1216/2009.
- (56) Należy zatem uchylić rozporządzenia (WE) nr 1216/2009 oraz (WE) nr 614/2009.
- (57) Ponieważ przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zapewniono wymaganą spójność za pomocą przepisów przejściowych zawartych w art. 230 ust. 1 akapit drugi lit. i) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, należy zacząć stosować niniejsze rozporządzenie w możliwie najkrótszym czasie po przyjęciu rozporządzeń wchodzących w skład pakietu dotyczącego reformy WPR, przy jednoczesnym pełnym zachowaniu pewności prawnej oraz spełnieniu uzasadnionych oczekiwań podmiotów gospodarczych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

Niniejsze rozporządzenie określa zasady handlu mające zastosowanie do przywozu przetworzonych produktów rolnych oraz wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I i produktów rolnych wchodzących w skład tych towarów nieobjętych załącznikiem I.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się także do przywozu produktów rolnych objętych umową międzynarodową zawartą lub tymczasowo stosowaną przez Unię zgodnie z TFUE i przewidującą możliwość zaliczania tych produktów do przetworzonych produktów rolnych podlegających handlowi preferencyjnemu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „produkty rolne” oznaczają produkty, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;
- b) „przetworzone produkty rolne” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;
- c) „towary nieobjęte załącznikiem I” oznaczają te produkty niewymienione w załączniku I do TFUE, które są wymienione w kolumnie pierwszej i drugiej załącznika II do niniejszego rozporządzenia;
- d) „produkty podstawowe” oznaczają produkty rolne wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia;
- e) „element rolny” oznacza część należności celnej przywozowej mającej zastosowanie do przetworzonych produktów rolnych, odpowiadającą należnościom celnym przywozowym mającym zastosowanie do produktów rolnych wymienionych w załączniku V do niniejszego rozporządzenia, albo, w stosownych przypadkach, obniżone należności celne mające zastosowanie do tych produktów rolnych pochodzących z danych krajów, w odniesieniu do wykorzystanych lub uznanych za wykorzystane ilości produktów rolnych;
- f) „element nierolny” oznacza część opłaty odpowiadającej cłom wspólnej taryfy celnej, obniżoną o element rolny zdefiniowany w lit. e);
- g) „dodatkowe cła za cukier i mąkę” oznaczają dodatkowe cło za cukier (AD S/Z) oraz dodatkowe cło za mąkę (AD F/M), o których mowa w części pierwszej sekcja I pkt B.6 załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, i określone w części trzeciej sekcja I załącznik 1 tabela 2 załącznika I do tego rozporządzenia;
- h) „stawka celna ad valorem” oznacza część należności celnej przywozowej wyrażoną jako odsetek wartości celnej;
- i) „grupa produktów 1” oznacza serwatkę w proszku, granulach lub innej stałej postaci, niezawierającą dodatku cukru ani innego środka słodzącego, oznaczoną kodem od CN ex 0404 10 02 do CN ex 0404 10 16;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 578/2010 z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1216/2009 w odniesieniu do systemu przyznawania refundacji wywozowych dla niektórych produktów rolnych wywożonych w postaci towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu oraz kryteriów ustalania wysokości kwot takich refundacji (Dz.U. L 171 z 6.7.2010, s. 1).

- j) „grupa produktów 2” oznacza mleko w proszku, granulkach lub innej stałej postaci, niezawierające dodatku cukru ani innego środka słodzącego, o zawartości tłuszczu nieprzekraczającej 1,5 % masy, inne niż w bezpośrednich opakowaniach o zawartości netto nieprzekraczającej 2,5 kg, oznaczone kodem CN ex 0402 10 19;
- k) „grupa produktów 3” oznacza mleko w proszku, granulkach lub innej stałej postaci, niezawierające dodatku cukru ani innego środka słodzącego, o zawartości tłuszczu 26 % masy, inne niż w bezpośrednich opakowaniach o zawartości netto nieprzekraczającej 2,5 kg, oznaczone kodem CN ex 0402 21 18;
- l) „grupa produktów 6” oznacza masło o zawartości tłuszczu 82 % masy, oznaczone kodem CN ex 0405 10.

ROZDZIAŁ II

PRZYWÓZ PRZETWORZONYCH PRODUKTÓW ROLNYCH

SEKCJA I

Przepisy ogólne dotyczące przywozu

Podsekcja I

Należności celne przywózowe za przetworzone produkty rolne

Artykuł 3

Elementy należności celnych przywózowych

1. W odniesieniu do przetworzonych produktów rolnych wymienionych w tabeli 1 załącznika I należności celne przywózowe ustalone we wspólnej taryfie celnej składają się z elementu rolnego, który nie stanowi części stawki celnej ad valorem, oraz elementu nierolnego, który jest stawką celną ad valorem.
2. W odniesieniu do przetworzonych produktów rolnych wymienionych w tabeli 2 załącznika I należności celne przywózowe ustalone we wspólnej taryfie celnej składają się ze stawki celnej ad valorem oraz elementu rolnego, który stanowi część stawki celnej ad valorem. W przypadku gdy nie istnieje stawka celnej ad valorem dla przetworzonych produktów rolnych wymienionych w tabeli 2 załącznika I, element rolny dla tych produktów uznaje się za część specyficznej stawki celnej za te produkty.

Artykuł 4

Maksymalna stawka celna

1. W przypadku gdy należy zastosować maksymalną stawkę celną, metoda obliczania tej maksymalnej stawki celnej jest ustalona we wspólnej taryfie celnej na podstawie art. 31 TFUE.
2. Jeśli, w przypadku przetworzonych produktów rolnych wymienionych w tabeli 1 załącznika I, maksymalna stawka celna obejmuje dodatkowe cło za cukier i mąkę, metoda obliczania tego dodatkowego cła jest ustalona we wspólnej taryfie celnej na podstawie art. 31 TFUE.

Artykuł 5

Dodatkowe należności przywózowe mające na celu zapobieganie lub przeciwdziałanie wystąpieniu na rynku Unii niekorzystnych skutków

1. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające przetworzone produkty rolne wymienione w załączniku IV, do których, jeśli przy przywozie podlegają stawce celnej ustanowionej we wspólnej taryfie celnej, stosuje się dodatkowe należności celne. Te akty wykonawcze przyjmuje się wyłącznie w celu zapobieżenia lub przeciwdziałania wystąpieniu na rynku Unii niekorzystnych skutków, które mogłyby wynikać z tego przywozu, oraz jeżeli:

- a) przywóz dokonywany jest po cenie niższej od poziomowi zgłoszonego WTO przez Unię („cena progowa”); lub
- b) wielkość przywozu w dowolnym roku przekracza pewien poziom („wielkość progowa”).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. Nie nakłada się dodatkowych należności przywózowych zgodnie z ust. 1, jeżeli przywóz prawdopodobnie nie zakłóci funkcjonowania rynku Unii lub jeżeli skutki takich dodatkowych należności przywózowych byłyby nieproporcjonalne do zakładanego celu.

3. Do celów ust. 1 lit. a) ceny importowe określa się na podstawie cen importowych c.i.f. danej przesyłki.

Ceny importowe c.i.f. są porównywane z cenami reprezentatywnymi dla danego produktu na rynku światowym lub na unijnym rynku przywózowym tego produktu.

Ceny reprezentatywne są ustalane w regularnych odstępach czasu na podstawie danych zebranych w ramach systemu nadzoru wspólnotowego ustanowionego na podstawie art. 308d rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/1993 ⁽¹⁾.

4. Wielkość progowa opiera się na możliwościach dostępu do rynku określanych jako przywóz, zdefiniowanych jako procentowy udział w konsumpcji krajowej w przeciągu trzech lat poprzedzających rok, w którym występują lub mogą wystąpić niekorzystne skutki, o których mowa w ust. 1.

5. Komisja może przyjąć akty wykonawcze zawierające środki niezbędne do stosowania niniejszego artykułu, w szczególności środki dotyczące terminów udowodnienia ceny importowej oraz złożenia dokumentacji dowodowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

6. Komisja może przyjąć akty wykonawcze bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2 lub 3, w przypadku produktów określonych zgodnie z ust. 1:

- a) ustalające reprezentatywne ceny i wielkości progowe do celów stosowania dodatkowych należności przywózowych;
- b) ustalające poziom dodatkowych należności przywózowych zgodnie z zasadami określonymi w umowach międzynarodowych zawartych lub tymczasowo stosowanych przez Unię zgodnie z TFUE.

7. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ceny progowe, o których mowa w ust. 1 lit. a).

Podsekcja II

Przywóz albuminy jaja i albuminy mleka

Artykuł 6

Pozwolenia na przywóz albuminy jaja i albuminy mleka

1. Przywóz w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu albuminy jaja i albuminy mleka może podlegać przedstawieniu pozwolenia na przywóz, w przypadku gdy takie pozwolenie jest konieczne w celu zarządzania odnośnymi rynkami, a w szczególności w celu monitorowania handlu tymi produktami.

2. Bez uszczerbku dla środków podjętych zgodnie z art. 14 państwa członkowskie wydają pozwolenia na przywóz, o których mowa w ust. 1, każdemu wnioskodawcy prowadzącemu działalność na terytorium Unii, niezależnie od tego, gdzie znajduje się jego miejsce prowadzenia działalności, o ile akt przyjęty zgodnie z art. 43 ust. 2 TFUE nie stanowi inaczej.

3. Pozwolenia na przywóz, o których mowa w ust. 1, są ważne na terenie całej Unii.

4. Wydawanie pozwoleń na przywóz, o których mowa w ust. 1, i dopuszczenie do swobodnego obrotu towarów objętych pozwoleniem może podlegać wymogom dotyczącym miejsca wytworzenia i pochodzenia danych produktów i przedstawienia dokumentu wydanego przez państwo trzecie lub właściwą jednostkę, potwierdzającego między innymi miejsce wytworzenia, pochodzenie, autentyczność i cechy jakościowe produktów.

Artykuł 7

Zabezpieczenie w odniesieniu do pozwoleń na przywóz

1. Wydawanie pozwoleń na przywóz, o których mowa w art. 6, może być warunkowane złożeniem zabezpieczenia gwarantującego, że podmiot gospodarczy dokona przywozu produktów w okresie ważności pozwolenia na przywóz.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

2. Zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli produkty nie zostaną przywiezione w okresie ważności pozwolenia na przywóz.

3. Zabezpieczenie nie ulega jednak przypadkowi, jeśli niedokonanie przywozu produktów w tym terminie spowodowane było działaniem siły wyższej lub jeżeli ilości, które nie zostały przywiezione w tym okresie, są na poziomie tolerancji.

Artykuł 8

Przekazane uprawnienia

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 dotyczących:

- a) zasad dotyczących poddania przywozu albuminy jaja i albuminy mleka w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu obowiązkowi przedstawienia pozwolenia na przywóz;
- b) zasad dotyczących praw i obowiązków wynikających z pozwolenia na przywóz oraz jego skutków prawnych;
- c) przypadków, w których stosuje się tolerancję w odniesieniu do przestrzegania obowiązku przywozu ilości wymienionej w pozwoleniu lub w których w pozwoleniu należy wskazać pochodzenie;
- d) zasad dotyczących wydania pozwolenia na przywóz lub zasad dotyczących poddania dopuszczenia do swobodnego obrotu towarów objętych pozwoleniem obowiązkowi przedstawienia dokumentu wydanego przez państwo trzecie lub właściwą jednostkę, potwierdzającego między innymi miejsce wytworzenia, pochodzenie, autentyczność i cechy jakościowe produktów;
- e) zasad dotyczących przekazywania zezwoleń na przywóz lub ograniczenia ich przekazywania;
- f) przypadków, w których przedstawienie pozwolenia na przywóz nie jest wymagane;
- g) zasad poddania wydawania pozwoleń na przywóz, o których mowa w art. 6, obowiązkowi złożenia zabezpieczenia.

Artykuł 9

Uprawnienia wykonawcze

Komisja przyjmuje – w razie potrzeby – akty wykonawcze dotyczące:

- a) formatu i treści pozwolenia na przywóz;
- b) składania wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz, wydawania tych pozwoleń i ich wykorzystywania;
- c) okresów ważności pozwoleń na przywóz, wysokości zabezpieczenia, które należy złożyć, oraz procedury jego składania;
- d) dowodów na to, że spełnione zostały wymogi dotyczące wykorzystywania pozwoleń na przywóz;
- e) stopnia tolerancji w odniesieniu do przestrzegania obowiązku przywozu ilości wymienionej w pozwoleniu na przywóz;
- f) wydawania zastępczych pozwoleń na przywóz i duplikatów pozwoleń na przywóz;
- g) traktowania pozwoleń na przywóz przez państwa członkowskie i wymiany informacji potrzebnych do zarządzania systemem, w tym procedur związanych ze szczególną pomocą administracyjną między państwami członkowskimi.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

SEKCJA II

Handel preferencyjny

Podsekcja I

Obniżanie należności celnych przywozowych

Artykuł 10

Obniżanie i stopniowe znoszenie elementów rolnych, stawek celnych ad valorem i dodatkowych cel

1. Jeżeli umowa międzynarodowa zawarta lub tymczasowo stosowana przez Unię zgodnie z TFUE:
 - a) przewiduje obniżenie lub kolejne obniżenia prowadzące do stopniowego zniesienia należności celnych przywozowych za przetworzone produkty rolne; oraz
 - b) określa produkty kwalifikujące się do tych obniżek lub ilości towarów, wartość wszelkich kontyngentów, do których odnoszą się te obniżki, metodę obliczenia tych ilości lub wartości bądź czynniki wpływające na obniżkę elementu rolnego, dodatkowych cel za cukier i mąkę lub stawki celnej ad valorem,

element rolny, dodatkowe cła za cukier i mąkę lub stawka celna ad valorem mogą podlegać obniżeniu lub kolejnemu obniżeniu prowadzącemu do stopniowego znoszenia, które są przewidziane w przypadku cel przywozowych na przetworzone produkty rolne.

Do celów niniejszego artykułu element rolny może również obejmować element rolny, o którym mowa w części pierwszej sekcja I pkt B.1 załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 oraz określony w części trzeciej sekcja I załącznik 1 tabela 2 załącznika I do tego rozporządzenia.

2. Jeżeli umowa międzynarodowa zawarta lub tymczasowo stosowana przez Unię zgodnie z TFUE przewiduje obniżenie lub stopniowe znoszenie elementów rolnych w odniesieniu do produktów wymienionych w tabeli 2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia, cło, składające się z elementu rolnego, który jest częścią stawki celnej ad valorem, zastępuje się elementem rolnym nie ad valorem.

Artykuł 11

Ilości rzeczywiście wykorzystane lub uznane za wykorzystane

1. Obniżenie lub stopniowe znoszenie elementów rolnych lub cel dodatkowych za cukier i mąkę zgodnie z art. 10 ust. 1 ustalane jest w oparciu o:
 - a) ilości produktów rolnych wymienionych w załączniku V, które zostały faktycznie wykorzystane lub są uznane za wykorzystane do produkcji przetworzonych produktów rolnych;
 - b) należności celne mające zastosowanie do produktów rolnych, o których mowa w lit. a), które stosuje się do obliczenia zredukowanego elementu rolnego oraz obniżonych dodatkowych cel za cukier i mąkę w przypadku niektórych preferencyjnych zasad handlu.
2. Produkty rolne uznane za wykorzystane do produkcji przetworzonego produktu rolnego wybierane są spośród produktów rolnych rzeczywiście wykorzystanych do produkcji określonego przetworzonego produktu rolnego na podstawie ich znaczenia w handlu międzynarodowym i zakresu, w jakim ich poziomy cen są reprezentatywne dla poziomów cen wszystkich innych produktów rolnych wykorzystanych do produkcji tego przetworzonego produktu rolnego.
3. Ilości produktów rolnych wymienionych w załączniku V i rzeczywiście wykorzystanych przelicza się na równoważne ilości szczególnych produktów rolnych uznanych za wykorzystane.

Artykuł 12

Przekazane uprawnienia

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 dotyczących:

- a) opracowania wykazu tych produktów rolnych wymienionych w załączniku V, które należy uznać za wykorzystane do produkcji określonych przetworzonych produktów rolnych na podstawie kryteriów wyboru określonych w art. 11 ust. 2;
- b) ustalenia równoważnych ilości i zasad przeliczenia przewidzianego w art. 11 ust. 3;

- c) elementów niezbędnych do obliczania zredukowanego elementu rolnego oraz obniżonych ciał dodatkowych za cukier i mąkę, a także ustalenia metod tego obliczania;
- d) nieznacznych kwot, dla których zredukowane elementy rolne i obniżone dodatkowe cła za cukier i mąkę ustala się na zero.

Artykuł 13

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmuje akty wykonawcze zawierające środki mające na celu wdrożenie międzynarodowych umów zawartych lub tymczasowo stosowanych przez Unię zgodnie z TFUE w odniesieniu do obliczania należności celnych przywózowych za przetworzone produkty rolne, które podlegają obniżeniu zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. Komisja może – w razie potrzeby – przyjąć akty wykonawcze określające:

- a) stałe ilości produktów rolnych, o których mowa w art. 12 lit. a), uznanych za wykorzystane do produkcji przetworzonych produktów rolnych;
- b) ilości produktów rolnych, o których mowa w art. 12 lit. a), uznanych za wykorzystane do produkcji przetworzonych produktów rolnych, dla każdego możliwego składu tych przetworzonych produktów rolnych, dla których stałych ilości szczególnych produktów rolnych nie można ustalić zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu;
- c) wymogi dotyczące dokumentów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

3. Komisja może przyjąć akty wykonawcze bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2 lub 3, ustalające poziom stosowanej należności przywózowej zgodnie z zasadami określonymi w umowie międzynarodowej zawartej lub tymczasowo stosowanej przez Unię zgodnie z TFUE oraz z przepisami przyjętymi na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

Podsekcja II

Kontyngenty taryfowe i szczególne regulacje przywózowe dla państw trzecich

Artykuł 14

Wprowadzanie kontyngentów taryfowych i zarządzanie nimi

1. Komisja wprowadza kontyngenty taryfowe na przywóz przetworzonych produktów rolnych i produktów rolnych, o których mowa w art. 1 akapit drugi, na ich dopuszczenie do swobodnego obrotu w Unii, wynikające z umów międzynarodowych zawartych lub tymczasowo stosowanych przez Unię zgodnie z TFUE, i zarządza nimi zgodnie z art. 15 i 16.

2. Kontyngentami taryfowymi, o których mowa w ust. 1, zarządza się w sposób, który pozwala uniknąć wszelkiej dyskryminacji między podmiotami gospodarczymi i w należyтым stopniu uwzględnia wymagania w zakresie zaopatrzenia rynku Unii oraz konieczność utrzymania równowagi tego rynku.

3. Kontyngentami taryfowymi, o których mowa w ust. 1, zarządza się, stosując jedną z następujących metod, inną stosowną metodę lub połączenie tych metod:

- a) metoda przydziału oparta na kolejności chronologicznej składania wniosków (zasada „kto pierwszy, ten lepszy”);
- b) metoda przydziału kontyngentów proporcjonalnie do ilości objętych wnioskami („metoda równoczesnego badania”);
- c) metoda przydziału na podstawie tradycyjnego modelu handlu („metoda tradycyjnych lub nowych importerów”).

*Artykuł 15***Przekazane uprawnienia**

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 dotyczących:
 - a) warunków i wymogów w zakresie kwalifikowalności, które podmiot gospodarczy musi spełnić, aby złożyć wniosek w ramach kontyngentu taryfowego określonego w umowie międzynarodowej, o której mowa w art. 14 ust. 1;
 - b) przepisów dotyczących przekazywania praw między podmiotami gospodarczymi i, w stosownych przypadkach, ograniczeń takiego przekazywania w ramach zarządzania kontyngentem taryfowym określonym w umowie międzynarodowej, o której mowa w art. 14 ust. 1;
 - c) przepisów uzależniających uczestnictwo w kontyngencie taryfowym określonym w umowie międzynarodowej, o której mowa w art. 14 ust. 1, od przedstawienia pozwolenia na przywóz i złożenia zabezpieczenia;
 - d) szczególnego charakteru, wymogów lub ograniczeń mających zastosowanie do kontyngentu taryfowego określonego w umowie międzynarodowej, o której mowa w art. 14 ust. 1.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 nakładających na właściwe organy państw członkowskich obowiązek wydawania, na wniosek i po dokonaniu odpowiednich kontroli, dokumentu potwierdzającego, że produkt spełnia warunki uprawniające do korzystania ze szczególnych regulacji przywozowych w państwach trzecich.

*Artykuł 16***Uprawnienia wykonawcze**

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:
 - a) roczne kontyngenty taryfowe, które są, w razie konieczności, stosownie rozłożone w ciągu roku, oraz stosowaną metodę administrowania;
 - b) procedury dotyczące stosowania przepisów szczegółowych określonych w umowie międzynarodowej lub akcie prawnym przyjmującym system przywozu lub wywozu, w szczególności w odniesieniu do:
 - (i) gwarancji obejmujących charakter, miejsce wytworzenia i pochodzenie danego produktu;
 - (ii) uznania dokumentu stosowanego przy sprawdzaniu gwarancji, o których mowa w ppkt (i);
 - (iii) przedstawiania dokumentu wydanego przez państwo wywozu;
 - (iv) wykorzystania i miejsca przeznaczenia produktów;
 - c) okres ważności pozwoleń na przywóz, które należy przedstawić zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. c);
 - d) procedury składania zabezpieczenia zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. c) i jego wysokości;
 - e) korzystanie z pozwoleń na przywóz, które mają być przedstawiane zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. c), i, w stosownych przypadkach, szczególne środki dotyczące zwłaszcza warunków, w oparciu o które składa się wniosek o przywóz i udziela pozwoleń w ramach kontyngentu taryfowego;
 - f) wymogi dotyczące dokumentów;
 - g) konieczne środki związane z treścią, formą, wydawaniem i wykorzystywaniem dokumentu, o którym mowa w art. 15 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2 lub 3, dotyczące:
 - a) zarządzania procesem zapewniającym nieprzekraczanie ilości dostępnych w ramach kontyngentu taryfowego, w szczególności poprzez ustalanie współczynnika przydziału do każdego wniosku, kiedy dostępne ilości zostaną osiągnięte, odrzucenie wniosków oczekujących na rozpatrzenie i, w razie potrzeby, zawieszenie przyjmowania wniosków;
 - b) ponownego przydziału niewykorzystanych ilości kontyngentu taryfowego.

SEKCJA III

Środki ochronne

Artykuł 17

Środki ochronne

1. Komisja, z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, przyjmuje akty wykonawcze zawierające środki ochronne wobec przywozu przetworzonych produktów rolnych do Unii. W celu zapewnienia jednoci wspólnej polityki handlowej te akty wykonawcze są zgodne z rozporządzeniami (WE) nr 260/2009 oraz (WE) nr 625/2009. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.
2. O ile nie postanowiono inaczej w innym akcie prawnym Parlamentu Europejskiego i Rady lub innym akcie prawnym Rady, Komisja, z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, przyjmuje akty wykonawcze zawierające środki ochronne wobec przywozu przetworzonych produktów rolnych do Unii, przewidziane w umowach międzynarodowych zawartych lub tymczasowo stosowanych przez Unię zgodnie z TFUE. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.
3. Komisja może przyjąć środki, o których mowa w ust. 1 i 2, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy.

W przypadku gdy Komisja otrzyma wniosek państwa członkowskiego o przyjęcie aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 1 lub 2, przyjmuje akty wykonawcze zawierające jej decyzję w sprawie tego wniosku w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

4. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby dotyczącej środków ochronnych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 44 ust. 3.
5. Jeżeli Komisja chce wycofać lub zmienić środki ochronne przyjęte na podstawie ust. 1–4, przyjmuje w tym celu akty wykonawcze. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z art. 44 ust. 2, z wyjątkiem wystąpienia należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, w którym to przypadku te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z art. 44 ust. 3.

SEKCJA IV

Uszlachetnianie czynne

Podsekcja I

Uszlachetnianie czynne bez badania warunków ekonomicznych

Artykuł 18

Uszlachetnianie czynne produktów rolnych bez badania warunków ekonomicznych

1. Gdy towary nieobjęte załącznikiem I otrzymywane są z produktów rolnych wymienionych w załączniku III do niniejszego rozporządzenia w ramach uszlachetniania czynnego, warunki ekonomiczne określone w art. 117 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 uznaje się za spełnione po przedstawieniu świadectwa uszlachetniania czynnego dotyczącego tych produktów rolnych.
2. Świadectwa uszlachetniania czynnego wydawane są dla produktów rolnych wykorzystanych do produkcji towarów nieobjętych załącznikiem I w granicach ilości określonych przez Komisję.

Ilości te określa się w drodze równoważenia, z jednej strony, obowiązkowych limitów budżetowych na refundacje wywozowe za towary nieobjęte załącznikiem I i, z drugiej strony, oczekiwanych potrzeb w zakresie wydatków na refundacje wywozowe za towary nieobjęte załącznikiem I, a w szczególności z uwzględnieniem:

- a) szacunkowej wielkości wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I;
- b) w stosownych przypadkach, sytuacji na unijnym i światowym rynku odnośnych produktów podstawowych;
- c) czynników gospodarczych i regulacyjnych.

Ilości te poddaje się przeglądowi w regularnych odstępach czasu, aby wziąć pod uwagę zmianę czynników gospodarczych i regulacyjnych.

3. Państwa członkowskie wydają świadectwa uszlachetniania czynnego, o których mowa w ust. 1, każdemu wnioskodawcy prowadzącemu działalność na terenie Unii, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności.

Świadectwa uszlachetniania czynnego obowiązują na terenie całej Unii.

Artykuł 19

Przekazane uprawnienia

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 dotyczących:

- a) wykazu tych produktów rolnych wykorzystywanych do produkcji towarów nieobjętych załącznikiem I, dla których można wydać świadectwa uszlachetniania czynnego;
- b) praw wynikających ze świadectwa uszlachetniania czynnego i jego skutków prawnych;
- c) przekazywania praw wynikających ze świadectw uszlachetniania czynnego między podmiotami;
- d) przepisów koniecznych dla wiarygodności i skuteczności systemu świadectw uszlachetniania czynnego, jeżeli chodzi o autentyczność świadectwa, jego przekazywanie lub ograniczenia jego przekazywania.

Artykuł 20

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja – w razie potrzeby – przyjmuje akty wykonawcze dotyczące:

- a) określenia zgodnie z art. 18 ust. 2 ilości produktów rolnych, dla których można wydać świadectwa uszlachetniania czynnego;
- b) formatu i treści wniosków o świadectwa uszlachetniania czynnego;
- c) formatu, treści i okresu ważności świadectw uszlachetniania czynnego;
- d) wymaganych dokumentów i procedury składania wniosków i wydawania świadectw uszlachetniania czynnego;
- e) zarządzania świadectwami uszlachetniania czynnego przez państwa członkowskie;
- f) procedur dotyczących pomocy administracyjnej między państwami członkowskimi.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. Gdy ilości objęte wnioskiem przekraczają ilości określone zgodnie z ust. 1 lit. a), Komisja może przyjąć akty wykonawcze bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2 lub 3, ograniczające ilości, na jakie mogą być wydawane świadectwa uszlachetniania czynnego, odrzucające ilości objęte wnioskiem o wydanie świadectw uszlachetniania czynnego i zawieszające przyjmowanie wniosków o wydanie świadectw uszlachetniania czynnego dla danego produktu.

Podsekcja II

Zawieszenie procedury uszlachetniania czynnego

Artykuł 21

Zawieszenie procedury uszlachetniania czynnego albuminy jaja i albuminy mleka

1. Jeżeli na rynku Unii występują zakłócenia lub możliwe jest ich wystąpienie spowodowane procedurą uszlachetniania czynnego, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, przyjąć akty wykonawcze zawieszające w całości lub w części stosowanie procedury uszlachetniania czynnego w odniesieniu do albuminy jaja i albuminy mleka. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

W przypadku wpłynięcia do Komisji wniosku od państwa członkowskiego o przyjęcie aktów wykonawczych, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja przyjmuje akty wykonawcze zawierające jej decyzję w sprawie tego wniosku w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie dotyczące zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 44 ust. 3.

ROZDZIAŁ III

WYWÓZ

SEKCJA I

Refundacje wywozowe

Artykuł 22

Kwalifikujące się towary i produkty

1. W przypadku wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I produkty rolne wymienione w art. 196 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii), (iii), (v) i (vii) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, które zostały wykorzystane do produkcji tych towarów nieobjętych załącznikiem I, kwalifikują się do refundacji wywozowych na podstawie art. 196 tego rozporządzenia, jak określono w załączniku II do niniejszego rozporządzenia, i zastosowanie ma art. 196 ust. 1 lit. b) oraz art. 196 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

2. Refundacji wywozowych, o których mowa w ust. 1, nie udziela się w odniesieniu do:

- a) przywożonych towarów nieobjętych załącznikiem I, które uznaje się za znajdujące się w swobodnym obrocie, zgodnie z art. 29 TFUE, a które zostają powrotnie wywiezione;
- b) przywożonych towarów nieobjętych załącznikiem I, które uznaje się za znajdujące się w swobodnym obrocie zgodnie z art. 29 TFUE i które są wywożone po przetworzeniu lub wchodzi w skład innych towarów nieobjętych załącznikiem I;
- c) przywożonego zboża, ryżu, mleka i przetworów mlecznych lub jaj, które uznaje się za znajdujące się w swobodnym obrocie zgodnie z art. 29 TFUE i które są wywożone po przetworzeniu lub wchodzi w skład towarów nieobjętych załącznikiem I.

Artykuł 23

Określanie refundacji wywozowych

1. Refundacje wywozowe, o których mowa w art. 22, są określane przez właściwe organy państw członkowskich na podstawie składu towarów wywożonych i stawek refundacji wywozowych ustalonych dla każdego produktu podstawowego, z którego składają się wywożone towary.

2. W celu określenia refundacji wywozowych produkty wymienione w art. 196 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii), (iii), (v) i (vii) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, które nie są wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, zalicza się do produktów podstawowych lub produktów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów podstawowych.

*Artykuł 24***Zasady horyzontalne i stawki refundacji wywozowych**

1. Zasady horyzontalne dotyczące refundacji wywozowych za produkty rolne, określone w art. 199 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, stosuje się do towarów nieobjętych załącznikiem I.
2. Wprowadza się środki zgodnie z art. 198 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1370/2013 w celu ustalenia stawek refundacji wywozowych za produkty podstawowe.
3. W celu obliczenia refundacji wywozowych produkty rolne, które są wymienione w art. 196 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii), (iii), (v) i (vii) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, a nie są wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, i które zostały uzyskane z produktów podstawowych lub są zaliczane do produktów podstawowych lub produktów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów podstawowych zgodnie z art. 23 ust. 2, przelicza się na produkty podstawowe.

*Artykuł 25***Świadectwa dotyczące wywozu określonych towarów nieobjętych załącznikiem I do określonych miejsc przeznaczenia**

Gdy wymaga tego umowa międzynarodowa zawarta lub tymczasowo stosowana przez Unię zgodnie z TFUE, właściwe organy krajowe zainteresowanego państwa członkowskiego, na wniosek zainteresowanej strony, wydają świadectwo, w którym stwierdza się, czy refundacje wywozowe zostały wypłacone w odniesieniu do określonych towarów nieobjętych załącznikiem I wywożonych do określonych miejsc przeznaczenia.

*Artykuł 26***Przekazane uprawnienia**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 dotyczących:

- a) przepisów odnoszących się do cech charakterystycznych towarów nieobjętych załącznikiem I, które mają być wywiezione, i produktów rolnych wykorzystywanych do ich produkcji;
- b) przepisów odnoszących się do określania refundacji wywozowych za produkty rolne wywożone po przetworzeniu na towary nieobjęte załącznikiem I;
- c) przepisów odnoszących się do dowodów potrzebnych do wykazania składu wywożonych towarów nieobjętych załącznikiem I;
- d) przepisów wymagających deklaracji stosowania niektórych przywożonych produktów rolnych;
- e) przepisów odnoszących się do zaliczania produktów rolnych, które są wymienione w art. 196 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii), (iii), (v) i (vii) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, a które nie są wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, do produktów podstawowych oraz określania ilości referencyjnej każdego z produktów podstawowych;
- f) stosowania do towarów nieobjętych załącznikiem I zasad horyzontalnych dotyczących refundacji wywozowych za produkty rolne, przyjętych na podstawie art. 202 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

*Artykuł 27***Uprawnienia wykonawcze**

Komisja przyjmuje – w razie potrzeby – akty wykonawcze dotyczące:

- a) stosowania stawek refundacji w przypadku, gdy cechy charakterystyczne składników produktów, o których mowa w lit. c) niniejszego artykułu, oraz towarów nieobjętych załącznikiem I należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu refundacji wywozowych;
- b) obliczania refundacji wywozowych za:
 - (i) produkty podstawowe;
 - (ii) produkty uzyskane w wyniku przetworzenia produktów podstawowych;
 - (iii) produkty zaliczone do produktów, o których mowa w ppkt (i) lub (ii);

- c) zaliczania produktów, o których mowa w lit. b) ppkt (ii) i (iii), które są wymienione w art. 196 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii), (iii), (v) i (vii) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, a które nie są wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia, do produktów podstawowych;
- d) określenia dla każdego z produktów podstawowych ilości referencyjnej, która służy jako podstawa określenia refundacji wywozowych, na podstawie ilości produktu rzeczywiście wykorzystanej do produkcji wywożonych towarów lub na stałej podstawie, jak określono w załączniku II;
- e) składania wniosków o wydanie świadectw, o których mowa w art. 25, wydawania tych świadectw i zarządzania nimi;
- f) traktowania ubytków produktów i strat ilościowych w trakcie procesu produkcji i przetwarzania produktów ubocznych;
- g) procedur zgłaszania i dowodów potrzebnych do wykazania składu wywożonych towarów nieobjętych załącznikiem I, niezbędnych do wdrożenia systemu refundacji wywozowych;
- h) uproszczonych dowodów potrzebnych do wykazania przybycia do miejsca przeznaczenia, w przypadku refundacji różnicowanej w zależności od miejsca przeznaczenia;
- i) stosowania do refundacji wywozowych za towary nieobjęte załącznikiem I przepisów horyzontalnych dotyczących refundacji wywozowych za produkty rolne, przyjętych na podstawie art. 203 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

SEKCJA II

Świadectwa refundacji

Artykuł 28

Świadectwa refundacji

1. Refundacje wywozowe za produkty rolne wchodzące w skład towarów nieobjętych załącznikiem I są przyznawane, jeżeli złożono wniosek o refundacje wywozowe i przedstawiono świadectwo refundacji, które było ważne w momencie wywozu.

Drobni eksporterzy, w tym posiadacze świadectwa refundacji, składający wnioski o niewielkie kwoty refundacji wywozowych, które są zbyt małe, by zostać objęte świadectwami refundacji, które nie zagrażają przestrzeganiu ograniczeń budżetowych, są zwolnieni z obowiązku przedstawienia świadectwa refundacji. Zwolnienia te nie przekraczają łącznej kwoty przydzielonej drobnym eksporterom.

2. Państwa członkowskie wydają świadectwo refundacji każdemu wnioskodawcy prowadzącemu działalność na terytorium Unii, bez względu na miejsce prowadzenia przez niego działalności. Świadectwa refundacji obowiązują na terenie całej Unii.

Artykuł 29

Obowiązujące stawki refundacji

1. Stawką refundacji, która ma być zastosowana, jest stawka mająca zastosowanie od dnia, w którym organy celne przyjęły zgłoszenie wywozowe dotyczące towarów niewymienionych w załączniku I, chyba że został złożony wniosek zgodnie z ust. 2 o wcześniejsze ustalenie stawki refundacji.

2. Wniosek o wcześniejsze ustalenie stawki refundacji może zostać złożony w momencie składania wniosku o świadectwo refundacji, w dniu przyznania świadectwa lub w dowolnym czasie po tym dniu, ale przed upływem okresu ważności świadectwa refundacji.

3. Stawka jest ustalana wcześniej w wysokości stawki obowiązującej w dniu złożenia wniosku o wcześniejsze ustalenie stawki refundacji. Wcześniej ustalone stawki refundacji stosuje się od tego dnia do wszystkich stawek refundacji objętych świadectwem refundacji.

4. Refundacje wywozowe za towary nieobjęte załącznikiem I przyznawane są na podstawie:

- a) stawek refundacji, które mają być stosowane zgodnie z ust. 1, dla produktów podstawowych wchodzących w skład tych towarów nieobjętych załącznikiem I, gdy stawki refundacji nie ustalono wcześniej; lub
- b) stawek refundacji ustalonych wcześniej zgodnie z ust. 3 dla produktów podstawowych wchodzących w skład tych towarów nieobjętych załącznikiem I.

Artykuł 30

Zabezpieczenie w odniesieniu do świadectw refundacji

1. Świadectwa refundacji są wydawane z zastrzeżeniem złożenia zabezpieczenia gwarantującego, że podmiot gospodarczy złoży wniosek o refundację wywozową do właściwych organów krajowych zainteresowanego państwa członkowskiego w odniesieniu do wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I dokonanego w okresie ważności świadectwa refundacji.
2. Zabezpieczenie ulega przypadkowi w całości lub w części, jeżeli nie wystąpiono z wnioskiem o refundację wywozową lub wystąpiono o nią tylko częściowo w odniesieniu do wywozu dokonanego w okresie ważności świadectwa refundacji.

Niezależnie od akapitu pierwszego zabezpieczenie nie ulega przypadkowi, jeśli:

- a) niedokonanie wywozu lub dokonanie jedynie częściowego wywozu towarów, lub niezłożenie wniosku o refundację wywozową, lub złożenie jedynie częściowego wniosku o refundację wywozową spowodowane było działaniem siły wyższej;
- b) ilości nieobjęte wnioskiem są na poziomie tolerancji.

Artykuł 31

Przekazane uprawnienia

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 dotyczących:

- a) przepisów dotyczących praw i obowiązków wynikających ze świadectwa refundacji, w tym gwarancji, że refundacje wywozowe zostaną wypłacone po spełnieniu wszystkich warunków, i obowiązku złożenia wniosku o refundację wywozową za produkty rolne wywożone po przetworzeniu na towary nieobjęte załącznikiem I;
- b) przepisów dotyczących przekazywania świadectwa refundacji lub ograniczeń możliwości przekazywania go;
- c) przypadków i sytuacji, w których przedstawienie świadectwa refundacji nie jest wymagane na mocy art. 28 ust. 1, z uwzględnieniem celu działalności, odnośnych kwot oraz ogólnej kwoty, która może zostać przyznana drobnym eksporterom;
- d) przypadków i sytuacji, w których złożenie zabezpieczenia nie jest wymagane, w drodze odstępstwa od art. 30;
- e) przepisów odnoszących się do poziomu tolerancji, o którym mowa w art. 30 ust. 2 akapit drugi lit. b), z uwzględnieniem potrzeby przestrzegania ograniczeń budżetowych.

Artykuł 32

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja przyjmuje – w razie potrzeby – akty wykonawcze dotyczące:
 - a) składania, formatu i treści wniosku o wydanie świadectwa refundacji;
 - b) formatu, treści i okresu ważności świadectw refundacji;
 - c) trybu składania wniosków i procedury wydawania świadectw refundacji oraz korzystania z nich;
 - d) procedury dotyczącej składania zabezpieczenia i jego wysokości;
 - e) poziomu tolerancji, o którym mowa w art. 30 ust. 2 akapit drugi lit. b), z uwzględnieniem potrzeby przestrzegania ograniczeń budżetowych;
 - f) sposobu udowodnienia, że obowiązki wynikające ze świadectw refundacji zostały spełnione;
 - g) traktowania świadectw refundacji przez państwa członkowskie oraz wymiany informacji niezbędnej do zarządzania systemem, w tym procedur dotyczących szczególnej pomocy administracyjnej między państwami członkowskimi;
 - h) ustalania łącznej kwoty przydzielonej drobnym eksporterom i progu indywidualnego zwolnienia z obowiązku przedstawiania świadectwa refundacji zgodnie z art. 28 ust. 1 akapit drugi;

i) wydawania zastępczych świadectw refundacji oraz duplikatów świadectw refundacji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. Gdy kwoty objęte wnioskiem przekraczają dostępne kwoty ustalone na mocy zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE, Komisja może przyjąć akty wykonawcze bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2 lub 3, ograniczające kwoty, na jakie mogą być wydawane świadectwa refundacji, odrzucające kwoty objęte wnioskiem w odniesieniu do świadectw refundacji i zawieszające przyjmowanie wniosków o wydanie świadectw refundacji.

SEKCJA III

Inne środki w odniesieniu do wywozu

Artykuł 33

Inne środki w odniesieniu do wywozu

1. Jeśli na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do wywozu produktu rolnego wymienionego w załączniku III zostaną przyjęte środki w formie opłat, a wywóz towarów nieobjętych załącznikiem I z wysoką zawartością tego produktu może przeszkodzić osiągnięciu celu tych środków, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 42 niniejszego rozporządzenia, dotyczących środków równoważnych w odniesieniu do tych towarów nieobjętych załącznikiem I, pod warunkiem że te akty delegowane są zgodne z wszelkimi zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych zawartych zgodnie z TFUE. Te akty delegowane przyjmowane są wyłącznie, gdy istniejące środki dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 wydają się niewystarczające.

Jeżeli w przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym, wymaga tego szczególnie pilna potrzeba, do aktów delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego ustępu ma zastosowanie procedura określona w art. 43.

Szczególnie pilna potrzeba może obejmować konieczność podjęcia natychmiastowego działania w celu przeciwdziałania lub zapobieżenia zakłóceniom na rynku, jeżeli zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku pojawi się tak gwałtownie lub nieoczekiwanie, że natychmiastowe działanie będzie konieczne do sprawnego i skutecznego zaradzenia tej sytuacji, lub jeżeli takie działanie zapobiegłoby wystąpieniu zakłócenia na rynku, jego utrzymywaniu się lub przekształceniu się w dotkliwsze lub przedłużające się zakłócenie, lub też jeżeli opóźnianie natychmiastowego działania zagroziłoby spowodowaniem lub pogłębieniem zakłócenia lub doprowadziłoby do poszerzenia zakresu środków koniecznych później do zaradzenia takiemu zagrożeniu lub zakłóceniu, lub też byłoby niekorzystne dla produkcji lub warunków rynkowych.

2. Komisja – w razie potrzeby – przyjmuje akty wykonawcze określające procedury i kryteria techniczne konieczne do stosowania ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

ŚRODKI OBOWIĄZUJĄCE ZARÓWNO W ODNIESIENIU DO PRZYWOZU, JAK I DO WYWOZU

Artykuł 34

Bezpośrednie wyrównywanie w handlu preferencyjnym

1. Jeżeli przewiduje tak umowa międzynarodowa zawarta lub tymczasowo stosowana przez Unię zgodnie z TFUE, cło obowiązuje na przywóz produktów rolnych może być zastąpione kwotą ustaloną na podstawie różnicy między cenami produktów rolnych w Unii a cenami w danym państwie lub regionie lub kwotą kompensującą w stosunku do wspólnie ustanowionej ceny dla danego państwa lub regionu.

W takim przypadku kwoty przypadające do zapłaty przy wywozie do danego państwa lub regionu są ustalane wspólnie i na tej samej podstawie co element rolnej należności przywózowych na warunkach określonych w umowie.

2. Komisja – w razie potrzeby – przyjmuje akty wykonawcze w sprawie:

a) ustalenia obowiązującego cła, o którym mowa w ust. 1, i związanych z nim kwot przypadających do zapłaty przy wywozie do danego państwa lub regionu;

- b) zapewnienia, by przetworzone produkty rolne deklarowane na wywóz w ramach umowy preferencyjnej nie były w rzeczywistości wywożone na warunkach niepreferencyjnych lub na odwrót.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 35

Metody analizy

1. Do celów zasad handlu w ramach niniejszego rozporządzenia, gdy jest to konieczne w odniesieniu do przetworzonych produktów rolnych lub towarów nieobjętych załącznikiem I, cechy charakterystyczne i skład tych produktów i towarów ustalany jest poprzez analizę ich elementów składowych.

2. Komisja – w razie potrzeby – przyjmuje akty wykonawcze w odniesieniu do produktów i towarów, o których mowa w ust. 1, dotyczące:

- a) metod analizy jakościowej i ilościowej;
- b) przepisów technicznych niezbędnych do ich identyfikacji;
- c) procedur do celu ich klasyfikacji CN.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 36

Dostosowanie niniejszego rozporządzenia

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 dotyczących:

- a) dostosowania załączników od I–V, obejmującego usunięcie przetworzonych produktów rolnych oraz towarów nieobjętych załącznikiem I, a także włączenie nowych przetworzonych produktów rolnych i towarów nieobjętych załącznikiem I, do umów międzynarodowych zawartych lub tymczasowo stosowanych przez Unię zgodnie z TFUE;
- b) dostosowania art. 2 lit. i)–l), art. 25 oraz załączników I–V do zmian w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87.

Artykuł 37

Wymiana informacji

1. Gdy jest to niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie przekazują Komisji, na wniosek, informacje dotyczące:

- a) przywozu przetworzonych produktów rolnych;
- b) wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I;
- c) wniosków o wydanie świadectwa uszlachetniania czynnego, wydawania i wykorzystywania świadectw uszlachetniania czynnego na produkty rolne, o których mowa w art. 18;
- d) wniosków o wydanie świadectwa refundacji i wydawania oraz wykorzystania świadectw refundacji, o których mowa w art. 28 ust. 1;
- e) wypłat i zwrotów refundacji wywozowych za towary nieobjęte załącznikiem I, o których mowa w art. 22 ust. 1;
- f) przyjętych administracyjnych środków wykonawczych;
- g) inne istotne informacje.

W przypadku gdy wnioski o refundacje wywozowe składane są w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym zostały wytworzone towary nieobjęte załącznikiem I, informacje na temat produkcji i składu towarów nieobjętych załącznikiem I, o których mowa w lit. e), przekazywane są temu innemu państwu członkowskiemu na jego wniosek.

2. Komisja może przesłać wszystkim państwom członkowskim informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 lit. a)–g).
3. Aby zapewnić integralność systemów przekazywania informacji oraz autentyczność i czytelność przekazywanych dokumentów i związanych z nimi danych, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42, określających:
 - a) charakter i rodzaj informacji, które mają być przekazywane zgodnie z ust. 1;
 - b) kategorie danych, które będą przetwarzane, maksymalne okresy ich przechowywania i cel ich przetwarzania, w szczególności w przypadku publikacji takich danych i ich przekazania państwom trzecim;
 - c) prawa dostępu do informacji lub systemów informacyjnych udostępnione przy uwzględnieniu tajemnicy zawodowej i poufności;
 - d) warunki, z zastrzeżeniem których informacje mają być publikowane.
4. Komisja może przyjąć akty wykonawcze niezbędne do stosowania niniejszego artykułu, dotyczące:
 - a) metod przekazywania informacji;
 - b) szczegółów dotyczących informacji, które mają być przekazywane;
 - c) uzgodnień w zakresie zarządzania informacjami, które mają być przekazywane, oraz dotyczące treści, formy, harmonogramu, częstotliwości i terminów przekazywania informacji;
 - d) uzgodnień w zakresie przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów państwom członkowskim, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, organizacjom międzynarodowym, właściwym organom państw trzecich lub obywatelom, przy zapewnieniu ochrony danych osobowych oraz uzasadnionego interesu przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnicy handlowej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 38

Przetwarzanie i ochrona danych osobowych

1. Państwa członkowskie i Komisja gromadzą dane osobowe do celów określonych w art. 37 ust. 1 i nie mogą przetwarzać tych danych w sposób wykraczający poza te cele.
2. W przypadku gdy dane osobowe przetwarzane są do celów, o których mowa w art. 37 ust. 1, zapewnia się ich anonimowość i przetwarza je jedynie w formie zbiorczej.
3. Dane osobowe są przetwarzane zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE i rozporządzenia (WE) nr 45/2001. W szczególności danych tych nie można przechowywać w formie, która pozwala na zidentyfikowanie osób, których dotyczą dane, przez czas dłuższy, niż jest to konieczne do celów, dla których dane te były gromadzone lub dla których są one przetwarzane dalej, z uwzględnieniem minimalnych okresów zatrzymywania określonych w mającym zastosowanie prawie krajowym i prawie unijnym.
4. Państwa członkowskie informują osoby, których dotyczą dane, że ich dane osobowe mogą być przetwarzane przez organy krajowe i unijne zgodnie z ust. 1 i że w tym zakresie korzystają one z praw określonych w przepisach dotyczących ochrony danych osobowych zawartych, odpowiednio, w dyrektywie 95/46/WE i rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.

*Artykuł 39***Nieznaczące kwoty**

Komisja jest upoważniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 w odniesieniu do progów, poniżej których państwa członkowskie mogą zaniechać stosowania kwot, które mają być pobrane lub przyznane na podstawie art. 3, 5, 10, 22 i 34. Próg ustala się na poziomie, poniżej którego koszty administracyjne stosowania kwot byłyby nieproporcjonalne do kwot pobieranych lub przyznawanych.

*Artykuł 40***Zabezpieczenia, kontrole, weryfikacja, nadzór i kary**

1. W stosownych przypadkach w odniesieniu do pozwoleń na przywóz i kontyngentów taryfowych na przywóz przetworzonych produktów rolnych oraz do refundacji wywozowych i świadectw refundacji dotyczących towarów nieobjętych załącznikiem I zastosowanie mają odpowiednio przepisy horyzontalne dotyczące zabezpieczeń, kontroli, weryfikacji, nadzoru i kar oraz stosowania EURO określone w art. 58–66, 79–88 i 105–108 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 oraz akty prawne przyjęte na podstawie tego rozporządzenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 42 w odniesieniu do przepisów dostosowujących, w razie potrzeby, przepisy przyjęte na podstawie artykułów, o których mowa w ust. 1, dla celów niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja – w razie potrzeby – przyjmuje akty wykonawcze dotyczące stosowania przepisów przyjętych na podstawie artykułów, o których mowa w ust. 1, dla celów niniejszego rozporządzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

*Artykuł 41***Zobowiązania międzynarodowe i obowiązujące normy**

Przyjmując akty delegowane i wykonawcze, Komisja uwzględnia zobowiązania międzynarodowe Unii i obowiązujące unijne normy socjalne, środowiskowe oraz normy dotyczące dobrostanu zwierząt, potrzebę monitorowania rozwoju handlu i zmian rynkowych, potrzebę należytego zarządzania rynkiem oraz potrzebę zmniejszenia obciążeń administracyjnych.

ROZDZIAŁ V

PRZEKAZANIE UPRAWNIENI I PROCEDURA KOMITETOWA*Artykuł 42***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8, 12, 15, 19, 26, 31, art. 33 ust. 1, art. 36, art. 37 ust. 3, art. 39 i art. 40 ust. 2, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8, 12, 15, 19, 26, 31, art. 33 ust. 1, art. 36, art. 37 ust. 3, art. 39 i art. 40 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8, 12, 15, 19, 26, 31, art. 33 ust. 1, art. 36, art. 37 ust. 3, art. 39 i art. 40 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 43

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany przyjęty na mocy niniejszego artykułu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego przyjętego na mocy niniejszego artykułu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 42 ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 44

Procedura komitetowa

1. Do celów art. 13, art. 17 ust. 1, 2, 4 i 5, art. 20 ust. 1, art. 27, art. 32 ust. 1, art. 33 ust. 2, art. 34 ust. 2 i art. 37 ust. 4 oraz, w odniesieniu do przetworzonych produktów rolnych innych niż albumina jaja i albumina mleka, do celów art. 5 ust. 1 i 5 oraz art. 16 ust. 1 oraz, w odniesieniu do pozwoleń na przywóz i kontyngentów taryfowych na przetworzone produkty rolne inne niż albumina jaja i albumina mleka, a także refundacji wywozowych i świadectw refundacji do towarów nieobjętych załącznikiem I, do celów art. 40 ust. 3, Komisję wspomaga komitet zwany Komitetem ds. kwestii horyzontalnych dotyczących handlu produktami rolnymi przetworzonymi, niewymienionymi w załączniku I. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Do celów art. 9 ust. 1 oraz art. 21 ust. 1 i 2 oraz, w odniesieniu do albuminy jaja i albuminy mleka, do celów art. 5 ust. 1 i 5 oraz art. 16 ust. 1 i w odniesieniu do pozwoleń na przywóz i kontyngentów taryfowych na albumina jaja i albumina mleka, do celów art. 40 ust. 3, Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony w art. 229 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Do celów art. 35 ust. 2 Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony w art. 247a rozporządzenia (EWG) nr 2913/92. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

4. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to co najmniej jedna czwarta członków komitetu.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 45

Uchylenie

Rozporządzenia (WE) nr 614/2009 i (WE) nr 1216/2009 tracą moc.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku VI.

*Artykuł 46***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Przetworzone produkty rolne, o których mowa w art. 2 lit. b)

Tabela 1

Przetworzone produkty rolne, dla których należność przywózowa składa się ze stawki celnej ad valorem i elementu rolnego, który nie stanowi części stawki celnej ad valorem, o których mowa w art. 3 ust. 1

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0403	Maślanka, mleko zsiadłe i śmietana ukwaszona, jogurt, kefir i inne sfermentowane lub zakwaszone mleko i śmietana, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:
0403 10 51 do 0403 10 99	– Jogurt, aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90 71 do 0403 90 99	– Pozostałe, aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
0405 20 10 oraz 0405 20 30	Produkty mleczarskie do smarowania o zawartości tłuszczu 39 % masy i większej, ale nieprzekraczającej 75 % masy
0710 40 00	Kukurydza cukrowa (niepoddana obróbce cieplnej lub ugotowana na parze lub w wodzie), zamrożona
0711 90 30	Kukurydza cukrowa zakonserwowana tymczasowo (na przykład w gazowym ditlenku siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadająca się w tym stanie do bezpośredniego spożycia
ex 1517	Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów, z rozdziału 15, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje, objęte pozycją 1516:
1517 10 10	– Margaryna, z wyłączeniem margaryny płynnej, zawierająca więcej niż 10 % masy, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka
1517 90 10	– Pozostałe, zawierające więcej niż 10 % masy, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka
1702 50 00	Fruktoza chemicznie czysta
ex 1704	Wyroby cukiernicze (włącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao, z wyłączeniem wyciągu (ekstraktu) z lukrecji zawierającego więcej niż 10 % masy sacharozy, ale niezawierającego innych dodanych substancji, objętego kodem CN 1704 90 10
1806	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao
Ex 1901	Ekstrakt słodowy; przetwory spożywcze z mąki, kasz, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 40 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami 0401–0404, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, z wyłączeniem przetworów objętych kodem CN 1901 90 91
ex 1902	Makarony, nawet poddane obróbce cieplnej lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami), lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, nawet przygotowany, z wyłączeniem makaronów nadziewanych objętych kodami CN 1902 20 10 oraz 1902 20 30

Kod CN	Wyszczególnienie
1903 00 00	Tapioka i jej namiastki, przygotowane ze skrobi, w postaci płatków, ziaren, perełek, odsiewu lub w podobnych postaciach
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spęcznianie lub prażenie zbóż lub produktów zbożowych (na przykład płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby
2001 90 30	Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>), przetworzona lub zakonserwowana octem lub kwasem octowym
2001 90 40	Ignamy, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające 5 % masy skrobi lub więcej, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym
2004 10 91	Ziemniaki w postaci mąki, mączki lub płatków przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006
2004 90 10	Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) przetworzona lub zakonserwowana inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożona, inna niż produkty objęte pozycją 2006
2005 20 10	Ziemniaki w postaci mąki, mączki lub płatków przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006
2005 80 00	Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) przetworzona lub zakonserwowana inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożona, inna niż produkty objęte pozycją 2006
2008 99 85	Kukurydza inna niż kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) inaczej przetworzona lub zakonserwowana, niezawierająca dodatku alkoholu lub dodatku cukru
2008 99 91	Ignamy, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin zawierające 5 % masy skrobi lub więcej, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, niezawierające dodatku alkoholu lub dodatku cukru
2101 12 98	Przetwory na bazie kawy
2101 20 98	Przetwory na bazie herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej)
2101 30 19	Palone namiastki kawy z wyłączeniem cykorii palonej
2101 30 99	Ekstrakty, esencje i koncentraty palonych namiastek kawy z wyłączeniem cykorii palonej
2102 10 31 oraz 2102 10 39	Drożdże piekarnicze, suszone lub nie
2105 00	Lody i pozostałe lody jadalne, nawet zawierające kakao
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone, inne niż objęte kodami CN 2106 10 20, 2106 90 20 i 2106 90 92 i inne niż aromatyzowane lub barwione syropy cukrowe

Kod CN	Wyszczególnienie
2202 90 91, 2202 90 95 oraz 2202 90 99	Pozostałe napoje bezalkoholowe, z wyłączeniem soków owocowych i warzywnych objętych pozycją 2009, zawierające produkty objęte pozycjami od 0401 do 0404 lub tłuszcz uzyskany z produktów objętych pozycjami od 0401 do 0404
2905 43 00	Mannit
2905 44	D-sorbit (sorbitol)
3302 10 29	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (włącznie z roztworami alkoholowymi) na bazie jednej lub na wielu takich substancjach, pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów, zawierające wszystkie środki aromatyzujące charakterystyczne dla napojów, o rzeczywistym stężeniu objętościowym alkoholu nieprzekraczającym 0,5 % obj., inne niż objęte kodem CN 3302 10 21
3501	Kazeina, kazeiniany i pozostałe pochodne kazeiny; kleje kazeinowe
ex 3505 10	Dekstryny i pozostałe skrobie modyfikowane, z wyłączeniem skrobi estryfikowanych lub eteryfikowanych objętych kodem CN 3505 10 50
3505 20	Kleje oparte na skrobiach, na dekstrynach lub pozostałych skrobiach modyfikowanych
3809 10	Środki wykańczalnicze, nośniki barwników przyspieszające barwienie, utrwalcze barwników i pozostałe preparaty (na przykład klejonki i zaprawy) w rodzaju stosowanych w przemysłach włókienniczym, papierniczym, skórzanym i podobnych, na bazie substancji skrobiowych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
3824 60	Sorbit, inny niż ten objęty podpozycją 2905 44

Tabela 2

Przetworzone produkty rolne, dla których należność celna przywózowa składa się ze stawki celnej ad valorem włącznie z elementem rolnym lub określonej stawki celnej, o których mowa w art. 3 ust. 2

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0505	Skóry i pozostałe części ptaków z ich piórami lub puchem, pióra i części piór (nawet z przyszytymi końcami) oraz puch, nie bardziej obrobione niż oczyszczone, zdezynfekowane lub zakonserwowane; proszek i odpadki piór lub części piór:
0505 10 90	– Pióra, w rodzaju stosowanych do wypychania; puch, inne niż surowe
0505 90 00	– Pozostała
0511 99 39	Gąbki naturalne pochodzenia zwierzęcego, inne niż surowe
ex 1212 29 00	Wodorosty morskie i pozostałe algi, świeże, schłodzone, zamrożone lub suszone, nawet mielone, nienadające się do spożycia przez ludzi, z wyłączeniem tych stosowanych w farmacji
ex 1302	Soki i ekstrakty roślinne; substancje pektynowe, pektyniany i pektany; agar-agar i pozostałe słuzy i zagęszczacze, nawet modyfikowane, pochodzące z produktów roślinnych:

Kod CN	Wyszczególnienie
1302 12 00	– Soki i ekstrakty roślinne z lukrecji
1302 13 00	– Soki i ekstrakty roślinne z chmielu
1302 19 20 oraz 1302 19 70	– Soki i ekstrakty roślinne inne niż soki i ekstrakty roślinne z lukrecji, chmielu, oleju żywicznego z wanilii oraz opium
ex 1302 20	– Pektany
1302 31 00	– Agar-agar, nawet modyfikowany
1302 32 10	– Śluz i zagęszczacze, nawet modyfikowane, pochodzące z chleba świętojańskiego lub nasion chleba świętojańskiego
1505 00	Tłuszcz z wełny oraz substancje tłuszczowe otrzymane z niego (włącznie z lanoliną)
1506 00 00	Pozostałe tłuszcze i oleje zwierzęce oraz ich frakcje, nawet rafinowane, ale niemodyfikowane chemicznie
ex 1515 90 11	Olej jojoba i jego frakcje, nawet rafinowany, ale niemodyfikowany chemicznie
1516 20 10	Uwodorniony olej rycynowy, tzw. „wosk opalowy”
1517 90 93	Jadalne mieszaniny lub preparaty, w rodzaju stosowanych jako preparaty zapobiegające przyleganiu do formy
ex 1518 00	Tłuszcze i oleje, zwierzęce lub roślinne i ich frakcje, gotowane, utlenione, odwodnione, siarkowane, napowietrzane, polimeryzowane przez ogrzewanie w próżni lub w gazie obojętnym, lub inaczej modyfikowane chemicznie, z wyłączeniem objętych pozycją 1516; niejadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów z działu 15, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone z wyłączeniem olejów objętych kodami CN 1518 00 31 oraz 1518 00 39
1520 00 00	Glicerol surowy; wody glicerolowe i ługi glicerolowe
1521	Woski roślinne (inne niż triglicerydy), wosk pszczeli, pozostałe woski owadzie i spermacet, nawet rafinowane lub barwione
1522 00 10	Degras
1702 90 10	Maltoza chemicznie czysta
1704 90 10	Wyciąg (ekstrakt) z lukrecji zawierający więcej niż 10 % masy sacharozy, ale niezawierający innych dodanych substancji
1803	Pasta kakaowa, nawet odtłuszczona
1804 00 00	Masło, tłuszcz i olej, kakaowe
1805 00 00	Proszek kakaowy, niezawierający dodatku cukru lub innego środka słodzącego

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 1901	Ekstrakt słodowy; przetwory spożywcze z mąki, kasz, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 40 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, niezawierające kakao lub zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
1901 90 91	– Pozostałe przetwory niezawierające tłuszczu mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % tłuszczu mleka, 5 % sacharozy (włącznie z cukrem inwertowanym) lub izoglukozy, 5 % glukozy lub skrobi, z wyłączeniem przetworów spożywczych w postaci proszku z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404
ex 2001 90 92	Rdzenie palmowe, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym
ex 2008	Owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, lub alkoholu, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
2008 11 10	– Masło orzechowe
2008 91 00	– Rdzenie palmowe
ex 2101	Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) oraz przetwory na bazie tych produktów; cykoria palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty inne niż przetwory objęte kodami CN 2101 12 98, 2101 20 98, 2101 30 19 oraz 2101 30 99
ex 2102 10	Drożdże aktywne:
2102 10 10	– Kultury drożdży
2102 10 90	– Pozostałe, z wyłączeniem drożdży piekarniczych
2102 20	Drożdże nieaktywne; pozostałe mikroorganizmy jednokomórkowe, martwe
2102 30 00	Proszki do pieczenia, gotowe
2103	Sosy i preparaty do nich; zmieszane przyprawy i zmieszane przyprawy korzenne; mąka i mączka z gorczycy oraz gotowa musztarda
2104	Zupy i buliony i preparaty do nich; złożone przetwory spożywcze, homogenizowane
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:
ex 2106 10	– Koncentraty białkowe i teksturowane substancje białkowe
2106 10 20	– Niezawierające tłuszczu mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % masy tłuszczu mleka, 5 % masy sacharozy lub izoglukozy, 5 % masy glukozy lub skrobi
ex 2106 90	– Pozostała
2106 90 20	– Preparaty alkoholowe złożone, inne niż na bazie substancji zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów

Kod CN	Wyszczególnienie
2106 90 92	-- Pozostałe preparaty niezawierające tłuszczu mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % masy tłuszczu mleka, 5 % masy sacharozy lub izoglukozy, 5 % masy glukozy lub skrobi
2201 10	Wody, włącznie z naturalnymi lub sztucznymi wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, niezawierające dodatku cukru lub innego środka słodzącego ani aromatyzującego
2202 10 00	Wody, włącznie z wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub wody aromatyzowane
2202 90 10	Pozostałe napoje bezalkoholowe, z wyłączeniem soków owocowych i warzywnych, objętych pozycją 2009, niezawierające produktów objętych pozycjami od 0401 do 0404 lub tłuszczu uzyskanego z produktów objętych pozycjami od 0401 do 0404
2203 00	Piwo otrzymywane ze słodu
2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi
ex 2207	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80 % obj. lub większej oraz alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, skażone, o dowolnej mocy, inne niż uzyskane z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do TFUE
ex 2208	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu mniejszej niż 80 % obj., inny niż uzyskany z produktów rolnych wymienionych w załączniku I do TFUE; wódki, likiery i pozostałe napoje spirytusowe
2402	Cygara, nawet z obciętymi końcami, cygaretki i papierosy, z tytoniu lub namiastek tytoniu
2403	Pozostały przetworzony tytoń i przetworzone namiastki tytoniu; tytoń „homogenizowany” lub „odtworzony”; ekstrakty i esencje, z tytoniu
3301 90	Wyekstrahowane oleożywice koncentraty olejków eterycznych w tłuszczach, ciekłych olejach, woskach lub tym podobnych, otrzymanych w procesie maceracji tłuszczami (enfleurage) lub maceracji; terpenowe produkty uboczne deterpenacji olejków eterycznych; wodne destylaty i wodne roztwory olejków eterycznych
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (włącznie z roztworami alkoholowymi) na bazie jednej lub na wielu takich substancjach, w rodzaju stosowanych jako surowce w przemyśle; pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów:
3302 10 10	– Preparaty w rodzaju stosowanych do produkcji napojów, zawierające wszystkie środki aromatyzujące charakterystyczne dla napojów, o rzeczywistym stężeniu objętościowym alkoholu przekraczającym 0,5 % obj.
3302 10 21	– Preparaty w rodzaju stosowanych do produkcji napojów, zawierające wszystkie środki aromatyzujące charakterystyczne dla napojów, o rzeczywistym stężeniu objętościowym alkoholu nieprzekraczającym 0,5 % obj., niezawierające tłuszczu z mleka, sacharozy, izoglukozy, glukozy lub skrobi, lub zawierające mniej niż 1,5 % masy tłuszczu z mleka, 5 % masy sacharozy lub izoglukozy, 5 % masy glukozy lub skrobi
Ex 3502	Albuminy (włączając koncentraty dwu lub więcej białek serwatki, zawierające w przeliczeniu na suchą substancję więcej niż 80 % masy białka serwatki), albuminiany i pozostałe pochodne albumin: – Albumina jaja:

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 3502 11	– Suszona:
3502 11 90	--- Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do spożycia przez ludzi
ex 3502 19	-- Pozostałe:
3502 19 90	--- Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do spożycia przez ludzi
ex 3502 20	– Albumina mleka, włącznie z koncentratami złożonymi z dwóch lub więcej białek serwatki:
3502 20 91 oraz 3502 20 99	-- Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do spożycia przez ludzi, suszona lub nie (na przykład w arkuszach, łuskach, płatkach, proszku)
3823	Przemysłowe monokarboksylowe kwasy tłuszczowe; kwaśne oleje z rafinacji; przemysłowe alkohole tłuszczowe

Towary nieobjęte załącznikiem I i produkty rolne wykorzystywane do produkcji tych towarów, kwalifikujące się do refundacji wywozowych, o których mowa w art. 22 ust. 1

Kod CN	Wyszczególnienie towarów nieobjętych załącznikiem I	Produkty rolne, dla których mogą być przyznane refundacje wywozowe				
		A: Ilość referencyjna określona na podstawie ilości produktu rzeczywiście wykorzystanej do produkcji wywożonych towarów (art. 27 lit. d))				
		B: Ilość referencyjna określona na stałej podstawie (art. 27 lit. d))				
		Zboża ⁽¹⁾	Ryż ⁽²⁾	Jaja ⁽³⁾	Cukier, melasy lub izoglukoza ⁽⁴⁾	Przetwory mleczne ⁽⁵⁾
1	2	3	4	5	6	7
ex 0403	Maślanka, mleko zsiadłe i śmietana ukwaszona, jogurt, kefir i inne sfermentowane lub zakwaszone mleko i śmietana, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao:					
ex 0403 10	– Jogurt:					
0403 10 51 do 0403 10 99	– – Aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao: – – – Aromatyzowane – – – Pozostałe:	A	A	A	A	
	– – – – Zawierający dodatek owoców lub orzechów	A	A		A	
	– – – – Zawierające dodatek kakao	A	A	A	A	
ex 0403 90	– Pozostałe:					
0403 90 71 do 0403 90 99	– – Aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao: – – – Aromatyzowane – – – Pozostałe:	A	A	A	A	
	– – – – Zawierające dodatek owoców lub orzechów	A	A		A	
	– – – – Zawierające dodatek kakao	A	A	A	A	

1	2	3	4	5	6	7
ex 0405	Masło i pozostałe tłuszcze oraz oleje otrzymane z mleka; produkty mleczarskie do smarowania:					
ex 0405 20	– Produkty mleczarskie do smarowania:					
0405 20 10	– – O zawartości tłuszczu 39 % masy i większej, ale mniejszej niż 60 % masy					A
0405 20 30	– – O zawartości tłuszczu 60 % masy i większej, ale nieprzekraczającej 75 % masy					A
ex 0710	Warzywa (niepoddane obróbce cieplnej lub ugotowane na parze lub w wodzie), zamrożone:					
0710 40 00	– Kukurydza cukrowa:					
	– – W postaci kolb	A			A	
	– – W postaci ziaren	B			A	
ex 0711	Warzywa zakonserwowane tymczasowo (na przykład w gazowym ditlenku siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadające się w tym stanie do bezpośredniego spożycia:					
0711 90 30	– – – Kukurydza cukrowa:					
	– – – – W postaci kolb	A			A	
	– – – – W postaci ziaren	B			A	
ex 1517	Margaryna; jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów, z działu 15, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje, objęte pozycją 1516:					
ex 1517 10	– Margaryna, z wyłączeniem margaryny płynnej:					

1	2	3	4	5	6	7
1517 10 10	-- Zawierające więcej niż 10 % masy, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka					A
ex 1517 90	- Pozostałe					
1517 90 10	-- Zawierające więcej niż 10 % masy, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka					A
1702 50 00	- Fruktaza chemicznie czysta				A	
ex 1704	Wyroby cukiernicze (włącznie z białą czekoladą), niezawierające kakao:					
1704 10	- Guma do żucia, nawet pokryta cukrem:	A			A	
ex 1704 90	- Pozostałe					
1704 90 30	-- Biała czekolada	A			A	A
1704 90 51 do 1704 90 99	-- Pozostałe	A	A		A	A
1806	Czekolada i pozostałe przetwory spożywcze zawierające kakao:					
1806 10	- Proszek kakaowy zawierający dodatek cukru lub innego środka słodzącego:					
	-- Słodzony wyłącznie przez dodanie sacharozy	A		A	A	
	-- Pozostałe	A		A	A	A
1806 20	- Pozostałe przetwory w blokach, tabliczkach lub batonach, o masie większej niż 2 kg, lub w płynie, paście, proszku, granulach lub w innej postaci, w pojemnikach lub w bezpośrednich opakowaniach, o zawartości przekraczającej 2 kg:					

1	2	3	4	5	6	7
	- - Okruchy czekolady mlecznej objęte pozycją 1806 20 70	A		A	A	A
	- - Pozostałe przetwory objęte pozycją 1806 20	A	A	A	A	A
1806 31 00 oraz 1806 32	- Pozostałe, w blokach, tabliczkach lub batonach	A	A	A	A	A
1806 90	- Pozostałe					
1806 90 11, 1806 90 19, 1806 90 31, 1806 90 39, 1806 90 50	- - Czekoladki i wyroby czekoladowe; wyroby cukier- nicze i ich namiastki wykonane z substytutów cukru, zawierające kakao	A	A	A	A	A
1806 90 60, 1806 90 70, 1806 90 90	- - Wyroby do smarowania zawierające kakao; prze- twory zawierające kakao do sporządzania napojów; pozostałe	A		A	A	A
ex 1901	Ekstrakt słodowy; przetwory spożywcze z mąki, kasz, mączki, skrobi lub z ekstraktu słodowego, niezawiera- jące kakao lub zawierające mniej niż 40 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone; przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, niezawierające kakao lub zawiera- jące mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy, gdzie indziej niewy- mienione ani niewłączone;					
1901 10 00	- Przetwory dla niemowląt, pakowane do sprzedaży detalicznej;					
	- - Przetwory spożywcze z produktów mleczarskich objętych pozycjami od 0401 do 0404, zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy	A	A	A	A	A
	- - Pozostałe	A	A		A	A
1901 20 00	- Mieszaniny i ciasta, do wytworzenia wyrobów piekar- niczych objętych pozycją 1905:					

1	2	3	4	5	6	7
	-- Przetwory spożywcze z produktów mleczarskich objętych pozycjami od 0401 do 0404, zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy	A	A	A	A	A
	-- Pozostałe	A	A		A	A
ex 1901 90	-- Pozostałe					
1901 90 11 oraz 1901 90 19	-- Ekstrakt słodowy	A	A			
	-- Pozostałe:					
1901 90 99	--- Pozostałe:					
	---- Przetwory spożywcze z towarów objętych pozycjami od 0401 do 0404, zawierające mniej niż 5 % masy kakao, obliczone w stosunku do całkowicie odtłuszczonej bazy	A	A	A	A	A
	---- Pozostałe:	A	A		A	A
ex 1902	Makarony, nawet poddane obróbce cieplnej lub nadziewane (mięsem lub innymi substancjami), lub przygotowane inaczej, takie jak spaghetti, rurki, nitki, lasagne, gnocchi, ravioli, cannelloni; kuskus, nawet przygotowany					
	-- Makarony niepoddane obróbce cieplnej, nienadziewane ani nieprzygotowane inaczej					
1902 11 00	-- Zawierające jaja					
	--- Z pszenicy durum oraz z innych zbóż	B		A		
	--- Pozostałe:	A		A		
	-- Pozostałe:					

1	2	3	4	5	6	7
1902 19	--- Z pszenicy durum oraz z innych zbóż	B				A
	--- Pozostałe:	A				A
ex 1902 20	- Makarony nadziewane, nawet poddane obróbce cieplnej lub inaczej przygotowane:					
1902 20 91 oraz 1902 20 99	-- Pozostałe	A	A		A	A
1902 30	- Pozostałe makarony	A	A		A	A
1902 40	- Kuskus:					
1902 40 10	-- Nieprzygotowany:					
	--- Z pszenicy durum	B				
	--- Pozostałe:	A				
1902 40 90	-- Pozostałe	A	A		A	A
1903 00 00	Tapioka i jej namiastki, przygotowane ze skrobi, w postaci płatków, ziaren, perełek, odsiewu lub w podobnych postaciach	A				
1904	Przetwory spożywcze otrzymane przez spęcznianie lub prażenie zbóż lub produktów zbożowych (na przykład płatki kukurydziane); zboża (inne niż kukurydza) w postaci ziarna lub w postaci płatków, lub inaczej przetworzonego ziarna (z wyjątkiem mąki, kasz i mączki), wstępnie obgotowane lub inaczej przygotowane, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:					
	- Niesłodzony ryż dmuchany lub wstępnie przegotowany					
	Zawierający kakao ⁽⁶⁾	A	B	A	A	A
	-- Niezawierający kakao	A	B		A	A

1	2	3	4	5	6	7
	– Pozostałe, zawierające kakao ⁽⁶⁾	A	A	A	A	A
	– Pozostałe	A	A		A	A
1905	Chleb, bułki, pieczywo cukiernicze, ciasta i ciastka, herbatniki i pozostałe wyroby piekarnicze, nawet zawierające kakao; opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby					
1905 10 00	– Pozostałe	A			A	A
1905 20	– Piernik z dodatkiem imbiru i tym podobne	A		A	A	A
	– Słodkie herbatniki; gofry i wafle:					
1905 31 oraz 1905 32	– Słodkie herbatniki; gofry i wafle	A		A	A	A
1905 40	– Sucharki, tosty z chleba i podobne wyroby tostowe	A		A	A	A
1905 90	– Pozostałe					
1905 90 10	– – Mace	A				
1905 90 20	– – Opłatki sakralne, puste kapsułki stosowane do celów farmaceutycznych, wafle wytłaczane, papier ryżowy i podobne wyroby	A	A			
	– – Pozostałe					
1905 90 30	– – – Chleb, bułki, niezawierające dodatku miodu, jajek, sera lub owoców, a zawierające w suchej masie nie więcej niż 5 % masy cukru i nie więcej niż 5 % masy tłuszczu	A				
1905 90 45 do 1905 90 90	– – – Pozostałe produkty	A		A	A	A

1	2	3	4	5	6	7
ex 2001	Warzywa, owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, przetworzone lub zakonserwowane octem lub kwasem octowym:					
ex 2001 90	– Pozostałe					
2001 90 30	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) – – – W postaci kolb – – – W postaci ziaren	A B			A A	
2001 90 40	– – Ignamy, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające 5 % masy skrobi lub więcej	A			A	
ex 2004	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, zamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:					
ex 2004 10	– Ziemniaki: – – Pozostałe:					
2004 10 91	– – – W postaci mąki, mączki lub płatków	A	A		A	A
ex 2004 90	– Pozostałe warzywa i mieszanki warzywne:					
2004 90 10	– – Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>) – – – W postaci kolb – – – W postaci ziaren	A B			A A	
ex 2005	Pozostałe warzywa przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożone, inne niż produkty objęte pozycją 2006:					
ex 2005 20	– Ziemniaki:					

1	2	3	4	5	6	7
2005 20 10	-- W postaci mąki, mączki lub płatków	A	A		A	A
2005 80 00	- Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>)					
	-- W postaci kolb	A			A	
	-- W postaci ziaren	B			A	
ex 2008	Owoce, orzechy i pozostałe jadalne części roślin, inaczej przetworzone lub zakonserwowane, nawet zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, lub alkoholu, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:					
ex 2008 99	-- Pozostałe: --- Niezawierające dodatku alkoholu: ---- Niezawierające dodatku cukru:					
2008 99 85	----- Kukurydza inna niż kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>):					
	----- W postaci kolb	A				
	----- W postaci ziaren	B				
2008 99 91	----- Ignamy, słodkie ziemniaki i podobne jadalne części roślin, zawierające 5 % masy skrobi lub więcej	A				
ex 2101	Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) oraz przetwory na bazie tych produktów lub na bazie kawy, herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej); cykorii palona i pozostałe palone zamiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty:					
	- Ekstrakty, esencje i koncentraty kawy oraz przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie kawy:					
2101 12 98	--- Pozostałe:	A	A		A	

1	2	3	4	5	6	7
ex 2101 20	- Ekstrakty, esencje i koncentraty herbaty lub maté (herbaty paragwajskiej) i przetwory na bazie tych ekstraktów, esencji lub koncentratów, lub na bazie herbaty, lub maté (herbaty paragwajskiej):					
2101 20 98	--- Pozostałe:	A	A		A	
ex 2101 30	- Cykoria palona i pozostałe palone namiastki kawy oraz ich ekstrakty, esencje i koncentraty:					
	-- Cykoria palona i pozostałe palone namiastki kawy:					
2101 30 19	--- Pozostałe:	A			A	
	- - Ekstrakty, esencje i koncentraty z cykorii palonej i pozostałych palonych namiastek kawy:					
2101 30 99	--- Pozostałe:	A			A	
ex 2102	Drożdże (aktywne lub nieaktywne); pozostałe mikroorganizmy jednokomórkowe, martwe (z wyłączeniem szczepionek objętych pozycją 3002); gotowe proszki do pieczenia:					
ex 2102 10	- Drożdże aktywne:					
2102 10 31 oraz 2102 10 39	- - Drożdże piekarnicze	A				
2105 00	Lody i pozostałe lody jadalne, nawet zawierające kakao:					
	- Zawierające kakao	A	A	A	A	A
	- Pozostałe	A	A		A	A
ex 2106	Przetwory spożywcze, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 2106 90	– Pozostałe					
2106 90 92 oraz 2106 90 98	– – Pozostałe	A	A		A	A
2202	Wody, włącznie z wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub wody aromatyzowane i pozostałe napoje bezalkoholowe, z wyłączeniem soków owocowych i warzywnych, objętych pozycją 2009:					
2202 10 00	– Wody, włącznie z wodami mineralnymi i wodami gazowanymi, zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, lub wody aromatyzowane	A			A	
2202 90	– Pozostałe					
2202 90 10	– – Niezawierające produktów objętych pozycjami od 0401 do 0404 lub tłuszczu uzyskanego z produktów objętych pozycjami od 0401 do 0404 – – – Piwo otrzymywane ze słodu, o rzeczywistej objętościowej mocy alkoholu nieprzekraczającej 0,5 % obj. – – – Pozostałe:	B A			A	
2202 90 91 do 2202 90 99	– – Pozostałe	A			A	A
2205	Wermut i pozostałe wina ze świeżych winogron aromatyzowane roślinami lub substancjami aromatycznymi	A			A	
ex 2208	Alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu mniejszej niż 80 % obj.; wódki, likiery i pozostałe napoje spirytusowe:					
2208 20	– Napoje spirytusowe otrzymane przez destylację wina z winogron lub wyłoków z winogron				A	
ex 2208 30	– Whisky: – – Inne niż whisky burbońskie:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 2208 30 30 do 2208 30 88	--- Whisky, inne niż wymienione w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1670/2006 (7)	A				
2208 50 11 oraz 2208 50 19	-- Gin	A				
2208 50 91 oraz 2208 50 99	-- Gin Geneva	A			A	
2208 60	- Wódka	A				
2208 70	- Likieri i kordiały:	A		A	A	A
ex 2208 90	- Pozostałe					
2208 90 41	---- Ouzo, w pojemnikach o objętości 2 litrów lub mniejszej	A			A	
2208 90 45	----- Calvados, w pojemnikach o objętości 2 litrów lub mniejszej				A	
2208 90 48	----- Pozostałe napoje spirytusowe (z wyłączeniem likierów) destylowane z owoców, w pojemnikach o objętości 2 litrów lub mniejszej				A	
2208 90 56	----- Napoje spirytusowe (z wyłączeniem likierów) inne niż destylowane z owoców i inne niż tequila, w pojemnikach o objętości 2 litrów lub mniejszej	A			A	
2208 90 69	----- Pozostałe napoje spirytusowe, w pojemnikach o objętości 2 litrów lub mniejszej	A			A	A
2208 90 71	----- Napoje spirytusowe destylowane z owoców, w pojemnikach o objętości większej niż 2 litry				A	
2208 90 77	----- Napoje spirytusowe (z wyłączeniem likierów) inne niż destylowane z owoców i inne niż tequila, w pojemnikach o objętości większej niż 2 litry	A			A	

1	2	3	4	5	6	7
2208 90 78	– – – Pozostałe napoje spirytusowe, w pojemnikach o objętości większej niż 2 litry	A			A	A
ex 2905	Alkohole alifatyczne i ich fluorowcowane, sulfonowane, nitrowane lub nitrozowane pochodne:					
2905 43 00	– – Mannit	B			B	
2905 44	– – D-sorbit (sorbitol)	B			B	
ex 3302	Mieszaniny substancji zapachowych i mieszaniny (włącznie z roztworami alkoholowymi) na bazie jednej lub na wielu takich substancjach, w rodzaju stosowanych jako surowce w przemyśle; pozostałe preparaty oparte na substancjach zapachowych, w rodzaju stosowanych do produkcji napojów:					
ex 3302 10	– W rodzaju stosowanych w przemyśle spożywczym lub do produkcji napojów:					
3302 10 29	– – – – Pozostałe:	A			A	A
3501	Kazeina, kazeiniany i pozostałe pochodne kazeiny; kleje kazeinowe:					
3501 10	– Kazeina					B
3501 90	– Pozostałe					
3501 90 10	– – Kleje kazeinowe					A
3501 90 90	– – Pozostałe					B
ex 3502	Albuminy (włączając koncentraty dwu lub więcej białek serwatkowych, zawierające w przeliczeniu na suchą substancję więcej niż 80 % masy białka serwatkowego), albuminiany i pozostałe pochodne albumin: – Albumina jaja:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 3502 11	-- Suszona:					
3502 11 90	--- Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do konsumpcji przez ludzi			B		
ex 3502 19	-- Pozostałe:					
3502 19 90	--- Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do konsumpcji przez ludzi			B		
ex 3502 20	- Albumina mleka:					
3502 20 91 oraz 3502 20 99	-- Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do konsumpcji przez ludzi, nawet suszona (na przykład w arkuszach, łuskach, płatkach, proszku)					B
ex 3505	Dekstryny i pozostałe skrobie modyfikowane (na przykład skrobie wstępnie żelatynizowane lub estryfikowane); kleje oparte na skrobiach, na dekstrynach lub pozostałych skrobiach modyfikowanych, z wyjątkiem skrobi objętych kodem CN 3505 10 50	A	A			
3505 10 50	--- Skrobie, estryfikowane lub eteryfikowane	A				
ex 3809	Środki wykańczalnicze, nośniki barwników przyspieszające barwienie, utrwalacze barwników i pozostałe produkty i preparaty (na przykład klejonki i zaprawy), w rodzaju stosowanych w przemysłach włókienniczym, papierniczym, skórzanym i podobnych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:					
3809 10	- Na bazie substancji skrobiowych	A	A			

1	2	3	4	5	6	7
ex 3824	Gotowe spoiwa do form odlewniczych lub rdzeni; produkty chemiczne i preparaty przemysłu chemicznego lub przemysłów pokrewnych (włączając te składające się z mieszanin produktów naturalnych), gdzie indziej niewymienione ani niewłączone:					
3824 60	– Sorbit, inny niż ten objęty podpozycją 2905 44	B			B	

(¹) Część I załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

(²) Część II załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

(³) Część XIX załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

(⁴) Część III lit. b), c), d) i g) załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

(⁵) Część XVI lit. a)–g) załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

(⁶) Zawierające nie więcej niż 6 % kakao.

(⁷) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1670/2006 z dnia 10 listopada 2006 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1784/2003 w zakresie ustalania i udzielania dostosowanych refundacji w odniesieniu do zbóż wywożonych w postaci niektórych napojów spirytusowych (Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 33).

ZAŁĄCZNIK III

Produkty podstawowe, o których mowa w art. 2 lit. d)

Kod CN	Wyszczególnienie
ex 0402 10 19	Mleko w proszku, granulkach lub w innej stałej postaci, niezawierające dodatku cukru ani innego środka słodzącego, o zawartości tłuszczu nieprzekraczającej 1,5 % masy, inne niż w bezpośrednich opakowaniach o zawartości netto nieprzekraczającej 2,5 kg (grupa produktów 2)
ex 0402 21 18	Mleko w proszku, granulkach lub w innej stałej postaci, niezawierające dodatku cukru lub innego środka słodzącego, o zawartości tłuszczu 26 % masy, inne niż w bezpośrednich opakowaniach o zawartości netto nieprzekraczającej 2,5 kg (grupa produktów 3)
ex 0404 10 02 do ex 0404 10 16	Serwatka w proszku, granulkach lub w innej stałej postaci, niezawierająca dodatku cukru lub innego środka słodzącego (grupa produktów 1)
ex 0405 10	Masło o zawartości tłuszczu 82 % masy (grupa produktów 6)
0407 21 00, 0407 29 10, ex 0407 90 10	Jaja drobiu w skorupkach, świeże lub zakonserwowane, inne niż jaja wylęgowe
ex 0408	Jaja ptasie bez skorupki i żółtka jaj, nadające się do spożycia przez ludzi, świeże, suszone, zamrożone lub inaczej zakonserwowane, niezawierające cukru lub innego środka słodzącego
1001 19 00	Pszenica durum, inna niż do siewu
ex 1001 99 00	Pszenica zwyczajna i meslin, inne niż do siewu
1002 90 00	Żyto, inne niż do siewu
1003 90 00	Jęczmień, inny niż nasiona jęczmienia
1004 90 00	Owies, inny niż do siewu
1005 90 00	Kukurydza, inna niż nasiona kukurydzy
ex 1006 30	Ryż całkowicie bielony
1006 40 00	Ryż łamany
1007 90 00	Ziarno sorgo, inne niż do siewu
1701 99 10	Cukier biały
ex 1702 19 00	Laktoza zawierająca 98,5 % masy laktozy, wyrażonej jako laktoza bezwodna, w przeliczeniu na suchą masę
1703	Melasy powstałe z ekstrakcji lub rafinacji cukru

ZAŁĄCZNIK IV

Przetworzone produkty rolne, które mogą podlegać dodatkowej należności przywozowej, o których mowa w art. 5 ust. 1

Kod CN	Wyszczególnienie towarów
0403 10 51 do 0403 10 99	Jogurt aromatyzowany lub zawierający dodatek owoców, orzechów lub kakao
0403 90 71 do 0403 90 99	Maślanka, mleko zsiadłe i śmietana ukwaszona, kefir i inne sfermentowane lub zakwaszone mleko i śmietana, aromatyzowane lub zawierające dodatek owoców, orzechów lub kakao
0710 40 00	Kukurydza cukrowa (niepoddana obróbce cieplnej lub ugotowana na parze lub w wodzie), zamrożona
0711 90 30	Kukurydza cukrowa zakonserwowana tymczasowo (na przykład w gazowym ditlenku siarki, w solance, w wodzie siarkowej lub w innych roztworach konserwujących), ale nienadająca się w tym stanie do bezpośredniego spożycia
1517 10 10	Margaryna, z wyłączeniem margaryny płynnej, zawierająca więcej niż 10 % masy, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka
1517 90 10	Pozostałe jadalne mieszaniny lub produkty z tłuszczów lub olejów, zwierzęcych lub roślinnych, lub z frakcji różnych tłuszczów lub olejów z rozdziału 15, inne niż jadalne tłuszcze lub oleje lub ich frakcje objęte pozycją 1516, zawierające więcej niż 10 %, ale nie więcej niż 15 % masy tłuszczów mleka
1702 50 00	Fruktoza chemicznie czysta
2005 80 00	Kukurydza cukrowa (<i>Zea mays</i> var. <i>saccharata</i>), przetworzona lub zakonserwowana inaczej niż octem lub kwasem octowym, niezamrożona, inna niż produkty objęte pozycją 2006
2905 43 00	Mannit
2905 44	D-sorbit (sorbitol)
Ex 3502	Albuminy (włączając koncentraty dwu lub więcej białek serwatki, zawierające w przeliczeniu na suchą substancję więcej niż 80 % masy białka serwatki), albuminiany i pozostałe pochodne albumin: – Albumina jaja:
ex 3502 11	– – Suszona:
3502 11 90	– – – Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do konsumpcji przez ludzi
ex 3502 19	– – Pozostałe:
3502 19 90	– – – Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do konsumpcji przez ludzi
ex 3502 20	– Albumina mleka, włącznie z koncentratami złożonymi z dwóch lub więcej białek serwatki: – – Inna niż niezdatna lub uznana jako niezdatna do konsumpcji przez ludzi
3502 20 91	– – – Suszona (na przykład w arkuszach, łuskach, płatkach, proszku)
3502 20 99	– – – Pozostałe:

Kod CN	Wyszczególnienie towarów
3505 10 10	Dekstryny
3505 10 90	Skrobie modyfikowane inne niż dekstryny, z wyłączeniem skrobi estryfikowanych lub eteryfikowanych
3505 20	Kleje oparte na skrobiach, na dekstrynach lub pozostałych skrobiach modyfikowanych
3809 10	Środki wykańczalnicze, nośniki barwników przyspieszające barwienie, utrwalcze barwników i pozostałe preparaty (na przykład klejonki i zaprawy) w rodzaju stosowanych w przemysłach włókienniczym, papierniczym, skórzanym i podobnych, na bazie substancji skrobiowych, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
3824 60	Sorbit, inny niż ten objęty podpozycją 2905 44

ZAŁĄCZNIK V

Produkty rolne, o których mowa w art. 11 ust. 1 lit. a) ⁽¹⁾

Kod CN	Wyszczególnienie produktów rolnych
0401	Mleko i śmietana, niezagęszczone ani niezawierające dodatku cukru lub innego środka słodzącego
0402	Mleko i śmietana, zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego
ex 0403	Maślanka, mleko zsiadłe i śmietana ukwaszona, jogurt, kefir i inne sfermentowane lub zakwaszone mleko i śmietana, nawet zagęszczone lub zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, niearomatyzowane ani niezawierające dodatku owoców, orzechów lub kakao
0404	Serwatka, nawet zagęszczona lub zawierająca dodatek cukru lub innego środka słodzącego; produkty składające się ze składników naturalnego mleka, nawet zawierające dodatek cukru lub innego środka słodzącego, gdzie indziej niewymienione ani niewłączone
ex 0405	Masło i pozostałe tłuszcze oraz oleje otrzymane z mleka
0407 21 00	Jaja drobiu, w skorupkach, świeże, ptactwa z gatunku <i>Gallus domesticus</i> , inne niż jaja wylęgowe
0709 99 60	Kukurydza cukrowa, świeża lub schłodzona
0712 90 19	Kukurydza cukrowa suszona, cała, cięta w kawałki, w plasterkach, łamana lub w proszku, ale dalej nieprzetworzona, inna niż hybrydy kukurydzy cukrowej do siewu
Rozdział 10	Zboża ⁽²⁾
1701	Cukier trzcinowy lub buraczany i chemicznie czysta sacharoza, w postaci stałej
1703	Melasy powstałe z ekstrakcji lub rafinacji cukru

⁽¹⁾ Produkty rolne uwzględniane w przypadku gdy są wykorzystywane w nieprzetworzonej formie lub po przetworzeniu, lub gdy są uznane za wykorzystane do produkcji towarów wymienionych w załączniku I tabela 1.

⁽²⁾ Z wyłączeniem nasion pszenicy i meslinu objętych podpozycjami 1001 11 00, 1001 91 10, 1001 91 20 i 1001 91 90, nasion żyta objętych podpozycją 1002 10 00, nasion jęczmienia objętych podpozycją 1003 10 00, nasion owsa objętych podpozycją 1004 10 00, nasion kukurydzy objętych podpozycją 1005 10, ryżu do siewu objętego podpozycją 1006 10 10, nasion sorgo objętych podpozycją 1007 10 i nasion prosa objętych podpozycją 1008 21 00.

ZAŁĄCZNIK VI

Tabela korelacji

Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (WE) nr 1216/2009	Rozporządzenie (WE) nr 614/2009
art. 1 akapit pierwszy	art. 1	art. 1
art. 1 akapit drugi	art. 3	—
art. 2 lit. a)	art. 2 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)	—
art. 2 lit. b)	art. 2 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)	—
art. 2 lit. c)	art. 2 ust. 1 akapit drugi	—
art. 2 lit. d)	—	—
art. 2 lit. e)	art. 2 ust. 2 lit. a) i c)	—
art. 2 lit. f)	art. 2 ust. 2 lit. b)	—
art. 2 lit. g)	—	—
art. 2 lit. h)	—	—
art. 2 lit. i)	—	—
art. 2 lit. j)	—	—
art. 2 lit. k)	—	—
art. 2 lit. l)	—	—
art. 3	art. 4 ust. 1	—
—	art. 4 ust. 3	art. 8 ust. 1
—	art. 4 ust. 2	art. 8 ust. 2
—	art. 4 ust. 4	—
art. 4	art. 5	—
art. 5	art. 11	art. 3
art. 6 ust. 1	—	art. 2 ust. 1
art. 6 ust. 2	—	art. 2 ust. 2
art. 6 ust. 3	—	art. 2 ust. 3 zdanie pierwsze

Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (WE) nr 1216/2009	Rozporządzenie (WE) nr 614/2009
art. 6 ust. 4	—	—
art. 7	—	art. 2 ust. 3 zdanie drugie
art. 8	—	art. 2 ust. 4
art. 9	—	art. 2 ust. 4
art. 10 ust. 1	art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1	—
—	art. 6 ust. 2	—
art. 10 ust. 2	art. 6 ust. 3	—
art. 11	art. 14 akapit pierwszy	—
art. 12 lit. a), b) i c)	art. 6 ust. 4 i art. 14 akapit drugi	—
art. 12 lit. d)	art. 6 ust. 4 i art. 15 ust. 1	—
art. 13 ust. 1, 2 i 3	art. 6 ust. 4, art. 6 ust. 6, art. 7 ust. 2, 3 i 4, art. 14 akapit pierwszy	—
art. 13 ust. 2	art. 14 akapit drugi	—
art. 14 ust. 1	—	art. 4 ust. 1
art. 14 ust. 2	—	art. 4 ust. 2 akapit drugi oraz art. 4 ust. 3
art. 14 ust. 3	—	—
art. 14 ust. 4	—	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy oraz art. 4 ust. 3
art. 15 ust. 1	—	art. 4 ust. 1 i 4
art. 15 ust. 2	—	—
art. 16	—	art. 4 ust. 1 i 4
art. 17	art. 10	—
art. 18	art. 12 ust. 1 akapit pierwszy i drugi	—
art. 19	art. 12 ust. 1 akapit trzeci i czwarty	—

Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (WE) nr 1216/2009	Rozporządzenie (WE) nr 614/2009
art. 20	art. 12 ust. 1 akapit trzeci	—
—	art. 12 ust. 2	—
art. 21	—	art. 7
art. 22 ust. 1	art. 8 ust. 1 i 2	—
art. 22 ust. 2	—	—
art. 23	—	—
art. 24 ust. 1	art. 8 ust. 3 akapit drugi	—
art. 24 ust. 2	—	—
art. 25	—	—
art. 26	art. 8 ust. 3 akapit pierwszy	—
art. 27	art. 8 ust. 3 akapit pierwszy	—
art. 28	art. 8 ust. 5	—
art. 29	—	—
art. 30	—	—
art. 31	art. 8 ust. 3 akapit pierwszy oraz art. 8 ust. 5 i 6	—
art. 32	art. 8 ust. 3 akapit pierwszy oraz art. 8 ust. 5 i 6	—
art. 33	art. 9	art. 5
art. 34 ust. 1	art. 8 ust. 4 akapit pierwszy	—
art. 34 ust. 2	art. 8 ust. 4 akapit drugi	—
art. 35	art. 18, art. 6 ust. 5 i art. 8 ust. 4 akapit trzeci	—
art. 36	art. 13	—
art. 37	art. 19	art. 10
art. 38	—	—

Niniejsze rozporządzenie	Rozporządzenie (WE) nr 1216/2009	Rozporządzenie (WE) nr 614/2009
art. 39	art. 15 ust. 2	—
art. 40	—	—
art. 41	—	—
art. 42	art. 16	—
art. 43	art. 16	—
art. 44	art. 16	—
—	art. 17	—
art. 45	art. 20	art. 11
art. 46	art. 21 ust. 1	art. 12
—	art. 21 ust. 2	
—	—	art. 6
—	—	art. 9
załącznik I	załącznik II	art. 1
załącznik II	—	—
załącznik III	—	—
załącznik IV	załącznik III	art. 1
załącznik V	załącznik I	
—	załącznik IV	załącznik I
załącznik VI	załącznik V	załącznik II

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W związku z niniejszym rozporządzeniem Komisja przypomina o zobowiązaniu podjętym na mocy ust. 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, dotyczącym przekazywania Parlamentowi wszelkich informacji i pełnej dokumentacji na temat posiedzeń z udziałem ekspertów krajowych w ramach prac przygotowawczych nad aktami delegowanymi.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 511/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Głównym międzynarodowym instrumentem stanowiącym ogólne ramy ochrony i zrównoważonego wykorzystania różnorodności biologicznej oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych jest Konwencja o różnorodności biologicznej zatwierdzona w imieniu Unii zgodnie z decyzją Rady 93/626/EWG ⁽³⁾ („Konwencja”).
- (2) Protokół z Nagoi – do Konwencji o różnorodności biologicznej – o dostępie do zasobów genetycznych oraz uczciwym i sprawiedliwym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów ⁽⁴⁾ („Protokół z Nagoi”) jest traktatem międzynarodowym przyjętym dnia 29 października 2010 r. przez strony Konwencji. Protokół z Nagoi doprecyzowuje ogólne postanowienia Konwencji dotyczące dostępu do zasobów genetycznych oraz podziału korzyści finansowych i niefinansowych związanych z wykorzystaniem zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi („dostęp i podział korzyści”). Zgodnie z decyzją Rady 2014/283/UE ⁽⁵⁾ protokół z Nagoi został zatwierdzony w imieniu Unii.
- (3) Szeroka grupa użytkowników i dawców w Unii, w tym naukowcy ze środowisk akademickich, uniwersyteckich i z sektora niekomercyjnego oraz przedsiębiorstwa reprezentujące różne gałęzie przemysłu, wykorzystuje zasoby genetyczne do celów badawczych, rozwojowych i komercyjnych. Niektórzy z nich wykorzystują także tradycyjną wiedzę związaną z zasobami genetycznymi.
- (4) Zasoby genetyczne stanowią pulę genów gatunków zarówno występujących w przyrodzie, jak i udomowionych lub uprawianych, oraz odgrywają znaczącą i coraz istotniejszą rolę w wielu gałęziach gospodarki, w tym w sektorze produkcji żywności, leśnictwie, oraz podczas tworzenia leków, kosmetyków i biologicznych źródeł energii. Ponadto zasoby genetyczne odgrywają ważną rolę we wdrażaniu strategii służących odbudowie zdegradowanych ekosystemów i w ochronie gatunków zagrożonych.
- (5) Tradycyjna wiedza, którą posiadają społeczności tubylcze i lokalne może być źródłem istotnych informacji przyczyniających się do naukowego odkrycia interesujących cech genetycznych lub biochemicznych zasobów genetycznych. Ta tradycyjna wiedza obejmuje wiedzę, innowacje oraz praktyki stosowane przez społeczności tubylcze i lokalne prowadzące tradycyjny tryb życia mający istotne znaczenie dla ochrony i zrównoważonego wykorzystania różnorodności biologicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 6.6.2013, s. 73.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.⁽³⁾ Decyzja Rady 93/626/EWG z dnia 25 października 1993 r. dotycząca zawarcia Konwencji o różnorodności biologicznej (Dz.U. L 309 z 13.12.1993, s. 1).⁽⁴⁾ Załącznik I do dokumentu UNEP/CBD/COP/DEC/X/1 z dnia 29 października 2010 r.⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2014/283/UE z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu z Nagoi – do Konwencji o różnorodności biologicznej – o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Zob. s. 231 niniejszego Dziennika Urzędowego.).

- (6) Konwencja uznaje, że państwa mają suwerenne prawa do zasobów naturalnych występujących w obrębie ich jurysdykcji oraz prawo do ustalania warunków dostępu do ich zasobów genetycznych. Konwencja zobowiązuje wszystkie jej strony do podjęcia starań w celu stworzenia warunków ułatwiających dostęp do zasobów genetycznych, do których strony mają suwerenne prawa, z myślą o wykorzystaniu tych zasobów przez inne strony Konwencji w sposób przyjazny dla środowiska. Ponadto na mocy Konwencji wszystkie jej strony są zobowiązane do podejmowania środków mających na celu uczciwe i sprawiedliwe dzielenie się wynikami działań badawczo-rozwojowych oraz korzyściami wynikającymi z komercyjnego lub innego wykorzystania zasobów genetycznych ze stroną Konwencji, zapewniającą takie zasoby. Taki podział ma się odbywać w oparciu o wzajemnie uzgodnione warunki. Ponadto Konwencja dotyczy także dostępu i podziału korzyści w odniesieniu do wiedzy, innowacji i praktyk społeczności tubylczych i lokalnych, która to wiedza, innowacje i praktyki mają istotne znaczenie dla ochrony i zrównoważonego wykorzystania różnorodności biologicznej.
- (7) Zasoby genetyczne należy zachowywać in situ oraz wykorzystywać w sposób zrównoważony, zaś korzyści wynikające z ich wykorzystania należy dzielić uczciwie i sprawiedliwie w celu przyczynienia się do eliminacji ubóstwa, a tym samym do realizacji milenijnych celów rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak stwierdzono w preambule Protokołu z Nagoi. Wdrożenie Protokołu z Nagoi powinno również wspierać realizację tego celu.
- (8) Protokół z Nagoi ma zastosowanie do zasobów genetycznych, do których państwa mają suwerenne prawa, objętych zakresem stosowania art. 15 Konwencji w przeciwieństwie do szerszego zakresu stosowania art. 4 Konwencji. Oznacza to, że Protokół ten nie obejmuje pełnego zakresu jurysdykcji, o którym mowa w art. 4 Konwencji, na przykład nie dotyczy działań prowadzonych na obszarach morskich położonych poza granicami krajowej jurysdykcji. Badania nad zasobami genetycznymi są stopniowo poszerzane o nowe obszary, szczególnie oceany, które nadal są najsłabiej zbadanymi i najmniej znanymi środowiskami na Ziemi. Głębiny oceanów w szczególności stanowią „ostatnią granicę” Ziemi i budzą coraz większe zainteresowanie, jeżeli chodzi o badania naukowe, prace rozpoznawcze i poszukiwanie zasobów.
- (9) Ważne jest wyznaczenie przejrzystych i pewnych ram wdrażania Protokołu z Nagoi, które powinny przyczyniać się do ochrony różnorodności biologicznej oraz zrównoważonego wykorzystywania jej elementów, do uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych oraz do eliminowania ubóstwa, przy jednoczesnym rozszerzaniu możliwości prowadzenia w Unii prac badawczo-rozwojowych wykorzystujących zasoby przyrodnicze. Ważne jest również zapobieganie wykorzystaniu w Unii zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi, do których nie uzyskano dostępu zgodnie z prawodawstwem lub przepisami krajowymi dotyczącymi dostępu i podziału korzyści Strony Protokołu z Nagoi, oraz wspieranie skutecznej realizacji zobowiązań dotyczących podziału korzyści, które to zobowiązania określono we wzajemnie uzgodnionych warunkach ustalonych między dawkami i użytkownikami. Zasadnicze znaczenie ma również poprawa warunków gwarantujących pewność prawa w związku z wykorzystaniem zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi.
- (10) Ramy utworzone niniejszym rozporządzeniem przyczynią się do utrzymania i wzrostu zaufania między Stronami Protokołu z Nagoi, jak również innymi zainteresowanymi podmiotami, w tym społecznościami tubylczymi i lokalnymi, mającymi udział w dostępie do zasobów genetycznych i podziale wynikających z nich korzyści.
- (11) W celu zagwarantowania pewności prawa ważne jest aby – przepisy wdrażające Protokół z Nagoi dotyczyły tylko zasobów genetycznych, do których – w zakresie art. 15 Konwencji – państwa mają suwerenne prawa oraz tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi, w zakresie stosowania Konwencji i które zostaną udostępnione po wejściu w życie Protokołu z Nagoi w Unii.
- (12) Protokół z Nagoi wymaga, aby przy opracowywaniu i wdrażaniu prawodawstwa lub przepisów krajowych dotyczących dostępu i podziału korzyści każda strona uwzględniała znaczenie zasobów genetycznych dla wyżywienia i rolnictwa (GRFA) i ich szczególną rolę dla bezpieczeństwa żywnościowego. Zgodnie z decyzją Rady 2004/869/WE ⁽¹⁾ Międzynarodowy traktat o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa (ITPGRFA) został zatwierdzony w imieniu Unii. ITPGRFA stanowi wyspecjalizowany międzynarodowy instrument dotyczący dostępu i podziału korzyści w rozumieniu art. 4 ust. 4 Protokołu z Nagoi, na który nie powinny mieć wpływu przepisy wdrażające Protokół z Nagoi.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2004/869/WE z dnia 24 lutego 2004 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa (Dz.U. L 378 z 23.12.2004, s. 1).

- (13) Wiele Stron Protokołu z Nagoi, wykonując swoje suwerenne prawa postanowiło, że zasoby genetyczne roślin dla żywienia i rolnictwa (PGRFA) znajdujące się w ich zarządzie i pod ich kontrolą oraz w domenie publicznej, nieuwzględnione w załączniku I do ITPGRFA, mają również podlegać warunkom standardowego porozumienia o transferze materiału (sMTA) do celów określonych poprzez ITPGRFA.
- (14) Wdrażanie Protokołu z Nagoi powinno odbywać się w sposób polegający na wzajemnym wsparciu innych instrumentów międzynarodowych, które nie są sprzeczne z celami Protokołu lub z celami Konwencji.
- (15) W art. 2 Konwencji pojęcie „gatunek udomowiony” definiuje się jako każdy gatunek, na którego proces ewolucyjny wywierał wpływ człowiek w celu zaspokojenia swoich potrzeb, natomiast pojęcie „biotechnologia” definiuje się jako każde rozwiązanie technologiczne, które wykorzystuje systemy biologiczne, organizmy żywe lub ich pochodne do wytwarzania lub modyfikowania produktów lub procesów w konkretnym celu. W art. 2 Protokołu z Nagoi pojęcie „pochodne” definiuje się jako naturalnie występujący związek chemiczny otrzymany na skutek ekspresji genów lub metabolizmu zasobów biologicznych lub genetycznych, nawet jeżeli nie zawiera ona funkcjonalnych jednostek dziedziczenia.
- (16) Protokół z Nagoi wymaga, by każda jego Strona zwróciła należyłą uwagę na przypadki trwających lub mogących wkrótce wystąpić sytuacji wyjątkowych, które zagrażają lub szkodzą zdrowiu ludzi, zwierząt lub roślin, odnotowanych na szczeblu krajowym lub międzynarodowym. W dniu 24 maja 2011 r. sześćdziesiąte czwarte Światowe Zgromadzenie Zdrowia przyjęło program gotowości w sytuacji wystąpienia grypy pandemicznej (Pandemic Influenza Preparedness Framework) dotyczący udostępniania wirusów grypy i dostępu do szczepionek oraz innych korzyści („PIP”). Program PIP dotyczy wyłącznie wirusów grypy o potencjale wywołania pandemii wśród ludzi, nie ma zastosowania do wirusów grypy sezonowej. Program PIP stanowi zgodny z Protokołem z Nagoi wyspecjalizowany międzynarodowy instrument dotyczący dostępu i podziału korzyści, na który nie powinny mieć wpływu przepisy wdrażające Protokół z Nagoi.
- (17) Ważne jest, by w niniejszym rozporządzeniu uwzględnić te definicje z Protokołu z Nagoi i z Konwencji, które są niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia przez użytkowników. Ważne jest, by zawarte w niniejszym rozporządzeniu nowe definicje, które nie zostały uwzględnione w Konwencji ani w Protokole z Nagoi, były spójne z definicjami zawartymi w Konwencji oraz w Protokole z Nagoi. W szczególności termin „użytkownik” powinien być spójny z definicją „wykorzystania zasobów genetycznych” zawartą w Protokole z Nagoi.
- (18) Protokół z Nagoi ustanawia obowiązek promowania i propagowania badań związanych z różnorodnością biologiczną, w szczególności badań dla celów niekomercyjnych.
- (19) Należy przypomnieć ust. 2 decyzji II/11 Konferencji stron Konwencji, w którym potwierdzono, że ludzkie zasoby genetyczne są wyłączone z ram Konwencji.
- (20) Nie uzgodniono dotąd na forum międzynarodowym definicji pojęcia „tradycyjna wiedza związana z zasobami genetycznymi”. Bez uszczerbku dla kompetencji i odpowiedzialności państw członkowskich w kwestiach dotyczących tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi oraz wdrożenia środków służących ochronie interesów społeczności tubylczych i lokalnych, aby zapewnić dawcom i użytkownikom elastyczność i pewność prawa, niniejsze rozporządzenie powinno odnosić się do tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi w zakresie określonym w umowach dotyczących podziału korzyści.
- (21) W celu zapewnienia skutecznego wdrożenia Protokołu z Nagoi wszyscy użytkownicy zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi powinni z należytą starannością upewnić się, czy zasoby genetyczne i związaną z nimi tradycyjną wiedzę pozyskali zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami prawa lub przepisami oraz by – w odpowiednich przypadkach – korzyści były dzielone uczciwie i sprawiedliwie. W związku z tym właściwe organy krajowe powinny przyjmować uznane na szczeblu międzynarodowym świadectwa zgodności jako dowód na to, że objęte nimi zasoby genetyczne udostępniono legalnie i że ustalono wzajemnie uzgodnione warunki w odniesieniu do danego użytkownika oraz określono w tych warunkach zakres wykorzystania zasobów. Konkretnie wybory dokonywane przez użytkowników w kwestii narzędzi i środków stosowanych w celu dopełnienia obowiązku należytej staranności należy wspomagać za pomocą uznawania najlepszych praktyk oraz środków uzupełniających wspierających sektorowe kodeksy postępowania, modelowe elementy kontraktu i wytyczne, co pozwoli zwiększyć pewność prawa i obniżyć koszty. Obowiązek przechowywania przez użytkowników informacji istotnych z punktu widzenia dostępu i podziału korzyści powinien być ograniczony w czasie i zależny od długości okresu potrzebnego na ewentualną innowację.

- (22) Pomyślne wdrożenie Protokołu z Nagoi zależy od użytkowników i dawców zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi, którzy negocjują wzajemnie uzgodnione warunki, co prowadzi do uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści i przyczynia się do realizacji szerszego celu przewidzianego w Protokole z Nagoi wspierającego ochronę i zrównoważone wykorzystanie różnorodności biologicznej. Użytkownicy i dawcy zasobów są również zachęceni do podnoszenia świadomości co do znaczenia zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z tymi zasobami.
- (23) Obowiązek należytej staranności powinien mieć zastosowanie do wszystkich użytkowników bez względu na ich skalę działania, w tym do mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw. Niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać szereg środków i instrumentów, które umożliwią mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom wypełnienie ich obowiązków przy ponoszeniu przystępnych kosztów i przy wysokim poziomie pewności prawa.
- (24) Opracowane przez użytkowników najlepsze praktyki powinny odgrywać ważną rolę w określaniu warunków należytej staranności, które będą szczególnie odpowiednie z punktu widzenia osiągania zgodności z systemem wdrażania Protokołu z Nagoi przy przystępnych kosztach i wysokim poziomie pewności prawa. Użytkownicy powinni korzystać z istniejących kodeksów postępowania w zakresie dostępu i podziału korzyści, opracowanych dla badań akademickich, uniwersyteckich i niekomercyjnych badań naukowych oraz dla poszczególnych gałęzi przemysłu. Stowarzyszenia użytkowników powinny mieć możliwość zwracania się do Komisji o stwierdzenie, czy określoną kombinację procedur, narzędzi lub mechanizmów nadzorowaną przez dane stowarzyszenie można uznać za najlepszą praktykę. Właściwe organy krajowe państw członkowskich powinny brać pod uwagę fakt, że wdrożenie przez danego użytkownika uznanej najlepszej praktyki obniża ryzyko braku zapewnienia zgodności i uzasadnia ograniczenie kontroli zgodności. Takie samo podejście należy stosować do najlepszych praktyk przyjmowanych przez strony Protokołu z Nagoi.
- (25) Protokół z Nagoi stanowi, że punkty kontrolne muszą być skuteczne i powinny odnosić się do wykorzystania zasobów genetycznych. W określonych punktach w łańcuchu działań składających się na wykorzystanie użytkownicy powinni deklarować i na żądanie przedkładać dowody, że dopełnili obowiązku należytej staranności. Jednym z odpowiednich momentów na złożenie takiego oświadczenia jest etap otrzymania środków finansowych na badania naukowe. Innym odpowiednim momentem jest końcowy etap wykorzystania zasobów, co oznacza końcowy etap opracowania produktu przed wystąpieniem o zezwolenie na dopuszczenie do obrotu, dla produktu wytworzonego w wyniku wykorzystania zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z takimi zasobami lub w przypadku, gdy zezwolenie na dopuszczenie do obrotu nie jest wymagane, podczas końcowego etapu opracowywania produktu, przed pierwszym wprowadzeniem na rynek unijny. Aby zapewnić skuteczność punktów kontrolnych przy jednoczesnym zwiększeniu pewności prawa dla użytkowników należy, zgodnie z art. 291 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Komisja powinna korzystać z tych uprawnień wykonawczych w celu ustalenia końcowego etapu opracowywania produktu zgodnie z Protokołem z Nagoi, aby określić końcowy etap wykorzystania zasobów w poszczególnych sektorach.
- (26) Należy uznać, że ważną rolę we wdrażaniu Protokołu z Nagoi będzie odgrywał system wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści. Zgodnie z art. 14 i 17 Protokołu z Nagoi informacje będą przesyłane do systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści jako element procesu wydawania uznanych na szczeblu międzynarodowym świadectw zgodności. Właściwe organy krajowe powinny współpracować z systemem wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści, aby zapewnić wymianę informacji w celu ułatwienia monitorowania przez właściwe organy krajowe zgodności zapewnianej przez użytkowników.
- (27) Gromadzenie zasobów genetycznych pochodzących z natury jest najczęściej podejmowane w celach niekomercyjnych przez naukowców lub kolekcjonerów ze środowisk akademickich, uniwersyteckich i z sektora niekomercyjnego. W ogromnej większości przypadków i w prawie wszystkich sektorach dostęp do nowo pozyskanych zasobów genetycznych uzyskuje się za pomocą pośredników, kolekcji lub podmiotów, które nabywają zasoby genetyczne w państwach trzecich.
- (28) Kolekcje są głównymi dostawcami wykorzystywanych w Unii zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi. Jako dostawcy kolekcje mogą odgrywać istotną rolę, w ramach łańcucha kontroli pochodzenia produktu, przy udzielaniu pomocy innym użytkownikom — w spełnianiu przez nich swoich obowiązków. W tym celu należy utworzyć system zarejestrowanych kolekcji w obrębie Unii poprzez ustanowienie dobrowolnego rejestru kolekcji, który będzie prowadzony przez Komisję. Taki system zapewniłby, że kolekcje włączone do rejestru będą skutecznie stosowały środki polegające na dostarczaniu próbek zasobów genetycznych osobom trzecim z dokumentacją świadczącą o uzyskaniu do nich legalnego dostępu oraz zapewniłby

ustanowienie wzajemnie uzgodnionych warunków, gdy jest to wymagane. System zarejestrowanych kolekcji w obrębie Unii znacznie obniżyłby ryzyko wykorzystania w Unii zasobów genetycznych, do których dostęp uzyskano niezgodnie z prawodawstwem lub przepisami krajowymi dotyczącymi dostępu i podziału korzyści stosowanymi przez daną Stronę Protokołu z Nagoi. Właściwe organy krajowe państw członkowskich powinny sprawdzać, czy dana kolekcja spełnia wymogi uznania jej za kolekcję odpowiednią do włączenia do rejestru. Należałoby uznać, że użytkownicy otrzymujący zasoby genetyczne z kolekcji włączonej do rejestru dopełnili obowiązku należytej staranności, jeśli chodzi o dążenie do uzyskania wszystkich niezbędnych informacji. Powinno się to okazać szczególnie korzystne dla naukowców ze środowisk akademickich, uniwersyteckich i z sektora niekomercyjnego, jak również dla małych i średnich przedsiębiorstw, oraz powinno przyczynić się do ograniczenia wymogów administracyjnych i wymogów dotyczących zgodności.

- (29) Właściwe organy krajowe państw członkowskich powinny sprawdzać, czy użytkownicy spełniają swoje obowiązki, czy uzyskali uprzednią zgodę oraz czy ustalili wzajemnie uzgodnione warunki. Właściwe organy krajowe powinny również prowadzić rejestr przeprowadzonych kontroli oraz udostępniać odpowiednie informacje zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (30) Państwa członkowskie powinny zapewnić, by naruszenia przepisów wdrażających Protokół z Nagoi były karane skutecznymi, proporcjonalnymi i odstraszającymi sankcjami.
- (31) Uwzględniając międzynarodowy charakter transakcji dotyczących dostępu i podziału korzyści, właściwe organy krajowe państw członkowskich powinny współpracować ze sobą, z Komisją oraz z właściwymi organami krajowymi w państwach trzecich, aby zapewniać przestrzeganie niniejszego rozporządzenia przez użytkowników, oraz wspierać skuteczne stosowanie przepisów wdrażających Protokół z Nagoi.
- (32) Unia i państwa członkowskie powinny działać w sposób proaktywny, aby zapewnić osiągnięcie celów Protokołu z Nagoi, co pozwoli zwiększyć zasoby służące wspieraniu ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego wykorzystania jej elementów w skali globalnej.
- (33) Komisja i państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki uzupełniające, aby zwiększyć skuteczność wdrażania niniejszego rozporządzenia i obniżyć koszty, w szczególności w przypadkach, w których byłoby to korzystne dla naukowców ze środowisk akademickich, uniwersyteckich i z sektora niekomercyjnego oraz małych i średnich przedsiębiorstw.
- (34) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (35) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, czyli wspieranie uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych zgodnie z Protokołem z Nagoi, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego skalę oraz potrzebę zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, może ona przyjmować środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (36) Datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy skorelować z wejściem w życie Protokołu z Nagoi w Unii, tak, aby zapewnić takie same warunki na poziomie unijnym i światowym w odniesieniu do działań w zakresie dostępu do zasobów genetycznych i podziału korzyści wynikających z ich wykorzystania,

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się zasady regulujące zgodność w zakresie dostępu do zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi oraz podziału korzyści z ich wykorzystania, zgodnie z postanowieniami protokołu z Nagoi o dostępie do zasobów genetycznych oraz uczciwym i sprawiedliwym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów („Protokół z Nagoi”) – do Konwencji o różnorodności biologicznej. Skuteczne wdrożenie niniejszego rozporządzenia przyczyni się również do ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego wykorzystania jej elementów, zgodnie z postanowieniami Konwencji o różnorodności biologicznej („Konwencja”).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zasobów genetycznych, do których państwa mają suwerenne prawa, oraz do tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi, do których uzyskano dostęp po wejściu w życie w Unii Protokołu z Nagoi. Ponadto ma ono zastosowanie do korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów genetycznych oraz tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do zasobów genetycznych, w odniesieniu do których dostęp i podział korzyści są regulowane specjalistycznymi instrumentami międzynarodowymi, które są spójne i nie są sprzeczne z celami Konwencji i celami Protokołu z Nagoi.
3. Niniejsze rozporządzenie nie narusza przepisów państw członkowskich w zakresie dostępu do zasobów genetycznych, do których państwa członkowskie mają suwerenne prawa zgodnie z zakresem stosowania art. 15 Konwencji, a także nie narusza przepisów państw członkowskich dotyczących art. 8 lit. j) Konwencji w odniesieniu do tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi.
4. Niniejsze rozporządzenie dotyczy zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi, dla których państwa, będące Stronami Protokołu z Nagoi, ustanowiły prawodawstwo lub przepisy krajowe w zakresie dostępu i podziału korzyści.
5. Żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie zobowiązuje państw członkowskich do dostarczania informacji, których ujawnienie jest uznane za sprzeczne z podstawowymi interesami w zakresie bezpieczeństwa państwa.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie definicje zawarte w Konwencji oraz w Protokole z Nagoi, oraz następujące definicje:

- 1) „materiał genetyczny” oznacza dowolny materiał pochodzenia roślinnego, zwierzęcego, mikrobiologicznego lub innego, zawierający funkcjonalne jednostki dziedziczności;
- 2) „zasoby genetyczne” oznaczają materiał genetyczny posiadający faktyczną lub potencjalną wartość;
- 3) „dostęp” oznacza pozyskanie zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi, będących w posiadaniu państwa będącego stroną Protokołu z Nagoi;
- 4) „użytkownik” oznacza osobę fizyczną lub prawną wykorzystującą zasoby genetyczne lub tradycyjną wiedzę związaną z zasobami genetycznymi;
- 5) „wykorzystanie zasobów genetycznych” oznacza prowadzenie prac badawczo-rozwojowych nad genetycznym lub biochemicznym składem zasobów genetycznych, także przez zastosowanie biotechnologii, zgodnie z jej definicją zawartą w art. 2 konwencji;

- 6) „wzajemnie uzgodnione warunki” oznacza porozumienie kontraktowe zawarte między dawcą zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi a użytkownikiem, w którym określono szczegółowe warunki uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści uzyskanych z wykorzystania zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi; porozumienie może również zawierać dodatkowe warunki i zakres takiego wykorzystania, jak również późniejszych zastosowań i komercjalizacji;
- 7) „tradycyjna wiedza związana z zasobami genetycznymi” oznacza tradycyjną wiedzę posiadaną przez społeczność tubylczą lub lokalną, która ma zastosowanie przy wykorzystaniu zasobów genetycznych i jako taka została opisana we wzajemnie uzgodnionych warunkach dotyczących wykorzystania zasobów genetycznych;
- 8) „nielegalnie pozyskane zasoby genetyczne” oznaczają zasoby genetyczne i tradycyjną wiedzę związaną z zasobami genetycznymi, które zostały pozyskane niezgodnie z prawodawstwem lub przepisami krajowymi w zakresie dostępu i podziału korzyści obowiązującymi w państwie pochodzenia zasobów, będącego stroną Protokołu z Nagoi, i wymagającego uzyskania uprzedniej zgody;
- 9) „kolekcja” oznacza zgromadzony i przechowywany zestaw próbek zasobów genetycznych i związanych z nimi informacji, będący w posiadaniu podmiotu publicznego lub prywatnego;
- 10) „stowarzyszenie użytkowników” oznacza organizację ustanowioną zgodnie z wymogami państwa członkowskiego, w którym jest ona zlokalizowana, reprezentującą interesy użytkowników i uczestniczącą w opracowywaniu najlepszych praktyk, o których mowa w art. 8 niniejszego rozporządzenia, i w nadzorze nad ich wdrażaniem;
- 11) „uznane międzynarodowe świadectwo zgodności” oznacza pozwolenie lub jego równoważnik wydane dla danego użytkownika oraz określonego w tym świadectwie wykorzystania – zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. e) oraz art. 13 ust. 2 Protokołu z Nagoi – przez właściwe organy krajowe w momencie dostępu jako dowód na to, że zasób genetyczny, którego dotyczy świadectwo, pozyskano po uzyskaniu uprzedniej zgody oraz zgodnie ze wzajemnie uzgodnionymi warunkami; świadectwo takie jest udostępniane w ramach systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści ustanowionego na mocy art. 14 ust. 1 tego protokołu.

ROZDZIAŁ II

ZGODNOŚĆ ZAPEWNIANA PRZEZ UŻYTKOWNIKÓW

Artykuł 4

Obowiązki użytkowników

1. Użytkownicy, dokładają należytej staranności, by upewnić się, czy wykorzystane przez nich zasoby genetyczne i tradycyjna wiedza związana z zasobami genetycznymi pozyskane były zgodnie z prawodawstwem lub przepisami krajowymi dotyczącymi dostępu i podziału korzyści oraz by korzyści były dzielone uczciwie i sprawiedliwie, zgodnie ze wzajemnie uzgodnionymi warunkami oraz zgodnie z wszelkimi mającymi zastosowanie wymogami prawa i przepisami.
2. Zasoby genetyczne i tradycyjna wiedza związana z zasobami genetycznymi mogą być przekazywane i wykorzystywane jedynie zgodnie ze wzajemnie uzgodnionymi warunkami, jeżeli są one wymagane na mocy mających zastosowanie wymogów prawa lub przepisów.
3. Do celów ust. 1 użytkownicy dążą do uzyskania poniższych informacji i dokumentów, zachowują je i przekazują kolejnym użytkownikom:
 - a) uznane międzynarodowe świadectwo zgodności, jak również informacje na temat treści wzajemnie uzgodnionych warunków istotnych dla kolejnych użytkowników; lub
 - b) w przypadku gdy nie jest dostępne uznane międzynarodowe świadectwo zgodności, informacje i właściwe dokumenty na temat:
 - (i) daty i miejsca dostępu do zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi;
 - (ii) opisu zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z wykorzystanymi zasobami genetycznymi;

- (iii) pierwotnego źródła, z którego zasoby genetyczne lub tradycyjna wiedza związana z zasobami genetycznymi zostały pozyskane, jak również kolejnych użytkowników zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi;
- (iv) istnienia praw i obowiązków związanych z dostępem i podziałem korzyści, w tym praw i obowiązków dotyczących późniejszych zastosowań i komercjalizacji lub ich braku;
- (v) zezwoleń na dostęp – jeśli mają zastosowanie;
- (vi) wzajemnie uzgodnionych warunków, w tym uzgodnień dotyczących podziału korzyści, jeśli mają zastosowanie.

4. Uznaje się, że użytkownicy nabywający zasoby genetyczne roślin dla wyżywienia i rolnictwa (PGRFA) w państwie będącym Stroną Protokołu z Nagoi, które stwierdziło, że PGRFA znajdujące się w jego zarządzie i pod jego kontrolą i w domenie publicznej nieuwzględnione w załączniku I do Międzynarodowego Traktatu dotyczącego zasobów genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa (ITPGRFA) będą również podlegały warunkom standardowego porozumienia o transferze materiału (sMTA) do celów wyznaczonych przez ITPGRFA, spełnili obowiązku dołożenia należytej staranności, zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

5. W przypadku, gdy posiadane przez użytkowników informacje są niewystarczające lub kiedy utrzymuje się niepewność co do legalności dostępu i wykorzystania zasobów, użytkownicy uzyskują zezwolenie na dostęp lub jego równoważnik i ustanawiają wzajemnie uzgodnione warunki lub też zaprzestają wykorzystania zasobów genetycznych.

6. Użytkownicy przechowują informacje związane z dostępem i podziałem korzyści przez dwadzieścia lat od zakończenia okresu wykorzystania.

7. Uznaje się, że użytkownicy otrzymujący zasób genetyczny z kolekcji włączonej do rejestru kolekcji w obrębie Unii, o którym mowa w art. 5 ust. 1, dopełnili obowiązku należytej staranności w dążeniu do uzyskania informacji wymienionych w ust. 3 niniejszego artykułu.

8. Użytkownicy pozyskujący zasób genetyczny, co do którego stwierdzono, że przyczynia się lub może przyczynić się do powstania patogenu obecnej lub mogącej wkrótce wystąpić sytuacji zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym w rozumieniu Międzynarodowych przepisów zdrowotnych (2005) lub poważnego transgranicznego zagrożenia zdrowia zgodnie z definicją zawartą w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE ⁽¹⁾ dotyczącej gotowości na sytuacje nadzwyczajne w dziedzinie zdrowia publicznego w państwach jeszcze niedotkniętych oraz reagowania w państwach dotkniętych, spełniają obowiązki wymienione w ust. 3 lub 5 niniejszego artykułu, najpóźniej:

- a) jeden miesiąc po zakończeniu mogącego wkrótce wystąpić lub obecnego zagrożenia zdrowia publicznego; lub
- b) trzy miesiące po rozpoczęciu wykorzystania danego zasobu genetycznego

w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Jeśli obowiązki wymienione w ust. 3 lub 5 niniejszego artykułu nie są spełnione w terminach określonych w lit. a) i b) akapit pierwszy niniejszego ustępu zaprzestaje się ich wykorzystania.

W przypadku wniosku o zgodę na wprowadzenie na rynek lub wprowadzenie do obrotu produktów pochodzących z wykorzystania zasobu genetycznego, o którym mowa w akapicie pierwszym obowiązki wymienione w ust. 3 lub 5 stosuje się w całości i bezzwłocznie.

W przypadku nieuzyskania na czas uprzedniej zgody oraz nieustalenia wzajemnie uzgodnionych warunków, a także do czasu osiągnięcia porozumienia z danym państwem pochodzenia, użytkownik taki nie wystąpi o prawo wyłączności do żadnych rozwiązań opracowanych w wyniku wykorzystania takich patogenów.

Wyspecjalizowane instrumenty międzynarodowe regulujące dostęp i podział korzyści określone w art. 2 pozostają bez zmian.

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia oraz uchylająca decyzję nr 2119/98/WE (Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 1).

Artykuł 5**Rejestr kolekcji**

1. Komisja zakłada i prowadzi rejestr kolekcji w obrębie Unii („rejestr”). Komisja zapewnia, by rejestr był opublikowany w Internecie i był łatwo dostępny dla użytkowników. Rejestr zawiera informacje o kolekcjach zasobów genetycznych lub części tych kolekcji, które zostały uznane za spełniające kryteria określone w ust. 3.

2. Państwo członkowskie na wniosek posiadacza kolekcji podlegającego jurysdykcji tego państwa rozważa włączenie tej kolekcji lub jej części do rejestru. Po sprawdzeniu, że dana kolekcja lub jej część spełniają kryteria określone w ust. 3, państwo członkowskie bezzwłocznie przekazuje Komisji nazwę i dane kontaktowe kolekcji i jego posiadacza, a także rodzaj kolekcji. Komisja bezzwłocznie umieszcza tak otrzymane informacje w rejestrze.

3. Aby kolekcja lub jej część zostały włączone do rejestru, kolekcja ta musi wykazać swoją zdolność do:

- a) stosowania znormalizowanych procedur wymiany z innymi kolekcjami próbek zasobów genetycznych wraz informacją na ich temat oraz dostarczania próbek zasobów genetycznych wraz z informacją na ich temat osobom trzecim do wykorzystania zgodnie z Konwencją i Protokołem z Nagoi;
- b) dostarczania zasobów genetycznych wraz z informacją na ich temat osobom trzecim do wykorzystania wyłącznie z dokumentacją stanowiącą dowód, że dane zasoby genetyczne wraz z informacją na ich temat pozyskano zgodnie z mającymi zastosowanie prawodawstwem lub przepisami dotyczącymi dostępu i podziału korzyści, a także na podstawie wzajemnie uzgodnionych warunków, jeśli mają zastosowanie;
- c) prowadzenia ewidencji wszystkich próbek zasobów genetycznych wraz z informacją na ich temat, które były przekazane do wykorzystania osobom trzecim;
- d) w miarę możliwości – ustanawiania lub stosowania kodów identyfikacyjnych dla próbek zasobów genetycznych przekazanych osobom trzecim; oraz
- e) stosowania odpowiednich narzędzi służących do śledzenia i monitorowania wymiany próbek zasobów genetycznych wraz z informacją na ich temat, dokonywanej z innymi kolekcjami.

4. Państwa członkowskie regularnie sprawdzają, czy każda kolekcja lub jej część znajdujące się w obrębie ich jurysdykcji umieszczone w rejestrze spełniają kryteria określone w ust. 3.

W przypadku gdy na podstawie informacji dostarczonych zgodnie z ust. 3 widoczne jest, że kolekcja lub część kolekcji umieszczone w rejestrze nie spełniają kryteriów określonych w ust. 3, zainteresowane państwo członkowskie, w porozumieniu z posiadaczem danej kolekcji niezwłocznie określa niezbędne działania lub środki naprawcze.

Państwo członkowskie, które stwierdzi, że kolekcja lub jej część, znajdujące się w obrębie jego jurysdykcji, przestały spełniać warunki określone w ust. 3, niezwłocznie informuje o tym Komisję.

Po otrzymaniu takiej informacji Komisja usuwa kolekcję lub daną część kolekcji z rejestru.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze, aby ustanowić procedury wdrażania ust. 1–4 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Artykuł 6**Właściwe organy krajowe i punkt kontaktowy**

1. Każde państwo członkowskie wyznacza co najmniej jeden właściwy organ krajowy odpowiedzialną za stosowanie niniejszego rozporządzenia. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie zgłaszają Komisji nazwy i adresy właściwego organu krajowego. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich zmianach nazw i adresów właściwych organów krajowych.

2. Komisja podaje do wiadomości publicznej, w tym także za pośrednictwem internetu, wykaz właściwych organów krajowych państw członkowskich. Komisja aktualizuje ten wykaz.
3. Komisja wyznacza punkt kontaktowy do spraw dostępu i podziału korzyści odpowiedzialny za współpracę z sekretariatem Konwencji w odniesieniu do kwestii objętych niniejszym rozporządzeniem.
4. Komisja zapewnia, by organy unijne ustanowione na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 ⁽¹⁾ przyczyniały się do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Monitorowanie zgodności użytkowników

1. Państwa członkowskie i Komisja wymagają od wszystkich beneficjentów środków finansowych przeznaczonych na badania z wykorzystaniem zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi złożenia oświadczenia, że dopełniają obowiązku dołożenia należytej staranności zgodnie z art. 4.
2. Na końcowym etapie opracowania produktu powstającego przy wykorzystaniu zasobów genetycznych lub tradycyjnej wiedzy związanej z takimi zasobami, użytkownicy składają właściwym organom, o których mowa w art. 6 ust. 1, oświadczenie, że spełnili obowiązki na mocy art. 4, i jednocześnie przedkładają:
 - a) odpowiednie informacje z uznanego międzynarodowego świadectwa zgodności; lub
 - b) odpowiednie informacje, o których mowa w art. 4 ust. 3 lit. b) ppkt (i)–(v) oraz art. 4 ust. 5, w tym informację, że zostały ustalone wzajemnie uzgodnione warunki, jeśli mają zastosowanie.

Na wniosek właściwego organu krajowego użytkownicy przekazują dalsze dowody.

3. Właściwe organy krajowe przekazują informacje otrzymane na podstawie ust. 1 i 2 niniejszego artykułu systemowi wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści, ustanowionemu na mocy art. 14 ust. 1 Protokołu z Nagoi, Komisji oraz –właściwym organom krajowym, o których mowa w art. 13 ust. 2 protokołu z Nagoi, o ile ma to zastosowanie.
4. Właściwe organy krajowe współpracują z systemem wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści, aby zapewnić wymianę informacji wymienionych w art. 17 ust. 2 Protokołu z Nagoi w celu monitorowania zgodności użytkowników.
5. Właściwe organy krajowe w należyty sposób uwzględniają potrzebę zachowania poufności informacji handlowych lub przemysłowych, w przypadku gdy taka poufność jest przewidziana w prawie Unii lub prawie krajowym w celu ochrony uzasadnionych interesów gospodarczych, w szczególności w odniesieniu do określania nazw zasobów genetycznych oraz określania sposobu ich wykorzystania.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze, aby ustanowić procedury dotyczące wdrażania przepisów ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu. W tych aktach wykonawczych Komisja określa końcowy etap opracowywania produktu, aby ustalić końcowy etap wykorzystania zasobów dla poszczególnych sektorów. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Artykuł 8

Najlepsze praktyki

1. Stowarzyszenia użytkowników lub inne zainteresowane strony mogą złożyć do Komisji wniosek, aby połączenie opracowanych i nadzorowanych przez nie procedur, narzędzi lub mechanizmów zostało uznane za najlepszą praktykę zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia. Do wniosku dołącza się dowody i informacje.
2. Jeżeli na podstawie dowodów i informacji przedstawionych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu Komisja stwierdzi, że określone połączenie procedur, narzędzi lub mechanizmów umożliwia użytkownikowi, który je skutecznie stosuje, spełnienie obowiązków określonych w art. 4 i 7, uznaje je za najlepszą praktykę.
3. Stowarzyszenie użytkowników lub inne zainteresowane strony informują Komisję o wszelkich zmianach lub aktualizacjach najlepszej praktyki, którą uznano zgodnie z ust. 2.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1).

4. Jeżeli istnieją dowody powtarzających się lub poważnych przypadków, gdy użytkownicy stosujący najlepszą praktykę nie byli w stanie spełnić swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, Komisja w porozumieniu z odnośnym stowarzyszeniem użytkowników lub innymi zainteresowanymi stronami analizuje, czy przypadki te nie wskazują na ewentualne niedociągnięcia w danej najlepszej praktyce.
5. Komisja cofa uznanie najlepszej praktyki, jeżeli stwierdzi, że zmiany najlepszej praktyki zagrażają zdolności użytkownika do spełniania obowiązków określonych w art. 4 i 7 lub gdy powtarzające się lub poważne przypadki braku zgodności ze strony użytkowników mają związek z niedociągnięciami w najlepszej praktyce.
6. Komisja ustanawia i aktualizuje internetowy rejestr najlepszych uznanych praktyk. W jednej części rejestru znajduje się wykaz najlepszych praktyk uznanych przez Komisję zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, a w drugiej wykaz najlepszych praktyk przyjętych na podstawie art. 20 ust. 2 Protokołu z Nagoi.
7. Komisja przyjmuje akty wykonawcze, aby ustanowić procedury dotyczące wdrażania przepisów ust. 1–5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Artykuł 9

Kontrole zgodności użytkowników

1. Właściwe organy krajowe, o których mowa w art. 6 ust. 1, przeprowadzają kontrole w celu sprawdzenia, czy użytkownicy spełniają swoje obowiązki określone w art. 4 i 7, uwzględniając fakt, że wdrożenie przez użytkownika najlepszej praktyki w odniesieniu do dostępu i podziału korzyści uznanej na mocy art. 8 ust. 2 niniejszego rozporządzenia lub na mocy art. 20 ust. 2 protokołu z Nagoi może zmniejszyć ryzyko braku zgodności ze strony użytkownika.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by kontrole, przeprowadzane zgodnie z ust. 1, były skuteczne, proporcjonalne, odstraszające oraz wykrywały przypadki braku zgodności użytkowników z niniejszym rozporządzeniem.
3. Kontrole, o których mowa w ust. 1 przeprowadza się:
 - a) zgodnie z ocenianym okresowo planem opracowanym z wykorzystaniem podejścia opartego na ocenie ryzyka;
 - b) w przypadku gdy właściwy organ krajowy posiada ważne informacje, w tym uzasadnione zastrzeżenia zgłoszone przez osoby trzecie, dotyczące niezapewnienia przez użytkownika zgodności z niniejszym rozporządzeniem. Szczególną uwagę zwraca się na zastrzeżenia, które zgłaszają państwa będące dawcami zasobów.
4. Kontrole, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą obejmować zbadanie:
 - a) środków podjętych przez użytkownika w celu dopełnienia obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4;
 - b) dokumentacji i rejestrów świadczących o dopełnieniu obowiązku należytej staranności zgodnie z art. 4 w odniesieniu do określonego wykorzystywania;
 - c) przypadków, w których użytkownik był zobowiązany do złożenia oświadczeń na podstawie art. 7.

W stosownych przypadkach mogą zostać przeprowadzone kontrole na miejscu.

5. Użytkownicy udzielają wszelkiej pomocy koniecznej do ułatwienia przeprowadzenia kontroli, o których mowa w ust. 1.
6. Nie naruszając art. 11, w przypadku gdy w następstwie kontroli, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stwierdzono niedociągnięcia, właściwy organ krajowy wydaje notę wzywającą użytkownika do podjęcia działań lub środków naprawczych.

W zależności od rodzaju niedociągnięć państwa członkowskie mogą również podjąć natychmiastowe środki tymczasowe.

*Artykuł 10***Protokoły kontroli**

1. Właściwe organy krajowe przez co najmniej pięć lat przechowują protokoły kontroli, o których mowa w art. 9 ust. 1, określające w szczególności charakter i wyniki kontroli, a także protokoły ze wszelkich działań i środków naprawczych podjętych na podstawie art. 9 ust. 6.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są udostępniane zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.

*Artykuł 11***Sankcje**

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia art. 4 i 7 oraz stosują wszelkie konieczne środki, by zapewnić, że zostaną one zastosowane.
2. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
3. Do dnia 11 czerwca 2015 r. państwa członkowskie powiadomią Komisję o przepisach, o których mowa w ust. 1, i o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów niezwłocznie.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 12***Współpraca**

Właściwe organy krajowe, o których mowa w art. 6 ust. 1:

- a) współpracują ze sobą oraz z Komisją, aby zagwarantować przestrzeganie niniejszego rozporządzenia przez użytkowników;
- b) konsultują się, w stosownych przypadkach, z zainteresowanymi podmiotami w sprawie wdrażania Protokołu z Nagoi oraz niniejszego rozporządzenia;
- c) współpracują z właściwymi organami krajowymi, o których mowa w art. 13 ust. 2 Protokołu z Nagoi, aby zapewnić przestrzeganie niniejszego rozporządzenia przez użytkowników;
- d) informują właściwe organy krajowe innych państw członkowskich oraz Komisję o wszelkich poważnych niedociągnięciach stwierdzonych podczas kontroli, o których mowa w art. 9 ust. 1, oraz o rodzajach sankcji nałożonych zgodnie z art. 11;
- e) wymieniają informacje na temat organizacji swojego systemu kontroli w celu monitorowania zgodności użytkowników z niniejszym rozporządzeniem.

*Artykuł 13***Środki uzupełniające**

Komisja i państwa członkowskie, na ile to właściwe:

- a) promują i wspierają działania informacyjne, popularyzatorskie i szkoleniowe, aby pomóc zainteresowanym podmiotom i zainteresowanym stronom w zrozumieniu ich obowiązków wynikających z wdrażania niniejszego rozporządzenia i odnośnych postanowień Konwencji i Protokołu z Nagoi w Unii;
- b) zachęcają do opracowywania sektorowych kodeksów postępowania, modelowych elementów kontraktów, wytycznych i najlepszych praktyk, w szczególności w przypadkach, w których byłyby one korzystne dla naukowców ze środowisk akademickich, uniwersyteckich i z sektora niekomercyjnego oraz dla małych i średnich przedsiębiorstw;
- c) propagują opracowywanie i stosowanie efektywnych pod względem kosztów narzędzi i systemów komunikacji wspierających monitorowanie i śledzenie wykorzystania zasobów genetycznych i tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi przez kolekcje i użytkowników;
- d) zapewniają użytkownikom wskazówki merytoryczne i inne wytyczne, uwzględniając sytuację naukowców ze środowisk akademickich, uniwersyteckich i z sektora niekomercyjnego oraz małych i średnich przedsiębiorstw, aby ułatwić osiągnięcie zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia;
- e) zachęcają użytkowników i dawców do przekazywania korzyści uzyskanych z wykorzystania zasobów genetycznych na cele ochrony różnorodności biologicznej oraz zrównoważonego wykorzystania jej elementów zgodnie z postanowieniami Konwencji;

- f) promują działania, które mają na celu wspieranie kolekcji, które przyczyniają się do ochrony różnorodności biologicznej oraz różnorodności kulturowej.

Artykuł 14

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 15

Forum konsultacyjne

Komisja zapewnia wyważony udział przedstawicieli państw członkowskich i innych zainteresowanych stron, jeżeli chodzi o kwestie związane z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia. Strony te spotykają się w ramach forum konsultacyjnego. Regulamin tego forum konsultacyjnego ustala Komisja.

Artykuł 16

Sprawozdania i przeglądy

1. Do dnia 11 czerwca 2017 r., a następnie co pięć lat – o ile nie zostanie ustalona alternatywna częstotliwość raportowania zgodnie z art. 29 Protokołu z Nagoi – państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Nie później niż jeden rok od terminu złożenia sprawozdań, o których mowa w ust. 1, Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem pierwszej oceny skuteczności niniejszego rozporządzenia.
3. Co dziesięć lat po pierwszym sprawozdaniu Komisja dokonuje przeglądu funkcjonowania i skuteczności niniejszego rozporządzenia na podstawie sprawozdań i doświadczeń dotyczących stosowania niniejszego rozporządzenia w osiąganiu celów Protokołu z Nagoi. W swoim przeglądzie Komisja w szczególności uwzględnia skutki administracyjne dla publicznych instytucji badawczych, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, a także dla konkretnych sektorów. Uwzględnia również konieczność dokonania oceny wdrażania przepisów niniejszego rozporządzenia w świetle postępu prac w innych odnośnych organizacjach międzynarodowych.
4. Komisja przedkłada konferencji stron Konwencji będącej posiedzeniem Stron Protokołu z Nagoi sprawozdanie dotyczące działań, jakie Unia podjęła w celu wdrożenia środków zapewniających zgodność z Protokołem z Nagoi.

Artykuł 17

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Najszybciej jak to możliwe po złożeniu przez Unię dokumentu przyjęcia Protokołu z Nagoi, Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie zawierające datę wejścia w życie Protokołu z Nagoi w Unii. Niniejsze rozporządzenie jest stosowane od tego dnia.
3. Artykuły 4, 7 i 9 niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie jeden rok po dniu wejścia w życie Protokołu z Nagoi w Unii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 512/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 912/2010 ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 172,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Z przepisów art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 ⁽³⁾ oraz art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 912/2010 ⁽⁴⁾ wynika, że Agencja Europejskiego GNSS (zwana dalej „Agencją”) ma zapewnić akredytację europejskich systemów radionawigacji satelitarnej (zwanym dalej „systemami”) w zakresie bezpieczeństwa i w tym celu wprowadza procedury bezpieczeństwa i nadzoruje stosowanie tych procedur oraz przeprowadzanie audytów bezpieczeństwa systemu.
- (2) Systemy te są zdefiniowane w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013. Są to systemy złożone, a ich utworzenie i działanie angażuje liczne podmioty odgrywające różne role. W tym kontekście niezwykle ważne jest, aby przetwarzanie i ochrona informacji niejawnych UE przez wszystkie zainteresowane podmioty uczestniczące we wdrażaniu programów Galileo i EGNOS (zwanym dalej „programami”) były zgodne z podstawowymi zasadami i minimalnymi normami ustalonymi w przepisach bezpieczeństwa Komisji i Rady dotyczących ochrony informacji niejawnych UE oraz aby art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013, który gwarantuje równoważny poziom ochrony informacji niejawnych UE, miał zastosowanie, w odpowiednich przypadkach, do wszystkich zainteresowanych podmiotów uczestniczących we wdrażaniu programów.
- (3) Zainteresowane podmioty, które uczestniczą w procesie akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i których ta akredytacja dotyczy, to: państwa członkowskie, Komisja, odnośne agencje Unii oraz Europejska Agencja Kosmiczna (ESA) i strony zaangażowane we wspólne działanie Rady 2004/552/WPZiB ⁽⁵⁾.
- (4) Ze względu na specyficzny charakter i złożoność systemów, wielość podmiotów uczestniczących w ich wdrażaniu oraz różnorodność potencjalnych użytkowników, akredytację w zakresie bezpieczeństwa należy ułatwić poprzez odpowiednie konsultacje ze wszystkimi odnośnymi stronami, takimi jak krajowe organy państw członkowskich i państw trzecich eksploatujące sieci podłączone do systemu utworzonego w ramach programu Galileo w celu dostarczania usługi publicznej o regulowanym dostępie, inne odnośne organy w państwach członkowskich, ESA lub – jeżeli przewiduje to umowa międzynarodowa – państwa trzecie, w których zlokalizowane są stacje naziemne tych systemów.
- (5) Aby umożliwić należyte wykonywanie zadań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa, niezwykle ważne jest przekazanie przez Komisję wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania tych zadań. Ważne jest również, aby działania akredytacyjne w zakresie bezpieczeństwa były koordynowane z pracą podmiotów odpowiedzialnych za zarządzanie programami zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1285/2013 oraz innych jednostek odpowiedzialnych za wdrażanie wymogów w zakresie bezpieczeństwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 10.7.2013, s. 67.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 912/2010 z dnia 22 września 2010 r. ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1321/2004 w sprawie ustanowienia struktur zarządzania europejskimi programami radionawigacyjnymi i zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 (Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 11).

⁽⁵⁾ Wspólne działanie Rady 2004/552/WPZiB z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie aspektów działania europejskiego systemu radionawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej (Dz.U. L 246 z 20.7.2004, s. 30).

- (6) Podejście dotyczące oceny ryzyka oraz zarządzania ryzykiem, jakie ma zostać zastosowane, powinno być realizowane zgodnie z najlepszymi praktykami. Powinno to obejmować stosowanie środków bezpieczeństwa zgodnie z koncepcją ochrony w głąb. Powinno również uwzględniać prawdopodobieństwo zajścia zdarzenia stanowiącego ryzyko lub zagrożenie. Powinno także być proporcjonalne, właściwe i racjonalne pod względem kosztów, z uwzględnieniem kosztów wdrażania środków ograniczania zagrożeń w porównaniu z korzyściami dla bezpieczeństwa płynących z tego wdrażania. Ochrona w głąb ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa systemów poprzez zastosowanie technicznych i innych środków bezpieczeństwa o strukturze różnych poziomów ochrony.
- (7) Rozwój, w tym odnośna powiązana działalność badawcza i produkcja odbiorników PRS i modułów bezpieczeństwa PRS, stanowi działanie szczególnie chronione. Niezwykle istotne jest zatem ustanowienie procedur udzielania upoważnień producentom odbiorników PRS i modułów bezpieczeństwa PRS.
- (8) Ponadto, uwzględniając potencjalnie wysoką liczbę sieci i sprzętu podłączonych do systemu ustanowionego w ramach programu Galileo, w szczególności na użytek PRS, zasady akredytacji w zakresie bezpieczeństwa tych sieci i sprzętu należy zdefiniować w strategii akredytacji w zakresie bezpieczeństwa, aby zapewnić jednorodność tego zadania w zakresie akredytacji bez wkraczania w kompetencje krajowych podmiotów właściwych do spraw bezpieczeństwa w państwach członkowskich. Zastosowanie tych zasad umożliwiłoby konsekwentne zarządzanie ryzykiem i zmniejszyłoby potrzebę eskalacji wszystkich działań łagodzących na poziomie systemu, co miałooby negatywny wpływ na koszty, harmonogram, działanie i świadczenie usług.
- (9) Produkty i środki chroniące przed emisjami elektromagnetycznymi (tj. przed podsłuchem elektronicznym) oraz produkty kryptograficzne wykorzystywane do zapewnienia bezpieczeństwa systemów powinny być oceniane i zatwierdzane przez krajowe podmioty właściwe do spraw bezpieczeństwa w państwie, w którym znajduje się siedziba firmy wytwarzającej takie produkty. W odniesieniu do produktów kryptograficznych ocenę i zatwierdzenie należy uzupełnić zgodnie z zasadami określonymi w pkt 26–30 załącznika IV do decyzji Rady 2013/488/UE ⁽¹⁾. Organ odpowiedzialny za akredytację w zakresie bezpieczeństwa systemów powinien potwierdzić wybór tych zatwierdzonych produktów i środków, uwzględniając ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa systemów.
- (10) Rozporządzenie (UE) nr 912/2010, w szczególności przepisy rozdziału III, określa wyraźnie warunki, na jakich Agencja musi wykonywać powierzone jej zadania dotyczące akredytacji w zakresie bezpieczeństwa systemów. Przewiduje ono w szczególności, że co do zasady decyzje dotyczące akredytacji w zakresie bezpieczeństwa muszą być podejmowane w sposób niezależny od Komisji i jednostek odpowiedzialnych za realizację programów oraz że organ ds. akredytacji w zakresie bezpieczeństwa systemów powinien stanowić w ramach Agencji samodzielny podmiot, który podejmuje decyzje w sposób niezależny.
- (11) Zgodnie z tą zasadą, rozporządzeniem (UE) nr 912/2010 ustanowiono Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa Systemów Europejskiego GNSS (zwaną dalej „Radą Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa”) która, obok Rady Administracyjnej oraz dyrektora wykonawczego, stanowi jeden z trzech organów Agencji. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa wykonuje powierzone Agencji zadania w dziedzinie akredytacji w zakresie bezpieczeństwa i ma prawo do podejmowania decyzji dotyczących akredytacji w zakresie bezpieczeństwa w imieniu Agencji. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa powinna przyjąć swój regulamin i mianować swojego przewodniczącego.
- (12) Biorąc pod uwagę fakt, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1285/2013 Komisja ma zapewnić bezpieczeństwo programów, w tym bezpieczeństwo systemów i ich eksploatacji, działania Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa powinny ograniczyć się do działań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa systemów i pozostawać bez uszczerbku dla zadań i obowiązków Komisji. Powyższe powinno mieć zastosowanie w szczególności do zadań i obowiązków Komisji na mocy art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 oraz art. 8 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE ⁽²⁾, w tym przyjmowania wszelkich dokumentów odnoszących się do bezpieczeństwa w drodze aktu delegowanego, aktu wykonawczego lub w inny sposób, zgodnie z tymi artykułami. Bez uszczerbku dla tych zadań i obowiązków Komisji, Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, w związku z jej szczególną wiedzą fachową, powinna jednak być uprawniona – w ramach swoich kompetencji – do doradzania Komisji w sprawie opracowywania projektów aktów, o których mowa w tych artykułach.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 274 z 15.10.2013, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo (Dz.U. L 287 z 4.11.2011, s. 1).

- (13) Należy również zapewnić, aby działania odnoszące się do akredytacji w zakresie bezpieczeństwa prowadzone były bez uszczerbku dla krajowych kompetencji i prerogatyw państw członkowskich w odniesieniu do akredytacji w zakresie bezpieczeństwa.
- (14) W odniesieniu do bezpieczeństwa, terminy „audyty” i „próby” mogą obejmować oceny, inspekcje, przeglądy, audyty i próby w zakresie bezpieczeństwa.
- (15) Aby Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa wykonywała swoje działania sprawnie i skutecznie, powinna móc ustanowić stosowne organy jej podlegające i działające zgodnie z jej instrukcjami. W szczególności powinna ustanowić panel, który będzie ją wspierał w procesie przygotowania decyzji.
- (16) Pod nadzorem Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa należy utworzyć grupę ekspertów z państw członkowskich w celu wykonywania zadań organu ds. dystrybucji produktów kryptograficznych (CDA) związanych z zarządzaniem materiałami kryptograficznymi UE. Grupa ta powinna zostać utworzona na czas określony, aby zapewnić ciągłość zarządzania elementami bezpieczeństwa komunikacji w trakcie fazy rozmieszczania programu Galileo. W perspektywie długoterminowej, gdy system utworzony w ramach programu Galileo będzie w pełni operacyjny, należy zastosować trwałe rozwiązanie dotyczące wykonywania tych zadań operacyjnych.
- (17) Rozporządzenie (UE) nr 1285/2013 określa system publicznego zarządzania programami na lata 2014–2020. Powierza ono Komisji ogólną odpowiedzialność za programy. Ponadto rozszerza ono powierzone Agencji zadania i przewiduje w szczególności, że Agencja odgrywa znaczącą rolę w eksploatacji systemów i maksymalizacji płynących z nich korzyści społeczno-gospodarczych.
- (18) W tym nowym kontekście niezwykle ważne jest zapewnienie Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa możliwości wykonywania powierzonych jej zadań w sposób całkowicie niezależny, w szczególności w stosunku do innych organów i działań Agencji; należy także unikać jakichkolwiek konfliktów interesów. Niezwykle ważne jest zatem wyraźniejsze rozdzielenie – wewnątrz Agencji – działań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa od pozostałych rodzajów działań, takich jak zarządzanie centrum monitorowania bezpieczeństwa Galileo, uczestnictwo w komercjalizacji systemów i wszelkie działania, jakie Komisja może powierzyć Agencji w drodze przekazania uprawnień, w szczególności te, które są związane z eksploatacją systemów. W tym celu Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i podlegający jej pracownicy Agencji powinni prowadzić prace w sposób, który zapewnia ich autonomię i niezależność w odniesieniu do innych działań Agencji. Do dnia 1 stycznia 2014 r. należy dokonać wewnątrz Agencji faktycznego i skutecznego rozdziału struktury między różnymi rodzajami jej działalności. Wewnętrzne przepisy pracownicze Agencji również powinny zapewniać autonomię i niezależność pracowników zaangażowanych w działania akredytacyjne w zakresie bezpieczeństwa wobec pracowników zaangażowanych w inne działania Agencji.
- (19) Rozporządzenie (UE) nr 912/2010 powinno zatem zostać zmienione, aby zwiększyć autonomię i uprawnienia Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i jej przewodniczącego oraz w dużym stopniu zrównać tę autonomię i te uprawnienia z autonomią i uprawnieniami, odpowiednio, Rady Administracyjnej i dyrektora wykonawczego Agencji, przewidując jednocześnie obowiązek współpracy między poszczególnymi organami Agencji.
- (20) Podczas mianowania członków tych rad oraz wyboru ich przewodniczących i wiceprzewodniczących należy uwzględnić, w stosownych przypadkach, znaczenie zrównoważonego udziału mężczyzn i kobiet. Ponadto należy również uwzględnić odpowiednie umiejętności zarządcze, administracyjne i budżetowe.
- (21) To Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, a nie Rada Administracyjna, powinna opracowywać i zatwierdzać część programów prac Agencji zawierającą opis działań operacyjnych związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa systemów oraz część rocznego sprawozdania z działalności i planów Agencji dotyczącą działań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa systemów. Powinna przekazywać je we właściwym czasie Radzie Administracyjnej celem włączenia do programu prac i sprawozdania rocznego Agencji. Powinna ona też sprawować władzę dyscyplinarną wobec swojego przewodniczącego.

- (22) Wskazane jest powierzenie przewodniczącemu Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, w odniesieniu do działań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa, roli porównywalnej z tą, jaką odgrywa dyrektor wykonawczy w odniesieniu do pozostałej działalności Agencji. A zatem, oprócz funkcji reprezentowania Agencji, przewidzianej już w rozporządzeniu (UE) nr 912/2010, przewodniczący Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa powinien zarządzać działaniami związanymi z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa pod nadzorem Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i zapewniać realizację części programów prac Agencji związanej z akredytacją. Na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady przewodniczący Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa powinien również przedstawiać sprawozdanie z wykonania zadań Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa oraz składać oświadczenia przed tymi instytucjami.
- (23) Należy ustanowić odpowiednie procedury na wypadek niezatwierdzenia przez Radę Administracyjną programów prac Agencji, w celu zapewnienia, aby proces akredytacji w zakresie bezpieczeństwa nie doznał uszczerbku i mógł być prowadzony bez zakłóceń ciągłości.
- (24) Uwzględniając zaangażowanie niektórych państw trzecich i potencjalne zaangażowanie organizacji międzynarodowych w programy, w tym w zakresie bezpieczeństwa, należy wyraźnie określić, że przedstawiciele organizacji międzynarodowych i państw trzecich, w szczególności Szwajcarii, z którą powinna zostać zawarta umowa o współpracy⁽¹⁾, mogą uczestniczyć w pracach Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa na wyjątkowych zasadach i pod pewnymi warunkami. Warunki takie należy określić w umowie międzynarodowej zgodnie z art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), która to umowa ma być zawarta z Unią, z uwzględnieniem kwestii bezpieczeństwa oraz, w szczególności, ochrony informacji niejawnych UE. Umowa o współpracy w zakresie nawigacji satelitarnej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Królestwem Norwegii⁽²⁾ oraz protokoły 31 i 37 do Porozumienia EOG przewidują już ramy uczestnictwa Norwegii. Ze względu na szczególną wiedzę fachową Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa powinna istnieć możliwość zasięgania jej opinii – w ramach jej kompetencji – przed rozpoczęciem lub podczas negocjacji dotyczących takich umów międzynarodowych.
- (25) Rozporządzenie (UE) nr 912/2010 powinno zostać dostosowane do zasad, które określono we wspólnym podejściu Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji do agencji zdecentralizowanych, przyjętymi przez te trzy instytucje, odpowiednio, w dniach 5 lipca, 26 czerwca i 12 czerwca 2012 r., w szczególności w odniesieniu do przepisów w zakresie podejmowania decyzji przez Radę Administracyjną, czasu trwania kadencji członków Rady Administracyjnej i Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa oraz ich przewodniczących, istnienia wieloletniego programu prac, uprawnień Rady Administracyjnej w zakresie zarządzania personelem, oceny i przeglądu tego rozporządzenia, zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi oraz przetwarzania danych szczególnie chronionych nieobjętych klauzulą poufności. Proces przyjmowania wieloletniego programu prac powinien być realizowany z pełnym poszanowaniem zasady lojalnej współpracy i z uwzględnieniem ograniczeń czasowych związanych z takim programem prac.
- (26) W odniesieniu do zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi niezwykle istotne jest, aby Agencja uzyskała i utrzymywała opinię organu kierującego się zasadami bezstronności, uczciwości i wysokimi normami zawodowymi. Nigdy nie powinien pojawić się żaden uzasadniony powód do podejrzeń, że wpływ na decyzje mogły mieć interesy sprzeczne z rolą Agencji jako organu służącego całej Unii albo prywatne interesy lub związki któregośkolwiek pracowników Agencji, oddelegowanego eksperta krajowego bądź obserwatora, czy też któregośkolwiek członka Rady Administracyjnej lub Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, które uniemożliwiłyby lub mogły uniemożliwić właściwe wykonywanie oficjalnych obowiązków przez daną osobę. Rada Administracyjna i Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa powinny zatem przyjąć w tym zakresie szczegółowe zasady dotyczące konfliktu interesów mające zastosowanie do całej Agencji. W zasadach tych należy uwzględnić zalecenia Trybunału Obrachunkowego zawarte w sprawozdaniu specjalnym nr 15 z 2012 r., które zostało opracowane na wniosek Parlamentu Europejskiego, oraz konieczność uniknięcia konfliktu interesów między członkami Rady Administracyjnej i Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa.
- (27) Aby zapewnić przejrzystość funkcjonowania Agencji, należy opublikować jej regulamin. Jednakże na zasadzie wyjątku, niektóre interesy publiczne i prywatne powinny podlegać ochronie. Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie programów, wieloletnie i roczne programy prac oraz sprawozdanie roczne powinny być jak najbardziej szczegółowe. W konsekwencji mogą one zawierać materiał szczególnie chroniony ze względów bezpieczeństwa lub w związku ze stosunkami umownymi. Właściwe byłoby zatem publikowanie wyłącznie streszczenia tego rodzaju dokumentów. Dla przejrzystości streszczenia te powinny być jednak jak najbardziej kompletne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 15 z 20.1.2014, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 283 z 29.10.2010, s. 12.

- (28) Należy również podkreślić, że programy pracy Agencji powinny być sporządzane w oparciu o proces zarządzania osiąganymi, w tym wskaźników wykonania, umożliwiające sprawną i skuteczną ocenę osiąganych wyników.
- (29) Programy pracy Agencji powinny również obejmować programowanie zasobów, w tym zasobów ludzkich i finansowych przyznanych na każdy rodzaj działalności, z uwzględnieniem faktu, że wydatki związane z nowymi wymogami kadrowymi Agencji powinny zostać częściowo zrekompensowane poprzez odpowiednią redukcję w planie zatrudnienia Komisji w tym samym okresie, tj. w latach 2014–2020.
- (30) Bez uszczerbku dla decyzji politycznych Unii dotyczących siedzib agencji Unii, ich rozmieszczenia geograficznego oraz określonych przez państwa członkowskie celów związanych z siedzibami nowych agencji, przedstawionych w konkluzjach przedstawicieli państw członkowskich spotykających się na szczęblu szefów państw lub rządów w Brukseli w dniu 13 grudnia 2003 r. i przypominanych w konkluzjach Rady Europejskiej z czerwca 2008 r., podczas podejmowania decyzji o wyborze lokalizacji biur lokalnych Agencji należy wziąć pod uwagę obiektywne kryteria. Kryteria te obejmują dostępność lokali, istnienie właściwej infrastruktury edukacyjnej dla dzieci członków personelu i oddelegowanych ekspertów krajowych, dostęp do rynku pracy, systemu opieki społecznej i ochrony zdrowia dla rodzin członków personelu i rodzin oddelegowanych ekspertów krajowych oraz koszty wdrażania i koszty operacyjne.
- (31) Państwa przyjmujące powinny zapewnić, w drodze konkretnych ustaleń, spełnienie warunków niezbędnych do sprawnego funkcjonowania Agencji, takich jak właściwe placówki edukacyjne i środki transportu.
- (32) W decyzji 2010/803/UE ⁽¹⁾ przedstawiciele rządów państw członkowskich postanowili, że siedziba Agencji będzie się mieścić w Pradze. Umowa o lokalizacji między Republiką Czeską a Agencją została zawarta w dniu 16 grudnia 2011 r. i weszła w życie w dniu 9 sierpnia 2012 r. Uznaje się, że ta umowa o lokalizacji i inne szczegółowe ustalenia spełniają wymogi ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 912/2010.
- (33) Interesy finansowe Unii mają być chronione przez cały cykl wydatkowania za pomocą środków proporcjonalnych do sytuacji, w szczególności środków w zakresie zapobiegania nieprawidłowościom i ich wykrywania, przeprowadzania badań, odzyskiwania utraconych, niewłaściwie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków oraz, w stosownych przypadkach, nakładania sankcji.
- (34) W związku z tym, że art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 przewiduje możliwość wnoszenia przez państwa członkowskie dodatkowych środków w celu sfinansowania wybranych elementów programów, należy umożliwić Agencji udzielanie zamówień publicznych wspólnie z państwami członkowskimi, gdy jest to konieczne do wykonywania jej zadań.
- (35) Agencja powinna stosować zasady Komisji w odniesieniu do bezpieczeństwa informacji niejawnych UE. Powinna mieć również możliwość określenia zasad dotyczących postępowania z informacjami szczególnie chronionymi nieobjętymi klauzulą poufności. Zasady te powinny mieć zastosowanie wyłącznie do przetwarzania takich informacji przez Agencję. Informacje szczególnie chronione nieobjęte klauzulą poufności oznaczają informacje lub materiały, które Agencja powinna chronić ze względu na zobowiązania prawne określone w Traktatach lub ze względu na ich szczególnie charakter. Obejmują one, między innymi, informacje lub materiały objęte obowiązkiem dochowania tajemnicy zawodowej, jak określono w art. 339 TFUE, informacje związane z kwestiami, o których mowa w art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾ lub informacje wchodzące w zakres zastosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 ⁽³⁾.
- (36) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 912/2010,

⁽¹⁾ Decyzja 2010/803/UE podjęta za wspólnym porozumieniem przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie lokalizacji siedziby Agencji Europejskiego GNSS (Dz.U. L 342 z 28.12.2010, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 912/2010 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2–8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 2

Zadania

Zadania Agencji są określone w art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 (*).

Artykuł 3

Organy

1. Organy Agencji to:

- a) Rada Administracyjna;
- b) dyrektor wykonawczy;
- c) Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa Systemów Europejskiego GNSS (zwana dalej »Radą Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa«).

2. Organy Agencji wykonują swoje zadania określone, odpowiednio, w art. 6, 8 i 11.

3. Rada Administracyjna oraz dyrektor wykonawczy, Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i jej przewodniczący współpracują w celu zapewnienia funkcjonowania Agencji i koordynacji jej organów zgodnie z procedurami ustanowionymi w wewnętrznych przepisach Agencji, takich jak regulamin Rady Administracyjnej, regulamin Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, obowiązujące Agencję przepisy finansowe, przepisy wykonawcze dotyczące regulaminu pracowniczego i przepisy dotyczące dostępu do dokumentów.

Artykuł 4

Status prawny, biura lokalne

- 1. Agencja jest organem Unii. Ma ona osobowość prawną.
- 2. W każdym z państw członkowskich Agencja posiada zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym. Może ona w szczególności nabywać lub zbywać mienie ruchome i nieruchome oraz być stroną w postępowaniach sądowych.
- 3. Agencja może zdecydować o utworzeniu biur lokalnych w państwach członkowskich, pod warunkiem ich zgody, lub w państwach trzecich uczestniczących w pracach Agencji, zgodnie z art. 23.
- 4. Wyboru lokalizacji tych biur dokonuje się na podstawie obiektywnych kryteriów określonych w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania Agencji.

Postanowienia dotyczące umiejscowienia i funkcjonowania Agencji w przyjmujących państwach członkowskich i przyjmujących państwach trzecich oraz postanowienia dotyczące przywilejów przyznawanych przez nie dyrektorowi wykonawczemu, członkom Rady Administracyjnej i Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa oraz pracownikom Agencji i członkom ich rodzin stanowią przedmiot ustaleń szczegółowych między Agencją a tymi państwami członkowskimi i państwami trzecimi. Ustalenia szczegółowe są zatwierdzane przez Radę Administracyjną.

- 5. Przyjmujące państwa członkowskie i przyjmujące państwa trzecie zapewniają w drodze ustaleń szczegółowych, o których mowa w ust. 4, warunki niezbędne do sprawnego funkcjonowania Agencji.

- 6. Z zastrzeżeniem art. 11a ust. 1 lit. f) Agencję reprezentuje dyrektor wykonawczy.

Artykuł 5

Rada Administracyjna

1. Niniejszym ustanawia się Radę Administracyjną w celu wykonywania zadań wymienionych w art. 6.

2. W skład Rady Administracyjnej wchodzi:

- a) po jednym przedstawicielu mianowanym przez każde z państw członkowskich;
- b) czterech przedstawicieli mianowanych przez Komisję;
- c) jeden przedstawiciel mianowany przez Parlament Europejski, któremu to przedstawicielowi nie przysługuje prawo głosu.

Członków Rady Administracyjnej i Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa mianuje się ze względu na ich odpowiednie doświadczenie i wiedzę fachową.

Kadencja członków Rady Administracyjnej wynosi cztery lata z możliwością jednokrotnego przedłużenia. Parlament Europejski, Komisja i państwa członkowskie starają się ograniczyć rotację swoich przedstawicieli w Radzie Administracyjnej.

Przewodniczący lub wiceprzewodniczący Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwanego dalej »Wysokim Przedstawicielem«) oraz przedstawiciel Europejskiej Agencji Kosmicznej (zwanej dalej »ESA«) są zapraszani do udziału w posiedzeniach Rady Administracyjnej w charakterze obserwatorów na warunkach określonych w regulaminie Rady Administracyjnej.

3. W stosownych przypadkach udział przedstawicieli państw trzecich lub organizacji międzynarodowych i warunki tego udziału są ustanawiane w umowach, o których mowa w art. 23 ust. 1, oraz muszą być zgodne z regulaminem Rady Administracyjnej.

4. Rada Administracyjna wybiera przewodniczącego i wiceprzewodniczącego spośród swoich członków. Wiceprzewodniczący automatycznie zastępuje przewodniczącego w przypadku, gdy przewodniczący nie może wykonywać swoich obowiązków. Kadencja przewodniczącego i wiceprzewodniczącego wynosi dwa lata z możliwością jednokrotnego przedłużenia i wygasa, gdy dana osoba przestaje być członkiem Rady Administracyjnej.

Rada Administracyjna ma prawo do odwołania przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub ich obu.

5. Posiedzenia Rady Administracyjnej są zwoływane przez jej przewodniczącego.

Dyrektor wykonawczy zwykle bierze udział w obradach, chyba że przewodniczący zadecyduje inaczej.

Rada Administracyjna odbywa zwykle posiedzenia dwa razy do roku. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej swoich członków.

Rada Administracyjna może zaprosić na swoje posiedzenie w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie. Członkowie Rady Administracyjnej mogą, z zastrzeżeniem jej regulaminu, korzystać ze wsparcia doradców lub ekspertów.

Sekretariat Rady Administracyjnej jest zapewniony przez Agencję.

6. Rada Administracyjna podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów swoich członków z prawem głosu, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej.

Wybór i odwołanie przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady Administracyjnej zgodnie z ust. 4 oraz przyjęcie budżetu i programów prac wymagają większości dwóch trzecich głosów wszystkich członków z prawem głosu.

7. Każdy przedstawiciel państwa członkowskiego i Komisji dysponuje jednym głosem. Dyrektor wykonawczy nie bierze udziału w głosowaniu. Decyzji na podstawie art. 6 ust. 2 lit. a) i b) oraz art. 6 ust. 5, z wyjątkiem decyzji w kwestiach objętych rozdziałem III, nie przyjmuje się bez przychylnego głosu przedstawicieli Komisji.

Regulamin Rady Administracyjnej ustanawia bardziej szczegółowe ustalenia dotyczące głosowania, w szczególności warunki, na podstawie których jeden członek działa w imieniu innego członka.

Artykuł 6

Zadania Rady Administracyjnej

1. Rada Administracyjna zapewnia, aby Agencja wykonywała powierzone jej zadania zgodnie z warunkami ustalonymi w niniejszym rozporządzeniu, oraz podejmuje w tym celu wszelkie niezbędne decyzje, bez uszczerbku dla zadań powierzonych Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa w odniesieniu do działań przewidzianych w rozdziale III.

2. Ponadto Rada Administracyjna:

- a) najpóźniej do dnia 30 czerwca pierwszego roku obowiązywania wieloletnich ram finansowych przewidzianych w art. 312 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przyjmuje wieloletni program prac Agencji na okres objęty tymi wieloletnimi ramami finansowymi po włączeniu do niego, bez żadnych zmian, części opracowanej przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa zgodnie z art. 11 ust. 4 lit. a) i po uzyskaniu opinii Komisji. W sprawie wieloletniego programu prac zasięga się opinii Parlamentu Europejskiego, pod warunkiem że celem takich konsultacji jest wymiana poglądów, a wynik nie jest dla Agencji wiążący;
- b) do dnia 15 listopada każdego roku przyjmuje program prac Agencji na nadchodzący rok po włączeniu do niego, bez żadnych zmian, części opracowanej przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa zgodnie z art. 11 ust. 4 lit. b) i po uzyskaniu opinii Komisji;
- c) wykonuje obowiązki związane z budżetem określone w art. 13 ust. 5, 6, 10 i 11 oraz art. 14 ust. 5;
- d) nadzoruje działalność centrum monitorowania bezpieczeństwa Galileo, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) nr 1285/2013;
- e) przyjmuje uzgodnienia dotyczące wprowadzenia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 (**), zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia;
- f) zatwierdza ustalenia, o których mowa w art. 23 ust. 2, po zasięgnięciu opinii Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa odnośnie do tych postanowień przedmiotowych ustaleń, które dotyczą akredytacji w zakresie bezpieczeństwa;
- g) przyjmuje procedury techniczne niezbędne do wykonywania jej zadań;
- h) przyjmuje roczne sprawozdanie z działalności i planów Agencji po włączeniu do niego, bez żadnych zmian, części opracowanej przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa zgodnie z art. 11 ust. 4 lit. c) oraz przesyła je do dnia 1 lipca Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu;
- i) zapewnia odpowiednie działania następcze dotyczące ustaleń i zaleceń wydanych w następstwie przeprowadzenia ocen i audytów, o których mowa w art. 26, w następstwie dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) i wszystkich wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli oraz przesyła organowi budżetowemu wszystkie informacje mające znaczenie dla wyniku procedur oceniających;
- j) udziela dyrektorowi wykonawczemu porad w zakresie porozumień w sprawie delegowania, o których mowa w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 przed ich podpisaniem;
- k) zatwierdza, na podstawie wniosku dyrektora wykonawczego, porozumienia robocze między Agencją a ESA, o których mowa w art. 14 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013;
- l) zatwierdza, na podstawie wniosku dyrektora wykonawczego, strategię w zakresie zwalczania nadużyć finansowych;

- m) w razie potrzeby i na podstawie wniosku dyrektora wykonawczego zatwierdza struktury organizacyjne Agencji;
- n) przyjmuje i publikuje swój regulamin.

3. W odniesieniu do personelu Agencji Rada Administracyjna wykonuje uprawnienia organu powołującego powierzone na mocy regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (***) (zwanego dalej »regulaminem pracowniczym«) oraz uprawnienia organu upoważnionego do zawierania umów o pracę powierzone na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników (zwane dalej »uprawnieniami organu powołującego«).

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 110 regulaminu pracowniczego Rada Administracyjna przyjmuje – na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników – decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor wykonawczy odpowiada przed Radą Administracyjną za wykonywanie przekazanych mu uprawnień. Dyrektor wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazywania tych uprawnień.

Wykonując przepisy akapitu drugiego niniejszego ustępu, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności, Rada Administracyjna może – w drodze decyzji – zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i uprawnienia przekazane przez niego oraz wykonywać je samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub też członkowi personelu innemu niż dyrektor wykonawczy.

Jednak w drodze odstępstwa od akapitu drugiego Rada Administracyjna zobowiązana jest do przekazania przewodniczącemu Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa uprawnień, o których mowa w akapicie pierwszym, w zakresie naboru, oceny i zmian w zaszeregowaniu pracowników zaangażowanych w działania objęte rozdziałem III, oraz środków dyscyplinarnych podejmowanych w odniesieniu do tych pracowników.

Rada Administracyjna przyjmuje przepisy wykonawcze dotyczące regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 110 regulaminu pracowniczego. W odniesieniu do naboru, oceny, zmian w zaszeregowaniu pracowników zaangażowanych w działania w ramach rozdziału III oraz środków dyscyplinarnych podejmowanych w odniesieniu do tych pracowników, zasięga ona wcześniej opinii Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i w należyty sposób uwzględnia jej uwagi.

Rada Administracyjna przyjmuje również decyzję ustanawiającą zasady delegowania ekspertów krajowych do Agencji. Przed przyjęciem tej decyzji Rada Administracyjna konsultuje się z Radą Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa co do oddelegowania ekspertów krajowych zaangażowanych w działania związane z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w rozdziale III, i w należyty sposób uwzględnia jej uwagi.

4. Rada Administracyjna mianuje dyrektora wykonawczego i może przedłużyć jego kadencję lub pozbawić go mandatu zgodnie z art. 15b ust. 3 i 4.

5. Rada Administracyjna sprawuje władzę dyscyplinarną wobec dyrektora wykonawczego w odniesieniu do jego pracy, w szczególności zaś w odniesieniu do kwestii bezpieczeństwa wchodzących w zakres kompetencji Agencji, z wyjątkiem działań podejmowanych zgodnie z rozdziałem III.

Artykuł 7

Dyrektor wykonawczy

Agencją zarządza dyrektor wykonawczy, który wykonuje swoje obowiązki pod nadzorem Rady Administracyjnej, bez uszczerbku dla uprawnień przyznanych zgodnie z art. 11 i 11a, odpowiednio, Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa oraz przewodniczącemu Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa.

Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji i Rady Administracyjnej dyrektor wykonawczy jest niezależny przy realizacji swoich obowiązków i nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.

Artykuł 8

Zadania dyrektora wykonawczego

Dyrektor wykonawczy wykonuje następujące zadania:

- a) reprezentuje Agencję, z wyjątkiem działań i decyzji podejmowanych zgodnie z rozdziałami II i III, oraz podpisuje porozumienia w sprawie delegowania, o których mowa w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013, zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. j) niniejszego rozporządzenia;
- b) przygotowuje porozumienia robocze między Agencją a ESA, o których mowa w art. 14 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013, przedkłada je Radzie Administracyjnej zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. k) niniejszego rozporządzenia oraz podpisuje je po zatwierdzeniu przez Radę Administracyjną;
- c) przygotowuje prace Rady Administracyjnej i uczestniczy, bez prawa głosu, w pracach Rady Administracyjnej, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 5 akapit drugi;
- d) wdraża decyzje podjęte przez Radę Administracyjną;
- e) przygotowuje wieloletnie i roczne programy prac Agencji i przedkłada je Radzie Administracyjnej do zatwierdzenia, z wyjątkiem części przygotowywanych i przyjmowanych przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa zgodnie z art. 11 ust. 4 lit. a) i b);
- f) wykonuje wieloletnie i roczne programy prac, z wyjątkiem części wykonywanych przez przewodniczącego Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa zgodnie z art. 11a ust. 1 lit. b);
- g) przygotowuje sprawozdania z postępów prac nad realizacją rocznego programu prac i, w stosownych przypadkach, wieloletniego programu prac na każde posiedzenie Rady Administracyjnej, zawierające, bez żadnych zmian, część przygotowaną przez przewodniczącego Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, zgodnie z art. 11a ust. 1 lit. d);
- h) przygotowuje roczne sprawozdanie z działań i planów Agencji, z wyjątkiem części przygotowanej i przyjętej przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa zgodnie z art. 11 ust. 4 lit. c), dotyczącej działań objętych rozdziałem III, i przedstawia je Radzie Administracyjnej do zatwierdzenia;
- i) podejmuje wszelkie niezbędne kroki, w tym także przyjmuje wewnętrzne instrukcje administracyjne i publikuje ogłoszenia, aby zapewnić funkcjonowanie Agencji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- j) sporządza projekt preliminarza dochodów i wydatków Agencji zgodnie z art. 13 i realizuje budżet zgodnie z art. 14;
- k) zapewnia, aby Agencja, jako operator centrum monitorowania bezpieczeństwa Galileo, była w stanie wykonywać instrukcje wydane na mocy wspólnego działania Rady 2004/552/WPZiB (****) oraz odgrywać rolę, o której mowa w art. 6 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE (****);
- l) zapewnia obieg wszystkich odpowiednich informacji, w szczególności w odniesieniu do kwestii bezpieczeństwa, między organami Agencji, o których mowa w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;

- m) przekazuje Komisji stanowisko Agencji w odniesieniu do specyfikacji technicznych i operacyjnych niezbędnych do wdrożenia zmian systemów, o których mowa w art. 12 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1285/2013, w tym w odniesieniu do definicji procedur zatwierdzania i przeglądu, oraz działań badawczych uzasadniających te zmiany;
- n) opracowuje – w ścisłym porozumieniu z przewodniczącym Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa w odniesieniu do działań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w rozdziale III niniejszego rozporządzenia – struktury organizacyjne Agencji i przedstawia je Radzie Administracyjnej do zatwierdzenia;
- o) wykonuje w stosunku do personelu Agencji uprawnienia, o których mowa w art. 6 ust. 3 akapit pierwszy, w zakresie, w jakim uprawnienia te zostały mu przekazane zgodnie z akapitem drugim tego ustępu;
- p) przyjmuje, po zatwierdzeniu przez Radę Administracyjną, środki niezbędne do utworzenia biur lokalnych w państwach członkowskich lub w państwach trzecich zgodnie z art. 4 ust. 3;
- q) zapewnia, aby Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i organy, o których mowa w art. 11 ust. 11, a także przewodniczący Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, dysponowali sekretariatem i wszelkimi zasobami niezbędnymi do ich właściwego funkcjonowania;
- r) przygotowuje plan działania dotyczący zapewnienia działań następczych dotyczących ustaleń i zaleceń wynikających z ocen i audytów, o których mowa w art. 26, z wyjątkiem części planu działania dotyczącej działań objętych rozdziałem III, oraz dwa razy w roku przedstawia Komisji sprawozdanie z osiągniętych postępów po włączeniu do niego, bez żadnych zmian, części opracowanej przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa; sprawozdanie to przedkłada się także do wiadomości Rady Administracyjnej;
- s) przyjmuje następujące środki w celu ochrony interesów finansowych Unii:
 - (i) środki zapobiegające nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, i stosuje skuteczne środki nadzoru;
 - (ii) w razie wykrycia nieprawidłowości przeprowadza procedury odzyskiwania kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, stosuje skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje administracyjne i finansowe;
- t) opracowuje strategię Agencji w zakresie zwalczania nadużyć finansowych, proporcjonalną do ryzyka nadużyć finansowych, obejmującą analizę kosztów i korzyści środków, które mają zostać wdrożone, i uwzględniającą ustalenia i zalecenia wydane w następstwie dochodzeń prowadzonych przez OLAF i przedstawia ją Radzie Administracyjnej do zatwierdzenia.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1).

(**) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

(***) Regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, określone w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

(****) Wspólne działanie Rady 2004/552/WPZiB z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie aspektów działania europejskiego systemu radionawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej (Dz.U. L 246 z 20.7.2004, s. 30).

(*****) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo (Dz.U. L 287 z 4.11.2011, s. 1).”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Programy prac i sprawozdanie roczne

1. Wieloletni program prac Agencji, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lit. a), określa działania, które Agencja ma zrealizować w okresie objętym wieloletnimi ramami finansowymi przewidzianymi w art. 312 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w tym działania związane ze stosunkami międzynarodowymi i komunikacją, które należą do jej kompetencji. Program ten określa ogólne planowanie strategiczne, w tym cele, etapy programu, spodziewane rezultaty i wskaźniki wykonania oraz planowanie zasobów, w tym zasobów ludzkich i finansowych przyznawanych na każde działanie. Uwzględnia on wyniki ocen i audytów, o których mowa w art. 26 niniejszego rozporządzenia. Do celów informacyjnych wieloletni program prac zawiera również opis przeniesienia zadań powierzonych Agencji przez Komisję, w tym zadań z zakresu zarządzania programem, o których mowa w art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013.

2. Roczny program prac, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lit. b) niniejszego rozporządzenia, opiera się na wieloletnim programie prac. Określa on działania, które Agencja ma zrealizować w nadchodzącym roku, w tym działania związane ze współpracą międzynarodową i komunikacją, które należą do jej kompetencji. Roczny program prac zawiera szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki wykonania. Pokazuje on jasno, które działania zostały dodane, zmienione lub usunięte w porównaniu z poprzednim rokiem budżetowym, a także zmiany we wskaźnikach wykonania i ich wartościach docelowych. Program ten określa również zasoby ludzkie i finansowe przydzielane na każde działanie. Do celów informacyjnych obejmuje on zadania powierzone Agencji przez Komisję w drodze porozumienia w sprawie delegowania, zgodnie z wymogami, na mocy art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013.

3. Po przyjęciu wieloletniego programu prac i rocznego programu prac przez Radę Administracyjną dyrektor wykonawczy przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i państwom członkowskim oraz publikuje ich streszczenie.

4. Sprawozdanie roczne, o którym mowa w art. 8 lit. h) niniejszego rozporządzenia, zawiera informacje o:

- a) realizacji wieloletniego programu prac i rocznego programu prac, w tym o wskaźnikach wykonania;
- b) realizacji planu polityki budżetowej i kadrowej;
- c) systemach zarządzania i kontroli wewnętrznej stosowanych w Agencji oraz o postępach osiągniętych we wdrażaniu systemów i technik zarządzania projektami, o których mowa w art. 11 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 1285/2013;
- d) wszelkich środkach poprawy efektywności środowiskowej Agencji;
- e) wnioskach z kontroli wewnętrznych i zewnętrznych oraz działaniach podjętych w związku z zaleceniami z kontroli i zaleceniem dotyczącym absolutorium;
- f) poświadczeniu wiarygodności dyrektora wykonawczego.

Streszczenie sprawozdania rocznego podaje się do wiadomości publicznej.”;

3) art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 w każdym przypadku, gdy działanie systemów może mieć wpływ na bezpieczeństwo Unii lub jej państw członkowskich, zastosowanie mają procedury określone we wspólnym działaniu 2004/552/WPZiB.”;

4) art. 10 i 11 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 10

Zasady ogólne

Działania związane z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa systemów europejskiego GNSS, o których mowa w niniejszym rozdziale, są prowadzone zgodnie z następującymi zasadami:

- a) działania i decyzje związane z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa są podejmowane w kontekście zbiorowej odpowiedzialności za bezpieczeństwo Unii i państw członkowskich;
- b) dokłada się starań, aby decyzje były podejmowane w drodze konsensusu;
- c) działania związane z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa są prowadzone w oparciu o podejście wykorzystujące ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem, z uwzględnieniem zagrożeń dla bezpieczeństwa systemów europejskiego GNSS i wpływu na koszty lub harmonogram środków ograniczania tych zagrożeń oraz zważywszy na cel, jakim jest niedopuszczenie do obniżenia ogólnego poziomu bezpieczeństwa systemów;
- d) decyzje dotyczące akredytacji w zakresie bezpieczeństwa są przygotowywane i podejmowane przez działających obiektywnie specjalistów mających odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie akredytacji systemów złożonych i posiadających poświadczenie bezpieczeństwa osobowego na odpowiednim poziomie;
- e) dokłada się starań, aby przeprowadzić konsultacje ze wszystkimi odnośnymi stronami zainteresowanymi kwestiami bezpieczeństwa;

- f) działania związane z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa są prowadzone przez wszystkie odnośne zainteresowane podmioty zgodnie ze strategią akredytacji w zakresie bezpieczeństwa, bez uszczerbku dla roli Komisji Europejskiej określonej w rozporządzeniu (UE) nr 1285/2013;
- g) decyzje dotyczące akredytacji w zakresie bezpieczeństwa, po przeprowadzeniu procesów określonych w stosownej strategii akredytacji w zakresie bezpieczeństwa, są oparte na lokalnych decyzjach dotyczących akredytacji w zakresie bezpieczeństwa podjętych przez odnośne krajowe organy państw członkowskich zajmujące się akredytacją w zakresie bezpieczeństwa;
- h) proces stałego, przejrzystego i w pełni zrozumiałego monitorowania zapewnia, aby zagrożenia dla bezpieczeństwa europejskich systemów GNSS były znane, aby środki bezpieczeństwa zostały zdefiniowane w celu zmniejszenia tych zagrożeń do dopuszczalnego poziomu z myślą o potrzebach Unii i jej państw członkowskich w zakresie bezpieczeństwa, a także dla sprawnego przebiegu programów oraz aby środki te były stosowane zgodnie z koncepcją ochrony w głąb. Skuteczność takich środków jest poddawana ciągłej ocenie. Proces dotyczący oceny ryzyka dla bezpieczeństwa oraz zarządzania ryzykiem dla bezpieczeństwa jest prowadzony wspólnie przez uczestników programu jako proces iteracyjny;
- i) decyzje związane z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa są podejmowane w sposób całkowicie niezależny, w tym od Komisji oraz innych jednostek odpowiedzialnych za realizację programów i świadczenie usług, jak również od dyrektora wykonawczego i Rady Administracyjnej Agencji;
- j) działania związane z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa są prowadzone z należyтым uwzględnieniem potrzeby odpowiedniej koordynacji między Komisją a organami odpowiedzialnymi za wprowadzanie w życie przepisów bezpieczeństwa;
- k) informacje niejawne UE są przetwarzane i chronione przez wszystkie zainteresowane podmioty uczestniczące we wdrażaniu programów zgodnie z podstawowymi zasadami i normami minimalnymi ustalonymi w przepisach bezpieczeństwa Rady i Komisji dotyczących ochrony informacji niejawnych UE.

Artykuł 11

Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa

1. Niniejszym ustanawia się Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa Systemów Europejskiego GNSS (zwaną dalej »Radą Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa«) w celu wykonywania zadań określonych w niniejszym artykule.
2. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa wykonuje swoje zadania bez uszczerbku dla odpowiedzialności powierzonej Komisji na mocy rozporządzenia (UE) nr 1285/2013, w szczególności w kwestiach związanych z bezpieczeństwem, oraz bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w odniesieniu do akredytacji w zakresie bezpieczeństwa.
3. Jako organ odpowiedzialny za akredytację w zakresie bezpieczeństwa Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa w odniesieniu do akredytacji w zakresie bezpieczeństwa systemów europejskiego GNSS ma następujący zakres odpowiedzialności:
 - a) definiuje i zatwierdza strategię akredytacji w zakresie bezpieczeństwa ustalając:
 - (i) zakres działań niezbędnych do wykonywania i podtrzymywania akredytacji systemów europejskiego GNSS oraz potencjalnego wzajemnego połączenia tych systemów z innymi systemami;
 - (ii) proces akredytacji w zakresie bezpieczeństwa systemów europejskiego GNSS o stopniu szczegółowości proporcjonalnym do wymaganego poziomu zabezpieczenia oraz wyraźnie określając warunki zatwierdzenia; proces ten jest przeprowadzany zgodnie z odpowiednimi wymogami, w szczególności tymi, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013;
 - (iii) rolę odnośnych zainteresowanych podmiotów uczestniczących w procesie akredytacji;
 - (iv) harmonogram akredytacji zgodny z fazami programów, w szczególności jeśli chodzi o rozmieszczenie infrastruktury, świadczenie usług i zmiany;
 - (v) zasady akredytacji w zakresie bezpieczeństwa dla sieci podłączonych do systemów oraz sprzętu PRS podłączonego do systemu ustanowionego na mocy programu Galileo, co ma być wykonywane przez krajowe podmioty właściwe do spraw bezpieczeństwa w państwach członkowskich;

- b) podejmuje decyzje dotyczące akredytacji w zakresie bezpieczeństwa, w szczególności dotyczące zgody na wystrzelenie satelitów, zezwoleń na użytkowanie systemów w różnych konfiguracjach i do celów różnych usług obejmujących także sygnał w przestrzeni kosmicznej oraz zezwoleń na użytkowanie stacji naziemnych. Jeśli chodzi o sieci i sprzęt PRS podłączony do systemu ustanowionego na mocy programu Galileo, Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa podejmuje decyzje wyłącznie w sprawie wydawania organom zezwoleń na rozwój i produkcję odbiorników PRS lub modułów bezpieczeństwa PRS z uwzględnieniem opinii przedstawionych przez krajowe podmioty właściwe do spraw bezpieczeństwa oraz z uwzględnieniem ogólnych zagrożeń dla bezpieczeństwa;
- c) analizuje oraz zatwierdza dokumentację dotyczącą akredytacji w zakresie bezpieczeństwa, oprócz dokumentów, które Komisja ma przyjąć zgodnie z art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 i art. 8 decyzji nr 1104/2011/UE;
- d) doradza, w ramach swoich kompetencji, Komisji przy opracowywaniu projektu aktów, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 i art. 8 decyzji nr 1104/2011/UE, w tym przy ustanawianiu procedur bezpiecznej eksploatacji systemu (SecOps), oraz przedstawia oświadczenie ze swoim stanowiskiem końcowym;
- e) analizuje oraz zatwierdza ocenę ryzyka dla bezpieczeństwa, opracowaną zgodnie z procesem monitorowania, o którym mowa w art. 10 lit. h), uwzględniając zgodność z dokumentami, o których mowa w lit. c) niniejszego ustępu i z dokumentami opracowanymi zgodnie z art. 13 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 i art. 8 decyzji nr 1104/2011/UE; współpracuje z Komisją, aby zdefiniować środki ograniczania ryzyka;
- f) sprawdza wdrażanie środków bezpieczeństwa w odniesieniu do akredytacji w zakresie bezpieczeństwa systemów europejskiego GNSS przez dokonywanie ocen, inspekcji lub przeglądów bezpieczeństwa czy też wspieranie takich działań, zgodnie z art. 12 lit. b) niniejszego rozporządzenia;
- g) przyjmuje wybór zatwierdzonych produktów i środków chroniących przed podsłuchem elektronicznym (TEMPEST) oraz zatwierdzonych produktów kryptograficznych wykorzystywanych do zapewnienia bezpieczeństwa systemów europejskiego GNSS;
- h) zatwierdza lub, w stosownych przypadkach, uczestniczy we wspólnym zatwierdzaniu – wraz z odpowiednim podmiotem właściwym do spraw bezpieczeństwa – połączeń systemów europejskiego GNSS z innymi systemami;
- i) ustala z odpowiednim państwem członkowskim szablony kontroli dostępu, o którym mowa w art. 12 lit. c);
- j) na podstawie sprawozdań dotyczących ryzyka, o których mowa w ust. 11 niniejszego artykułu, informuje Komisję o dokonanej przez siebie ocenie ryzyka i doradza Komisji w sprawie postępowania z ryzykiem szczerkowym w kontekście danej decyzji dotyczącej akredytacji w zakresie bezpieczeństwa;
- k) na wyraźny wniosek Rady wspiera ją – w ścisłej współpracy z Komisją – we wdrażaniu wspólnego działania 2004/552/WPZiB;
- l) prowadzi konsultacje niezbędne do wykonywania jej zadań.

4. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa również:

- a) opracowuje i zatwierdza część wieloletniego programu prac, o którym mowa w art. 8a ust. 1, dotyczącą działań operacyjnych objętych niniejszym rozdziałem i niezbędnych do realizacji tych działań zasobów ludzkich i finansowych, oraz przekazuje ją we właściwym czasie Radzie Administracyjnej celem włączenia do wieloletniego programu prac;
- b) opracowuje i zatwierdza część rocznego programu prac, o którym mowa w art. 8a ust. 2, dotyczącą działań operacyjnych objętych niniejszym rozdziałem i niezbędnych do realizacji tych działań zasobów ludzkich i finansowych, oraz przekazuje ją we właściwym czasie Radzie Administracyjnej celem włączenia do rocznego programu prac;

c) opracowuje i zatwierdza część sprawozdania rocznego, o którym mowa w art. 6 ust. 2 lit. h), dotyczącą działalności i planów Agencji objętych niniejszym rozdziałem i niezbędnych do realizacji tej działalności i planów zasobów ludzkich i finansowych, oraz przekazuje ją we właściwym czasie Radzie Administracyjnej celem włączenia do sprawozdania rocznego;

d) przyjmuje i publikuje swój regulamin.

5. Komisja na bieżąco informuje Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa o wpływie wszelkich planowanych decyzji Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa na właściwy przebieg programów i o wdrażaniu planów postępowania z ryzykiem szczątkowym. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa bierze pod uwagę każdą taką opinię Komisji.

6. Decyzje Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa są kierowane do Komisji.

7. W skład Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego, jeden przedstawiciel Komisji i jeden przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela. Państwa członkowie, Komisja i Wysoki Przedstawiciel starają się ograniczyć rotację swoich przedstawicieli w Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa. Kadencja członków Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa wynosi cztery lata i jest odnawialna. Przedstawiciel ESA jest zapraszany do udziału w posiedzeniach Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa w charakterze obserwatora. W wyjątkowych przypadkach do udziału w posiedzeniach mogą także zostać zaproszeni przedstawiciele państw trzecich lub organizacji międzynarodowych w charakterze obserwatorów w odniesieniu do kwestii, które dotyczą bezpośrednio tych państw trzecich lub organizacji międzynarodowych. Ustalenia dotyczące takiego udziału przedstawicieli państw trzecich lub organizacji międzynarodowych i jego warunki są ustanawiane w umowach, o których mowa w art. 23 ust. 1, i muszą być zgodne z regulaminem Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa.

8. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa wybiera przewodniczącego i wiceprzewodniczącego spośród swoich członków większością dwóch trzecich głosów wszystkich członków z prawem głosu. Wiceprzewodniczący automatycznie zastępuje przewodniczącego w przypadku, gdy przewodniczący nie może wykonywać swoich obowiązków.

Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa jest uprawniona do odwołania przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub ich obu. Odwołanie następuje w drodze decyzji przyjmowanej większością dwóch trzecich głosów.

Kadencja przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa wynosi dwa lata; kadencja może zostać jednokrotnie odnowiona. Mandat przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego wygasa, gdy dana osoba przestaje być członkiem Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa.

9. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa ma dostęp do wszystkich zasobów ludzkich i materialnych wymaganych do zapewniania właściwego wsparcia administracyjnego i umożliwiających jej – wraz z organami, o których mowa w ust. 11 – wykonywanie zadań w sposób niezależny, w szczególności przy rozpatrywaniu poszczególnych spraw, inicjowaniu i monitorowaniu wdrażania procedur bezpieczeństwa oraz przeprowadzaniu audytów bezpieczeństwa systemu, przygotowywaniu decyzji i organizowaniu posiedzeń. Ma ona również dostęp do wszelkich niezbędnych do wykonywania jej zadań informacji, którymi dysponuje Agencja, bez uszczerbku dla zasad autonomii i niezależności, o których mowa w art. 10 lit. i).

10. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i podlegający jej pracownicy Agencji prowadzą prace w sposób, który zapewnia autonomię i niezależność w stosunku do innych działań Agencji, w szczególności w stosunku do działalności operacyjnej związanej z eksploatacją systemów, zgodnie z celami programów. W tym celu w ramach Agencji dokonuje się skutecznego podziału między pracownikami uczestniczącymi w działaniach objętych niniejszym rozdziałem oraz pozostałymi pracownikami Agencji. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa niezwłocznie informuje dyrektora wykonawczego, Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i Komisję o wszelkich okolicznościach, które mogłyby negatywnie wpłynąć na jej autonomię lub niezależność. Jeżeli Agencja nie jest w stanie zaradzić sytuacji, Komisja analizuje ją w porozumieniu z odnośnymi stronami. W oparciu o wyniki tej analizy Komisja podejmuje właściwe środki łagodzące do zastosowania przez Agencję oraz informuje o nich Parlament Europejski i Radę.

11. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa powołuje podległe jej specjalne organy, działające zgodnie z jej instrukcjami i zajmujące się konkretnymi kwestiami. W szczególności, zapewniając niezbędną ciągłość pracy, powołuje panel mający za zadanie prowadzenie przeglądów i prób w zakresie analizy bezpieczeństwa w celu sporządzania odnośnych sprawozdań dotyczących ryzyka z myślą o wspomaganiu Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa w przygotowywaniu jej decyzji. Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa może powoływać i rozwiązywać grupy ekspertów, aby dokonywać wkładu w prace tego panelu.

12. Bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich i zadania Agencji, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia (UE) nr 1285/2013, w fazie rozmieszczania programu Galileo powołuje się grupę ekspertów z państw członkowskich pod kierownictwem Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, która ma wykonywać zadania organu ds. dystrybucji produktów kryptograficznych (CDA) związane z zarządzaniem materiałami kryptograficznymi UE, w szczególności do następujących celów:

- (i) zarządzanie kluczami lotów i innymi kluczami koniecznymi do funkcjonowania systemu ustanowionego w ramach programu Galileo;
- (ii) weryfikacja ustanowienia i egzekwowania procedur księgowania, bezpiecznego przetwarzania, przechowywania i dystrybucji kluczy PRS.

13. W przypadku gdy nie można osiągnąć konsensusu zgodnego z zasadami ogólnymi, o których mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia, Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa podejmuje decyzje większością głosów, jak przewiduje art. 16 Traktatu o Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 9 niniejszego rozporządzenia. Przedstawiciel Komisji i przedstawiciel Wysokiego Przedstawiciela nie biorą udziału w głosowaniu. Przewodniczący Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa podpisuje w imieniu Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa decyzje przyjęte przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa.

14. Komisja na bieżąco informuje Parlament Europejski i Radę, bez nieuzasadnionej zwłoki, o wpływie przyjmowania decyzji dotyczących akredytacji w zakresie bezpieczeństwa na właściwy przebieg programów. Jeśli Komisja uzna, że decyzja podjęta przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa może mieć znaczący wpływ na właściwy przebieg programów, na przykład w zakresie kosztów, harmonogramu lub wykonania, natychmiast informuje o tym Parlament Europejski i Radę.

15. Uwzględniając stanowiska Parlamentu Europejskiego i Rady, które powinny zostać przedstawione w terminie jednego miesiąca, Komisja może przyjąć wszelkie odpowiednie środki zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1285/2013.

16. Rada Administracyjna jest okresowo informowana o postępach prac Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa.

17. Harmonogram prac Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa respektuje roczny program prac, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013.”;

5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Zadania przewodniczącego Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa

1. Przewodniczący Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa realizuje następujące zadania:

- a) prowadzenie działań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa pod kierunkiem Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa;
- b) realizacja części wieloletnich i rocznych programów pracy Agencji objętych niniejszym rozdziałem pod kierunkiem Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa;
- c) współpraca z dyrektorem wykonawczym przy opracowywaniu projektu planu zatrudnienia, o którym mowa w art. 13 ust. 3, oraz struktur organizacyjnych Agencji;

- d) przygotowanie części sprawozdania z postępu prac, o której mowa w art. 8 lit. g), dotyczącej działalności operacyjnej objętej niniejszym rozdziałem i przedkładanie jej Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa i dyrektorowi wykonawczemu w odpowiednim czasie pozwalającym na włączenie jej do sprawozdania z postępów;
- e) przygotowanie części sprawozdania rocznego i planu działania, o której mowa, odpowiednio, w art. 8 lit. h) i r), dotyczącej działalności operacyjnej objętej niniejszym rozdziałem i przedkładanie jej w odpowiednim czasie dyrektorowi wykonawczemu;
- f) reprezentowanie Agencji w zakresie działań i decyzji objętych niniejszym rozdziałem;
- g) wykonywanie w stosunku do personelu Agencji zaangażowanego w działania w ramach niniejszego rozdziału kompetencji, o których mowa w art. 6 ust. 3 akapit pierwszy, w zakresie, w jakim uprawnienia te zostały mu przekazane zgodnie z art. 6 ust. 3 akapit czwarty.

2. W odniesieniu do działań objętych niniejszym rozdziałem Parlament Europejski i Rada mogą wezwać przewodniczącego Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa do wymiany na forum tych instytucji opinii na temat pracy i planów Agencji, w tym na temat wieloletnich i rocznych programów prac.”;

- 6) art. 12 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zezwalają wyznaczonym przez Radę Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa – w porozumieniu z krajowymi podmiotami właściwymi do spraw bezpieczeństwa i pod nadzorem tych podmiotów – właściwie upoważnionym osobom na dostęp do wszelkich informacji i do wszelkich miejsc lub obiektów związanych z bezpieczeństwem systemów podlegających ich jurysdykcji, zgodnie ze swoimi krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz bez jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na przynależność państwową obywateli państw członkowskich, w tym do celów audytów i prób bezpieczeństwa, o których zdecydowała Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, oraz procesu monitorowania zagrożeń dla bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 10 lit. h). Te audyty i próby są przeprowadzane zgodnie z następującymi zasadami:

- (i) podkreśla się znaczenie bezpieczeństwa i skutecznego zarządzania ryzykiem wewnątrz kontrolowanych podmiotów;
- (ii) zaleca się środki zaradcze mające złagodzić konkretne skutki, jakie może powodować utrata poufności, integralności lub dostępności informacji niejawnych.”;

- 7) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dyrektor wykonawczy, w ścisłej współpracy z przewodniczącym Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa w odniesieniu do działań objętych rozdziałem III, sporządza projekt preliminarza dochodów i wydatków Agencji na kolejny rok budżetowy, jasno ukazując rozdział między tymi elementami projektu preliminarza, które odnoszą się do działań związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa, a innymi działaniami Agencji. Przewodniczący Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa może przygotować pisemne oświadczenie do tego projektu, a dyrektor wykonawczy przekazuje Radzie Administracyjnej i Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa projekt preliminarza i to oświadczenie wraz z projektem planu zatrudnienia.”;

- b) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Każdego roku, na podstawie projektu preliminarza dochodów i wydatków, w ścisłej współpracy z Radą Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa w odniesieniu do działań objętych rozdziałem III, Rada Administracyjna sporządza preliminarz dochodów i wydatków Agencji na kolejny rok budżetowy.

6. Do dnia 31 marca Rada Administracyjna przekazuje preliminarz, który zawiera projekt planu zatrudnienia wraz z tymczasowym rocznym programem prac, Komisji oraz państwom trzecim lub organizacjom międzynarodowym, z którymi Unia zawarła umowy zgodnie z art. 23 ust. 1.”;

- 8) art. 14 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Do dnia 30 kwietnia roku N + 2 Parlament Europejski, na podstawie zalecenia Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, udziela dyrektorowi zarządzającemu absolutorium z wykonania budżetu za rok N z wyłączeniem wykonania części budżetu dotyczącej zadań powierzonych, w stosownych przypadkach, Agencji na mocy art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013, odnośnie do której ma zastosowanie procedura, o której mowa w art. 164 i 165 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).”;

- 9) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ IVa

ZASOBY LUDZKIE

Artykuł 15a

Personel

1. Do personelu Agencji mają zastosowanie: regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej, warunki zatrudnienia innych pracowników oraz przepisy przyjęte wspólnie przez instytucje Unii w celu stosowania tego regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia.

2. Personel Agencji składa się z pracowników zatrudnianych w miarę potrzeb przez Agencję do wykonywania jej zadań. Mają oni poświadczenie bezpieczeństwa osobowego odpowiednie do klasyfikacji informacji, z którymi mają do czynienia.

3. Wewnętrzne przepisy Agencji, takie jak regulamin Rady Administracyjnej, regulamin Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, obowiązujące Agencję przepisy finansowe, przepisy wykonawcze dotyczące regulaminu pracowniczego i zasady dostępu do dokumentów, zapewniają autonomię i niezależność pracowników zaangażowanych w działalność akredytacji w zakresie bezpieczeństwa wobec pracowników zaangażowanych w inną działalność Agencji, zgodnie z art. 10 lit. i).

Artykuł 15b

Mianowanie dyrektora wykonawczego i jego kadencja

1. Dyrektor wykonawczy jest zatrudniany w charakterze pracownika Agencji na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.

2. Rada Administracyjna mianuje dyrektora wykonawczego na podstawie jego wiedzy merytorycznej oraz udokumentowanych umiejętności administracyjnych i zarządczych, a także odnośnych kompetencji i doświadczenia, z listy kandydatów zaproponowanych przez Komisję, wyłonionych w drodze otwartej i przejrzystej procedury konkursowej, po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i w innych miejscach zaproszenia do wyrażenia zainteresowania.

Kandydat wybrany przez Radę Administracyjną może zostać przy pierwszej możliwej okazji wezwany do złożenia oświadczenia przed Parlamentem Europejskim oraz do udzielenia odpowiedzi na pytania posłów.

Do celów zawarcia umowy z dyrektorem wykonawczym Agencję reprezentuje przewodniczący Rady Administracyjnej.

Rada Administracyjna podejmuje swoją decyzję o mianowaniu dyrektora wykonawczego większością dwóch trzecich głosów swoich członków.

3. Kadencja dyrektora wykonawczego wynosi pięć lat. Na zakończenie kadencji Komisja dokonuje oceny wywiązania się przez dyrektora wykonawczego z jego obowiązków z uwzględnieniem przyszłych potrzeb i zadań Agencji.

Na wniosek Komisji, z uwzględnieniem oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, Rada Administracyjna może jednokrotnie przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego na okres nie dłuższy niż cztery lata.

Decyzja o przedłużeniu kadencji dyrektora wykonawczego podejmowana jest większością dwóch trzecich głosów członków Rady Administracyjnej.

Dyrektor wykonawczy, którego kadencję przedłużono, nie może po jej zakończeniu brać udziału w kolejnej procedurze selekcji na to samo stanowisko.

Rada Administracyjna informuje Parlament Europejski o swoim zamiarze przedłużenia kadencji dyrektora wykonawczego. Przed przedłużeniem kadencji dyrektor wykonawczy może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwymi komisjami Parlamentu Europejskiego i do udzielenia odpowiedzi na pytania posłów.

4. Rada Administracyjna ma prawo do odwołania dyrektora wykonawczego na wniosek Komisji lub jednej trzeciej członków Rady Administracyjnej, w drodze decyzji przyjmowanej większością dwóch trzecich głosów jej członków.

5. Parlament Europejski i Rada mogą wezwać dyrektora wykonawczego do wymiany na forum tych instytucji opinii na temat pracy i planów Agencji, w tym na temat wieloletniego i rocznego programu prac. Ta wymiana opinii nie może dotyczyć kwestii związanych z akredytacją w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w rozdziale III.

Artykuł 15c

Oddelegowani eksperci krajowi

Agencja może też korzystać z ekspertów krajowych. Eksperci ci mają poświadczenie bezpieczeństwa osobowego odpowiednie do klasyfikacji informacji, z którymi mają do czynienia. Do takich pracowników nie ma zastosowania regulamin pracowniczy ani warunki zatrudnienia innych pracowników.”;

10) art. 16 i 17 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 16

Zapobieganie nadużyciom finansowym

1. Do celów zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych działań niezgodnych z prawem do Agencji stosuje się bez ograniczeń rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 (*). W tym celu Agencja przystępuje do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (**) oraz przyjmuje stosowne przepisy odnoszące się do personelu Agencji i oddelegowanych ekspertów krajowych według wzoru decyzji zamieszczonego w załączniku do tego porozumienia.

2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania – na podstawie dostarczonych mu dokumentów lub w formie kontroli na miejscu – kontroli beneficjentów środków finansowych wydatkowanych przez Agencję oraz wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Unii środki za pośrednictwem Agencji.

3. W związku z dotacjami przyznanymi przez Agencję lub zawartymi przez nią umowami OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 883/2013 oraz rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 (***), w celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji oraz wszelkiej innej nielegalnej działalności przynoszącej szkody interesom finansowym Unii.

4. Nie naruszając ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, umowy o współpracy zawarte przez Agencję z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi, umowy o udzielenie dotacji zawarte przez Agencję ze stronami trzecimi oraz wszelkie decyzje o finansowaniu podejmowane przez Agencję wyraźnie określają, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą przeprowadzać kontrole i dochodzenia zgodnie z ich zakresem uprawnień.

Artykuł 17

Przywileje i immunitety

Do Agencji i jej pracowników, o których mowa w art. 15a, zastosowanie ma Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej załączony do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

(**) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

(***) Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).”;

11) uchyla się art. 18;

12) art. 22 i 23 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 22

Zasady bezpieczeństwa w odniesieniu do ochrony informacji niejawnych lub informacji szczególnie chronionych

1. Agencja stosuje zasady bezpieczeństwa Komisji w odniesieniu do ochrony informacji niejawnych UE.
2. Agencja może – w swoim regulaminie – ustanowić przepisy dotyczące postępowania z informacjami szczególnie chronionymi nieobjętymi klauzulą poufności. Przepisy te obejmują między innymi wymianę, przetwarzanie i przechowywanie tych informacji.

Artykuł 22a

Konflikt interesów

1. Członkowie Rady Administracyjnej i Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, dyrektor wykonawczy oraz oddelegowani eksperci krajowi i obserwatorzy składają deklarację dotyczącą zobowiązań oraz deklarację wskazującą na brak lub istnienie bezpośrednich lub pośrednich interesów, które mogłyby zostać uznane za szkodzące ich niezależności. Deklaracje te są dokładne i kompletne. Składa się je na piśmie przy obejmowaniu stanowiska i odnawia co roku. Są one aktualizowane, kiedy tylko zachodzi taka potrzeba, w szczególności w przypadku istotnych zmian w sytuacji osobistej danej osoby.
2. Przed każdym posiedzeniem, w którym mają uczestniczyć, członkowie Rady Administracyjnej i Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa, dyrektor wykonawczy oraz oddelegowani eksperci krajowi, obserwatorzy i zewnętrzni eksperci uczestniczący w doraźnych grupach roboczych składają dokładną i kompletną deklarację wskazującą na brak lub istnienie interesów, które mogłyby zostać uznane za szkodzące ich niezależności w odniesieniu do punktów porządku obrad, i powstrzymują się od udziału w dyskusji i głosowaniu nad takimi punktami.
3. Rada Administracyjna i Rada Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa określają w swoim regulaminie praktyczne ustalenia w zakresie składania deklaracji dotyczącej interesów, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz zapobiegania konfliktowi interesów i zarządzania nim.

Artykuł 23

Udział państw trzecich i organizacji międzynarodowych

1. Agencja jest otwarta na udział państw trzecich i organizacji międzynarodowych. Taki udział i jego warunki określa się w umowach między Unią a danym państwem trzecim lub daną organizacją międzynarodową, zgodnie z procedurą określoną w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Zgodnie z odpowiednimi postanowieniami tych umów opracowuje się ustalenia praktyczne dotyczące uczestnictwa państw lub organizacji międzynarodowych w pracach Agencji, w tym ustalenia dotyczące ich uczestnictwa w inicjatywach podejmowanych przez Agencję, wkładów finansowych oraz personelu.

Artykuł 23a

Udzielanie zamówień publicznych wspólnie z państwami członkowskimi

W celu realizacji swoich zadań Agencja ma prawo udzielać zamówień publicznych wspólnie z państwami członkowskimi zgodnie z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 (*).

(*) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).”;

13) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Zmiana, ocena i audyt

1. Do dnia 31 grudnia 2016 r., a następnie co pięć lat, Komisja przeprowadza ocenę Agencji, dotyczącą w szczególności skutków jej działania, jej skuteczności, właściwego funkcjonowania, metod pracy, potrzeb i wykorzystania powierzonych jej zasobów. Ocena ta obejmuje w szczególności analizę możliwości zmiany zakresu lub charakteru zadań Agencji i skutków finansowych takiej zmiany. Odnosi się również do realizacji polityki Agencji w stosunku do konfliktu interesów i uwzględnia także jakiegokolwiek okoliczności, które mogły zaszkodzić niezależności i autonomii Rady Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa.

2. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny oraz własne wnioski Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Radzie Administracyjnej i Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa. Wyniki oceny podawane są do wiadomości publicznej.

3. Co druga ocena obejmuje analizę dokonań Agencji w kontekście jej celów i zadań. Jeżeli Komisja uzna, że w kontekście wyznaczonych dla Agencji celów i zadań jej utrzymanie przestało być zasadne, w stosownym przypadku może przedłożyć wniosek w sprawie uchylenia niniejszego rozporządzenia.

4. Na wniosek Rady Administracyjnej lub Komisji mogą być przeprowadzane zewnętrzne audyty działalności Agencji.”.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 513/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego oraz uchylające decyzję Rady 2007/125/WSiSW**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1, art. 84 i art. 87 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Cel Unii, jakim jest zapewnienie wysokiego poziomu bezpieczeństwa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości zgodnie z art. 67 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), należy osiągnąć między innymi poprzez środki mające na celu zapobieganie przestępczości i zwalczanie jej, jak również poprzez środki współpracy i koordynacji organów ścigania i innych organów krajowych państw członkowskich, w tym z Europolem lub innymi odpowiednimi organami Unii oraz z odpowiednimi państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi.
- (2) Aby osiągnąć ten cel, należy podjąć bardziej intensywne działania na poziomie Unii w celu ochrony ludzi i dóbr przed zagrożeniami, które stają się coraz bardziej ponadnarodowe, oraz w celu wsparcia pracy właściwych organów państw członkowskich. Terroryzm, przestępczość zorganizowana i przestępczość mobilna, handel narkotykami, korupcja, cyberprzestępczość, handel ludźmi i bronią, między innymi, nadal zagrażają bezpieczeństwu wewnętrznemu Unii.
- (3) Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej („strategia bezpieczeństwa wewnętrznego”) przyjęta przez Radę w lutym 2010 r., stanowi program rozwiązywania tych wspólnych problemów dotyczących bezpieczeństwa. Komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2010 r. zatytułowany „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy” przekłada zasady strategii i jej wskazówki na konkretne działania poprzez określenie pięciu celów strategicznych: likwidowanie międzynarodowych sieci przestępczych, zapobieganie terroryzmowi oraz walka z radykalizacją i werbowaniem, podniesienie poziomu bezpieczeństwa obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni, zwiększenie bezpieczeństwa poprzez zarządzanie granicami oraz zwiększenie odporności Europy wobec kryzysów i katastrof.
- (4) Kluczowymi zasadami, na których opiera się realizacja strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, powinny być: solidarność między państwami członkowskimi, jasny podział obowiązków, poszanowanie podstawowych praw i wolności oraz rządów prawa, zachowanie perspektywy ogólnoswiatowej oraz powiązanie i konieczna spójność z bezpieczeństwem zewnętrznym.
- (5) W celu wspierania realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i zapewnienia jej wprowadzenia w życie, należy zapewnić państwom członkowskim odpowiednie wsparcie finansowe ze strony Unii poprzez ustanowienie Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego („Fundusz”) oraz zarządzanie nim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 4.10.2012, s. 108.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 23.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

- (6) Fundusz powinien odzwierciedlać potrzebę większej elastyczności i uproszczenia, a zarazem spełniać wymogi dotyczące przewidywalności i zapewniać sprawiedliwy i przejrzysty podział zasobów, aby zrealizować ogólne i szczegółowe cele ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.
- (7) Skuteczność środków i jakość wydatkowania to przewodnie zasady wdrażania Funduszu. Ponadto Fundusz powinien być również wdrażany w sposób możliwie najbardziej efektywny i przyjazny dla użytkownika.
- (8) W czasach ograniczeń środków na polityki Unii przewyciężanie problemów finansowych wymaga większej elastyczności, innowacyjnych środków organizacyjnych, lepszego wykorzystania istniejących struktur oraz koordynacji między instytucjami i agencjami Unii, organami krajowymi i państwami trzecimi.
- (9) Istnieje potrzeba maksymalizacji skutków finansowania ze środków Unii poprzez uruchamianie, łączenie i wykorzystywanie publicznych i prywatnych zasobów finansowych.
- (10) Cykl polityki UE ustanowiony na szczycie Rady w dniach 8–9 listopada 2010 r. ma na celu zwalczanie najistotniejszych dla Unii zagrożeń ze strony poważnej i zorganizowanej przestępczości w sposób spójny i metodyczny dzięki optymalnej współpracy między odpowiednimi służbami. Aby wspierać skuteczną realizację tego wieloletniego cyklu, finansowanie w ramach instrumentu ustanowionego niniejszym rozporządzeniem („Instrument”) powinno wykorzystywać wszystkie możliwe metody wdrażania określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾, w tym, w stosownych przypadkach, zarządzanie pośrednie, aby zapewnić terminową i skuteczną realizację działań i projektów.
- (11) Z powodu specyfiki prawnej właściwej tytułowi V TFUE nie istnieje możliwość ustanowienia Funduszu w postaci jednego instrumentu finansowego. Należy zatem ustanowić Fundusz jako kompleksowe ramy unijnego wsparcia finansowego w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego, obejmujące Instrument oraz instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 515/2014 ⁽²⁾. Te kompleksowe ramy należy uzupełnić rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ⁽³⁾.
- (12) Przestępczości o charakterze transgranicznym, takiej jak handel ludźmi czy wykorzystywanie nielegalnej imigracji przez organizacje przestępcze, można skutecznie stawić czoła za pomocą współpracy policyjnej.
- (13) Ogólne środki przeznaczone na niniejsze rozporządzenie oraz rozporządzenie (UE) nr 515/2014 łącznie stanowią pulę środków finansowych na cały okres trwania Funduszu, która ma stanowić główną kwotę odniesienia, w rozumieniu pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami, dla Parlamentu Europejskiego i Rady podczas corocznej procedury budżetowej ⁽⁴⁾.
- (14) W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy uznano, że walka z przestępczością zorganizowaną jest wyzwaniem europejskim, i zaapelowano o ściślejszą współpracę między państwami członkowskimi w dziedzinie egzekwowania prawa, ponieważ skuteczna walka z przestępczością zorganizowaną ma podstawowe znaczenie dla ochrony legalnej gospodarki przed typowymi działaniami przestępczymi, takimi jak pranie dochodów pochodzących z działalności przestępczej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 515/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz oraz uchylające decyzję nr 574/2007/WE (zob. s. 143 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące Funduszu Migracji, Azylu i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 112 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

- (15) W ogólnych ramach Funduszu pomoc finansowa zapewniona na mocy Instrumentu powinna wspierać współpracę policyjną, wymianę informacji i dostęp do nich, zapobieganie przestępczości, zwalczanie przestępczości transgranicznej, poważnej i zorganizowanej, w tym terroryzmu, korupcji, handlu narkotykami, handlu ludźmi i bronią, wykorzystywania nielegalnej imigracji, wykorzystywania seksualnego dzieci i dystrybucji obrazów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci i pornografię dziecięcą, cyberprzestępczości, prania dochodów pochodzących z działalności przestępczej, ochronę ludzi i infrastruktury krytycznej przed zdarzeniami związanymi z zagrożeniem bezpieczeństwa oraz skuteczne zarządzanie ryzykiem związanym z zagrożeniem dla bezpieczeństwa i sytuacjami kryzysowymi, z uwzględnieniem wspólnych polityk (strategii, cykli polityki, programów oraz planów działania), prawodawstwa oraz praktycznej współpracy.
- (16) Pomoc finansowa w tych obszarach powinna wspierać w szczególności działania promujące wspólne operacje transgraniczne, dostęp do informacji i ich wymianę, wymianę najlepszych praktyk, ułatwianie i zwiększanie bezpieczeństwa przekazywania informacji oraz poprawę koordynacji, szkolenie i programy wymiany personelu, prowadzenie analiz, monitorowanie i sporządzanie ocen, przygotowywanie kompleksowych ocen zagrożenia i ryzyka w ramach kompetencji określonych w TFUE, działania podnoszące świadomość, testowanie i zatwierdzanie nowych technologii, działalność badawczą w dziedzinie kryminalistyki, zakup interoperacyjnego sprzętu technicznego oraz współpracę między państwami członkowskimi i odpowiednimi organami Unii, w tym Europolem. Pomoc finansowa w tych obszarach powinna wspierać jedynie te działania, które są zgodne z priorytetami i inicjatywami określonymi na poziomie Unii, w szczególności tymi, które zostały zatwierdzone przez Parlament Europejski i Radę.
- (17) W ogólnych ramach strategii antynarkotykowej Unii, zalecającej wyważone podejście w oparciu o jednoczesne zmniejszenie podaży i popytu, pomoc finansowa zapewniona na mocy Instrumentu powinna wspierać wszystkie działania mające na celu zapobieganie handlowi narkotykami i zwalczanie go (zmniejszenie podaży) oraz w szczególności środki dotyczące produkcji, wytwarzania, ekstrahowania, sprzedaży, transportu, przywozu i wywozu nielegalnych narkotyków, w tym posiadania i zakupu narkotyków, w celu prowadzenia działań związanych z handlem narkotykami.
- (18) Środki w państwach trzecich i dotyczące państw trzecich, objęte wsparciem w ramach Instrumentu, należy przyjmować w synergii i przy zapewnieniu spójności z innymi działaniami realizowanymi poza Unią, wspieranymi przez geograficzne i tematyczne instrumenty pomocy zewnętrznej Unii. W ramach realizacji takich działań należy w szczególności dążyć do osiągnięcia pełnej spójności z zasadami i ogólnymi celami działań zewnętrznych Unii i jej polityki zagranicznej wobec danego państwa lub regionu, z zasadami i wartościami demokratycznymi, podstawowymi prawami i wolnościami, zasadami praworządności oraz suwerenności państw trzecich. Środki te nie powinny mieć na celu wsparcia działań bezpośrednio ukierunkowanych na rozwój i powinny uzupełniać, w stosownych przypadkach, pomoc finansową dostarczaną za pośrednictwem instrumentów pomocy zewnętrznej. Należy dążyć również do osiągnięcia spójności z polityką humanitarną Unii, w szczególności w odniesieniu do wdrażania środków w sytuacjach nadzwyczajnych.
- (19) Instrument należy wdrażać w pełnym poszanowaniu praw i zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz międzynarodowych zobowiązań Unii.
- (20) Zgodnie z art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) Instrument powinien wspierać działania zapewniające ochronę dzieci przed przemocą, niegodziwym traktowaniem, wykorzystywaniem i zaniedbaniem. Instrument powinien również wspierać działania mające na celu zagwarantowanie ochrony i pomocy dzieciom występującym w roli świadków oraz ofiarom, w szczególności dzieciom bez opieki lub potrzebującym opieki.
- (21) Instrument powinien uzupełniać i wzmacniać działania podjęte w celu rozwoju współpracy między Europolem lub innymi odpowiednimi organami Unii a państwami członkowskimi z myślą o osiągnięciu celów Instrumentu w dziedzinie współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego. Oznacza to między innymi, że przygotowując programy krajowe, państwa członkowskie powinny uwzględniać bazę danych, narzędzia analityczne oraz wytyczne operacyjne i techniczne opracowane przez Europol, w szczególności system informacji Europolu (EIS), aplikację sieci bezpiecznej wymiany informacji Europolu (SIENA) oraz ocenę zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością w UE (SOCTA).
- (22) W celu zapewnienia jednolitego wdrażania Funduszu, środki z budżetu Unii przyznane na Instrument należy wdrażać poprzez zarządzanie pośrednie i bezpośrednie, w odniesieniu do działań o szczególnym znaczeniu dla Unii („działania Unii”), pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych oraz pomoc techniczną, oraz poprzez zarządzanie dzielone, w odniesieniu do programów i działań krajowych wymagających elastyczności administracyjnej.

- (23) W odniesieniu do środków wdrażanych w ramach zarządzania dzielonego, niezbędne jest zapewnienia, aby programy krajowe państw członkowskich były spójne z priorytetami i celami Unii.
- (24) W niniejszym rozporządzeniu należy określić środki przeznaczone dla państw członkowskich na wdrażanie poprzez ich programy krajowe oraz rozdzielać je na podstawie jasnych, obiektywnych i wymiernych kryteriów. Kryteria te powinny odnosić się do dóbr publicznych, które mają być chronione przez państwa członkowskie oraz do poziomu ich zdolności finansowej do zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa wewnętrznego, uwzględniając między innymi wielkość ich populacji, rozmiar ich terytorium oraz ich produkt krajowy brutto. Ponadto, ponieważ SOCTA z 2013 r. wskazuje na dominujące znaczenie portów morskich i lotniczych jako punktów wjazdu dla organizacji przestępczych zajmujących się handlem ludźmi i nielegalnymi towarami, szczególnie podatność tych zewnętrznych punktów granicznych na zagrożenia, wyrażającą się we włączaniu ich w szlaki przestępcze, należy odzwierciedlić w podziale dostępnych środków na działania podejmowane przez państwa członkowskie poprzez kryteria liczby pasażerów i wagi towarów przechodzących przez międzynarodowe porty lotnicze i morskie.
- (25) Aby wzmocnić solidarność i podział odpowiedzialności za wspólne polityki, strategie i programy Unii, należy zachęcać państwa członkowskie do wykorzystywania części ogólnych środków dostępnych na ich programy krajowe na realizację priorytetów strategicznych Unii określonych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Wkład Unii w całkowite koszty kwalifikowalne projektów realizujących te priorytety należy podnieść do 90 %, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 514/2014.
- (26) Poziom środków, które pozostają do dyspozycji Unii, powinien stanowić uzupełnienie środków przeznaczonych dla państw członkowskich na realizację ich programów krajowych. Zapewni to Unii zdolność, w danym roku budżetowym, wspierania działań, które mają szczególne znaczenie dla Unii, takich jak badania, testowanie i zatwierdzanie nowych technologii, projekty ponadnarodowe, tworzenie sieci kontaktów i wymiana najlepszych praktyk, monitorowanie wprowadzania w życie odpowiedniego prawa i polityk Unii oraz działania dotyczące państw trzecich i w państwach trzecich. Wspierane działania powinny być zgodne z priorytetami określonymi w odpowiednich unijnych strategiach, programach, planach działania oraz ocenach ryzyka i zagrożenia.
- (27) Aby przyczynić się do osiągnięcia ogólnego celu Instrumentu, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich programy krajowe obejmowały działania służące realizacji wszystkich celów szczegółowych Instrumentu, a także aby przydział środków na poszczególne cele był proporcjonalny do wyzwań i potrzeb oraz zapewniał możliwość osiągnięcia tych celów. W przypadku gdy program krajowy nie uwzględnia jednego z celów szczegółowych lub przydział środków jest poniżej minimalnych wartości procentowych określonych w niniejszym rozporządzeniu, dane państwo członkowskie powinno przedstawić uzasadnienie w ramach programu.
- (28) W celu wzmocnienia zdolności Unii do natychmiastowego reagowania na zdarzenia związane z zagrożeniem dla bezpieczeństwa lub nowo pojawiające się zagrożenia dla Unii, należy umożliwić zapewnianie pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, zgodnie z ramami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 514/2014.
- (29) Finansowanie z budżetu Unii należy skoncentrować na działaniach, w których interwencja Unii może przynieść wartość dodaną w porównaniu z działaniem poszczególnych państw członkowskich. Ponieważ Unia znajduje się w sytuacji bardziej dogodnej niż państwa członkowskie, aby zająć się sytuacjami transgranicznymi oraz stworzyć platformę zapewniającą wspólne podejście, działania, które na mocy niniejszego rozporządzenia kwalifikują się do wsparcia, powinny przyczyniać się w szczególności do wzmocnienia potencjału krajowego i unijnego, a także transgranicznej współpracy i koordynacji, tworzenia sieci kontaktów, wzajemnego zaufania oraz wymiany informacji i najlepszych praktyk.
- (30) W celu uzupełniania lub zmiany przepisów niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do definicji strategicznych priorytetów Unii, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany, dodawania lub skreślenia priorytetów unijnych wymienionych w niniejszym rozporządzeniu. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (31) W ramach stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym przygotowywania aktów delegowanych, Komisja powinna prowadzić konsultacje z ekspertami ze wszystkich państw członkowskich.
- (32) Komisja powinna monitorować wdrażanie Instrumentu zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia (UE) 514/2014, przy pomocy kluczowych wskaźników oceny wyników i wpływu. Wskaźniki te, w tym odpowiednie poziomy bazowe, powinny zapewniać minimalną podstawę dla oceny stopnia, w jakim zrealizowano cele Instrumentu.
- (33) Aby zmierzyć osiągnięcia Funduszu, należy utworzyć wspólne wskaźniki w odniesieniu do każdego szczegółowego celu Instrumentu. Pomiar realizacji celów szczegółowych za pomocą wspólnych wskaźników nie sprawia, że realizacja działań powiązanych z tymi wskaźnikami staje się obowiązkowa.
- (34) Należy uchylić decyzję Rady 2007/125/WSiSW⁽¹⁾, z zastrzeżeniem przepisów przejściowych ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.
- (35) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wzmocnienie koordynacji i współpracy między organami ścigania, zapobieganie i zwalczanie przestępczości, ochrona ludzi i infrastruktury krytycznej przed zdarzeniami związanymi z zagrożeniem dla bezpieczeństwa oraz zwiększenie zdolności państw członkowskich i Unii do skutecznego zarządzania ryzykiem związanym z zagrożeniem dla bezpieczeństwa oraz zarządzania kryzysowego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (36) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (37) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia powiadomiła o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (38) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (39) Należy dostosować okres stosowania niniejszego rozporządzenia do okresu stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013⁽²⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r.,

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2007/125/WSiSW z dnia 12 lutego 2007 r. ustanawiająca na lata 2007–2013, jako część ogólnego programu w sprawie bezpieczeństwa i ochrony wolności, szczegółowy program „Zapobieganie i walka z przestępczością” (Dz.U. L 58 z 24.2.2007, s. 7).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego („Instrument”), w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego („Fundusz”).

Łącznie z rozporządzeniem (UE) nr 515/2014 niniejsze rozporządzenie ustanawia Fundusz na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

2. Niniejsze rozporządzenie określa:

a) cele, działania kwalifikowalne oraz priorytety strategiczne wsparcia finansowego, które ma być przyznawane w ramach Instrumentu;

b) ogólne ramy realizacji działań kwalifikowalnych;

c) środki udostępnione w ramach Instrumentu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz ich podział.

3. Niniejsze rozporządzenie przewiduje stosowanie przepisów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 514/2014.

4. Instrumentu nie stosuje się do kwestii objętych programem „Sprawiedliwość” ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1382/2013 ⁽¹⁾. Instrument może jednak obejmować działania, których celem jest zachęcanie do współpracy między organami sądowymi a organami ścigania.

5. Dąży się do osiągnięcia synergii, spójności i komplementarności z innymi odpowiednimi instrumentami finansowymi Unii, takimi jak Unijny Instrument Ochrony Ludności, ustanowiony decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/EU ⁽²⁾, Horyzont 2020, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr (UE) nr 1291/2013 ⁽³⁾, trzeci program działań Unii w dziedzinie zdrowia, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 282/2014 ⁽⁴⁾, Fundusz Solidarności Unii Europejskiej oraz instrumenty pomocy zewnętrznej, a mianowicie Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 ⁽⁵⁾, Europejski Instrument Sąsiedztwa, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 ⁽⁶⁾, Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, ustanowiony rozporządzeniem

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1382/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Sprawiedliwość” na lata 2014–2020 (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 73).

⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/EU z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 924).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1291/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1982/2006/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 104).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 282/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia Trzeciego Programu działań Unii w dziedzinie zdrowia (2014–2020) oraz uchylające decyzję nr 1350/2007/WE (Dz.U. L 86 z 21.3.2014, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 11).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 27).

Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 ⁽¹⁾, Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 ⁽²⁾, instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 235/2014 ⁽³⁾ oraz Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 ⁽⁴⁾. Działania finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą być jednocześnie finansowane w tym samym celu z innych instrumentów finansowych Unii.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „współpraca policyjna” oznacza szczególne środki i rodzaje współpracy z udziałem wszystkich właściwych organów państw członkowskich, o których mowa w art. 87 TFUE;
- b) „wymiana i dostęp do informacji” oznacza bezpieczne gromadzenie, przechowywanie, przetwarzanie, analizę i wymianę informacji mających znaczenie dla organów, o których mowa w art. 87 TFUE, w odniesieniu do zapobiegania, wykrywania, dochodzenia oraz ścigania przestępstw, w szczególności przestępczości transgranicznej, poważnej i zorganizowanej;
- c) „zapobieganie przestępczości” oznacza wszystkie środki, które mają na celu zmniejszenie lub przyczynienie się w inny sposób do zmniejszenia przestępczości i poczucia braku bezpieczeństwa obywateli, o których mowa w art. 2 ust. 2 decyzji Rady 2009/902/WSiSW ⁽⁵⁾;
- d) „przestępczość zorganizowana” oznacza czyny zagrożone karą związane z udziałem w organizacji przestępczej określonej w decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW ⁽⁶⁾;
- e) „terroryzm” oznacza każdy z czynów umyślnych oraz przestępstw określonych w decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW ⁽⁷⁾;
- f) „zarządzanie ryzykiem i zarządzanie kryzysowe” oznacza każdy środek dotyczący oceny, zapobiegania, środków gotowości oraz zarządzania następstwami terroryzmu, przestępczości zorganizowanej oraz innych zagrożeń dla bezpieczeństwa;
- g) „zapobieganie i środki gotowości” oznaczają każdy środek mający na celu zapobieganie zagrożeniom lub zmniejszanie zagrożeń związanych z możliwymi atakami terrorystycznymi lub innymi zdarzeniami związanymi z zagrożeniem dla bezpieczeństwa;
- h) „zarządzanie następstwami” oznacza skuteczne koordynowanie działań podjętych na poziomie krajowym lub unijnym w celu zareagowania na następstwa ataku terrorystycznego lub innego zdarzenia związanego z zagrożeniem dla bezpieczeństwa oraz zmniejszenia ich oddziaływania;
- i) „infrastruktura krytyczna” oznacza składnik, sieć, system lub część systemu, które mają podstawowe znaczenie dla utrzymania niezbędnych funkcji społecznych, zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony, dobrobytu materialnego lub społecznego ludności, i których zakłócenie, naruszenie lub zniszczenie miałyby istotny wpływ na dane państwo członkowskie lub na Unię w wyniku utraty tych funkcji;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 44).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 77).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 235/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 85).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2009/902/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającej Europejską Sieć Zapobiegania Przestępczości (ESZP) i uchylająca decyzję 2001/427/WSiSW (Dz.U. L 321 z 8.12.2009, s. 44).

⁽⁶⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r., w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42).

⁽⁷⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 164 z 22.6.2002, s. 3).

- j) „sytuacja nadzwyczajna” oznacza każde zdarzenie związane z zagrożeniem bezpieczeństwa lub nowo pojawiające się zagrożenie, które ma lub może mieć znacząco niekorzystny wpływ na bezpieczeństwo ludzi w jednym lub kilku państwach członkowskich.

Artykuł 3

Cele

1. Ogólnym celem Instrumentu jest przyczynianie się do zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa w Unii.
2. W ramach ogólnego celu określonego w ust. 1 Instrument – zgodnie z priorytetami określonymi w odpowiednich unijnych strategiach, cyklach polityki, programach, ocenach zagrożenia i ryzyka – przyczynia się do realizacji następujących celów szczególnych:
 - a) zapobiegania przestępczości, zwalczania przestępczości transgranicznej, poważnej i zorganizowanej, w tym terroryzmu, oraz wzmacniania koordynacji i zacieśniania współpracy organów ścigania i innych organów krajowych państw członkowskich, w tym z Europolem lub innymi odpowiednimi organami Unii, oraz z odpowiednimi państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi;
 - b) zwiększania zdolności państw członkowskich i Unii do skutecznego zarządzania ryzykami związanymi z bezpieczeństwem i zarządzania kryzysowego oraz przygotowania i ochrony ludzi i infrastruktury krytycznej przed atakami terrorystycznymi i innymi zdarzeniami związanymi z zagrożeniem dla bezpieczeństwa.

Realizację celów szczególnych Instrumentu ocenia się zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 przy zastosowaniu wspólnych wskaźników określonych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia oraz wskaźników dotyczących poszczególnych programów zawartych w programach krajowych.

3. Aby zrealizować cele, o których mowa w ust. 1 i 2, Instrument przyczynia się do następujących celów operacyjnych:
 - a) promowanie i rozwijanie środków wzmacniających zdolność państw członkowskich do zapobiegania przestępczości i zwalczania przestępczości transgranicznej, poważnej i zorganizowanej, w tym terroryzmu, w szczególności w drodze partnerstw publiczno-prywatnych, wymiany informacji i najlepszych praktyk, dostępu do danych, technologii interoperacyjnych, porównywalnych statystyk, stosowanych metod kryminologicznych, komunikacji społecznej i podnoszenia świadomości;
 - b) promowanie i rozwijanie koordynacji administracyjnej i operacyjnej, współpracy, wzajemnego zrozumienia oraz wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich, innymi organami krajowymi, Europolem i innymi odpowiednimi organami Unii oraz, w stosownych przypadkach, państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi;
 - c) promowanie i rozwijanie programów szkoleniowych, w tym dotyczących umiejętności technicznych i zawodowych oraz wiedzy na temat zobowiązań w dziedzinie poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, w ramach realizacji europejskich polityk szkoleniowych, w tym poprzez szczegółowe programy wymiany poświęcone egzekwowaniu prawa unijnego, w celu rozpowszechniania prawdziwej kultury europejskiej w dziedzinie sądownictwa i egzekwowania prawa;
 - d) promowanie i rozwijanie środków, zabezpieczeń, mechanizmów i najlepszych praktyk w zakresie wczesnej identyfikacji, ochrony i wsparcia świadków i pokrzywdzonych, w tym ofiar terroryzmu, w szczególności dzieci występujących w roli świadków i ofiar, w szczególności dzieci bez opieki lub potrzebujących opieki;
 - e) środków wzmacniających zdolność administracyjną i operacyjną państw członkowskich w zakresie ochrony infrastruktury krytycznej we wszystkich sektorach działalności gospodarczej, w tym poprzez partnerstwa publiczno-prywatne oraz lepszą koordynację, współpracę, wymianę i rozpowszechnianie *know-how* oraz doświadczenia w Unii i w odpowiednich państwach trzecich;
 - f) bezpiecznych łączy oraz skutecznej koordynacji między istniejącymi w poszczególnych sektorach na poziomie unijnym i krajowym podmiotami zajmującymi się wczesnym ostrzeganiem oraz współpracą w sytuacjach kryzysowych, w tym centrami sytuacyjnymi, w celu umożliwienia szybkiego sporządzania kompleksowych i dokładnych przeglądów w sytuacjach kryzysowych, koordynowania środków reagowania oraz dzielenia się informacjami jawnymi, poufnymi oraz niejawnymi;

g) środków wzmacniające zdolność administracyjną i operacyjną państw członkowskich i Unii do sporządzania kompleksowych ocen zagrożenia i ryzyka, opartych na dowodach i zgodnych z unijnymi priorytetami i inicjatywami, w szczególności tymi, które zostały zatwierdzone przez Parlament Europejski i Radę, w celu umożliwienia Unii opracowania zintegrowanego podejścia opartego na wspólnych analizach w sytuacjach kryzysowych oraz poprawy wzajemnego zrozumienia różnych definicji poziomów zagrożenia stosowanych w państwach członkowskich i państwach partnerskich.

4. Instrument przyczynia się również do finansowania pomocy technicznej z inicjatywy państw członkowskich i Komisji.

5. Działania finansowane z Instrumentu realizuje się w pełnym poszanowaniu praw podstawowych i ludzkiej godności. W szczególności działania te muszą być zgodne z postanowieniami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, unijnym prawem w zakresie ochrony danych osobowych oraz europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

W szczególności państwa członkowskie przy realizacji działań powinny, gdy tylko jest to możliwe, zwrócić szczególną uwagę na pomoc osobom o szczególnych potrzebach i ochronę tych osób, w szczególności dzieci i małoletnich bez opieki.

Artykuł 4

Działania kwalifikowalne w ramach programów krajowych

1. W ramach celów, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, w świetle uzgodnionych konkluzji dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych, o których mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia, Instrument wspiera działania podejmowane w państwach członkowskich, w szczególności działania znajdujące się na poniższej liście:

- a) działania poprawiające współpracę policyjną oraz koordynację między organami ścigania, w tym z oraz między odpowiednimi organami Unii, w szczególności Europol i Eurojustem, wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze oraz każdą inną formę wspólnych operacji transgranicznych, dostęp do informacji oraz ich wymianę i technologie interoperacyjne;
- b) projekty promujące tworzenie sieci kontaktów, partnerstwa publiczno-prywatne, wzajemne zaufanie, zrozumienie i uczenie się, identyfikację, wymianę i rozpowszechnianie *know-how*, doświadczeń i najlepszych praktyk, dzielenie się informacjami, dzielenie się wiedzą na temat sytuacji i perspektyw, planowanie postępowania awaryjnego oraz interoperacyjność;
- c) działalność analityczną, monitorowanie i ocenę, w tym badania i oceny zagrożenia, ryzyka oraz skutków, oparte na dowodach oraz zgodne z unijnymi priorytetami i inicjatywami, w szczególności tymi, które zostały zatwierdzone przez Parlament Europejski i Radę;
- d) działania w zakresie podnoszenia świadomości, rozpowszechniania informacji i komunikacji;
- e) zakup, utrzymanie unijnych systemów informatycznych i krajowych systemów informatycznych przyczyniających się do realizacji celów niniejszego rozporządzenia, lub dalszą modernizację systemów informatycznych i sprzętu technicznego, łącznie z testowaniem kompatybilności systemów, bezpiecznych obiektów, infrastruktury oraz powiązanych budynków i systemów, w szczególności systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) oraz ich części składowych, w tym do celów europejskiej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberprzestępczości, zwłaszcza z europejskim centrum ds. walki z cyberprzestępczością;
- f) wymianę, szkolenie i kształcenie personelu i ekspertów z odpowiednich organów, w tym szkolenia językowe oraz wspólne ćwiczenia lub programy;
- g) środki z zakresu wdrażania, transferu, testowania i zatwierdzania nowych metod lub technologii, w tym projekty pilotażowe i działania następcze w stosunku do projektów badawczych na temat bezpieczeństwa finansowanych ze środków Unii.

2. W ramach celów, o których mowa w art. 3, Instrument może wspierać również następujące działania dotyczące państw trzecich i w państwach trzecich:

- a) działania poprawiające współpracę policyjną oraz koordynację między organami ścigania, w tym wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze oraz każdą inną formę wspólnych operacji transgranicznych, dostęp do informacji i ich wymianę oraz technologie interoperacyjne;
- b) tworzenie sieci kontaktów, wzajemne zaufanie, zrozumienie i uczenie się, identyfikację, wymianę i rozpowszechnianie know-how, doświadczeń i najlepszych praktyk, dzielenie się informacjami, dzielenie się wiedzą na temat sytuacji i perspektyw, planowanie postępowania awaryjnego oraz interoperacyjność;
- c) wymianę, szkolenie i kształcenie personelu i ekspertów odpowiednich organów.

Komisja i państwa członkowskie, wspólnie z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych, zapewniają koordynację w odniesieniu do działań w państwach trzecich i dotyczących państw trzecich, jak określono w art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

ROZDZIAŁ II

RAMY FINANSOWE I RAMY WDRAŻANIA

Artykuł 5

Zasoby ogólne i wdrażanie

1. Pula zasobów ogólnych na wdrażanie Instrumentu wynosi 1 004 mln EUR według cen bieżących.
2. Roczne środki są zatwierdzane przez Parlament Europejski i Radę w granicach przewidzianych w wieloletnich ramach finansowych.
3. Zasoby ogólne wdraża się za pośrednictwem następujących środków:
 - a) programów krajowych zgodnie z art. 7;
 - b) działań Unii zgodnie z art. 8;
 - c) pomocy technicznej zgodnie z art. 9;
 - d) pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych zgodnie z art. 10.
4. Budżet przyznany w ramach Instrumentu na działania Unii, o których mowa w art. 8 niniejszego rozporządzenia, na pomoc techniczną, o której mowa w art. 9 niniejszego rozporządzenia, oraz pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych, o której mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia, wykonuje się w ramach zarządzania bezpośredniego i pośredniego zgodnie z, odpowiednio, art. 58 ust. 1 lit. a) i c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Budżet przyznany na programy krajowe, o których mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia, wykonuje się w ramach zarządzania dzielonego zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

5. Bez uszczerbku dla prerogatyw Parlamentu Europejskiego i Rady, zasoby ogólne wykorzystuje się w następujący sposób:

- a) 662 mln EUR na programy krajowe państw członkowskich;
- b) 342 mln EUR na działania Unii, pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych oraz pomoc techniczną z inicjatywy Komisji.

6. Każde państwo członkowskie przeznacza kwoty przyznawane na programy krajowe wskazane w załączniku III w następujący sposób:

- a) co najmniej 20 % na działania związane z celem szczegółowym, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a); oraz
- b) co najmniej 10 % na działania związane z celem szczegółowym, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b).

Państwa członkowskie mogą odstąpić od tych minimalnych wartości procentowych pod warunkiem zawarcia w programach krajowych uzasadnienia, które wyjaśnia, dlaczego przyznanie środków poniżej tego poziomu nie zagraża realizacji odpowiedniego celu. Komisja oceni to wyjaśnienie w kontekście zatwierdzania przez siebie programów krajowych zgodnie z art. 7 ust. 2.

7. Wraz z zasobami ogólnymi określonymi dla rozporządzenia (UE) nr 515/2014 zasoby ogólne dostępne na potrzeby Instrumentu, określone w ust. 1 niniejszego artykułu, stanowią pulę środków finansowych na potrzeby Funduszu i służą jako główna kwota odniesienia, w rozumieniu pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami, dla Parlamentu Europejskiego i Rady podczas corocznej procedury budżetowej.

Artykuł 6

Zasoby na działania kwalifikowalne w państwach członkowskich

1. Kwotę 662 mln EUR przeznacza się na rzecz państw członkowskich w następujący sposób:

- a) 30 % proporcjonalnie do wielkości ich populacji ogółem;
- b) 10 % proporcjonalnie do wielkości ich terytorium;
- c) 15 % proporcjonalnie do liczby pasażerów i 10 % do ton ładunku obsługiwanych przez ich międzynarodowe porty lotnicze i morskie;
- d) 35 % odwrotnie proporcjonalnie do ich produktu krajowego brutto (standard siły nabywczej na mieszkańca).

2. Podstawę obliczeń danych, o których mowa w ust. 1, stanowią najnowsze dane statystyczne przedstawione przez Komisję (Eurostat), na podstawie danych przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem Unii. Datą odniesienia jest dzień 30 czerwca 2013 r. Środki przeznaczone na programy krajowe obliczone na podstawie kryteriów, o których mowa w ust. 1, są określone w załączniku III.

Artykuł 7

Programy krajowe

1. Program krajowy, który ma być przygotowany w ramach Instrumentu oraz program krajowy, który ma być przygotowany w ramach rozporządzenia (UE) nr 515/2014 proponuje się Komisji jako jeden program krajowy dotyczący Funduszu zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

2. W ramach programów krajowych, które zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 podlegają analizie i zatwierdzeniu przez Komisję, państwa członkowskie w ramach celów, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, realizują w szczególności strategiczne priorytety Unii wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, uwzględniając wyniki dialogu politycznego, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014. Państwa członkowskie nie mogą wykorzystywać więcej niż 8 % łącznej kwoty środków przeznaczonych w ramach programu krajowego na utrzymanie unijnych systemów informatycznych i krajowych systemów informatycznych przyczyniających się do realizacji celów niniejszego rozporządzenia oraz więcej niż 8 % na działania dotyczące państw trzecich lub w państwach trzecich, które realizują strategiczne priorytety Unii wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 11 w celu zmiany, uzupełnienia lub wykreślenia strategicznych priorytetów Unii wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Działania Unii

1. Z inicjatywy Komisji Instrument może być wykorzystany do finansowania działań ponadnarodowych lub działań o szczególnym znaczeniu dla Unii („działania Unii”) dotyczących celów ogólnych, szczegółowych oraz operacyjnych, o których mowa w art. 3.

2. Aby kwalifikować się do finansowania, działania Unii muszą być zgodne z priorytetami i inicjatywami określonymi na poziomie Unii, w szczególności tymi, które zostały zatwierdzone przez Parlament i Radę, w odpowiednich unijnych strategiach, cyklach polityki, programach, ocenach zagrożenia i ryzyka, i wspierać w szczególności:

- a) działania przygotowawcze, związane z monitorowaniem, wsparciem administracyjnym i technicznym, rozwój mechanizmu oceny wymaganego do realizacji polityk w dziedzinie współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego;
- b) projekty ponadnarodowe obejmujące dwa lub kilka państw członkowskich lub przynajmniej jedno państwo członkowskie i jedno państwo trzecie;
- c) działania związane z analizą, monitorowaniem i oceną, w tym oceny zagrożenia, ryzyka i skutków, oparte na dowodach i zgodne z unijnymi priorytetami i inicjatywami określonymi na poziomie Unii, w szczególności tymi, które zostały zatwierdzone przez Parlament Europejski i Radę, oraz projekty monitorujące wdrażanie prawa Unii oraz realizację celów polityki unijnej w państwach członkowskich;
- d) projekty promujące tworzenie sieci kontaktów, partnerstwa publiczno-prywatne, wzajemne zaufanie, zrozumienie i uczenie się, identyfikację i rozpowszechnianie najlepszych praktyk i innowacyjnego podejścia na poziomie Unii, a także szkolenie i programy wymiany;
- e) projekty wspierające rozwój narzędzi metodologicznych, w szczególności statystycznych, oraz metod i wspólnych wskaźników;
- f) zakup, utrzymanie lub dalszą modernizację sprzętu technicznego, pogłębianie wiedzy eksperckiej, modernizację bezpiecznych obiektów, infrastruktury oraz powiązanych budynków i systemów, w szczególności systemów ICT oraz ich części składowych na poziomie Unii, w tym do celów europejskiej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberprzestępczości, zwłaszcza z europejskim centrum ds. walki z cyberprzestępczością;
- g) projekty zwiększające wiedzę zainteresowanych podmiotów i opinii publicznej na temat polityk i celów Unii, w tym z zakresu komunikacji instytucjonalnej dotyczącej priorytetów politycznych Unii;
- h) szczególnie innowacyjne projekty dotyczące rozwijania nowych metod lub wprowadzania nowych technologii, które można przenieść do innych państw członkowskich, w szczególności projekty mające na celu testowanie i zatwierdzanie wyników projektów badawczych dotyczących bezpieczeństwa finansowanych przez Unię;
- i) badania i projekty pilotażowe.

3. W ramach celów, o których mowa w art. 3, Instrument wspiera również działania dotyczące państw trzecich i w państwach trzecich, w szczególności:

- a) działania poprawiające współpracę policyjną i koordynację między organami ścigania oraz, w stosownych przypadkach, organizacjami międzynarodowymi, w tym wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze oraz każdą inną formę wspólnych operacji transgranicznych, dostęp do informacji i ich wymianę oraz technologie interoperacyjne;

- b) tworzenie sieci kontaktów, wzajemne zaufanie, zrozumienie i uczenie się, identyfikację, wymianę i rozpowszechnianie know-how, doświadczeń i najlepszych praktyk, dzielenie się informacjami, dzielenie się wiedzą na temat sytuacji i perspektyw, planowanie postępowania awaryjnego oraz interoperacyjność;
 - c) zakup, utrzymanie lub dalszą modernizację sprzętu technicznego, w tym systemów ICT oraz ich części składowych;
 - d) wymianę, szkolenie i kształcenie personelu i ekspertów odpowiednich organów, w tym szkolenia językowe;
 - e) działania w zakresie podnoszenia świadomości, rozpowszechniania informacji i komunikacji;
 - f) oceny zagrożenia, ryzyka oraz skutków;
 - g) badania i projekty pilotażowe.
4. Działania Unii są realizowane zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 9

Pomoc techniczna

1. Z inicjatywy Komisji lub w jej imieniu z Instrumentu można przeznaczyć do 800 000 EUR rocznie na pomoc techniczną dla Funduszu, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.
2. Z inicjatywy państwa członkowskiego z Instrumentu można finansować działania związane z pomocą techniczną, zgodnie z art. 20 rozporządzenia (UE) nr 514/2014. Kwota przeznaczona na pomoc techniczną w okresie 2014–2020 nie może być wyższa niż 5 % łącznej kwoty przyznanej danemu państwu członkowskiemu plus 200 000 EUR, zgodnie z art. 20 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 10

Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych

1. Instrument zapewnia pomoc finansową na pilne i szczególne potrzeby w sytuacjach nadzwyczajnych, określonych w art. 2 lit. j).
2. Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych jest wdrażana zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 11

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 3, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 21 maja 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okres trzech lat, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem okresu siedmiu lat.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 12

Stosowanie rozporządzenia (UE) nr 514/2014

Do Instrumentu stosuje się przepisy rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 13

Uchylenie

Decyzja 2007/125/WSiSW traci moc z dniem 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 14

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na kontynuację ani zmianę projektów, w tym całkowite lub częściowe anulowanie, aż do ich zamknięcia, ani pomocy finansowej zatwierdzonej przez Komisję na podstawie decyzji 2007/125/WSiSW, ani jakichkolwiek innych przepisów mających zastosowanie do tej pomocy w dniu 31 grudnia 2013 r.

2. Przyjmując decyzje w sprawie współfinansowania w ramach Instrumentu, Komisja uwzględnia środki przyjęte na podstawie decyzji 2007/125/WSiSW przed dniem 20 maja 2014 r., które mają skutki finansowe w okresie objętym współfinansowaniem.

3. Sumy przeznaczone na współfinansowanie, zatwierdzone przez Komisję między dniem 1 stycznia 2011 r. a dniem 31 grudnia 2014 r., w odniesieniu do których w terminie wyznaczonym na złożenie sprawozdania końcowego nie przesłano do Komisji dokumentów wymaganych do zamknięcia działań, są przez nią automatycznie umarzane do dnia 31 grudnia 2017 r., co skutkuje koniecznością zwrotu nienależnie wypłaconych kwot.

Kwoty dotyczące działań zawieszonych ze względu na postępowania sądowe lub odwołania administracyjne o skutku zawieszającym nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej automatycznemu umorzeniu.

4. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę ex post decyzji 2007/125/WSiSW dotyczącą okresu od 2007 do 2013 r.

Artykuł 15

Przegląd

Na podstawie wniosku Komisji Parlament Europejski i Rada dokonają przeglądu niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2020 r.

*Artykuł 16***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz priorytetów strategicznych Unii, o których mowa w art. 7 ust. 2

- Środki zapobiegające wszelkim rodzajom przestępczości oraz środki zwalczające przestępczość transgraniczną, poważną i zorganizowaną, w szczególności projekty realizujące odpowiednie cykle polityki, a także zwalczające handel narkotykami, handel ludźmi, wykorzystywanie seksualne dzieci, oraz projekty mające na celu identyfikację i likwidację sieci przestępczych, zwiększanie zdolności zwalczania korupcji, ochronę gospodarki przed infiltracją przez przestępców oraz ograniczenie zachęt finansowych poprzez zajmowanie, zamrażanie oraz orzekanie przepadku mienia pochodzącego z przestępstwa.
- Środki zapobiegające cyberprzestępczości i zwalczające to zjawisko, podnoszące poziom bezpieczeństwa obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni, w szczególności projekty budujące potencjał organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, projekty zapewniające współdziałanie z sektorem przemysłu w celu upodmiotowienia i ochrony obywateli oraz projekty podnoszące zdolność do radzenia sobie z atakami cybernetycznymi.
- Środki zapobiegające terroryzmowi i zwalczające to zjawisko oraz środki przeciwdziałające radykalizacji i werbowaniu, w szczególności projekty inspirujące społeczności do rozwijania podejścia lokalnego oraz polityki prewencyjnej, projekty umożliwiające właściwym organom odcięcie terrorystów od zasobów finansowych i materialnych oraz śledzenie transakcji przez nich przeprowadzanych, projekty służące ochronie pasażerów i ładunku, a także projekty wzmacniające bezpieczeństwo materiałów wybuchowych oraz materiałów chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych.
- Środki mające na celu podniesienie zdolności administracyjnej i operacyjnej państw członkowskich w dziedzinie ochrony infrastruktury krytycznej we wszystkich sektorach gospodarki, w tym w sektorach objętych dyrektywą Rady 2008/114/WE ⁽¹⁾, w szczególności projekty promujące partnerstwa publiczno-prywatne w celu zdobycia zaufania oraz ułatwienia współpracy, koordynacji, planowania postępowania awaryjnego oraz wymiany i rozpowszechniania informacji i najlepszych praktyk między podmiotami publicznymi i prywatnymi.
- Środki podnoszące odporność Unii na sytuacje kryzysowe i katastrofy, w szczególności projekty promujące rozwój spójnej polityki Unii w dziedzinie zarządzania ryzykiem, która łączy ocenę zagrożenia i ryzyka z procesem decyzyjnym, jak również projekty wspierające skuteczne i skoordynowane reagowanie na sytuacje kryzysowe poprzez połączenie istniejącego potencjału, ośrodków wiedzy eksperckiej oraz ośrodków wiedzy na temat sytuacji (w poszczególnych sektorach), w tym w sektorze zdrowia, ochrony ludności i przeciwdziałania terroryzmowi.
- Środki służące umocnieniu partnerstwa Unii i państw trzecich, w szczególności szczególnie państw położonych na zewnętrznych granicach Unii, oraz opracowaniu i realizacji operacyjnych programów działania mających na celu realizację wyżej wymienionych priorytetów strategicznych Unii.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.U. L 345, 23.12.2008, s. 75).

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz wspólnych wskaźników służących do pomiaru postępów w realizacji celów szczegółowych

- a) Zapobieganie przestępczości transgranicznej, poważnej i zorganizowanej i zwalczanie jej oraz wzmacnianie koordynacji i współpracy między organami ścigania państw członkowskich i z odpowiednimi państwami trzecimi.

- (i) Liczba wspieranych przez Instrument projektów operacyjnych z udziałem wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych i europejskiej multidyscyplinarnej platformy przeciwko zagrożeniom przestępstwami, z podaniem uczestniczących państw członkowskich i organów.

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- lider (państwo członkowskie),
- partnerzy (państwa członkowskie),
- uczestniczące organy,
- uczestnicząca agencja UE (Eurojust, Europol), jeżeli dotyczy.

- (ii) Liczba funkcjonariuszy organów ścigania, którzy przeszli dzięki pomocy Instrumentu szkolenie w kwestiach transgranicznych, oraz czas trwania tych szkoleń (osobodni).

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- rodzaj przestępstwa (o którym mowa w art. 83 TFUE): terroryzm, handel ludźmi oraz seksualne wykorzystywanie kobiet i dzieci, nielegalny handel narkotykami, nielegalny handel bronią, pranie pieniędzy, korupcja, fałszowanie środków płatniczych, przestępczość komputerowa, przestępczość zorganizowana), lub
- horyzontalny obszar egzekwowania prawa: wymiana informacji, współpraca operacyjna.

- (iii) Liczba i finansowa wartość projektów w dziedzinie zapobiegania przestępczości.

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten podlega dalszemu podziałowi na rodzaje przestępstwa (o których mowa w art. 83 TFUE): terroryzm, handel ludźmi oraz seksualne wykorzystywanie kobiet i dzieci, nielegalny handel narkotykami, nielegalny handel bronią, pranie pieniędzy, korupcja, fałszowanie środków płatniczych, przestępczość komputerowa, przestępczość zorganizowana.

- (iv) Liczba wspieranych przez Instrument projektów mających na celu usprawnienie wymiany informacji w zakresie egzekwowania prawa, które są powiązane z systemami danych, repozytoriami lub narzędziami komunikacyjnymi Europolu.

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten podlega dalszemu podziałowi na rodzaje przestępstwa (o których mowa w art. 83 TFUE): wprowadzanie danych, rozszerzenie dostępu do aplikacji SIENA, projekty służące usprawnieniu wprowadzania danych do plików roboczych do celów analizy itp.

- b) Zwiększanie zdolności państw członkowskich oraz Unii do skutecznego zarządzania ryzykiem związanym z bezpieczeństwem i zarządzania kryzysowego oraz przygotowanie i ochrona ludzi i infrastruktury krytycznej przed atakami terrorystycznymi i innymi zdarzeniami związanymi z zagrożeniem dla bezpieczeństwa.

- (i) Narzędzia wprowadzone lub zmodernizowane dzięki pomocy z Instrumentu służące ułatwieniu ochrony infrastruktury krytycznej przez państwa członkowskie we wszystkich sektorach gospodarki oraz liczba tych narzędzi.

- (ii) Liczba wspieranych przez Instrument projektów związanych z oceną i zarządzaniem ryzykiem w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego.

- (iii) Liczba spotkań ekspertów, warsztatów, seminariów, konferencji, publikacji, stron internetowych i konsultacji online zorganizowanych dzięki pomocy Instrumentu.

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- związane z ochroną infrastruktury krytycznej lub
- związane z zarządzaniem ryzykiem i zarządzaniem kryzysowym.

ZAŁĄCZNIK III

Kwoty przyznawane na programy krajowe

Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego – POLICJA – Kwoty programów krajowych

Państwo członkowskie	Populacja (osoby)		Terytorium (km ²)		Pasażerowie				Tony ładunku				PKB na mieszkańca (EUR)			Przyznane środki
	(2013)		(2012)		Powietrze (2012)	Morze (2011)	Ogółem		Powietrze (2012)	Morze (2011)	Ogółem		(2012)			
	30 %		10 %		15 %				10 %				35 %			2014–2020
	Liczba	Przyznane środki	Liczba	Przyznane środki	Liczby			Przyznane środki	Liczby			Przyznane środki	Liczba	Klucz	Przyznane środki	
AT	8 488 511	3 845 782	83 879	1 321 372	8 196 234	0	8 196 234	3 169 093	219 775	0	219 775	4 651	36 400	16,66	3 822 008	12 162 906
BE	11 183 350	5 066 698	30 528	480 917	8 573 821	0	8 573 821	3 315 088	1 068 434	232 789 000	233 857 434	4 948 770	34 000	17,84	4 091 797	17 903 270
BG	7 282 041	3 299 182	110 900	1 747 038	1 705 825	0	1 705 825	659 561	18 536	25 185 000	25 203 536	533 344	5 400	112,33	25 763 168	32 002 293
CH																
CY	862 011	390 540	9 251	145 734	1 587 211	107 000	1 694 211	655 071	28 934	6 564 000	6 592 934	139 516	20 500	29,59	6 786 396	8 117 257
CZ	10 516 125	4 764 407	78 866	1 242 401	3 689 113	0	3 689 113	1 426 404	58 642	0	58 642	1 241	14 500	41,83	9 594 559	17 029 012
DE	82 020 688	37 160 068	357 137	5 626 095	66 232 970	1 146 000	67 378 970	26 052 237	4 448 191	296 037 000	300 485 191	6 358 712	32 299	18,78	4 307 288	79 504 401
DK																
EE	1 286 479	582 849	45 227	712 475	466 960	61 000	527 960	204 137	23 760	48 479 000	48 502 760	1 026 390	12 700	47,76	10 954 418	13 480 269
ES	46 006 414	20 843 540	505 991	7 971 031	24 450 017	3 591 000	28 041 017	10 842 125	592 192	398 332 000	398 924 192	8 441 827	22 700	26,72	6 128 683	54 227 207
FI	5 426 674	2 458 594	338 432	5 331 428	3 725 547	250 000	3 975 547	1 537 155	195 622	115 452 000	115 647 622	2 447 275	35 600	17,04	3 907 896	15 682 348
FR	65 633 194	29 735 595	632 834	9 969 228	48 440 037	906 000	49 346 037	19 079 761	1 767 360	322 251 000	324 018 360	6 856 709	31 100	19,50	4 473 348	70 114 640
GR	11 290 067	5 115 047	131 957	2 078 760	5 992 242	66 000	6 058 242	2 342 434	72 187	135 314 000	135 386 187	2 864 972	17 200	35,27	8 088 437	20 489 650
HR	4 398 150	1 992 614	87 661	1 380 951	4 526 664	5 000	4 531 664	1 752 179	6 915	21 862 000	21 868 915	462 779	10 300	58,89	13 506 904	19 095 426
HU	9 906 000	4 487 985	93 024	1 465 432	1 327 200	0	1 327 200	513 165	61 855	0	61 855	1 309	9 800	61,90	14 196 032	20 663 922
IE	4 582 769	2 076 257	69 797	1 099 534	3 139 829	0	3 139 829	1 214 022	113 409	45 078 000	45 191 409	956 317	35 700	16,99	3 896 950	9 243 080
IS																
IT	59 394 207	26 908 977	301 336	4 747 041	21 435 519	1 754 000	23 189 519	8 966 282	844 974	499 885 000	500 729 974	10 596 188	25 700	23,60	5 413 273	56 631 761
LI																
LT	2 971 905	1 346 443	65 300	1 028 692	504 461	0	504 461	195 051	15 425	42 661 000	42 676 425	903 096	11 000	55,15	12 647 374	16 120 656

Państwo członkowskie	Populacja (osoby)		Terytorium (km ²)		Pasażerowie				Tony ładunku				PKB na mieszkańca (EUR)			Przyznane środki
	(2013)		(2012)		Powietrze (2012)	Morze (2011)	Ogółem		Powietrze (2012)	Morze (2011)	Ogółem		(2012)			
	30 %		10 %		15 %				10 %				35 %			2014–2020
	Liczba	Przyznane środki	Liczba	Przyznane środki	Liczby			Przyznane środki	Liczby			Przyznane środki	Liczba	Klucz	Przyznane środki	
LU	537 039	243 309	2 586	40 738	365 944	0	365 944	141 493	615 287	0	615 287	13 020	83 600	7,26	1 664 128	2 102 689
LV	2 017 526	914 055	64 562	1 017 066	1 465 671	676 000	2 141 671	828 082	31 460	67 016 000	67 047 460	1 418 824	10 900	55,65	12 763 405	16 941 431
MT	421 230	190 841	316	4 978	335 863	0	335 863	129 862	16 513	5 578 000	5 594 513	118 388	16 300	37,21	8 535 037	8 979 107
NL	16 779 575	7 602 108	41 540	654 399	23 172 904	0	23 172 904	8 959 858	1 563 499	491 695 000	493 258 499	10 438 081	35 800	16,94	3 886 065	31 540 510
NO																
PL	38 533 299	17 457 791	312 679	4 925 731	4 219 070	9 000	4 228 070	1 634 793	68 306	57 738 000	57 806 306	1 223 267	9 900	61,27	14 052 637	39 294 220
PT	10 487 289	4 751 342	92 212	1 452 643	5 534 972	0	5 534 972	2 140 110	116 259	67 507 000	67 623 259	1 431 008	15 600	38,88	8 918 020	18 693 124
RO	21 305 097	9 652 429	238 391	3 755 444	1 239 298	0	1 239 298	479 177	28 523	38 918 000	38 946 523	824 166	6 200	97,84	22 438 889	37 150 105
SE	9 555 893	4 329 367	438 576	6 909 023	5 757 921	1 320 000	7 077 921	2 736 695	144 369	181 636 000	181 780 369	3 846 742	43 000	14,11	3 235 375	21 057 201
SI	2 058 821	932 764	20 273	319 367	513 394	0	513 394	198 505	9 015	16 198 000	16 207 015	342 964	17 200	35,27	8 088 437	9 882 037
SK	5 410 836	2 451 419	49 036	772 480	330 166	0	330 166	127 659	20 894	0	20 894	442	13 200	45,95	10 539 478	13 891 478
UK																
Ogółem	438 355 190	198 600 000	4 202 290	66 200 000	246 928 853	9 891 000	256 819 853	99 300 000	12 150 336	3 116 175 000	3 128 325 336	66 200 000	606 599	1 010	231 700 000	662 000 000
Udział przyznanych środków	198 600 000		66 200 000		99 300 000				66 200 000				231 700 000			662 000 000

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 514/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2, art. 79 ust. 2 i 4, art. 82 ust. 1, art. 84 i art. 87 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem polityki spraw wewnętrznych Unii jest stworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości: obszaru bez granic wewnętrznych, na który ludzie mogą swobodnie wjeżdżać, na którym mogą swobodnie przemieszczać się, mieszkać i pracować, przekonani, że w pełni przestrzega się ich praw i zapewnia się im bezpieczeństwo; tworząc tę przestrzeń, należy pamiętać o wspólnych wyzwaniach, takich jak opracowanie kompleksowej polityki migracyjnej Unii, służącej zwiększeniu konkurencyjności i spójności społecznej Unii, utworzenie wspólnego europejskiego systemu azylowego, zapobieganie zagrożeniom związanym z poważną i zorganizowaną przestępczością oraz zwalczanie nielegalnej imigracji, handlu ludźmi, cyberprzestępczości i terroryzmu.
- (2) Konieczne jest przyjęcie zintegrowanego podejścia do kwestii związanych z presją migracyjną i z wnioskami o udzielenie azylu oraz w odniesieniu do zarządzania zewnętrznymi granicami Unii, zapewniając pełne poszanowanie prawa międzynarodowego i praw człowieka, w tym w odniesieniu do działań realizowanych w państwach trzecich, okazując solidarność wszystkich państw członkowskich oraz wykazując świadomość potrzeby przestrzegania obowiązków krajowych w ramach procesu zapewniania wyraźnego podziału zadań.
- (3) Finansowanie przez Unię wsparcia rozwoju obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powinno przynieść Unii wartość dodaną oraz stanowić namacalny dowód solidarności i podziału obowiązków, które są niezbędne w reagowaniu na wspólne wyzwania.
- (4) Istnienie wspólnych ram powinno zapewniać niezbędną spójność, uproszczenie i jednolite wdrażanie tego finansowania we wszystkich odpowiednich obszarach polityki.
- (5) Należy koordynować wydatkowanie środków finansowych w tym obszarze, aby zapewnić komplementarność, efektywność i widoczność, a także osiągnąć synergię budżetową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 4.10.2012, s. 108.⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 23.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2001 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

- (6) We wspólnych ramach należy ustanowić zasady pomocy oraz określić obowiązki państw członkowskich i Komisji w zakresie zapewniania stosowania tych zasad, w tym w zakresie zapobiegania nieprawidłowościom i oszustwom oraz ich wykrywania.
- (7) Takie finansowanie unijne byłoby skuteczniejsze i lepiej ukierunkowane, gdyby współfinansowanie działań kwalifikowalnych odbywało się na podstawie wieloletniego programowania strategicznego opracowanego przez każde państwo członkowskie w porozumieniu z Komisją.
- (8) Środki w państwach trzecich i dotyczące państw trzecich, objęte wsparciem poprzez rozporządzenia szczegółowe określone w niniejszym rozporządzeniu („rozporządzenia szczegółowe”), należy podejmować w synergii i przy zapewnieniu spójności z innymi działaniami realizowanymi poza Unią, wspieranymi przez geograficzne i tematyczne instrumenty pomocy zewnętrznej Unii. W ramach realizacji takich działań należy w szczególności dążyć do osiągnięcia pełnej spójności z zasadami i ogólnymi celami działań zewnętrznych Unii i jej polityki zagranicznej wobec danego państwa lub regionu. Środki nie powinny mieć na celu wsparcia działań bezpośrednio ukierunkowanych na rozwój, i powinny uzupełniać, w stosownych przypadkach, pomoc finansową dostarczaną za pośrednictwem instrumentów pomocy zewnętrznej. Należy przestrzegać zasady spójności polityki na rzecz rozwoju, określonej w pkt 35 Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju. Ważne jest również zapewnianie, aby wdrażanie pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych było spójne z polityką humanitarną Unii, a w stosownych przypadkach uzupełniało ją, a także aby odbywało się z poszanowaniem zasad humanitarnych określonych w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej.
- (9) Działania zewnętrzne powinny być spójne i konsekwentne, zgodnie z art. 18 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).
- (10) Przed przygotowaniem wieloletnich programów, które są środkiem do osiągnięcia celów takiego finansowania unijnego, państwa członkowskie i Komisja powinny podjąć dialog polityczny, aby w ten sposób ustalić spójną strategię dla każdego państwa członkowskiego. Po zakończeniu takiego dialogu politycznego każde państwo członkowskie powinno przedstawić Komisji program krajowy opisujący sposób osiągnięcia celów odpowiedniego rozporządzenia szczegółowego w latach 2014–2020. Komisja powinna zbadać, czy program krajowy jest spójny z tymi celami i z wynikami dialogu politycznego. Ponadto Komisja powinna zbadać, czy podział finansowania unijnego między poszczególne cele jest zgodny z minimalną wielkością procentową określoną dla poszczególnych celów w odpowiednim rozporządzeniu szczegółowym. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość odstąpienia od tych minimalnych wielkości procentowych – w takim przypadku powinny podać w swoim programie krajowym przyczyny takiego odstąpienia. W przypadku gdy przyczyny podane przez dane państwo członkowskie zostaną uznane za niewystarczające, Komisja mogłaby nie zatwierdzić programu krajowego. Komisja powinna regularnie informować Parlament Europejski o wynikach dialogów politycznych, o pełnym procesie programowania obejmującym przygotowywanie programów krajowych, obejmującym również zgodność z minimalną wielkością procentową określoną dla danego celu w odpowiednich rozporządzeniach szczegółowych określonych w niniejszym rozporządzeniu, a także o realizacji programów krajowych.
- (11) Strategię należy poddać przeglądowi śródkresowemu w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania w latach 2018–2020.
- (12) Państwa członkowskie powinny ustanowić, w sposób spójny z zasadą proporcjonalności i z potrzebą minimalizowania obciążenia administracyjnego, partnerstwo z zainteresowanymi organami i podmiotami w celu opracowania i realizacji swoich programów krajowych przez cały wieloletni okres. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby nie doszło do konfliktu interesów między partnerami na żadnym etapie cyklu programowania. Każde państwo członkowskie powinno utworzyć komitet monitorujący program krajowy i pomagać takiemu komitetowi w przeprowadzaniu przeglądu realizacji i postępów w osiągnięciu celów programu. Każde państwo członkowskie powinno być odpowiedzialne za ustanowienie praktycznych ustaleń dotyczących utworzenia komitetu monitorującego.
- (13) Kwalifikowalność wydatków w ramach programów krajowych powinno określać prawo krajowe, z zastrzeżeniem wspólnych zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu. Należy określić początkową i końcową datę kwalifikowalności wydatków, tak aby przewidzieć jednolite i sprawiedliwe przepisy mające zastosowanie do programów krajowych.
- (14) Pomoc techniczna powinna umożliwiać państwom członkowskim wspieranie realizacji ich programów krajowych oraz udzielanie pomocy beneficjentom w wypełnianiu ich obowiązków i przestrzeganiu prawa Unii. W stosownych przypadkach pomoc techniczna może obejmować koszty poniesione przez właściwe organy w państwach trzecich.

- (15) Aby zapewnić odpowiednie ramy służące szybkiemu udzielaniu pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, należy przewidzieć w niniejszym rozporządzeniu wsparcie działań, na które wydatki poniesiono przed złożeniem wniosku o udzielenie pomocy, jednak nie przed dniem 1 stycznia 2014 r., zgodnie z przepisem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾, który dopuszcza taką elastyczność w należycie uzasadnionych, wyjątkowych przypadkach. Wsparcie takie może stanowić 100 % kwalifikowalnych wydatków w należycie uzasadnionych przypadkach, gdy przeprowadzenie danego działania ma istotne znaczenie, w szczególności w przypadku gdy beneficjentem jest organizacja międzynarodowa lub organizacja pozarządowa. Działania wspierane w ramach pomocy udzielanej w sytuacjach nadzwyczajnych powinny być bezpośrednio związane z taką sytuacją i nie powinny zastępować długoterminowych inwestycji realizowanych przez państwa członkowskie.
- (16) Podjęte decyzje odnoszące się do wniesienia wkładu z budżetu Unii należy odpowiednio udokumentować w celu zapewnienia odpowiedniej ścieżki audytu.
- (17) Interesy finansowe Unii powinny być chronione przez cały cykl wydatkowania poprzez stosowanie proporcjonalnych środków obejmujących wykrywanie i badanie nieprawidłowości oraz zapobieganie im, odzyskiwanie utraconych, nienależnie wypłaconych lub nieprawidłowo wykorzystanych środków finansowych oraz, w stosownych przypadkach, sankcje administracyjne i finansowe zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012.
- (18) W kontekście ochrony interesów finansowych Unii kontrole na miejscu i audyty przeprowadzane przez państwa członkowskie, Komisję, Trybunał Obrachunkowy i Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych ustanowiony decyzją Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom ⁽²⁾ („OLAF”) mogą być zapowiedziane lub niezapowiedziane, zgodnie z mającym zastosowanie prawem.
- (19) Nowa struktura finansowania w dziedzinie spraw wewnętrznych zmierza do uproszczenia mających zastosowanie przepisów i zmniejszenia obciążenia administracyjnego beneficjentów. Niemniej jednak, aby mechanizm kontrolny był nadal skuteczny, ważne jest przypomnienie przepisów mających zastosowanie w zakresie ochrony interesów finansowych Unii, przewidujących kontrole na miejscu i audyty, które mogą być zapowiedziane lub niezapowiedziane.
- (20) Państwa członkowskie powinny przyjąć odpowiednie środki w celu zagwarantowania prawidłowego funkcjonowania systemu zarządzania i kontroli oraz jakości realizacji swoich programów krajowych. W tym celu niezbędne jest ustalenie zasad ogólnych, które powinny być przestrzegane w tych systemach, i niezbędnych funkcji, jakie powinny one pełnić.
- (21) Należy określić obowiązki państw członkowskich w odniesieniu do systemów zarządzania i kontroli oraz zapobiegania nieprawidłowościom i naruszeniom prawa Unii oraz ich wykrywania i korygowania, aby zagwarantować skuteczną i prawidłową realizację programów krajowych tych państw.
- (22) Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności za realizację i kontrolę programów krajowych powinny w pierwszym rzędzie odpowiadać państwa członkowskie, które w tym celu powinny stosować swoje systemy zarządzania i kontroli. Wsparcie zapewniane na mocy rozporządzeń szczegółowych powinno być realizowane w ramach ścisłej współpracy między Komisją a państwami członkowskimi zgodnie z zasadą pomocniczości.
- (23) Państwa członkowskie powinny w pełni wykorzystywać wiedzę, wiedzę fachową, i doświadczenie, jakie podmioty publiczne lub prywatne zdobyły przy wdrażaniu wcześniejszych funduszy w dziedzinie spraw wewnętrznych.
- (24) Tylko organy odpowiedzialne wyznaczone przez państwa członkowskie oferują rozsądne gwarancje w odniesieniu do przeprowadzania niezbędnych kontroli przed udzieleniem beneficjentom wsparcia z budżetu Unii. Należy zatem wyraźnie określić, że z budżetu Unii zwracane są jedynie wydatki dokonane przez wyznaczone organy odpowiedzialne.
- (25) Należy określić uprawnienia i obowiązki Komisji w zakresie sprawdzania skuteczności funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli oraz zobowiązywania państw członkowskich do podejmowania działań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiająca Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 20).

- (26) Zobowiązania budżetowe Unii powinny być wykonywane co roku. W celu zapewnienia skutecznego zarządzania programem konieczne jest ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących płatności salda rocznego i salda końcowego.
- (27) Celem płatności zaliczkowej w momencie rozpoczęcia programów jest zapewnienie, aby państwa członkowskie posiadały środki na udzielenie wsparcia beneficjentom podczas realizacji programu od momentu jego zatwierdzenia. W związku z tym należy ustanowić przepisy dotyczące wstępnych kwot płatności zaliczkowych. Wstępne płatności zaliczkowe powinny być w pełni rozliczone w momencie zamknięcia programu. Organy odpowiedzialne powinny zapewnić, aby beneficjenci niezwłocznie otrzymali całość należnej kwoty.
- (28) Ponadto należy wprowadzić roczne płatności zaliczkowe w celu zapewnienia, aby państwa członkowskie posiadały środki wystarczające do realizacji swoich programów krajowych. Roczne płatności zaliczkowe powinny być rozliczane każdego roku przy płatności salda rocznego.
- (29) W wyniku przeprowadzanego co trzy lata przeglądu rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 wprowadzono zmiany w metodzie zarządzania dzielonego, które muszą zostać uwzględnione.
- (30) W celu zwiększenia odpowiedzialności za wydatki współfinansowane w którymkolwiek danym roku z budżetu Unii należy stworzyć odpowiednie ramy rocznego rozliczania rachunków. W tych ramach organ odpowiedzialny powinien przedłożyć Komisji, w odniesieniu do programu krajowego, dokumenty, o których mowa przepisach rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 dotyczących zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi.
- (31) W celu zwiększenia wiarygodności rocznego rozliczenia rachunków w całej Unii należy ustanowić wspólne przepisy dotyczące charakteru i poziomu kontroli, które mają przeprowadzać państwa członkowskie.
- (32) Aby zapewnić należyte zarządzanie finansowe zasobami Unii, może być konieczne zastosowanie przez Komisję korekt finansowych. Aby zapewnić państwom członkowskim pewność prawa, ważne jest określenie okoliczności, w jakich naruszenia mających zastosowanie przepisów prawa unijnego lub krajowego mogą prowadzić do zastosowania przez Komisję korekt finansowych. W celu zapewnienia, aby wszelkie korekty finansowe, które Komisja może nałożyć na państwa członkowskie, były związane z ochroną interesów finansowych Unii, korekty takie powinny być dopuszczalne tylko w przypadkach, w których naruszenie prawa unijnego lub krajowego bezpośrednio lub pośrednio dotyczy kwalifikowalności, prawidłowości, zarządzania lub kontroli działań oraz odpowiadających im wydatków. Aby zapewnić proporcjonalność, ważne jest, aby Komisja przy podejmowaniu decyzji o wysokości korekty finansowej uwzględniała charakter i wagę naruszenia. W tym względzie należy ustanowić kryteria stosowania korekt finansowych przez Komisję oraz procedurę, która może prowadzić do podjęcia decyzji w sprawie korekty finansowej.
- (33) W celu ustanowienia finansowego powiązania między organami odpowiedzialnymi a budżetem Unii Komisja powinna co roku przeprowadzać rozliczenie rachunków tych organów. Decyzja o rozliczeniu rachunków powinna obejmować kwestie związane z kompletnością, dokładnością i prawdziwością przekazanych rozliczeń, natomiast nie powinna obejmować zgodności wydatków z prawem Unii.
- (34) Ponieważ Komisja jest odpowiedzialna za właściwe stosowanie prawa Unii zgodnie z art. 17 TUE, powinna podejmować decyzje w kwestii tego, czy wydatki poniesione przez państwa członkowskie są zgodne z prawem Unii. Państwom członkowskim należy przyznać prawo do uzasadniania decyzji w sprawie dokonywania płatności. W celu udzielenia państwom członkowskim gwarancji prawnych i finansowych dotyczących wydatków dokonanych w przeszłości, należy określić maksymalny okres, w którym Komisja może podjąć decyzję w sprawie skutków finansowych stwierdzonej niezgodności.
- (35) Ważne jest zapewnienie, z jednej strony, należytego zarządzania finansami i skutecznego wdrażania, a z drugiej – przejrzystości, pewności prawa, dostępności finansowania i równego traktowania beneficjentów.
- (36) W celu uproszczenia korzystania z finansowania oraz ograniczenia ryzyka popełnienia błędu, zapewniając różnicowanie w przypadkach, gdy konieczne jest uwzględnienie specyfiki polityki, należy określić formy wsparcia oraz zharmonizowane warunki kwalifikowalności dotacji na wydatki, w tym uproszczone opcje kosztów. Zgodnie z zasadą pomocniczości państwa członkowskie powinny przyjąć krajowe przepisy dotyczące kwalifikowalności wydatków.

- (37) W celu zachęcenia do przestrzegania dyscypliny finansowej należy określić rozwiązania dotyczące umorzenia dowolnej części zobowiązania budżetowego w ramach programu krajowego, w szczególności w przypadkach, gdy kwota może zostać wyłączona z takiego umorzenia, zwłaszcza gdy opóźnienia w realizacji wynikają z postępowania sądowego lub odwołania administracyjnego o skutku zawieszającym, lub są spowodowane działaniem siły wyższej.
- (38) Aby zapewnić właściwe stosowanie przepisów ogólnych dotyczących umarzania zobowiązań, w ustanowionych przepisach należy szczegółowo określić sposób określania terminów umorzenia i wyliczania odpowiednich kwot.
- (39) Ważne jest podawanie do wiadomości publicznej informacji na temat celów osiągniętych dzięki finansowaniu unijnemu. Obywatele mają prawo wiedzieć, w jaki sposób wydatkowane są zasoby finansowe Unii. Odpowiedzialność za zapewnienie przekazania odpowiednich informacji opinii publicznej powinna spoczywać na Komisji, organach odpowiedzialnych i na beneficjentach. Aby zapewnić większą skuteczność działań informacyjnych skierowanych do ogółu społeczeństwa oraz silniejszą synergię między działaniami informacyjnymi podejmowanymi z inicjatywy Komisji, środki przeznaczone na działania informacyjne w ramach tego finansowania unijnego powinny obejmować również komunikację instytucjonalną w zakresie priorytetów polityki Unii, pod warunkiem że są one związane z celami ogólnymi finansowania unijnego w dziedzinie spraw wewnętrznych.
- (40) W celu zapewnienia szerokiego rozpowszechniania informacji dotyczących finansowania unijnego w dziedzinie spraw wewnętrznych oraz informowania potencjalnych beneficjentów o możliwościach finansowania należy określić na podstawie niniejszego rozporządzenia szczegółowe przepisy dotyczące działań informacyjnych i komunikacyjnych, jak również określoną charakterystykę techniczną takich działań, zaś każde państwo członkowskie powinno przynajmniej uruchomić stronę internetową lub portal internetowy zawierające niezbędne informacje. Państwa członkowskie powinny nadawać bardziej bezpośrednią formę kampaniom informacyjnym w celu zapewnienia właściwego informowania potencjalnych beneficjentów poprzez, między innymi, regularne organizowanie imprez otwartych dla publiczności, tzw. dni informacyjnych i sesji szkoleniowych.
- (41) Skuteczność wspieranych działań zależy również od ich oceny oraz od upowszechniania ich wyników. Należy formalnie określić obowiązki państw członkowskich i Komisji w tym względzie oraz dokonać formalnych ustaleń zapewniających rzetelność oceny i jakość odnośnych informacji.
- (42) W celu zmiany przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących wspólnych zasad kwalifikowalności wydatków należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (43) Stosując niniejsze rozporządzenie, w tym przygotowując akty delegowane, Komisja powinna zasięgać opinii ekspertów ze wszystkich państw członkowskich.
- (44) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (45) W odniesieniu do aktów wykonawczych nakładających wspólne obowiązki na państwa członkowskie, w szczególności w zakresie przekazywania Komisji informacji, należy stosować procedurę sprawdzającą, zaś w odniesieniu do przyjmowania aktów wykonawczych dotyczących wzorów formularzy służących do przekazywania Komisji informacji, ze względu na czysto techniczny charakter tych aktów, należy stosować procedurę doradczą.
- (46) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie przepisów ogólnych dla wykonywania rozporządzeń szczególnych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (47) W zakresie, w jakim niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy ogólne niezbędne do wykonywania rozporządzeń szczegółowych, które to przepisy przewidują jego stosowanie do tych rozporządzeń szczególnych i które stanowią akty opierające się na dorobku Schengen w odniesieniu do państw, do których te rozporządzenia szczególnie mają zastosowanie na podstawie odpowiednich protokołów załączonych do TUE i TFUE lub na podstawie odpowiednich umów, niniejsze rozporządzenie należy stosować razem z tymi rozporządzeniami szczególnymi. Oznacza to, że w tym zakresie niniejsze rozporządzenie może ustanawiać związek z przepisami rozporządzeń szczegółowych rozwijających dorobek Schengen i może mieć na nie bezpośredni wpływ, tym samym wywierając również wpływ na ramy prawne tego dorobku.
- (48) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, te państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (49) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (50) Należy dostosować okres stosowania niniejszego rozporządzenia do okresu stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 ⁽¹⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel i zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy ogólne dotyczące wykonywania rozporządzeń szczegółowych w odniesieniu do:

- a) finansowania wydatków;
- b) partnerstwa, programowania, sprawozdawczości, monitorowania i oceny;
- c) systemów zarządzania i kontroli, które mają zostać wprowadzone przez państwa członkowskie; oraz
- d) rozliczania rachunków.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „rozporządzenia szczegółowe” oznaczają:
 - rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 ⁽²⁾,
 - rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 ⁽³⁾, oraz
 - każde inne rozporządzenie, które przewiduje stosowanie niniejszego rozporządzenia;
- b) „programowanie” oznacza wieloetapowy proces organizacji, podejmowania decyzji i finansowania, mający na celu realizację przez Unię i państwa członkowskie, w perspektywie wieloletniej, wspólnego działania na rzecz osiągnięcia celów określonych w rozporządzeniach szczegółowych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE (zob. s. 168 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego oraz uchylające decyzję Rady 2007/125/WSiSW (zob. s. 93 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- c) „działanie” oznacza projekt lub grupę projektów, które organ odpowiedzialny danego programu krajowego wybrał lub za których wybór odpowiada, przyczyniających się do osiągnięcia celów ogólnych i szczegółowych określonych w rozporządzeniach szczegółowych;
- d) „działanie Unii” oznacza działanie ponadnarodowe lub działanie o szczególnym znaczeniu dla Unii, jak określono w rozporządzeniach szczegółowych;
- e) „projekt” oznacza konkretny, praktyczny środek podjęty w celu realizacji całości lub części działania przez beneficjenta wkładu Unii;
- f) „pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych” oznacza projekt lub grupę projektów stanowiących reakcję na sytuację nadzwyczajną, jak określono w rozporządzeniach szczegółowych;
- g) „beneficjent” oznacza odbiorcę wkładu Unii w ramach projektu; beneficjentem mogą być: podmioty publiczne lub prywatne, organizacja międzynarodowa lub Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża („MKCK”) lub Międzynarodowa Federacja Krajowych Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyc.

ROZDZIAŁ II

ZASADY POMOCY

Artykuł 3

Zasady ogólne

1. Rozporządzenia szczegółowe przewidują wsparcie za pośrednictwem programów krajowych, działań Unii i pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, które to wsparcie stanowi uzupełnienie interwencji krajowych, regionalnych i lokalnych, realizując cele Unii i z którego wynika wartość dodana dla Unii.
2. Komisja i państwa członkowskie zapewniają, aby wsparcie udzielane na mocy rozporządzeń szczegółowych oraz przez państwa członkowskie było spójne z odpowiednimi działaniami, politykami i priorytetami Unii oraz aby stanowiło uzupełnienie innych instrumentów Unii, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyficznego kontekstu każdego państwa członkowskiego.
3. Wsparcie udzielane na mocy rozporządzeń szczegółowych wdraża się w ścisłej współpracy między Komisją a państwami członkowskimi.
4. Komisja i państwa członkowskie, wraz z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych („ESDZ”) w odniesieniu do działań w państwach trzecich i dotyczących państw trzecich, zapewniają – zgodnie ze swoim odpowiednim zakresem obowiązków – koordynację między niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniami szczegółowymi oraz innymi odpowiednimi politykami, strategiami i instrumentami Unii, w tym politykami, strategiami i instrumentami w ramach działań zewnętrznych Unii.
5. Komisja i państwa członkowskie, w stosownych przypadkach wraz z ESDZ, zapewniają, aby działania w państwach trzecich i dotyczące państw trzecich były prowadzone w synergii oraz przy zachowaniu spójności z innymi działaniami prowadzonymi poza Unią i wspieranymi za pośrednictwem instrumentów unijnych. Powinny one w szczególności zapewnić, aby działania te:
 - a) były spójne z polityką zewnętrzną Unii, zgodne z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju oraz spójne z dokumentami z zakresu programowania strategicznego dla danego regionu lub państwa;
 - b) koncentrowały się na środkach nieukierunkowanych na rozwój;
 - c) służyły interesom polityk wewnętrznych Unii i były spójne z działaniami podejmowanymi wewnątrz Unii.
6. Komisja i państwa członkowskie stosują zasadę należytego zarządzania finansami zgodnie z rozporządzeniem (EU, Euratom) nr 966/2012, w szczególności zgodnie z zasadami oszczędności, wydajności i skuteczności przewidzianymi w art. 30 tego rozporządzenia.
7. Komisja i państwa członkowskie zapewniają skuteczność wsparcia udzielanego na mocy rozporządzeń szczegółowych, w tym poprzez monitorowanie, sprawozdawczość i ocenę.

8. Komisja i państwa członkowskie wykonują swoje odpowiednie zadania w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych w celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego spoczywającego na beneficjentach, państwach członkowskich i Komisji, uwzględniając zasadę proporcjonalności.

Artykuł 4

Zgodność z prawem unijnym i krajowym

Działania finansowane na mocy rozporządzeń szczegółowych muszą być zgodne z mającym zastosowanie prawem unijnym i krajowym.

Artykuł 5

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja przyjmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na mocy niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych, ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, jeżeli wykryto nieprawidłowości, a także, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje administracyjne i finansowe.

2. Państwa członkowskie zapobiegają nieprawidłowościom oraz je wykrywają i korygują, a także odzyskują kwoty nienależnie wypłacone wraz ze wszelkimi odsetkami za zwłokę. Powiadamiają o nich Komisję oraz informują ją na bieżąco o wszelkich znaczących postępach w związanych z tym postępowaniach administracyjnych i sądowych.

3. Jeżeli kwoty nienależnie wypłacone beneficjentowi, w wyniku błędu lub zaniedbania ze strony państwa członkowskiego, nie mogą być odzyskane, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za zwrot stosownych kwot do budżetu Unii.

4. Państwa członkowskie zapewniają skuteczne środki zapobiegania nadużyciom finansowym, w szczególności w odniesieniu do obszarów podwyższonego ryzyka. Takie środki zapobiegania muszą mieć charakter odstraszający, z uwzględnieniem korzyści oraz proporcjonalności takich środków.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58, w odniesieniu do obowiązków państw członkowskich określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych częstotliwość i formę przekazywania informacji na temat nieprawidłowości. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 59 ust. 2.

7. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy mają uprawnienia do audytu, na podstawie dokumentacji i na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniami szczegółowymi.

8. OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu zgodnie z przepisami i procedurami ustanowionymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾ i w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽²⁾, w celu ustalenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie naruszające interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniami szczegółowymi.

9. Bez uszczerbku dla ust. 1, 7 i 8 w umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, zamówieniach, umowach o udzielenie dotacji i decyzjach o udzieleniu dotacji wynikających z wykonywania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych zamieszcza się postanowienia wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

ROZDZIAŁ III

RAMY FINANSOWE DOTYCZĄCE DZIAŁAŃ UNII, POMOCY W SYTUACJACH NADZWYCZAJNYCH I POMOCY TECHNICZNEJ**Artykuł 6****Ramy wdrażania**

1. Komisja ustanawia łączną kwotę udostępnianą na działania Unii, pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych i pomoc techniczną z inicjatywy Komisji w ramach środków rocznych z budżetu Unii.
2. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych program prac dotyczący działań Unii i pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.
3. Aby zapewnić terminową dostępność zasobów, Komisja może osobno przyjąć program prac dotyczący pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych.
4. Działania Unii, pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych i pomoc techniczna z inicjatywy Komisji mogą być realizowane bezpośrednio, przez Komisję bądź za pośrednictwem agencji wykonawczych albo pośrednio, przez podmioty i osoby inne niż państwa członkowskie zgodnie z art. 60 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Artykuł 7**Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych**

1. W odpowiedzi na sytuację nadzwyczajną określoną w rozporządzeniach szczegółowych Komisja może podjąć decyzję o udzieleniu pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych. W takich przypadkach informuje o tym terminowo Parlament Europejski i Radę.
2. W granicach dostępnych zasobów pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych może wynosić do 100 % wydatków kwalifikowalnych.
3. Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych może obejmować pomoc w państwach członkowskich i w państwach trzecich zgodnie z celami i działaniami określonymi w rozporządzeniach szczegółowych.
4. W ramach pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych można wspierać wydatki, które zostały poniesione przed datą złożenia wniosku o dotację lub wniosku o pomoc, jednak nie przed dniem 1 stycznia 2014 r., gdy jest to niezbędne do realizacji działania.
5. Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych może mieć formę dotacji przyznawanych bezpośrednio agencjom unijnym.

Artykuł 8**Działania Unii i pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych w państwach trzecich lub dotyczące państw trzecich**

1. Komisja może podjąć decyzję o finansowaniu działań Unii i pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych w państwach trzecich lub dotyczących państw trzecich zgodnie z celami i działaniami określonymi w rozporządzeniach szczegółowych.
2. W przypadku gdy działania takie są realizowane bezpośrednio, następujące podmioty mogą składać wnioski o dotację:
 - a) państwa członkowskie;
 - b) państwa trzecie – w należycie uzasadnionych przypadkach, w których otrzymanie dotacji jest niezbędne, aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych;
 - c) wspólne organy ustanowione przez państwa trzecie i Unię lub przez państwa członkowskie;
 - d) organizacje międzynarodowe, w tym organizacje regionalne, organy, departamenty i misje ONZ, międzynarodowe instytucje finansowe i banki rozwoju, a także instytucje mające jurysdykcję międzynarodową – w zakresie, w jakim przyczyniają się one do realizacji celów danego rozporządzenia szczegółowego lub danych rozporządzeń szczegółowych;
 - e) MKCK oraz Międzynarodowa Federacja Krajowych Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy;
 - f) organizacje pozarządowe mające siedzibę i zarejestrowane w Unii i w państwach uczestniczących we wdrażaniu, stosowaniu i rozwoju dorobku Schengen;

- g) agencje unijne zajmujące się pomocą w sytuacjach nadzwyczajnych.

Artykuł 9

Pomoc techniczna z inicjatywy Komisji

1. Z inicjatywy Komisji lub w jej imieniu w ramach rozporządzeń szczegółowych można wspierać środki i działania przygotowawcze, monitorowanie, pomoc administracyjną i techniczną oraz środki związane z oceną, audytem i kontrolą niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych.
2. Środki i działania, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować:
 - a) pomoc w przygotowaniu i wycenie projektów;
 - b) wspieranie wzmocnienia instytucjonalnego i budowy potencjału administracyjnego na potrzeby skutecznego wykonywania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych;
 - c) działania związane z analizowaniem, zarządzaniem, monitorowaniem, wymianą informacji oraz wykonywaniem niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych, a także działania związane z wdrażaniem systemów kontroli oraz pomocy technicznej i administracyjnej;
 - d) oceny, ekspertyzy, statystyki i badania, również o charakterze ogólnym, dotyczące funkcjonowania rozporządzeń szczegółowych;
 - e) działania mające na celu rozpowszechnianie informacji, wspieranie tworzenia sieci, prowadzenie działań komunikacyjnych, podnoszenie świadomości oraz promowanie współpracy i wymiany doświadczeń, w tym z państwami trzecimi. W celu zapewnienia większej skuteczności działań informacyjnych skierowanych do ogółu społeczeństwa oraz w celu wzmocnienia efektu synergii między działaniami informacyjnymi podejmowanymi z inicjatywy Komisji, zasoby przeznaczone na działania informacyjne w ramach niniejszego rozporządzenia obejmują również komunikację instytucjonalną w zakresie priorytetów polityki Unii, pod warunkiem że są one związane z celami ogólnymi niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych;
 - f) instalację, aktualizację, obsługę i łączenie systemów komputerowych służących do zarządzania, monitorowania, audytu, kontroli i oceny;
 - g) projektowanie wspólnych ram służących ocenie i monitorowaniu, a także projektowanie systemu wskaźników, z uwzględnieniem w stosownych przypadkach wskaźników krajowych;
 - h) działania zmierzające do poprawy metod oceny i wymiany informacji na temat praktyk w zakresie oceny;
 - i) konferencje, seminaria, warsztaty i inne wspólne działania informacyjne i szkoleniowe dotyczące wykonywania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych przeznaczone dla właściwych organów i beneficjentów;
 - j) działania związane z wykrywaniem nadużyć finansowych i zapobieganiem takim nadużyciom;
 - k) działania związane z audytem.
3. Środki i działania, o których mowa w ust. 1, mogą również dotyczyć poprzednich i następnych ram finansowych.

ROZDZIAŁ IV

PROGRAMY KRAJOWE

SEKCJA 1

Programowanie i ramy wdrażania

Artykuł 10

Programowanie

Cele rozporządzeń szczegółowych realizowane są w ramach wieloletniego programowania na lata 2014–2020, z zastrzeżeniem przeglądu śródkresowego zgodnie z art. 15.

Artykuł 11

Pomocniczość i proporcjonalność interwencji

1. Państwa członkowskie oraz ich właściwe organy określone w art. 25 są odpowiedzialne za realizację programów i wykonywanie zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych na odpowiednim szczeblu, zgodnie z ramami instytucjonalnymi, prawnymi i finansowymi danego państwa członkowskiego oraz z zastrzeżeniem zachowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniami szczegółowymi.
2. W ustaleniach dotyczących realizacji i korzystania z wsparcia w ramach rozporządzeń szczegółowych, w szczególności zasobów finansowych i administracyjnych wymaganych w związku ze sprawozdawczością, oceną, zarządzaniem i kontrolą, uwzględnia się – mając na uwadze poziom przyznanego wsparcia – zasadę proporcjonalności, tym samym zmniejszając obciążenie administracyjne i ułatwiając skuteczną realizację.

Artykuł 12

Partnerstwo

1. Każde państwo członkowskie organizuje, zgodnie z przepisami i praktykami krajowymi oraz z zastrzeżeniem wszelkich mających zastosowanie wymogów w zakresie bezpieczeństwa, partnerstwo z odpowiednimi organami i podmiotami w celu wykonywania zadań określonych w ust. 3. Partnerstwo opiera się na właściwych organach publicznych działających, w stosownych przypadkach, na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym. Obejmuje ono również, w stosownych przypadkach, odpowiednie organizacje międzynarodowe, organizacje pozarządowe i partnerów społecznych.
2. Partnerstwo jest prowadzone w całkowitej zgodności z uprawnieniami instytucjonalnymi, prawnymi i finansowymi właściwymi dla każdej kategorii partnerów.
3. Państwa członkowskie angażują uczestników partnerstwa w opracowywanie, realizację, monitorowanie i ocenę programów krajowych. Uczestnicy partnerstwa mogą być różni na różnych etapach programu.
4. Każde państwo członkowskie ustanawia komitet monitorujący w celu wsparcia realizacji programów krajowych.
5. Komisja może przedstawiać wskazówki dotyczące monitorowania programów krajowych oraz – w razie konieczności i w porozumieniu z danym państwem członkowskim – może uczestniczyć w charakterze doradcy w pracach komitetu monitorującego.

Artykuł 13

Dialog polityczny

1. Aby ułatwić przygotowanie programów krajowych, każde państwo członkowskie i Komisja przeprowadzają dialog na szczeblu wyższych rangą urzędników, biorąc pod uwagę stosowne orientacyjne ramy czasowe określone w art. 14. Dialog koncentruje się na ogólnych wynikach, które mają zostać osiągnięte za pomocą programów krajowych w odpowiedzi na potrzeby i priorytety państw członkowskich w obszarach interwencji objętych zakresem rozporządzeń szczegółowych, przy uwzględnieniu sytuacji wyjściowej w państwie członkowskim i celów rozporządzeń szczegółowych. Dialog jest również okazją do wymiany poglądów na temat działań Unii. Wyniki dialogu służą jako wskazówki przy przygotowywaniu i zatwierdzaniu programów krajowych i obejmują wskazanie spodziewanej daty przedłożenia Komisji przez państwa członkowskie programów krajowych, co pozwoli na terminowe przyjęcie programu. Wyniki te zapisuje się w uzgodnionym protokole.
2. Działania realizowane w państwach trzecich i dotyczące państw trzecich nie mogą być działaniami bezpośrednio ukierunkowanymi na rozwój, zaś celem dialogu politycznego jest całkowita spójność z zasadami i ogólnymi celami działań zewnętrznych i polityki zagranicznej Unii w odniesieniu do danego państwa lub regionu.
3. Po zakończeniu dialogów politycznych Komisja informuje Parlament Europejski o ogólnych wynikach.
4. Jeżeli państwo członkowskie i Komisja uznają to za stosowne, dialog polityczny może zostać powtórzony po przeglądzie śródkresowym, o którym mowa w art. 15, w celu ponownej oceny potrzeb tego państwa członkowskiego i priorytetów Unii.

Artykuł 14

Przygotowywanie i zatwierdzanie programów krajowych

1. Na podstawie wyników dialogu politycznego, o którym mowa w art. 13 ust. 1, każde państwo członkowskie przedstawia propozycję wieloletniego programu krajowego zgodnie z rozporządzeniami szczegółowymi.
2. Każdy proponowany program krajowy obejmuje lata budżetowe w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. i zawiera następujące elementy:
 - a) opis sytuacji wyjściowej w danym państwie członkowskim wraz z opartymi na faktach informacjami, które są niezbędne do właściwej oceny wymogów;
 - b) analizę wymogów obowiązujących w danym państwie członkowskim oraz celów krajowych wyznaczonych w celu spełnienia tych wymogów w okresie objętym programem;
 - c) odpowiednią strategię określającą cele, które mają być realizowane przy wsparciu z budżetu Unii, wraz z celami służącymi ich osiągnięciu, orientacyjny harmonogram oraz przykłady planowanych działań służących osiągnięciu tych celów;
 - d) opis sposobu realizacji celów określonych w rozporządzeniach szczegółowych;
 - e) mechanizmy zapewniające koordynację między instrumentami ustanowionymi na mocy rozporządzeń szczegółowych a innymi instrumentami unijnymi i krajowymi;
 - f) informacje na temat ram monitorowania i oceny, które należy stworzyć, oraz wskaźników, które należy stosować w celu pomiaru postępów w realizacji celów określonych w odniesieniu do sytuacji wyjściowej w danym państwie członkowskim;
 - g) przepisy wykonawcze dotyczące danego programu krajowego określające właściwe organy oraz skrótowy opis planowanego systemu zarządzania i kontroli;
 - h) skrótowy opis wybranego podejścia do realizacji zasady partnerstwa określonej w art. 12;
 - i) projekt planu finansowego z orientacyjnym podziałem na każdy rok budżetowy w danym okresie wraz ze wskazaniem wydatków na pomoc techniczną;
 - j) mechanizmy i metody stosowane w celu nagłośnienia programu krajowego.
3. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji propozycje programów krajowych nie później niż w terminie trzech miesięcy po zakończeniu dialogu politycznego, o którym mowa w art. 13.
4. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych model, zgodnie z którym sporządza się programy krajowe. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.
5. Przed zatwierdzeniem proponowanego programu krajowego Komisja analizuje:
 - a) jego spójność z celami określonymi w rozporządzeniach szczegółowych oraz z wynikami dialogu politycznego, o których mowa w art. 13 ust. 1;
 - b) podział finansowania unijnego pomiędzy poszczególne cele w świetle wymogów określonych w rozporządzeniach szczegółowych oraz, w stosownych przypadkach, uzasadnienie dotyczące każdego odstąpienia od minimalnych wartości określonych w rozporządzeniach szczegółowych;
 - c) adekwatność celów, zamierzeń, wskaźników, harmonogramu oraz przykłady działań przewidzianych w proponowanym programie krajowym w świetle strategii proponowanej przez państwa członkowskie;
 - d) adekwatność przepisów wykonawczych, o których mowa w ust. 2 lit. g), w świetle przewidywanych działań;
 - e) zgodność proponowanego programu z prawem Unii;

- f) komplementarność ze wsparciem zapewnianym w ramach innych funduszy unijnych, w tym Europejskiego Funduszu Społecznego;
- g) w przypadkach przewidzianych w rozporządzeniu szczegółowym, w odniesieniu do celów i przykładów działań w państwach trzecich lub dotyczących państw trzecich, spójność z zasadami i ogólnymi celami działań zewnętrznych i polityki zagranicznej Unii w odniesieniu do danego państwa lub regionu.
6. Komisja przedstawia swoje uwagi w terminie trzech miesięcy od daty przedłożenia proponowanego programu krajowego. W przypadku gdy Komisja uzna, że proponowany program krajowy jest niespójny z celami danego rozporządzenia szczegółowego, w świetle strategii krajowej, lub że finansowanie unijne, które ma zostać przyznane na te cele, jest niewystarczające lub że program jest niezgodny z prawem Unii, wzywa ona dane państwo członkowskie do przedstawienia wszystkich niezbędnych informacji dodatkowych oraz w stosownych przypadkach do zmiany proponowanego programu krajowego.
7. Komisja zatwierdza każdy program krajowy nie później niż sześć miesięcy po formalnym przedłożeniu programu przez państwo członkowskie, pod warunkiem że wszelkie przedstawione przez Komisję uwagi zostały odpowiednio uwzględnione.
8. Bez uszczerbku dla ust. 7 Komisja informuje Parlament Europejski o ogólnych wynikach stosowania ust. 5 i 6, w tym o zgodności z minimalnymi wielkościami procentowymi określonymi dla poszczególnych celów w odpowiednich rozporządzeniach szczegółowych lub o odstąpieniu od tych wielkości.
9. W świetle nowych lub nieprzewidzianych okoliczności, z inicjatywy Komisji lub zainteresowanego państwa członkowskiego, można dokonać ponownej analizy zatwierdzonego programu krajowego i w razie konieczności zmienić go na pozostałą część okresu programowania.

Artykuł 15

Przegląd śródkresowy

1. W roku 2018 Komisja i każde państwo członkowskie dokonują przeglądu sytuacji w świetle sprawozdań z oceny okresowej, przedkładanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 57 ust. 1 lit. a), oraz w świetle zmian w politykach Unii i zmian w danym państwie członkowskim.
2. Po dokonaniu przeglądu, o którym mowa w ust. 1, oraz w świetle jego wyników można dokonać zmian w programach krajowych.
3. Zasady określone w art. 14, dotyczące przygotowywania i zatwierdzania programów krajowych, stosuje się odpowiednio do przygotowywania i zatwierdzania zmienionych krajowych programów.
4. Po zakończeniu przeglądu śródkresowego Komisja – w ramach oceny okresowej, o której mowa w art. 57 ust. 2 lit. a) – przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie z przeglądu śródkresowego.

Artykuł 16

Struktura finansowania

1. Wkłady finansowe zapewnione w ramach programów krajowych mają formę dotacji.
2. Działania wspierane w ramach programów krajowych są współfinansowane ze źródeł publicznych lub prywatnych, nie są nastawione na osiągnięcie zysku i nie są finansowane z innych źródeł objętych budżetem Unii.
3. Wkład z budżetu Unii nie przekracza 75 % łącznych wydatków kwalifikowalnych związanych z danym projektem.
4. Wkład z budżetu Unii można zwiększyć do poziomu 90 % w ramach działań szczególnych lub priorytetów strategicznych określonych w rozporządzeniach szczegółowych.
5. Wkład z budżetu Unii można zwiększyć do poziomu 90 % w wyjątkowych, należycie uzasadnionych okolicznościach, na przykład wtedy, gdy ze względu na presję ekonomiczną, której podlega budżet państwa, projekty nie zostałyby zrealizowane, a cele programu krajowego nie zostałyby osiągnięte.
6. Wkład z budżetu Unii na rzecz pomocy technicznej z inicjatywy państw członkowskich może wynosić do 100 % łącznych wydatków kwalifikowalnych.

*Artykuł 17***Ogólne zasady kwalifikowalności**

1. Kwalifikowalność wydatków określa się na podstawie przepisów krajowych, z wyjątkiem przypadków gdy określono szczególne zasady w niniejszym rozporządzeniu lub rozporządzeniach szczegółowych.
2. Zgodnie z rozporządzeniami szczegółowymi, aby wydatki były kwalifikowalne, muszą one:
 - a) mieścić się w zakresie rozporządzeń szczegółowych i być objęte ich celami;
 - b) być konieczne do realizacji działań objętych danym projektem;
 - c) być uzasadnione i zgodne z zasadami należytego zarządzania finansami, w szczególności z zasadą odpowiedniego stosunku jakości do ceny i gospodarności.
3. Wydatki kwalifikują się do objęcia wsparciem na mocy rozporządzeń szczegółowych, jeżeli:
 - a) zostały poniesione przez beneficjenta w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.; oraz
 - b) zostały wypłacone przez wyznaczony organ odpowiedzialny w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2023 r.
4. W drodze odstępstwa od ust. 3 wydatki pokryte w roku 2014 również kwalifikują się do objęcia wsparciem, w przypadku gdy zostały pokryte przez organ odpowiedzialny przed dniem jego formalnego wyznaczenia zgodnie z art. 26, pod warunkiem że systemy zarządzania i kontroli stosowane przed tym formalnym wyznaczeniem są co do istoty takie same jak systemy obowiązujące po formalnym wyznaczeniu organu odpowiedzialnego.
5. Wydatki ujęte we wnioskach o płatność przedstawionych organowi odpowiedzialnemu przez beneficjenta uzasadnia się na podstawie faktur lub dokumentów księgowych o równorzędnej wartości dowodowej, z wyjątkiem form wsparcia na mocy art. 18 ust. 1 lit. b), c) i d). Dla takich form wsparcia, na zasadzie odstępstwa od ust. 3 niniejszego artykułu, kwoty ujęte we wniosku o płatność stanowią koszty zwrócone beneficjentowi przez organ odpowiedzialny.
6. Dochód netto wygenerowany bezpośrednio przez projekt w trakcie jego realizacji, który nie został uwzględniony przy zatwierdzeniu projektu, jest odliczany od wydatków kwalifikowalnych związanych z danym projektem najpóźniej we wniosku o płatność końcową przedłożonym przez beneficjenta.

*Artykuł 18***Wydatki kwalifikowalne**

1. Zwrot wydatków kwalifikowalnych może mieć następujące formy:
 - a) zwrot kosztów kwalifikowalnych faktycznie poniesionych i pokrytych, w stosownych przypadkach wraz z amortyzacją;
 - b) standardowe skale kosztów jednostkowych;
 - c) kwoty ryczałtowe;
 - d) finansowanie w oparciu o stawki ryczałtowe, obliczone przez zastosowanie wartości procentowej do jednej lub większej liczby kategorii kosztów.
2. Formy, o których mowa w ust. 1, można łączyć, w przypadku gdy każda z nich dotyczy innych kategorii kosztów lub w przypadku gdy są one stosowane do różnych projektów stanowiących część działania lub do kolejnych etapów działania.
3. W przypadku gdy projekt jest realizowany wyłącznie za pośrednictwem zamówień publicznych na roboty budowlane, towary lub usługi, zastosowanie ma jedynie ust. 1 lit. a). W przypadku gdy realizowane w ramach projektu zamówienie publiczne dotyczy wyłącznie określonych kategorii kosztów, stosować można wszystkie formy, o których mowa w ust. 1.
4. Kwoty, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) i d), ustala się w jeden z następujących sposobów:
 - a) rzetelna, sprawdziwalna i weryfikowalna metoda obliczania w oparciu o:
 - (i) dane statystyczne lub inne obiektywne informacje;

- (ii) zweryfikowane dane historyczne poszczególnych beneficjentów; lub
 - (iii) zastosowanie zwykłej praktyki księgowania kosztów poszczególnych beneficjentów;
- b) zgodnie z przepisami o stosowaniu odpowiednich skal kosztów jednostkowych, kwot ryczałtowych i stawek zryczałtowanych mających zastosowanie w ramach polityk Unii do podobnego rodzaju projektów i beneficjentów;
- c) zgodnie z przepisami o stosowaniu odpowiednich skal kosztów jednostkowych, kwot ryczałtowych i stawek zryczałtowanych stosowanych w ramach systemów dotacji finansowanych w całości przez dane państwo członkowskie do podobnego rodzaju projektów i beneficjentów.
5. W dokumencie ustanawiającym warunki wsparcia dla każdego projektu określa się metodę, którą należy zastosować w celu ustalenia kosztów projektu oraz warunków wypłaty dotacji.
6. W przypadku gdy wdrażanie projektu powoduje powstanie kosztów pośrednich, można je obliczyć jako stawki zryczałtowane w następujący sposób:
- a) stawka zryczałtowana w wysokości do 25 % bezpośrednich kosztów kwalifikowalnych, pod warunkiem że stawka ta jest obliczana na podstawie rzetelnej, sprawiedliwej i weryfikowalnej metody obliczania lub metody stosowanej w ramach systemów dotacji finansowanych w całości przez dane państwo członkowskie do podobnego rodzaju projektów i beneficjentów;
 - b) stawka zryczałtowana w wysokości do 15 % bezpośrednich kwalifikowalnych kosztów personelu, przy czym dane państwo członkowskie nie jest zobowiązane do dokonania obliczeń w celu ustalenia stawki mającej zastosowanie;
 - c) stawka zryczałtowana stosowana do kwalifikowalnych kosztów bezpośrednich w oparciu o istniejące metody i odpowiednie stawki stosowane w ramach polityk Unii do podobnego rodzaju projektów i beneficjentów.
7. Do celów określenia wysokości kosztów personelu związanych z realizacją projektu mająca zastosowanie stawka godzinowa może zostać obliczona poprzez podzielenie ostatnich udokumentowanych rocznych kosztów zatrudnienia brutto przez 1 720 godzin.
8. Oprócz metod określonych w ust. 4, w przypadku gdy wkład z budżetu Unii nie przekracza 100 000 EUR, kwoty, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) i d), mogą być ustalane – osobno dla każdego przypadku – przez odniesienie do projektu budżetu uzgodnionego *ex ante* przez organ odpowiedzialny.
9. Koszty amortyzacji mogą być uznane za kwalifikowalne, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:
- a) pozwalają na to zasady kwalifikowalności programu krajowego;
 - b) kwota wydatków jest należycie uzasadniona dokumentami potwierdzającymi o wartości dowodowej równoważnej fakturom dotyczącym kosztów kwalifikowalnych, w przypadku gdy kwota ta jest zwracana w formie, o której mowa w ust. 1 lit. a);
 - c) koszty odnoszą się wyłącznie do okresu wsparcia projektu;
 - d) wsparcie z budżetu Unii nie zostało wykorzystane na uzyskanie aktywów podlegających amortyzacji.
10. Bez uszczerbku dla art. 43 na użytek ust. 8 niniejszego artykułu państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, mogą stosować kurs wymiany euro z dnia zatwierdzenia projektu lub z dnia podpisania umowy w sprawie projektu, oparty na miesięcznym obrachunkowym kursie walutowym publikowanym w mediach elektronicznych przez Komisję. Kurs wymiany euro nie podlega modyfikacjom w trakcie realizacji projektu.

Artykuł 19

Wydatki niekwalifikowalne

Do otrzymania wkładu z budżetu Unii na mocy rozporządzeń szczegółowych nie kwalifikują się następujące koszty:

- a) odsetki od zadłużenia;
- b) zakup gruntów niezabudowanych;

- c) zakup gruntów zabudowanych, w przypadku gdy grunty te są niezbędne do realizacji projektu, w kwocie przekraczającej 10 % łącznych wydatków kwalifikowalnych dla danego projektu;
- d) podatek od wartości dodanej (VAT), z wyjątkiem przypadków, w których nie można go odzyskać na mocy prawa krajowego dotyczącego VAT.

Artykuł 20

Pomoc techniczna z inicjatywy państw członkowskich

1. Z inicjatywy państwa członkowskiego w odniesieniu do każdego programu krajowego, w ramach rozporządzeń szczegółowych można wspierać działania w zakresie przygotowania, zarządzania, monitorowania, oceny, informowania i komunikacji, tworzenia sieci, kontroli i audytu, a także środki służące wzmocnieniu potencjału administracyjnego do celów wykonywania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych.
2. Środki, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować:
 - a) wydatki związane z przygotowaniem, wyborem, wyceną, zarządzaniem i monitorowaniem programu, działań lub projektów;
 - b) wydatki związane z audytami i kontrolami na miejscu dotyczącymi działań lub projektów;
 - c) wydatki związane z oceną programu, działań lub projektów;
 - d) wydatki związane z informowaniem, rozpowszechnianiem i przejrzystością w odniesieniu do programu, działań lub projektów, w tym wydatki wynikające ze stosowania art. 53 i wydatki na kampanie – organizowane między innymi na poziomie lokalnym – służące informowaniu i podnoszeniu świadomości w zakresie celu danego programu;
 - e) wydatki z tytułu nabycia, instalacji i obsługi systemów komputerowych służących do zarządzania, monitorowania i oceny niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych;
 - f) wydatki na spotkania komitetów monitorujących i podkomitetów związanych z realizacją działań, w tym koszty ekspertów i innych uczestników takich komitetów oraz uczestników z państw trzecich, w przypadku gdy ich obecność jest konieczna do skutecznej realizacji programów, działań lub projektów;
 - g) wydatki na wzmocnienie potencjału administracyjnego w zakresie wykonywania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych.
3. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać środki na wspieranie działań mających na celu zmniejszenie obciążenia administracyjnego beneficjentów i właściwych organów, o których mowa w art. 25, w tym na elektroniczny system wymiany danych, a także na działania służące wzmocnieniu zdolności organów państw członkowskich i beneficjentów w zakresie zarządzania i wykorzystania wsparcia przewidzianego w rozporządzeniach szczegółowych.
4. Działania te mogą również dotyczyć poprzednich i następnych ram finansowych.
5. W przypadku gdy jeden właściwy organ lub większa ich liczba są wspólne dla więcej niż jednego programu krajowego, środki przeznaczone na wydatki na pomoc techniczną dla poszczególnych programów mogą ulec częściowemu albo całkowitemu scaleniu.

SEKCJA 2

Zarządzanie i kontrola

Artykuł 21

Ogólne zasady dotyczące systemów zarządzania i kontroli

W celu realizacji programu krajowego każde państwo członkowskie ustanawia systemy zarządzania i kontroli, które zapewniają:

- a) opis funkcji każdego organu zajmującego się zarządzaniem i kontrolą oraz podział funkcji w obrębie każdego organu;
- b) zgodność z zasadą rozdzielania funkcji pomiędzy tymi organami i w ich obrębie;

- c) procedury zapewnienia prawidłowości i zasadności zadeklarowanych wydatków;
- d) systemy komputerowe służące prowadzeniu księgowości, przechowywaniu i przekazywaniu danych finansowych i danych na temat wskaźników, do celów monitorowania i sprawozdawczości;
- e) systemy sprawozdawczości i monitorowania, w przypadku gdy organ odpowiedzialny powierza wykonanie zadań innemu podmiotowi;
- f) ustalenia dotyczące audytu funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli;
- g) systemy i procedury zapewniające stosowanie właściwej ścieżki audytu;
- h) zapobieganie nieprawidłowościom, w tym nadużyciom finansowym, wykrywanie ich i korygowanie oraz odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych wraz z odsetkami za zwłokę.

Artykuł 22

Obowiązki w ramach zarządzania dzielonego

Zgodnie z zasadą zarządzania dzielonego państwa członkowskie i Komisja są odpowiedzialne za zarządzanie programami krajowymi i ich kontrolę zgodnie z ich odpowiednimi obowiązkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i rozporządzeniach szczegółowych.

Artykuł 23

Obowiązki beneficjentów

Beneficjenci w pełni współpracują z Komisją i właściwymi organami przy wypełnianiu przez nie funkcji i zadań związanych z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniami szczegółowymi.

Artykuł 24

Obowiązki państw członkowskich

1. Państwa członkowskie wypełniają zobowiązania w zakresie zarządzania, kontroli i audytu oraz przyjmują na siebie wynikające z tego obowiązki, które to zobowiązania są określone w przepisach w sprawie zarządzania dzielonego ustanowionych w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012 i w niniejszym rozporządzeniu.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich systemy zarządzania programami krajowymi i kontroli nad nimi zostały ustanowione zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz aby systemy te funkcjonowały skutecznie.
3. Podczas całego okresu programowania państwa członkowskie przydzielają poszczególnym właściwym organom odpowiednie zasoby na pełnienie ich funkcji.
4. Państwa członkowskie ustanawiają przejrzyste zasady i procedury dotyczące wyboru i realizacji projektów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniami szczegółowymi.
5. Wszelka oficjalna wymiana informacji między państwem członkowskim a Komisją odbywa się z wykorzystaniem systemu elektronicznej wymiany danych. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych warunki, które ma spełniać taki system elektronicznej wymiany danych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Artykuł 25

Organy właściwe

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych organami właściwymi są:
 - a) organ odpowiedzialny: podmiot sektora publicznego danego państwa członkowskiego, który jest organem wyznaczonym w rozumieniu art. 59 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 i który ponosi wyłączną odpowiedzialność za właściwe zarządzanie programem krajowym i jego właściwą kontrolę oraz zajmuje się wszelkimi kontaktami z Komisją;

- b) organ audytowy: krajowy publiczny organ lub podmiot, który jest funkcjonalnie niezależny od organu odpowiedzialnego i który jest odpowiedzialny za wydawanie rocznej opinii, o której mowa w art. 59 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012;
 - c) w stosownych przypadkach, jeden organ delegowany lub większa ich liczba: jakiegokolwiek podmiot publiczny lub prywatny, który wykonuje określone zadania organu odpowiedzialnego na jego odpowiedzialność.
2. Każde państwo członkowskie określa zasady regulujące jego stosunki z organami, o których mowa w ust. 1, a także ich stosunki z Komisją.

Artykuł 26

Wyznaczenie organów odpowiedzialnych

1. Zgodnie z art. 59 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 państwa członkowskie – niezwłocznie po zatwierdzeniu programu krajowego – powiadamiają Komisję o formalnym wyznaczeniu na szczeblu ministerialnym organów odpowiedzialnych w państwach członkowskich za zarządzanie wydatkami i ich kontrolę w ramach niniejszego rozporządzenia.
2. Warunkiem wyznaczenia, o którym mowa w ust. 1, jest spełnienie przez podmiot kryteriów wyznaczenia dotyczących otoczenia wewnętrznego, działań kontrolnych, informowania i komunikacji oraz monitorowania, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub na jego podstawie.
3. Wyznaczenie organu odpowiedzialnego opiera się na opinii podmiotu audytowego, którym może być organ audytowy, oceniającego, czy organ odpowiedzialny spełnia kryteria wyznaczenia. Podmiotem tym może być niezależna instytucja publiczna odpowiedzialna za monitorowanie, ocenę i audyt administracji. Podmiot audytowy musi funkcjonować niezależnie od organu odpowiedzialnego i wypełniać swoje zadania zgodnie z uznanymi międzynarodowymi standardami audytu. Zgodnie z art. 59 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 państwa członkowskie mogą opierać decyzję o wyznaczeniu na tym, czy systemy zarządzania i kontroli są co do istoty takie same jak systemy już istniejące w poprzednim okresie i czy funkcjonowały one skutecznie. Jeżeli wyniki audytów i kontroli wykazują, że wyznaczone podmioty nie spełniają już kryteriów wyznaczenia, państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia naprawy uchybień w realizacji zadań tych podmiotów, w tym przez zakończenie ich wyznaczenia.
4. Aby zapewnić właściwe funkcjonowanie tego systemu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 58 aktów delegowanych dotyczących:
 - a) minimalnych warunków dotyczących wyznaczenia organów odpowiedzialnych w odniesieniu do otoczenia wewnętrznego, działań kontrolnych, informowania i komunikacji oraz monitorowania, a także zasad dotyczących procedury przyznawania i zakończenia wyznaczenia;
 - b) zasad dotyczących nadzoru i procedury przeglądu wyznaczenia organów odpowiedzialnych;
 - c) obowiązków organów odpowiedzialnych w odniesieniu do interwencji publicznej, jak również zakresu ich obowiązków w dziedzinie zarządzania i kontroli.

Artykuł 27

Ogólne zasady dotyczące kontroli przeprowadzanych przez organy odpowiedzialne

1. W celu uzyskania wystarczającego poziomu pewności organy odpowiedzialne przeprowadzają systematyczne kontrole administracyjne oraz uzupełniają te kontrole przeprowadzanymi na miejscu kontrolami – w tym w stosownych przypadkach kontrolami niezapowiedzianymi – wydatków związanych z wnioskami o płatność końcową złożonymi przez beneficjentów i zadeklarowanych w rocznym sprawozdaniu finansowym.
2. W przypadku kontroli na miejscu organ odpowiedzialny pobiera próbę kontrolną z grupy wszystkich beneficjentów, składającą się w stosownych przypadkach z próby losowej oraz próby wybranej na podstawie analizy ryzyka w celu otrzymania reprezentatywnego poziomu błędów i minimalnego poziomu zaufania, dążąc jednocześnie do wykrycia największych błędów.
3. Organ odpowiedzialny sporządza sprawozdanie z każdej przeprowadzonej kontroli na miejscu.

4. W przypadku gdy wykryte problemy wydają się mieć charakter systemowy, co może pociągać za sobą ryzyko dla innych projektów, organ odpowiedzialny zapewnia przeprowadzenie dalszych analiz, w tym, w razie konieczności, dodatkowych kontroli w celu ustalenia skali takich problemów oraz stwierdzenia, czy poziom błędu przekracza dopuszczalny próg. Organ odpowiedzialny podejmuje konieczne środki zapobiegawcze i naprawcze oraz informuje o nich Komisję w streszczeniu, o którym mowa w art. 59 ust. 5 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

5. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, niezbędne przepisy mające na celu osiągnięcie jednolitego stosowania niniejszego artykułu. Przepisy te mogą odnosić się w szczególności do:

- a) przepisów dotyczących kontroli administracyjnych i kontroli na miejscu, w tym niezapowiedzianych kontroli na miejscu, które mają być prowadzone przez organ odpowiedzialny w odniesieniu do przestrzegania obowiązków, zobowiązań i zasad kwalifikowalności wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych, w tym przepisów dotyczących okresu czasu, przez który należy przechowywać dokumenty potwierdzające;
- b) przepisów dotyczących minimalnych poziomów kontroli na miejscu niezbędnych do skutecznego zarządzania ryzykiem, jak również warunków, na jakich państwa członkowskie muszą rozszerzyć takie kontrole lub je zmniejszyć, w przypadkach gdy systemy zarządzania i kontroli funkcjonują prawidłowo, a poziomy błędu nie przekraczają dopuszczalnych progów;
- c) przepisów i metod dotyczących sprawozdawczości w zakresie przeprowadzonych kontroli i weryfikacji oraz ich wyników.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Artykuł 28

Płatności na rzecz beneficjentów

Organy odpowiedzialne zapewniają, aby beneficjenci otrzymali łączną kwotę wsparcia publicznego niezwłocznie i w całości. Nie potrąca się ani nie wstrzymuje wypłaty jakichkolwiek kwot ani też nie nakłada się jakichkolwiek opłat szczególnych lub innych opłat o równoważnym skutku, które powodowałyby zmniejszenie tych kwot wypłacanych beneficjentom.

Artykuł 29

Funkcje organu audytowego

1. W celu uzasadnienia opinii wydanej zgodnie z art. 59 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 organ audytowy zapewnia, aby systemy zarządzania i kontroli były objęte audytami i na podstawie odpowiedniej próby wydatków uwzględnionych w rocznym sprawozdaniu finansowym. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 58 niniejszego rozporządzenia aktów delegowanych dotyczących statusu organów audytowych i warunków, jakie muszą spełniać prowadzone przez nie audyty.

2. W przypadku gdy audyty przeprowadza podmiot inny niż organ audytowy, organ audytowy zapewnia takiemu podmiotowi niezbędną wiedzę fachową i niezależność funkcjonalną.

3. Organ audytowy zapewnia, aby czynności audytowe spełniały uznane międzynarodowe standardy audytu.

Artykuł 30

Współpraca z organami audytowymi

1. Komisja współpracuje z organami audytowymi w celu koordynowania ich odpowiednich planów i metodologii audytów, a także dokonuje niezwłocznej wymiany wyników przeprowadzonych audytów systemów zarządzania i kontroli w celu możliwie najlepszego i proporcjonalnego wykorzystania środków kontroli i unikania nieuzasadnionego powielania prac.

2. Komisja i organy audytowe spotykają się regularnie, aby wymieniać poglądy na kwestie związane z poprawą systemów zarządzania i kontroli.

Artykuł 31

Kontrole i audyty przeprowadzane przez Komisję

1. Komisja, na podstawie dostępnych informacji, w tym na podstawie procedury wyznaczenia, wniosku o płatność salda rocznego, o którym mowa w art. 44, rocznych sprawozdań z realizacji oraz na podstawie audytów przeprowadzonych przez podmioty krajowe i unijne, ocenia, czy państwa członkowskie ustanowiły systemy zarządzania i kontroli zgodne z niniejszym rozporządzeniem oraz czy systemy te funkcjonują skutecznie podczas realizacji programów krajowych.

2. Bez uszczerbku dla audytów przeprowadzanych przez państwa członkowskie urzędnicy Komisji lub jej upoważnieni przedstawiciele mogą przeprowadzać audyty lub kontrole na miejscu, z zastrzeżeniem powiadomienia o tym z wyprzedzeniem co najmniej 12 dni roboczych właściwego organu krajowego, z wyjątkiem spraw pilnych. Komisja musi przestrzegać zasady proporcjonalności biorąc pod uwagę potrzebę unikania nieuzasadnionego powielania audytów lub kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie, poziom ryzyka dla budżetu Unii oraz potrzebę zminimalizowania obciążenia administracyjnego beneficjentów. W takich audytach lub kontrolach mogą uczestniczyć urzędnicy lub upoważnieni przedstawiciele państwa członkowskiego.

3. Zakres audytów lub kontroli może obejmować w szczególności:

- a) sprawdzenie skuteczności funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli w ramach programu krajowego lub jego części;
- b) zgodność praktyk administracyjnych z przepisami Unii;
- c) istnienie wymaganych dokumentów potwierdzających oraz ich zgodność z działaniami wspieranymi w ramach programów krajowych;
- d) warunki, na jakich działania prowadzono i kontrolowano;
- e) ocenę należytego zarządzania finansami w odniesieniu do działań lub programu krajowego.

4. Urzędnicy Komisji lub jej upoważnieni przedstawiciele, należycie upoważnieni do przeprowadzania audytów lub kontroli na miejscu, mają dostęp do wszystkich niezbędnych zapisów, dokumentów i metadanych, niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane, odnoszących się do projektów i pomocy technicznej lub do systemów zarządzania i kontroli. Państwa członkowskie przekazują Komisji na jej wniosek kopie takich zapisów, dokumentów i metadanych. Określone w niniejszym ustępie uprawnienia nie mają wpływu na stosowanie przepisów krajowych, które zastrzegają niektóre działania dla podmiotów specjalnie wyznaczonych na mocy ustawodawstwa krajowego. Urzędnicy i upoważnieni przedstawiciele Komisji nie uczestniczą między innymi w rewizjach w mieszkaniu ani w formalnych przesłuchaniach osób przeprowadzanych w ramach ustawodawstwa krajowego. Mają oni jednak dostęp do uzyskanych w ten sposób informacji, bez uszczerbku dla kompetencji sądów krajowych i z pełnym poszanowaniem praw podstawowych zainteresowanych podmiotów prawnych.

5. Na wniosek Komisji oraz za zgodą danego państwa członkowskiego właściwe podmioty tego państwa członkowskiego przeprowadzają dodatkowe kontrole lub dochodzenia dotyczące działań objętych niniejszym rozporządzeniem. W takich kontrolach mogą uczestniczyć przedstawiciele Komisji lub osoby przez nią oddelegowane. W celu udoskonalenia kontroli Komisja może zwrócić się do organów danych państw członkowskich – za zgodą tych państw członkowskich – z wnioskiem o pomoc w odniesieniu do określonych kontroli lub dochodzeń.

6. Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego o podjęcie działań niezbędnych do zapewnienia skutecznego funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli lub prawidłowości wydatków zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.

SEKCJA 3

Zarządzanie finansowe

Artykuł 32

Zobowiązania budżetowe

1. Zobowiązania budżetowe Unii w odniesieniu do każdego programu krajowego są wykonywane w ratach rocznych w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

2. Decyzja Komisji zatwierdzająca program krajowy stanowi decyzję w sprawie finansowania w rozumieniu art. 84 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, a po jej zgłoszeniu danemu państwu członkowskiemu – zobowiązanie prawne w rozumieniu tego rozporządzenia.

3. W przypadku każdego programu krajowego zobowiązanie budżetowe odnoszące się do pierwszej raty następuje po zatwierdzeniu programu krajowego przez Komisję.

4. Zobowiązania budżetowe odnoszące się do kolejnych rat są wykonywane przez Komisję przed dniem 1 maja każdego roku, na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, z wyjątkiem sytuacji, w których zastosowanie ma art. 16 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

*Artykuł 33***Wspólne zasady dotyczące płatności**

1. Komisja dokonuje płatności wkładu z budżetu Unii na rzecz programu krajowego zgodnie ze środkami budżetowymi i w zależności od dostępnego finansowania. Każdą płatność księguje się w ramach najwcześniej otwartego odpowiedniego zobowiązania budżetowego.
2. Płatności dokonuje się w formie wstępnych płatności zaliczkowych, rocznych płatności zaliczkowych, płatności salda rocznego oraz płatności salda końcowego.
3. Zastosowanie ma art. 90 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

*Artykuł 34***Kumulacja wstępnych płatności zaliczkowych i płatności salda rocznego**

1. Suma wstępnych płatności zaliczkowych i płatności salda rocznego nie może przekraczać 95 % wkładu z budżetu Unii na rzecz danego programu krajowego.
2. Po osiągnięciu pułapu 95 % państwa członkowskie mogą nadal przekazywać Komisji wnioski o płatność.

*Artykuł 35***Ustalenia dotyczące płatności zaliczkowych**

1. Zgodnie z decyzją Komisji zatwierdzającą program krajowy kwota wstępnych płatności zaliczkowych na cały okres programowania jest wypłacana przez Komisję wyznaczonemu organowi odpowiedzialnemu w terminie czterech miesięcy. Ta kwota wstępnych płatności stanowi 4 % łącznego wkładu z budżetu Unii na rzecz danego programu krajowego. Kwota ta może zostać podzielona na dwie raty, w zależności od dostępności środków budżetowych.
2. Kwota rocznych płatności zaliczkowych, wynosząca 3 % łącznego wkładu z budżetu Unii na rzecz danego programu krajowego, jest wypłacana przed dniem 1 lutego 2015 r. W latach 2016–2022 stanowi ona 5 % łącznego wkładu z budżetu Unii na rzecz danego programu krajowego.
3. Jeżeli program krajowy zostaje zatwierdzony w roku 2015 lub później, wstępne i roczne płatności zaliczkowe wypłacane są nie później niż 60 dni po zatwierdzeniu programu krajowego, w zależności od dostępności środków budżetowych.
4. W przypadku zmian w łącznym wkładzie z budżetu Unii na rzecz programu krajowego kwota wstępnych płatności zaliczkowych wraz z kwotą rocznych płatności zaliczkowych są odpowiednio zmieniane i odzwierciedlane w decyzji w sprawie finansowania.
5. Płatności zaliczkowe są wykorzystywane do dokonywania płatności na rzecz beneficjentów realizujących program krajowy oraz do pokrycia wydatków dotyczących pomocy technicznej ponoszonych przez właściwe organy. W tych celach płatności te są niezwłocznie udostępniane organowi odpowiedzialnemu.

*Artykuł 36***Rozliczenie płatności zaliczkowych**

1. Kwota wypłacona w ramach wstępnych płatności zaliczkowych zostaje całkowicie rozliczona na rachunkach Komisji zgodnie z art. 40 najpóźniej w momencie zamknięcia programu krajowego.
2. Kwota wypłacona w ramach rocznych płatności zaliczkowych jest rozliczana na rachunkach Komisji zgodnie z art. 39.
3. Łączna kwota wypłacona w formie płatności zaliczkowych podlega zwrotowi Komisji, jeżeli żaden wniosek o płatność zgodnie z art. 44 nie wpłynie w terminie 36 miesięcy od daty wypłacenia przez Komisję pierwszej raty kwoty wstępnych płatności zaliczkowych.
4. Odsetki od kwoty wstępnych płatności zaliczkowych księguje się na koncie danego programu krajowego i odejmuje od kwoty wydatków publicznych wskazanej we wniosku o płatność końcową.

*Artykuł 37***Wewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel**

1. Wewnętrznymi dochodami przeznaczonymi na określony cel w rozumieniu art. 21 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 są:

- (i) kwoty, które zgodnie z art. 45 i 47 niniejszego rozporządzenia wpłacane są do budżetu Unii, wraz z odsetkami;
- (ii) kwoty, które po zamknięciu programów na mocy poprzednich wieloletnich ram finansowych wpłacane są do budżetu Unii, wraz z odsetkami.

2. Kwoty, o których mowa w ust. 1, są wpłacane do budżetu Unii i w przypadku ponownego wykorzystania są wykorzystywane w pierwszej kolejności do finansowania wydatków w ramach rozporządzeń szczegółowych.

*Artykuł 38***Definicja roku budżetowego**

Do celów niniejszego rozporządzenia rok budżetowy, o którym mowa w art. 59 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, obejmuje zrealizowane wydatki i uzyskane dochody zapisane w księgach rachunkowych organu odpowiedzialnego w okresie rozpoczynającym się w dniu 16 października roku „N-1” i kończącym się w dniu 15 października roku „N”.

*Artykuł 39***Płatności salda rocznego**

1. Komisja dokonuje płatności salda rocznego na podstawie obowiązującego planu finansowego, rocznego sprawozdania finansowego za odnośny rok budżetowy programu krajowego oraz na podstawie odpowiedniej decyzji w sprawie rozliczenia rachunków.

2. Roczne sprawozdanie finansowe dotyczy płatności dokonanych przez organ odpowiedzialny, w tym płatności dotyczących pomocy technicznej, w roku budżetowym, w odniesieniu do którego spełniono wymogi w zakresie kontroli, o których mowa w art. 27.

3. W zależności od dostępności środków budżetowych płatności salda rocznego dokonuje się nie później niż sześć miesięcy po uznaniu przez Komisję informacji i dokumentów, o których mowa w art. 44 ust. 1 i art. 54, za dopuszczalne oraz po rozliczeniu ostatniego rocznego sprawozdania finansowego.

*Artykuł 40***Zamknięcie programu**

1. Do dnia 31 grudnia 2023 r. państwa członkowskie przedkładają następujące dokumenty:

- a) informacje wymagane na potrzeby ostatniego rocznego sprawozdania finansowego, zgodnie z art. 44 ust. 1;
- b) wniosek o płatność salda końcowego;
- c) końcowe sprawozdanie z realizacji programu krajowego, o którym mowa w art. 54 ust. 1.

2. Płatności dokonane przez organ odpowiedzialny od dnia 16 października 2022 r. do dnia 30 czerwca 2023 r. uwzględnia się w ostatnim rocznym sprawozdaniu finansowym.

3. Po otrzymaniu dokumentów wymienionych w ust. 1 Komisja dokonuje płatności salda końcowego na podstawie obowiązującego planu finansowego, ostatniego rocznego sprawozdania finansowego oraz odpowiedniej decyzji w sprawie rozliczenia rachunków.

4. W zależności od dostępności środków budżetowych płatności salda końcowego dokonuje się nie później niż trzy miesiące po dniu rozliczenia rachunków ostatniego roku budżetowego lub nie później niż miesiąc po dniu przyjęcia końcowego sprawozdania z realizacji, zależnie od tego, która z tych dat jest późniejsza. Kwoty zobowiązań pozostałe po płatności salda są umarzane przez Komisję w terminie sześciu miesięcy, bez uszczerbku dla art. 52.

Artykuł 41

Wstrzymanie biegu terminu płatności

1. Bieg terminu płatności po wniosku o płatność może zostać wstrzymany przez delegowanego urzędnika zatwierdzającego w rozumieniu rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków:

- a) z dalszych informacji otrzymanych od krajowego lub unijnego podmiotu audytowego wynika, że istnieją wyraźne dowody wskazujące na poważne niedociągnięcie w funkcjonowaniu systemu zarządzania i kontroli;
- b) delegowany urzędnik zatwierdzający musi przeprowadzić dodatkowe weryfikacje po uzyskaniu informacji ostrzegających, że wydatek ujęty we wniosku o płatność jest związany z nieprawidłowością mającą poważne skutki finansowe;
- c) nie przedłożono jednego lub większej liczby dokumentów wymaganych na mocy art. 44 ust. 1.

Dane państwo członkowskie może wyrazić zgodę na przedłużenie wstrzymania biegu terminu o dodatkowe trzy miesiące.

2. Delegowany urzędnik zatwierdzający ogranicza wstrzymanie biegu terminu płatności do części wydatków ujętych we wniosku o płatność, której dotyczą elementy, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, chyba że nie jest możliwe ustalenie, jakiej części wydatków te elementy dotyczą. Delegowany urzędnik zatwierdzający niezwłocznie informuje na piśmie państwo członkowskie i organ odpowiedzialny o przyczynach wstrzymania biegu terminu i wzywa ich do zaradzenia tej sytuacji. Bieg terminu płatności jest przywrócony przez delegowanego urzędnika zatwierdzającego, jak tylko zostaną podjęte niezbędne środki.

Artykuł 42

Zawieszenie płatności

1. Całość lub część salda rocznego może zostać zawieszona przez Komisję, w przypadku gdy:

- a) w skutecznym funkcjonowaniu systemu zarządzania i kontroli stosowanego do programu krajowego występuje poważne niedociągnięcie, które naraziło na szwank unijny wkład w program krajowy i w odniesieniu do której nie podjęto środków naprawczych;
- b) wydatki ujęte w rocznym sprawozdaniu finansowym związane są z mającą poważne konsekwencje finansowe nieprawidłowością, która nie została skorygowana; lub
- c) państwo członkowskie nie podjęło niezbędnego działania w celu zaradzenia sytuacji, która doprowadziła do wstrzymania biegu terminu płatności zgodnie z art. 41.

2. Komisja może podjąć decyzję o zawieszeniu całości lub części salda rocznego po umożliwieniu danemu państwu członkowskiemu zgłoszenia uwag.

3. Komisja znosi zawieszenie całości lub części salda rocznego w przypadku, gdy dane państwo członkowskie podjęło niezbędne środki umożliwiające zniesienie zawieszenia.

Artykuł 43

Stosowanie euro

1. Kwoty określone w programach krajowych przedkładanych przez państwa członkowskie, prognozach wydatków, zestawieniach wydatków, wnioskach o płatność, rocznych sprawozdaniach finansowych oraz wydatkach wymienionych w rocznych i końcowych sprawozdaniach z realizacji są wyrażone w euro.

2. Państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, w dniu złożenia wniosku o płatność przeliczają na euro kwoty wydatków poniesionych w walucie krajowej. Kwoty te przelicza się na euro, stosując miesięczny obrachunkowy kurs wymiany publikowany przez Komisję w miesiącu, w którym wydatki zostały zapisane przez organ odpowiedzialny danego programu krajowego. Kurs walutowy jest publikowany co miesiąc przez Komisję w mediach elektronicznych.

3. W przypadkach gdy dane państwo członkowskie przyjmuje euro jako swoją walutę, procedurę przeliczania określonej w ust. 2 stosuje się nadal do wszystkich wydatków zapisanych przez organ odpowiedzialny przed datą wejścia w życie stałego kursu wymiany waluty krajowej na euro.

SEKCJA 4

Rozliczanie rachunków i korekty finansowe

Artykuł 44

Wniosek o płatność salda rocznego

1. Do dnia 15 lutego roku następującego po danym roku budżetowym każde państwo członkowskie przedkłada Komisji dokumenty i informacje wymagane na mocy art. 59 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012. Te przedłożone dokumenty służą jako wniosek o płatność salda rocznego. Termin 15 lutego może zostać w wyjątkowych przypadkach przedłużony przez Komisję na wniosek danego państwa członkowskiego najpóźniej do dnia 1 marca. Państwa członkowskie mogą opublikować te informacje na odpowiednim szczeblu.

2. Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego o dostarczenie dalszych informacji w celu dokonania rocznego rozliczenia rachunków. Jeżeli państwo członkowskie nie dostarczy żądanych informacji w określonym przez Komisję terminie, Komisja może podjąć decyzję w sprawie rozliczenia rachunków w oparciu o informacje, którymi dysponuje.

3. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, wzory, zgodnie z którymi sporządza się dokumenty, o których mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 59 ust. 2.

Artykuł 45

Roczne rozliczenie rachunków

1. Do dnia 31 maja roku następującego po danym roku budżetowym Komisja podejmuje decyzję w sprawie rozliczenia rocznego sprawozdania finansowego dotyczącego każdego programu krajowego. Decyzja w sprawie rozliczenia rachunków dotyczy kompletności, dokładności i prawdziwości przedłożonego rocznego sprawozdania finansowego i pozostaje bez uszczerbku dla ewentualnych późniejszych korekt finansowych.

2. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, ustalenia dotyczące realizacji procedury rocznego rozliczania rachunków w odniesieniu do środków podejmowanych w związku z przyjęciem decyzji i jej realizacją, w tym ustalenia dotyczące wymiany informacji między Komisją a państwami członkowskimi oraz terminów, których należy przestrzegać. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Artykuł 46

Korekty finansowe dokonywane przez państwa członkowskie

Państwa członkowskie dokonują korekt finansowych wymaganych w związku z pojedynczymi lub systemowymi nieprawidłowościami stwierdzonymi w programach krajowych. Korekty finansowe polegają na anulowaniu całości lub części odnośnego wkładu z budżetu Unii. Państwa członkowskie uwzględniają charakter i wagę stwierdzonych nieprawidłowości i rozmiar straty finansowej poniesionej przez budżet Unii, a następnie dokonują proporcjonalnej korekty. Kwoty anulowane i kwoty odzyskane oraz naliczone od tych kwot odsetki są ponownie przydzielane na rzecz danego programu krajowego z wyjątkiem kwot wynikających z nieprawidłowości stwierdzonych przez Trybunał Obrachunkowy i służby Komisji, w tym OLAF. Po zamknięciu programu krajowego dane państwo członkowskie przekazuje odzyskane kwoty do budżetu Unii.

Artykuł 47

Kontrola zgodności rozliczeń i korekty finansowe dokonywane przez Komisję

1. Komisja dokonuje korekt finansowych poprzez anulowanie całości lub części wkładu z budżetu Unii na rzecz programu krajowego i odzyskiwanie należności od danego państwa członkowskiego w celu wyłączenia z zakresu finansowania z budżetu Unii wszelkich wydatków, które naruszają mające zastosowanie prawo, w tym w związku z niedociągnięciami w systemach zarządzania i kontroli państw członkowskich wykrytymi przez Komisję lub Trybunał Obrachunkowy.

2. Naruszenie mającego zastosowanie prawa prowadzi do dokonania korekty finansowej jedynie w odniesieniu do wydatków zadeklarowanych Komisji i w przypadku gdy spełniony jest jeden z poniższych warunków:

- a) naruszenie miało wpływ na wybór projektu w ramach programu krajowego lub – w przypadkach gdy ze względu na charakter naruszenia nie jest możliwe ustalenie takiego wpływu – istnieje uzasadnione ryzyko, że naruszenie miało taki skutek;
- b) naruszenie miało wpływ na kwotę wydatków zadeklarowanych do objęcia zwrotem z budżetu Unii lub w przypadkach, gdy ze względu na charakter naruszenia nie jest możliwe ustalenie wielkości jego wpływu finansowego, ale istnieje uzasadnione ryzyko, że naruszenie miało taki skutek.

3. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie korekty finansowej na podstawie ust. 1 Komisja przestrzega zasady proporcjonalności, uwzględniając charakter i wagę naruszenia mającego zastosowanie prawa oraz jego skutki finansowe dla budżetu Unii.

4. Przed przyjęciem decyzji o odmowie finansowania ustalenia Komisji oraz odpowiedzi państwa członkowskiego są przedmiotem pisemnych powiadomień, w następstwie czego obie strony próbują osiągnąć porozumienie w sprawie działań, które mają zostać podjęte.

5. Odmowa finansowania nie może dotyczyć:

- a) wydatków poniesionych przez organ odpowiedzialny na ponad 36 miesięcy przed pisemnym powiadomieniem państwa członkowskiego przez Komisję o jej ustaleniach;
- b) wydatków związanych z wieloletnimi działaniami objętymi programami krajowymi, w przypadku gdy ostatni nałożony na beneficjenta obowiązek nastąpił ponad 36 miesięcy przed pisemnym powiadomieniem państwa członkowskiego przez Komisję o jej ustaleniach;
- c) wydatków związanych z działaniami przewidzianymi w programach krajowych, innych niż wydatki, o których mowa w lit. b), w odniesieniu do których płatność lub, w zależności od przypadku, płatność końcowa dokonana przez organ odpowiedzialny nastąpiła ponad 36 miesięcy przed pisemnym powiadomieniem państwa członkowskiego przez Komisję o jej ustaleniach.

6. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, ustalenia dotyczące wdrożenia procedury kontroli zgodności rozliczeń dotyczące środków podejmowanych w związku z przyjęciem decyzji i jej wdrożeniem, w tym ustalenia dotyczące wymiany informacji między Komisją a państwami członkowskimi oraz terminów, których należy przestrzegać. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Artykuł 48

Obowiązki państw członkowskich

Korekta finansowa dokonywana przez Komisję pozostaje bez uszczerbku dla spoczywającego na państwie członkowskim obowiązku odzyskiwania kwot na mocy art. 21 lit. h) niniejszego rozporządzenia oraz odzyskiwania pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i na mocy art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾.

Artykuł 49

Zwrot środków

1. Zwrotu wszelkich środków należnych do budżetu Unii dokonuje się przed terminem płatności wskazanym w nakazie odzyskania środków sporządzonym zgodnie z art. 80 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012. Ten termin płatności przypada na ostatni dzień drugiego miesiąca po wydaniu nakazu.

2. Wszelkie opóźnienia w zwrocie środków powodują naliczanie odsetek za zwłokę, począwszy od terminu płatności do dnia faktycznego dokonania płatności. Stopa takich odsetek wynosi półtora punktu procentowego powyżej stopy stosowanej przez Europejski Bank Centralny w jego głównych operacjach refinansujących w pierwszym dniu roboczym miesiąca, w którym przypada termin płatności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1).

SEKCJA 5

Umarzanie

Artykuł 50

Zasady

1. Programy krajowe podlegają procedurze umorzenia wszczynanej na podstawie tego, że kwoty związane z zobowiązaniem, nieobjęte wstępnymi i rocznymi płatnościami zaliczkowymi, o których mowa w art. 35, oraz wnioskiem o płatność, zgodnie z art. 44, do dnia 31 grudnia drugiego roku następującego po roku, w którym podjęto dane zobowiązanie budżetowe, zostają umorzone. W celu umorzenia Komisja oblicza kwotę, dodając jedną szóstą rocznych zobowiązań budżetowych związanych z łączną kwotą wkładu na rok 2014 do każdego zobowiązania budżetowego na lata 2015–2020.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 terminy umorzenia nie mają zastosowania do rocznych zobowiązań budżetowych związanych z łącznym rocznym wkładem na rok 2014.
3. Jeśli pierwsze roczne zobowiązanie budżetowe jest związane z łącznym rocznym wkładem na rok 2015, w drodze odstępstwa od ust. 1 terminy umorzenia nie mają zastosowania do rocznych zobowiązań budżetowych związanych z łącznym rocznym wkładem na rok 2015. W takich przypadkach Komisja oblicza kwotę na podstawie ust. 1, dodając jedną piątą rocznych zobowiązań budżetowych związanych z łączną kwotą wkładu na rok 2015 do każdego zobowiązania budżetowego na lata 2016–2020.
4. Zobowiązanie dotyczące ostatniego roku tego okresu umarza się zgodnie z zasadami dotyczącymi zamykania programów.
5. Każde zobowiązanie nadal otwarte w ostatnim terminie kwalifikowalności wydatków określonym w art. 17 ust. 3, w odniesieniu do którego organ odpowiedzialny nie wystosował wniosku o płatność w ciągu sześciu miesięcy od tego terminu, zostaje automatycznie umorzone.

Artykuł 51

Wyjątki od umorzenia zobowiązań

1. Kwotę podlegającą umorzeniu pomniejsza się o kwoty, których organ odpowiedzialny nie był w stanie zadeklarować Komisji z powodu:
 - a) działań zawieszonych w wyniku postępowania sądowego lub odwołania administracyjnego o skutku zawieszającym; lub
 - b) działania siły wyższej mającej poważny wpływ na realizację całości lub części programu krajowego. Organy odpowiedzialne powołujące się na działanie siły wyższej wykazują jej bezpośrednie skutki dla realizacji całości lub części programu krajowego.

Z wnioskiem o pomniejszenie kwoty można wystąpić jeden raz, jeżeli zawieszenie działań lub działanie siły wyższej trwało nie dłużej niż jeden rok. Jeżeli zawieszenie działań lub działanie siły wyższej trwało dłużej niż jeden rok, z wnioskiem o pomniejszenie kwoty można występować wiele razy w zależności od czasu działania siły wyższej lub liczby lat, jakie upłynęły między datą decyzji sądowej lub administracyjnej zawieszającej realizację działania a datą ostatecznej decyzji sądowej lub administracyjnej.

2. Państwo członkowskie przesyła Komisji informacje dotyczące wyjątków, o których mowa w ust. 1, do dnia 31 stycznia, aby zadeklarować kwotę do końca poprzedniego roku.
3. Przy obliczaniu kwoty automatycznego umorzenia nie uwzględnia się tej części zobowiązań budżetowych, w odniesieniu do której przedstawiono wniosek o płatność, ale której płatność została pomniejszona lub zawieszona przez Komisję na dzień 31 grudnia roku $N + 2$.

Artykuł 52

Procedura

1. W przypadku gdy istnieje ryzyko zastosowania umorzenia na podstawie art. 50, Komisja niezwłocznie informuje państwo członkowskie.

2. W oparciu o informacje, którymi dysponuje w dniu 31 stycznia Komisja informuje organ odpowiedzialny o kwocie umorzenia wynikającej z informacji, którymi dysponuje.
3. Dane państwo członkowskie ma dwa miesiące na zaakceptowanie kwoty, która ma zostać umorzona, lub na przedstawienie swoich uwag.
4. Komisja dokonuje automatycznego umorzenia nie później niż w terminie dziewięciu miesięcy po upływie ostatniego terminu wynikającego z zastosowania ust. 1–3.
5. W przypadku zastosowania automatycznego umorzenia wkład z budżetu Unii na rzecz danego programu krajowego zostaje zmniejszony w odniesieniu do danego roku o kwotę automatycznego umorzenia. Wkład Unii ujęty w planie finansowym będzie zmniejszony proporcjonalnie, chyba że państwo członkowskie przedstawi zmieniony plan finansowy.

ROZDZIAŁ V

INFORMOWANIE, KOMUNIKACJA, MONITOROWANIE, OCENA I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 53

Działania informacyjne i promocyjne

1. Państwa członkowskie i organy odpowiedzialne odpowiadają za:
 - a) stronę internetową lub portal internetowy zawierające informacje o programach krajowych i dostępie do programów krajowych w danym państwie członkowskim;
 - b) informowanie potencjalnych beneficjentów o możliwościach finansowania w ramach programów krajowych;
 - c) rozpowszechnianie wśród obywateli Unii informacji o roli i osiągnięciach rozporządzeń szczegółowych poprzez działania informacyjne i komunikacyjne dotyczące wyników i wpływu programów krajowych.
2. Państwa członkowskie zapewniają przejrzystość realizacji programów krajowych i prowadzą wykaz działań wspieranych w ramach każdego programu krajowego dostępny za pośrednictwem strony internetowej lub portalu internetowego. Wykaz działań obejmuje aktualne informacje o beneficjentach końcowych, nazwy projektów i kwotę finansowania unijnego przyznaną na poszczególne projekty.
3. Co do zasady informacje są upubliczniane, z wyjątkiem przypadków, gdy są one zastrzeżone ze względu na ich poufny charakter, zwłaszcza gdy dotyczą bezpieczeństwa, porządku publicznego, dochodzeń w sprawach karnych i ochrony danych osobowych.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58, w celu ustanowienia przepisów dotyczących działań informacyjnych i promocyjnych skierowanych do opinii publicznej oraz działań informacyjnych skierowanych do beneficjentów.
5. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, charakterystykę techniczną działań informacyjnych i promocyjnych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Artykuł 54

Sprawozdania z realizacji

1. Do dnia 31 marca 2016 r. oraz do dnia 31 marca każdego kolejnego roku do roku 2022 włącznie organ odpowiedzialny przedstawia Komisji roczne sprawozdanie z realizacji każdego programu krajowego w poprzednim roku budżetowym; może również opublikować na odpowiednim szczeblu informacje na ten temat. Sprawozdanie przedstawione w roku 2016 obejmuje lata budżetowe 2014 i 2015. Państwo członkowskie przedstawia sprawozdanie końcowe z realizacji programów krajowych do dnia 31 grudnia 2023 r.
2. Roczne sprawozdania z realizacji zawierają informacje dotyczące:
 - a) realizacji programów krajowych w odniesieniu do danych finansowych i wskaźników;
 - b) wszelkich znaczących kwestii, które mają wpływ na realizację programu krajowego.

3. W świetle przeglądu śródkresowego, o którym mowa w art. 15, w rocznym sprawozdaniu z realizacji przedłożonym w roku 2017 przedstawia się i ocenia:

- a) informacje, o których mowa w ust. 2;
- b) postępy w osiąganiu w programach krajowych celów realizowanych z wykorzystaniem wkładu z budżetu Unii;
- c) udział odnośnych partnerów, o których mowa w art. 12.

4. Roczne sprawozdanie z realizacji przedłożone w roku 2020 oraz końcowe sprawozdanie z realizacji zawierają, oprócz informacji i oceny, o których mowa w ust. 2, informacje i oceny dotyczące postępów w osiąganiu celów programu krajowego, z uwzględnieniem wyników dialogu politycznego, o którym mowa w art. 13 ust. 1.

5. Roczne sprawozdania z realizacji, o których mowa w ust. 1–4, uznaje się za dopuszczalne, jeżeli zawierają wszystkie informacje wymagane na mocy tych ustępów. Komisja, w terminie 15 dni roboczych od otrzymania rocznego sprawozdania z realizacji, informuje dane państwo członkowskie, jeżeli sprawozdanie to nie jest dopuszczalne; jeżeli nie przekaże takiej informacji, sprawozdanie uznaje się za dopuszczalne.

6. Komisja informuje państwo członkowskie o swoich uwagach dotyczących rocznego sprawozdania z realizacji w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania tego sprawozdania. Jeżeli Komisja nie przekaże uwag w tym terminie, sprawozdania uznaje się za przyjęte.

7. Komisja może zgłosić uwagi do kwestii zawartych w rocznym sprawozdaniu z realizacji sporządzonym przez organ odpowiedzialny, które wpływają na realizację danego programu krajowego. W przypadku gdy takie uwagi zostaną zgłoszone, organ odpowiedzialny dostarcza niezbędnych informacji dotyczących tych uwag oraz, w stosownych przypadkach, informuje Komisję o podjętych środkach. Komisja jest informowana nie później niż trzy miesiące po zgłoszeniu takich uwag.

8. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, wzory, zgodnie z którymi sporządza się roczne i końcowe sprawozdanie z realizacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 59 ust. 2.

Artykuł 55

Wspólne ramy monitorowania i oceny

1. Komisja prowadzi regularne monitorowanie niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych, w stosownych przypadkach we współpracy z państwami członkowskimi.

2. Zgodnie z art. 57 Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ocenia wykonywanie rozporządzeń szczegółowych.

3. Ustanawia się wspólne ramy monitorowania i oceny w celu pomiaru adekwatności, skuteczności, efektywności, wartości dodanej i trwałości działań oraz uproszczenia i zmniejszenia obciążenia administracyjnego w świetle celów niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych oraz wyników w wykonywaniu niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych będących instrumentami przyczyniającymi się do rozwoju przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58, w celu dalszego rozwijania wspólnych ram monitorowania i oceny.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie informacje niezbędne do monitorowania i oceny niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych.

6. Komisja analizuje także komplementarność działań realizowanych w ramach rozporządzeń szczegółowych względem działań prowadzonych w ramach innych stosownych unijnych polityk, instrumentów i inicjatyw.

7. Komisja zwraca szczególną uwagę na monitorowanie i ocenę działań i programów dotyczących państw trzecich, zgodnie z art. 8.

Artykuł 56

Ocena programów krajowych dokonywana przez państwa członkowskie

1. Państwa członkowskie przeprowadzają oceny, o których mowa w art. 57 ust. 1. Ocena, która ma zostać przeprowadzona w roku 2017, przyczynia się do poprawy jakości przygotowywania i realizacji programów krajowych, zgodnie ze wspólnymi ramami monitorowania i oceny.

2. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie procedur służących opracowywaniu i gromadzeniu danych niezbędnych do przeprowadzenia ocen, o których mowa w ust. 1, w tym danych odnoszących się do wskaźników stosowanych we wspólnych ramach oceny i monitorowania.

3. Oceny, o których mowa w art. 57 ust. 1, przeprowadzają eksperci, którzy są funkcjonalnie niezależni od organów odpowiedzialnych, organów audytowych i organów delegowanych. Eksperti ci mogą być związani z niezależną instytucją publiczną odpowiedzialną za monitorowanie, ocenę i audyt administracji. Komisja zapewnia wytyczne dotyczące sposobu przeprowadzania ocen.

4. Oceny, o których mowa w art. 57 ust. 1, są w całości upubliczniane, z wyjątkiem przypadków, gdy informacje w nich zawarte są zastrzeżone ze względu na ich poufny charakter, zwłaszcza gdy dotyczą bezpieczeństwa, porządku publicznego, dochodzeń w sprawach karnych i ochrony danych osobowych.

Artykuł 57

Sprawozdania z oceny przedstawiane przez państwa członkowskie i Komisję

1. Zgodnie ze wspólnymi ramami monitorowania i oceny państwa członkowskie przedstawiają Komisji:

- a) do dnia 31 grudnia 2017 r. – sprawozdanie z oceny okresowej dotyczące realizacji działań objętych programami krajowymi i postępów w zakresie realizacji celów tych programów;
- b) do dnia 31 grudnia 2023 r. – sprawozdanie z oceny *ex post* dotyczące wyników działań objętych programami krajowymi.

2. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów:

- a) do dnia 30 czerwca 2018 r. – sprawozdanie z oceny okresowej dotyczące wykonywania niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych na poziomie Unii. W tym sprawozdaniu z oceny okresowej uwzględnia się również ocenę przeglądu śródkresowego przeprowadzanego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniami szczegółowymi;
- b) do dnia 30 czerwca 2024 r. – sprawozdanie z oceny *ex post* dotyczące skutków niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń szczegółowych po zamknięciu programów krajowych.

3. W ocenie *ex post* Komisja analizuje również wpływ rozporządzeń szczegółowych na rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości pod względem ich wkładu w realizację następujących celów:

- a) rozwój wspólnej kultury bezpieczeństwa granic, współpracy w zakresie egzekwowania prawa i zarządzania kryzysowego;
- b) skuteczne zarządzanie przepływami migracyjnymi na terytorium Unii;
- c) rozwijanie wspólnego europejskiego systemu azylowego;

- d) sprawiedliwe i równe traktowanie obywateli państw trzecich;
- e) solidarność i współpraca między państwami członkowskimi w zakresie rozwiązywania problemów związanych z migracją i bezpieczeństwem wewnętrznym;
- f) wspólne podejście Unii do migracji i bezpieczeństwa w stosunkach z państwami trzecimi.

4. Wszystkie sprawozdania z oceny w ramach niniejszego artykułu są w całości publikowane, z wyjątkiem przypadków gdy informacje w nich zawarte są zastrzeżone ze względu na ich poufny charakter, zwłaszcza gdy dotyczą bezpieczeństwa, porządku publicznego, dochodzeń w sprawach karnych i ochrony danych osobowych.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 58

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 5, art. 26 ust. 4, art. 29 ust. 1, art. 53 ust. 4 i art. 55 ust. 4, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 21 maja 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okres trzech lat, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem okresu siedmiu lat.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 5, art. 26 ust. 4, art. 29 ust. 1, art. 53 ust. 4 i art. 55 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 5, art. 26 ust. 4, art. 29 ust. 1, art. 53 ust. 4 i art. 55 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 59

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Funduszy Azyłu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 14 ust. 4, art. 24 ust. 5, art. 45 ust. 2, art. 47 ust. 6 i art. 53 ust. 5 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 60

Przegląd

Na podstawie wniosku Komisji Parlament Europejski i Rada dokonują przeglądu niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2020 r.

*Artykuł 61***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 515/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz oraz uchylające decyzję nr 574/2007/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Cel Unii, który polega na zapewnieniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości zgodnie z art. 67 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), należy osiągnąć między innymi poprzez wspólne środki związane z przekraczaniem granic wewnętrznych przez osoby i z kontrolami na granicach zewnętrznych, a także poprzez wspólną politykę wizową stanowiącą część spójnego wielopoziomowego systemu, który umożliwiałby wymianę danych i pełną wiedzę na temat sytuacji oraz ma na celu ułatwienie legalnego podróżowania oraz przeciwdziałanie nielegalnej imigracji.
- (2) Unia potrzebuje spójniejszego podejścia do wewnętrznych i zewnętrznych aspektów zarządzania migracją i do bezpieczeństwa wewnętrznego oraz powinna wprowadzić współzależność między przeciwdziałaniem nielegalnej imigracji i poprawą bezpieczeństwa na granicach zewnętrznych Unii a bliższą współpracą i dialogiem z państwami trzecimi w zakresie postępowania wobec nielegalnej imigracji i promowania legalnej migracji.
- (3) Należy opracować zintegrowane podejście do kwestii pojawiających się w związku z presją migracyjną i wnioskami o azyl oraz do zarządzania granicami zewnętrznymi Unii, a także zapewnić finansowanie i odpowiednie zasoby służące działaniom w sytuacjach nadzwyczajnych, udostępniane w duchu poszanowania praw człowieka i solidarności między wszystkimi państwami członkowskimi przy jednoczesnym poszanowaniu zobowiązań krajowych oraz zapewnieniu jasnego podziału zadań.
- (4) Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej („strategia bezpieczeństwa wewnętrznego”), przyjęta przez Radę w lutym 2010 r., stanowi wspólny plan reagowania na takie wspólne wyzwania dotyczące bezpieczeństwa. W komunikacie Komisji z listopada 2010 r. zatytułowanym „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu” zasady i wytyczne strategii przełożone zostały na konkretne działania poprzez określenie pięciu celów strategicznych: rozbijanie międzynarodowych siatek przestępczych, zwalczanie terroryzmu i walka z radykalizacją i werbowaniem; podniesienie poziomu ochrony obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni; zwiększenie bezpieczeństwa poprzez zarządzanie granicami oraz zwiększenie odporności Europy na kryzysy i katastrofy.
- (5) Zgodnie ze strategią bezpieczeństwa wewnętrznego, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość są celami, do których należy dążyć równolegle, a aby osiągnąć wolność i sprawiedliwość, należy zawsze dążyć do zapewnienia bezpieczeństwa zgodnie z zasadami Traktatów, zasadą praworządności oraz zobowiązaniami Unii w zakresie praw podstawowych.
- (6) Solidarność między państwami członkowskimi, jasny podział zadań, poszanowanie podstawowych wolności i praw człowieka oraz zasady praworządności, zdecydowane skoncentrowanie się na perspektywie globalnej i powiązanie z bezpieczeństwem zewnętrznym oraz zgodność z celami polityki zewnętrznej Unii określonymi w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) powinny być kluczowymi zasadami rządzącymi realizacją strategii bezpieczeństwa wewnętrznego.
- (7) Aby promować realizację strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz zapewnić jej prawidłowe funkcjonowanie w warunkach operacyjnych, państwa członkowskie powinny mieć zapewnione odpowiednie unijne wsparcie finansowe dzięki utworzeniu Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego („Fundusz”).

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 4.10.2012, s. 108.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 23.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

- (8) Ze względu na szczególne kwestie prawne mające zastosowanie do tytułu V TFUE z prawnego punktu widzenia nie jest możliwe ustanowienie Funduszu jako pojedynczego instrumentu finansowego. Należy zatem ustanowić Fundusz w postaci kompleksowych ram dla unijnego wsparcia finansowego w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego, które obejmują instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz („Instrument”) ustanowiony niniejszym rozporządzeniem, a także instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 ⁽¹⁾. Te kompleksowe ramy należy uzupełnić rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ⁽²⁾, do którego niniejsze rozporządzenie powinno się odwoływać w zakresie przepisów dotyczących programowania, zarządzania finansami, zarządzania i kontroli, rozliczania rachunków, zamykania programów oraz sprawozdawczości i oceny.
- (9) Nowa dwufilarowa struktura finansowania w dziedzinie spraw wewnętrznych powinna przyczynić się do uproszczenia, racjonalizacji, konsolidacji i przejrzystości finansowania w tej dziedzinie. Należy dążyć do synergii, spójności i komplementarności z innymi funduszami i programami, w tym również z myślą o przydzielaniu środków na wspólne cele. Należy jednak zapobiegać pokrywaniu się różnych instrumentów finansowania.
- (10) Fundusz powinien odzwierciedlać potrzebę większej elastyczności i większego uproszczenia, uwzględniając przy tym wymagania w zakresie przewidywalności oraz zapewniając sprawiedliwy i przejrzysty podział zasobów w celu realizacji ogólnych i szczegółowych celów określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (11) Skuteczność środków i jakość wydatków są głównymi zasadami wdrażania Funduszu. Ponadto Fundusz należy również wdrażać w sposób możliwie najbardziej skuteczny i przyjazny dla użytkownika.
- (12) Fundusz powinien w szczególny sposób uwzględniać te państwa członkowskie, które ze względu na swoje położenie geograficzne zmagają się z nieproporcjonalnym obciążeniem związanym z przepływami migracyjnymi.
- (13) Solidarność i podział odpowiedzialności pomiędzy państwami członkowskimi a Unią to jeden z głównych elementów wspólnej polityki zarządzania granicami zewnętrznymi.
- (14) Fundusz powinien wyrażać solidarność poprzez pomoc finansową dla tych państw członkowskich, które w pełni stosują przepisy Schengen dotyczące granic zewnętrznych, jak również dla tych, które przygotowują się do pełnego udziału w Schengen, oraz powinien być wykorzystywany przez państwa członkowskie w interesie wspólnej unijnej polityki zarządzania granicami zewnętrznymi.
- (15) W celu przyczynienia się do osiągnięcia ogólnego celu Funduszu państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich programy krajowe obejmowały cele szczegółowe Instrumentu oraz aby przydział środków pomiędzy celami był proporcjonalny do wyzwań i potrzeb oraz zapewniał możliwość realizacji celów. W przypadku gdy program krajowy nie odnosi się do jednego z celów szczegółowych lub przydział środków jest się poniżej minimalnych wartości procentowych dla niektórych celów programów krajowych określonych w niniejszym rozporządzeniu, dane państwo członkowskie powinno przedstawić uzasadnienie w ramach programu.
- (16) Aby zmierzyć osiągnięcia Funduszu, należy ustanowić wspólne wskaźniki w odniesieniu do każdego celu szczegółowego Instrumentu. Pomiar osiągnięć w realizacji celów szczegółowych za pomocą wspólnych wskaźników nie oznacza, że realizacja działań związanych z tymi wskaźnikami ma być obowiązkowa.
- (17) Udział państwa członkowskiego nie powinien zbiegać się w czasie z jego udziałem w tymczasowym instrumencie finansowym Unii, z którego udzielane jest wsparcie państwom członkowskim będącym jego beneficjentami między innymi na sfinansowanie działań na nowych granicach zewnętrznych Unii na potrzeby wdrażania dorobku Schengen w zakresie granic i wiz oraz kontroli granic zewnętrznych.
- (18) Instrument powinien stanowić rozwinięcie procesu budowania potencjału powstałego przy pomocy Funduszu Granic Zewnętrznych na lata 2007–2013, ustanowionego decyzją nr 574/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, oraz powinien rozszerzać jego zakres w taki sposób, aby objął również nowe zmiany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego i uchylające decyzję Rady 2007/125/WSiSW (zob. s. 93 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące Funduszu Migracji, Azylu i Integracji oraz w sprawie instrumentu wsparcia finansowego w zakresie współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 112 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Decyzja nr 574/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiająca Fundusz Granic Zewnętrznych na lata 2007–2013 w ramach programu solidarności i zarządzania przepływami migracyjnymi (Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 22).

- (19) Przy realizowaniu zadań na granicach zewnętrznych i w konsulatach zgodnie z dorobkiem Schengen w zakresie granic i wiz państwa członkowskie prowadzą działania w interesie i w imieniu wszystkich pozostałych państw członkowskich w strefie Schengen, tak więc świadczą usługę publiczną na rzecz Unii. Instrument powinien przyczyniać się do wspierania kosztów operacyjnych związanych z kontrolą granic i polityką wizową oraz umożliwić państwom członkowskim utrzymywanie zdolności, które mają kluczowe znaczenie dla świadczenia tej usługi dla wszystkich. Takie wsparcie obejmuje pełen zwrot wybranych określonych kosztów związanych z celami Instrumentu i powinno stanowić integralną część programów krajowych.
- (20) Instrument powinien uzupełniać i wspierać działania podejmowane na rzecz rozwoju współpracy międzynarodowej pod egidą Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej („Frontex”) ustanowionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 2007/2004 ⁽¹⁾, w tym również nowe działania wynikające ze zmian wprowadzonych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2011 ⁽²⁾, wzmacniając w ten sposób dodatkowo solidarność pomiędzy tymi państwami członkowskimi kontrolującymi granice zewnętrzne w interesie i w imieniu całej strefy Schengen. Oznacza to między innymi, że przy opracowywaniu programów krajowych państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę narzędzia analityczne oraz wytyczne operacyjne i techniczne opracowane przez Frontex, jak również opracowane programy szkoleniowe, a mianowicie wspólne podstawowe programy szkolenia funkcjonariuszy straży granicznej, w tym ich elementy odnoszące się do praw podstawowych i dostępu do ochrony międzynarodowej. W celu wypracowania komplementarności między tą misją a obowiązkami państw członkowskich w zakresie kontroli i nadzoru granic zewnętrznych, jak również w celu zapewnienia spójności i uniknięcia niegospodarności, Komisja powinna konsultować się z Frontexem w sprawie projektów programów krajowych przekazywanych przez państwa członkowskie, a w szczególności w zakresie działań finansowanych w ramach wsparcia operacyjnego.
- (21) Instrument należy wdrażać z pełnym poszanowaniem praw i zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii, a także bez uszczerbku dla stosowania szczególnych przepisów dotyczących prawa do azylu i ochrony międzynarodowej.
- (22) Jednolita i wysokiej jakości kontrola na granicach zewnętrznych ma zasadnicze znaczenie dla wzmocnienia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Zgodnie ze wspólnymi standardami unijnymi, Instrument powinien wspierać środki związane z zarządzaniem granicami zewnętrznymi, powinien być realizowany zgodnie z czteropoziomowym modelem kontroli dostępu, który obejmuje środki w państwach trzecich, współpracę z państwami sąsiadującymi, środki kontroli granicznej i środki kontroli w ramach przestrzeni swobodnego przepływu, aby zapobiegać nielegalnej imigracji oraz przestępczości transgranicznej na obszarze Schengen.
- (23) Zgodnie z art. 3 TUE Instrument powinien wspierać działania zapewniające ochronę dzieci narażonych na niebezpieczeństwo na granicach zewnętrznych. W szczególności przy realizacji działań dotyczących identyfikacji, niesienia natychmiastowej pomocy i przekazywania osób służbom ochrony państwa członkowskie powinny w miarę możliwości zwracać szczególną uwagę na osoby o szczególnych potrzebach, zwłaszcza dzieci i małoletnich bez opieki.
- (24) Aby zapewnić jednolitą, wysokiej jakości kontrolę graniczną oraz ułatwić legalne podróżowanie przez granice zewnętrzne w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Instrument powinien przyczyniać się do rozwoju europejskiego wspólnego zintegrowanego systemu zarządzania granicami. System ten obejmuje wszystkie środki związane z polityką, prawo, systematyczną współpracę, podział obciążeń, ocenę warunków i zmieniających się miejsc tranzytu nielegalnych imigrantów, personel, sprzęt i technologię podejmowane na różnych poziomach przez właściwe organy państw członkowskich działające we współpracy z Frontexem, z państwami trzecimi, a także w razie potrzeby z innymi podmiotami, w szczególności z Europolem i Agencją ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi, wykorzystując między innymi czteropoziomowy model bezpieczeństwa granic i zintegrowaną analizę ryzyka Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 349 z 25.11.2004, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2011 z dnia 25 października 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 1).

- (25) Zgodnie z protokołem nr 5 do Aktu przystąpienia z 2003 r. w sprawie tranzytu osób drogą lądową między Obwodem Kaliningradzkim a innymi częściami Federacji Rosyjskiej, Instrument powinien pokrywać wszelkie dodatkowe koszty ponoszone z tytułu wdrażania szczególnych przepisów dorobku Unii przewidzianego w przypadku takiego tranzytu, tj. rozporządzenie Rady (WE) 693/2003 ⁽¹⁾ i rozporządzenie Rady (WE) 694/2003 ⁽²⁾. Potrzeba stałego wsparcia finansowego z tytułu niepobranych opłat powinna być jednak zależna od obowiązywania reżimu wizowego między Unią a Federacją Rosyjską.
- (26) Instrument powinien obejmować wsparcie na rzecz środków krajowych i współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie polityki wizowej i innych działań realizowanych przed przybyciem na granicę i przed przeprowadzeniem kontroli na granicach zewnętrznych, oraz powinien w pełni wykorzystywać Wizowy System Informacyjny (VIS). Skuteczne zarządzanie działaniami organizowanymi przez służby państw członkowskich w państwach trzecich leży w interesie wspólnej polityki wizowej jako część wielopoziomowego systemu mającego na celu ułatwienie legalnego podróżowania i przeciwdziałanie nielegalnej imigracji do Unii, a także stanowi kluczowy element wspólnego zintegrowanego systemu zarządzania granicami.
- (27) Ponadto Instrument powinien wspierać środki podejmowane na terytorium państw strefy Schengen stanowiące element rozwoju wspólnego zintegrowanego systemu zarządzania granicami, który wzmacnia ogólne funkcjonowanie strefy Schengen.
- (28) Instrument powinien również stanowić wsparcie na rzecz rozwoju systemów informatycznych przez Unię, w oparciu o istniejące lub nowe systemy informatyczne, które zapewniłyby państwom członkowskim narzędzia niezbędne do skuteczniejszego zarządzania przepływem obywateli krajów trzecich przez granice oraz lepszego identyfikowania i weryfikowania podróżnych, ułatwiając dzięki temu podróżowanie i zwiększając bezpieczeństwo granic. W tym celu należy ustanowić – zgodnie ze strategią zarządzania informacjami na rzecz bezpieczeństwa wewnętrznego UE – program służący pokrywaniu kosztów rozwoju zarówno centralnych, jak i krajowych elementów takich systemów, przy zapewnieniu spójności technicznej, interoperacyjności z innymi systemami informatycznymi Unii, oszczędności i sprawnego wdrażania w państwach członkowskich. Te systemy informatyczne powinny być zgodne z prawami podstawowymi, w tym z prawem do ochrony danych osobowych.
- (29) Państwa członkowskie powinny przeznaczyć niezbędne środki finansowe na europejski system nadzorowania granic (EUROSUR), ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1052/2013 ⁽³⁾, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie tego systemu.
- (30) Aby niezwłocznie zaradzić nieprzewidzianej presji migracyjnej oraz ryzyku dla bezpieczeństwa granic, należy umożliwić udzielanie pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych w ramach określonych w rozporządzeniu (UE) nr 514/2014.
- (31) Ponadto w interesie wzmocnienia solidarności w całej strefie Schengen w przypadku stwierdzenia słabych punktów lub potencjalnego ryzyka, w szczególności po ocenie Schengen, dane państwo członkowskie powinno podjąć odpowiednie działania następcze, wykorzystując zasoby swojego programu krajowego zgodnie z priorytetami, w stosownych przypadkach uzupełniając je środkami pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych.
- (32) Aby zwiększyć solidarność i podział odpowiedzialności, należy zachęcać państwa członkowskie do wykorzystania części zasobów dostępnych w ramach ich programów krajowych na priorytety szczególne określone przez Unię, takie jak zakup wyposażenia technicznego potrzebnego Frontexowi oraz rozwój współpracy konsularnej na potrzeby Unii. Istnieje potrzeba zmaksymalizowania wpływu finansowania unijnego poprzez pozyskiwanie, łączenie i lewarowanie publicznych i prywatnych środków finansowych. Należy zapewnić jak największą przejrzystość, odpowiedzialność i kontrolę demokratyczną w przypadku innowacyjnych instrumentów i mechanizmów finansowych wykorzystujących środki finansowe Unii.
- (33) Aby zagwarantować stosowanie dorobku Schengen w całej strefie Schengen, Instrument powinien również zapewnić wsparcie wykonywania rozporządzenia Rady (UE) nr 1053/2013 ⁽⁴⁾, jako kluczowego narzędzia ułatwiającego realizację polityk unijnych w przestrzeni wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa poprzez zapewnienie wysokiego poziomu ochrony granic zewnętrznych oraz brak kontroli granicznych w strefie Schengen.
- (34) W świetle doświadczeń zdobytych z Funduszem Granic Zewnętrznych oraz rozwoju SIS II i VIS za właściwe uznaje się dopuszczenie pewnego stopnia elastyczności w odniesieniu do możliwych przesunięć zasobów pomiędzy różnymi środkami służącymi realizacji celów Instrumentu, bez uszczerbku dla zasady, zgodnie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 693/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. ustanawiające ściśle określony Uproszczony Dokument Tranzytowy (FTD), Uproszczony Kolejowy Dokument Tranzytowy (FRTD) i zmieniające Wspólne Instrukcje Konsularne i Wspólny Podręcznik (Dz.U. L 99 z 17.4.2003, s. 8).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 694/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie jednolitych wzorów Uprozczonego Dokumentu Tranzytowego (FTD) i Uprozczonego Kolejowego Dokumentu Tranzytowego (FRTD) przewidzianych w rozporządzeniu (WE) 693/2003 (Dz.U. L 99 z 17.4.2003, s. 15).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1052/2013 z dnia 22 października 2013 r. ustanawiające europejski system nadzorowania granic (Eurosir) (Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 11).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1053/2013 z dnia 7 października 2013 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylecia decyzji komitetu wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. dotyczącej utworzenia Stałego Komitetu ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen (Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27).

z którą programom należy zapewnić od początku masę krytyczną i stabilność finansową, a państwom członkowskim wsparcie operacyjne, oraz bez uszczerbku dla zasady kontroli ze strony Parlamentu Europejskiego i Rady.

- (35) W tym duchu należy poszerzyć zakres działań oraz podnieść pułap wartości zasobów pozostających do dyspozycji Unii („działania Unii”), aby zwiększyć w danym roku budżetowym unijne możliwości realizacji – jeżeli zaistnieje i w zakresie, w jakim zaistnieje potrzeba – wielu działań związanych z zarządzaniem granicami zewnętrznymi i wspólną polityką wizową w interesie całej Unii. Takie działania Unii obejmują badania i projekty pilotażowe ukierunkowane na rozwój zarządzania granicami zewnętrznymi i wspólnej polityki wizowej oraz ich stosowanie, szkolenie funkcjonariuszy straży granicznej w zakresie ochrony praw człowieka, środki lub porozumienia w państwach trzecich dotyczące presji migracyjnej z tych państw, mające na celu optymalne zarządzanie przepływami migracyjnymi do Unii, a także skuteczną organizację związanych z tym zadań na granicach zewnętrznych i w konsulatach.
- (36) Środki w państwach trzecich i dotyczące państw trzecich, objęte wsparciem w ramach Instrumentu, należy przyjmować w synergii i przy zapewnieniu spójności z innymi działaniami realizowanymi poza Unią, wspieranymi przez geograficzne i tematyczne instrumenty pomocy zewnętrznej Unii. W ramach realizacji takich działań należy w szczególności dążyć do osiągnięcia pełnej spójności z zasadami i ogólnymi celami działań zewnętrznych Unii i jej polityki zagranicznej wobec danego państwa lub regionu. Środki te nie powinny mieć na celu wsparcia działań bezpośrednio ukierunkowanych na rozwój i powinny uzupełniać, w stosownych przypadkach, pomoc finansową dostarczaną za pośrednictwem instrumentów pomocy zewnętrznej. Należy również dążyć do osiągnięcia spójności z polityką humanitarną Unii, w szczególności w odniesieniu do wdrażania środków w sytuacjach nadzwyczajnych.
- (37) Finansowanie z budżetu Unii powinno koncentrować się na działaniach, w których interwencja Unii może przynieść wartość dodaną w porównaniu z działaniami podejmowanymi przez same państwa członkowskie. Ponieważ Unia ma lepsze niż państwa członkowskie warunki do stworzenia ram dla realizacji koncepcji solidarności unijnej w odniesieniu do kontroli granicznej, polityki wizowej i zarządzania przepływami migracyjnymi oraz zapewnienia platformy rozwoju wspólnych systemów informatycznych jako podstawy tych polityk, wsparcie finansowe zapewnione na mocy niniejszego rozporządzenia przyczyni się w szczególności do wzmacniania potencjału krajowego i unijnego w tych dziedzinach.
- (38) W niniejszym rozporządzeniu należy określić przyznanie podstawowych kwot dla państw członkowskich. Kwota podstawowa dla każdego państwa członkowskiego powinna być obliczana na podstawie przydziałów z Funduszu Granic Zewnętrznych dla każdego państwa członkowskiego w latach 2010-2012, a uzyskaną liczbę należy podzielić przez sumę środków dostępnych w ramach wspólnego zarządzania przez te trzy lata. Obliczeń tych dokonano zgodnie z kryteriami dystrybucji określonymi w decyzji nr 574/2007/WE.
- (39) Komisja powinna monitorować wdrażanie Instrumentu zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia (UE) nr 514/2014, przy pomocy głównych wskaźników służących ocenie wyników i wpływu. Wskaźniki te, w tym odpowiednie poziomy bazowe, powinny zapewniać minimalną podstawę dla oceny zakresu, w jakim zrealizowano cele Instrumentu.
- (40) Aby umożliwić uzupełnienie lub zmianę przepisów niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do definicji działań szczegółowych w ramach programów krajowych, należy przekazać Komisji uprawnienie do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (41) W ramach stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym przygotowywania aktów delegowanych, Komisja powinna prowadzić konsultacje z ekspertami ze wszystkich państw członkowskich.
- (42) W celu zapewnienia jednolitego, skutecznego i terminowego stosowania przepisów dotyczących wsparcia operacyjnego ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia ta powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (43) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie solidarności i podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi i Unią w ramach zarządzania granicami zewnętrznymi oraz polityką wizową, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (44) Należy uchylić decyzję 574/2007/WE, z zastrzeżeniem przepisów przejściowych określonych w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (45) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A i B decyzji Rady 1999/437/WE ⁽²⁾.
- (46) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A i B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽⁴⁾.
- (47) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A i B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽⁶⁾.
- (48) Zgodnie z art. 1 i 2 protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania podejmuje w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia decyzję, czy dokona jego transpozycji do swego prawa krajowego.
- (49) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽⁷⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związane ani go nie stosuje.
- (50) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁸⁾. Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu, nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (51) Należy dostosować okres stosowania niniejszego rozporządzenia do okresu stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 ⁽⁹⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel i zakres

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie zarządzania granicami zewnętrznymi oraz wspólnej polityki wizowej („Instrument”) jako część Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego („Fundusz”).

Wraz z rozporządzeniem (UE) 513/2014, niniejsze rozporządzenie ustanawia Fundusz na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

⁽⁷⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

2. Niniejsze rozporządzenie określa:
- a) cele wsparcia finansowego i działania kwalifikujące się do finansowania;
 - b) ogólne ramy dla realizacji działań kwalifikujących się do finansowania;
 - c) zasoby udostępnione w ramach Instrumentu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. oraz ich podział;
 - d) zakres i cel różnych środków szczególnych, za pośrednictwem których finansuje się wydatki na zarządzanie granicami zewnętrznymi i wspólną politykę wizową.
3. Niniejsze rozporządzenie przewiduje stosowanie przepisów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 514/2014.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „granice zewnętrzne” oznaczają granice lądowe państw członkowskich, w tym granice na rzekach i jeziorach, granice morskie oraz ich porty lotnicze, porty rzeczne, porty morskie i porty na jeziorach, do których stosuje się przepisy prawa Unii dotyczące przekraczania granic zewnętrznych, niezależnie od tego, czy granice te mają charakter tymczasowy;
- b) „wspólne standardy unijne” oznaczają wspólne i jednolite stosowanie środków operacyjnych w celu osiągnięcia wysokiego i jednolitego poziomu bezpieczeństwa w dziedzinie kontroli granicznej i wiz zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 ⁽²⁾, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 ⁽³⁾, rozporządzeniem (WE) nr 2007/2004, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1931/2006 ⁽⁴⁾, katalogiem Schengen dotyczącym kontroli na granicach zewnętrznych, praktycznym poradnikiem dla funkcjonariuszy straży granicznej i podręcznikiem dotyczącym wiz, jak również zgodnie z podręcznikiem EUROSUR oraz wszelkimi innymi rozporządzeniami i wytycznymi w sprawie kontroli granicznych i wiz, przyjętymi na poziomie Unii;
- c) „tymczasowe granice zewnętrzne” oznaczają:
 - (i) wspólną granicę między państwem członkowskim w pełni wdrażającym dorobek Schengen a państwem członkowskim, które jest zobowiązane, zgodnie ze swoim Aktem przystąpienia, do pełnego stosowania tego dorobku, ale w stosunku do którego odpowiednia decyzja Rady upoważniająca to państwo członkowskie do pełnego stosowania dorobku Schengen nie weszła w życie;
 - (ii) wspólną granicę między dwoma państwami członkowskimi zobowiązanymi do pełnego stosowania dorobku Schengen zgodnie z ich właściwymi Aktami przystąpienia, ale w stosunku do których odpowiednia decyzja Rady upoważniająca te państwa do pełnego stosowania tego dorobku nie weszła jeszcze w życie;
- d) „przejście graniczne” oznacza każde przejście wyznaczone przez właściwe organy do celów przekraczania granic zewnętrznych oraz zgłoszone zgodnie z art. 34 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 562/2006;
- e) „mechanizm oceny i monitorowania dorobku Schengen” oznacza weryfikowanie prawidłowości stosowania dorobku Schengen na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1053/2013;
- f) „sytuacja nadzwyczajna” oznacza sytuację wynikającą z nagłej i wyjątkowej presji, kiedy duża lub nieproporcjonalna liczba obywateli państw trzecich przekracza lub ma przekroczyć zewnętrzną granicę jednego lub większej liczby państw członkowskich lub każda inna należąca do uzasadniona nagła sytuacja wymagająca pilnego działania na granicach zewnętrznych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych (rozporządzenia w sprawie VIS) (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia Konwencji z Schengen (Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 1).

- g) „odcinek granic zewnętrznych” oznacza całość lub część zewnętrznej granicy lądowej lub morskiej danego państwa członkowskiego określonej w prawie krajowym lub przez krajowy ośrodek koordynacji lub też jakiegokolwiek inny właściwy organ krajowy dla celów wykonania rozporządzenia (UE) nr 1052/2013.

Artykuł 3

Cele

1. Celem ogólnym Instrumentu jest przyczynianie się do zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa w Unii przy jednoczesnym ułatwieniu legalnego podróżowania dzięki jednolitej i na wysokim poziomie kontroli granic zewnętrznych oraz dzięki skutecznemu rozpatrywaniu wniosków wizowych Schengen, zgodnie ze zobowiązaniem Unii do poszanowania podstawowych wolności i praw człowieka.

2. W ramach celu ogólnego określonego w ust. 1 Instrument przyczynia się – zgodnie z priorytetami określonymi w odpowiednich unijnych strategiach, programach, ocenach zagrożeń i ryzyka – do realizacji następujących celów szczegółowych:

- a) wspieranie wspólnej polityki wizowej w celu ułatwienia legalnego podróżowania, zapewnienia ubiegającym się o wizę usług wysokiej jakości, równego traktowania obywateli państw trzecich oraz przeciwdziałania nielegalnej imigracji;
- b) wspieranie zintegrowanego zarządzania granicami, w tym promowanie dalszej harmonizacji środków związanych z zarządzaniem granicami zgodnie ze wspólnymi standardami unijnymi i poprzez przekazywanie informacji między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Frontexem, aby z jednej strony zapewnić jednolity i wysoki poziom kontroli i ochrony granic zewnętrznych, w tym poprzez przeciwdziałanie nielegalnej imigracji, a z drugiej strony – sprawne przekraczanie granic zewnętrznych zgodnie z dorobkiem Schengen, przy jednoczesnym zagwarantowaniu osobom potrzebującym międzynarodowej ochrony dostępu do niej zgodnie ze zobowiązaniami zaciągniętymi przez państwa członkowskie w dziedzinie praw człowieka, łącznie z zasadą *non-refoulement*.

Realizację celów szczegółowych Instrumentu ocenia się zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 przy zastosowaniu wspólnych wskaźników określonych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia oraz wskaźników dotyczących poszczególnych programów zawartych w programach krajowych.

3. Aby osiągnąć cele, o których mowa w ust. 1 i 2, Instrument przyczynia się do realizacji następujących celów operacyjnych:

- a) promowanie opracowywania, realizacji i egzekwowania polityk mających na celu zapewnienie braku jakiegokolwiek kontroli osób, niezależnie od ich obywatelstwa, przy przekraczaniu przez nie granic wewnętrznych oraz przeprowadzanie kontroli osób i skutecznego nadzoru przy przekraczaniu granic zewnętrznych;
- b) stopniowe tworzenie zintegrowanego systemu zarządzania granicami zewnętrznymi, opartego na solidarności i odpowiedzialności, w szczególności poprzez:
 - (i) wzmacnianie kontroli granic zewnętrznych i systemów nadzoru oraz współpracy między organami straży granicznej, służb celnych, migracji, azylu i organami ścigania państw członkowskich na granicach zewnętrznych, w tym na obszarze przy granicy morskiej;
 - (ii) środki podejmowane na terytorium państw związane z zarządzaniem granicami zewnętrznymi, a także niezbędne środki towarzyszące związane z bezpieczeństwem dokumentów, zarządzaniem tożsamością i interoperacyjnością nabytego wyposażenia technicznego;
 - (iii) wszelkie środki również przyczyniające się do zapobiegania przestępczości transgranicznej i jej zwalczania na granicach zewnętrznych, związane z przemieszczaniem się osób, w tym z handlem ludźmi i przemytem ludzi;
- c) promowanie opracowywania i realizacji wspólnej polityki dotyczącej wiz oraz innych krótkoterminowych zezwoleń na pobyt, oraz współpracy konsularnej w różnych postaciach, aby zapewnić lepszą opiekę konsularną oraz zharmonizowanie praktyk wydawania wiz;
- d) tworzenie i obsługa systemów informatycznych, związanej z nimi infrastruktury komunikacyjnej i wyposażenia, które wspierają wspólną politykę wizową, kontrole graniczne i nadzór na zewnętrznych granicach oraz w pełni przestrzegają prawa ochrony danych osobowych;
- e) zwiększenie wiedzy o sytuacji na granicach zewnętrznych i zdolności reagowania państw członkowskich;

- f) zapewnienie skutecznego i jednolitego stosowania unijnego dorobku prawnego dotyczącego granic i wiz, w tym skutecznego funkcjonowania mechanizmu oceny i monitorowania dorobku Schengen;
- g) wzmacnianie działań państw członkowskich przyczyniających się do zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi działającymi na terytorium państw trzecich w odniesieniu do napływu obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich, w tym do zapobiegania nielegalnej imigracji i przeciwdziałania jej, jak również współpracy z państwami trzecimi w tym zakresie prowadzonej w pełnej spójności z celami i zasadami unijnej polityki działań zewnętrznych i polityki humanitarnej.

4. Działania finansowane w ramach Instrumentu realizuje się w pełnej zgodności z prawami podstawowymi i przy poszanowaniu godności ludzkiej. W szczególności działania te muszą być zgodne z postanowieniami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, unijnym prawem ochrony danych, europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, z zasadą równego traktowania obywateli państw trzecich, prawem do azylu i ochrony międzynarodowej, z zasadą non-refoulement oraz międzynarodowymi zobowiązaniami Unii i państw członkowskich wynikającymi z międzynarodowych instrumentów, których są sygnatariuszami, takich jak Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., uzupełnionej Protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r.

W szczególności przy realizacji działań państwa członkowskie powinny w miarę możliwości zwracać szczególną uwagę na identyfikację osób o szczególnych potrzebach, zwłaszcza dzieci i małoletnich bez opieki, niesienie im natychmiastowej pomocy i przekazywanie ich służbom ochrony.

5. Przy realizacji działań finansowanych w ramach Instrumentu, związanych z nadzorowaniem granic morskich, państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na obowiązki, jakie spoczywają na nich na mocy międzynarodowego prawa morskiego w odniesieniu do udzielania pomocy osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie. W związku z tym sprzęt i systemy wspierane w ramach Instrumentu mogą być wykorzystywane w poszukiwaniach i akcjach ratowniczych, jakie mogą być prowadzone w trakcie operacji nadzorowania granic na morzu, co przyczyni się do zapewnienia ochrony i ratowania życia migrantów.

6. Instrument przyczynia się również do finansowania pomocy technicznej z inicjatywy państw członkowskich i Komisji.

Artykuł 4

Działania kwalifikujące się do finansowania

1. W ramach celów, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, oraz w świetle uzgodnionych konkluzji dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych, o których mowa w art. 9 niniejszego rozporządzenia, Instrument wspiera działania podejmowane w państwach członkowskich lub przez państwa członkowskie, a w szczególności następujące działania dotyczące:

- a) infrastruktury, budynków i systemów wymaganych w przejściach granicznych oraz do prowadzenia nadzoru pomiędzy przejściami granicznymi, aby zapobiegać niedozwolonemu przekraczaniu granic, nielegalnej imigracji i przestępczości transgranicznej oraz aby je zwalczać, a także aby zagwarantować sprawne przepływy podróżnych;
- b) sprzętu operacyjnego, środków transportu i systemów komunikacji wymaganych do skutecznej i bezpiecznej kontroli granicznej oraz wykrywania osób;
- c) systemów informatycznych i komunikacyjnych do skutecznego zarządzania przepływami migracyjnymi przez granice, w tym inwestycje w istniejące i przyszłe systemy;
- d) infrastruktury, budynków, systemów informatycznych i komunikacyjnych oraz sprzętu operacyjnego wymaganych do obsługi wniosków wizowych i współpracy konsularnej, a także innych działań mających na celu poprawę jakości obsługi osób ubiegających się o wizę;
- e) szkoleń w zakresie stosowania sprzętu i systemów, o których mowa w lit. b), c) i d), propagowania standardów jakości zarządzania oraz szkoleń funkcjonariuszy straży granicznej, w tym w stosownych przypadkach w państwach trzecich, w zakresie wykonywania zadań związanych z nadzorem, doradztwem i kontrolą zgodnie z międzynarodowym prawem praw człowieka, w tym w zakresie identyfikacji ofiar handlu ludźmi i przemytu ludzi;
- f) oddelegowania oficerów łącznikowych ds. imigracji i doradców ds. dokumentów do państw trzecich i wymiany oraz oddelegowania funkcjonariuszy straży granicznej między państwami członkowskimi lub między państwem członkowskim a państwem trzecim;

g) badań, szkoleń, projektów pilotażowych i innych działań, dzięki którym stopniowo zostanie ustanowiony zintegrowany system zarządzania granicami zewnętrznymi, o którym mowa w art. 3 ust. 3, w tym działań mających na celu wzmocnienie współpracy między organami w państwach członkowskich lub między państwami członkowskimi, a także działań związanych z interoperacyjnością i harmonizacją systemów zarządzania granicami;

h) badań, projektów pilotażowych i działań zmierzających do wdrożenia zaleceń, standardów operacyjnych i najlepszych praktyk będących wynikiem współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi a agencjami unijnymi.

2. W ramach celów, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, oraz w świetle uzgodnionych konkluzji dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych, o których mowa w art. 9 niniejszego rozporządzenia, Instrument wspiera działania dotyczące państw trzecich i w państwach trzecich, w szczególności następujące działania dotyczące:

a) systemów informatycznych, narzędzi lub wyposażenia do wymiany informacji między państwami członkowskimi a państwami trzecimi;

b) działań związanych ze współpracą operacyjną między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, w tym wspólnych operacji;

c) projektów realizowanych w państwach trzecich mających na celu ulepszenie systemów nadzoru z myślą o zapewnieniu współpracy z systemem EUROSUR;

d) badań, seminariów, warsztatów, konferencji, szkoleń, sprzętu i projektów pilotażowych mających na celu doraźne zapewnienie państwom trzecim specjalistycznej wiedzy technicznej i operacyjnej;

e) badań, seminariów, warsztatów, konferencji, szkoleń, sprzętu i projektów pilotażowych wdrażających szczegółowe zalecenia, standardy operacyjne i najlepsze praktyki będące wynikiem współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi a agencjami unijnymi w państwach trzecich.

Komisja i państwa członkowskie wraz z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych zapewniają koordynację działań w państwach trzecich i dotyczących państw trzecich, zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

3. Działania, o których mowa w ust. 1 lit. a), prowadzone na tymczasowych granicach zewnętrznych, nie kwalifikują się do finansowania.

4. Działania związane z przejściowym i wyjątkowym ponownym wprowadzeniem kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, o których mowa w kodeksie granicznym Schengen nie kwalifikują się do finansowania.

5. Działania, których wyłącznym celem lub skutkiem jest kontrola towarów, nie kwalifikują się do finansowania.

ROZDZIAŁ II

RAMY FINANSOWANIA I RAMY WDRAŻANIA

Artykuł 5

Zasoby ogólne i wdrażanie

1. Zasoby ogólne przeznaczone na wdrażanie Instrumentu wynoszą 2 760 mln EUR w cenach bieżących.

2. Parlament Europejski i Rada zatwierdzają kwotę rocznych środków w granicach określonych wieloletnimi ramami finansowymi.

3. Zasoby ogólne wdraża się poprzez:

a) programy krajowe, zgodnie z art. 9 i 12;

b) wsparcie operacyjne w ramach programów krajowych i na warunkach określonych w art. 10;

c) specjalny program tranzytowy, zgodnie z art. 11;

d) działania Unii, zgodnie z art. 13;

e) pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych, zgodnie z art. 14;

f) realizacja programu tworzenia systemów informatycznych wspierających zarządzanie przepływami migracyjnymi przez granice zewnętrzne, na warunkach określonych w art. 15;

g) pomoc techniczna, zgodnie z art. 16.

4. Budżet przydzielony w ramach Instrumentu na działania Unii, o których mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia, na pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych, o której mowa w art. 14 niniejszego rozporządzenia, oraz na pomoc techniczną, o której mowa w art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, jest wykonywany w ramach zarządzania bezpośredniego, zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, a w stosownych przypadkach w ramach zarządzania pośredniego zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Budżet przydzielony na programy krajowe, o których mowa w art. 9, na wsparcie operacyjne, o którym mowa w art. 10, oraz na funkcjonowanie specjalnego programu tranzytowego, o którym mowa w art. 11, jest wykonywany w ramach zarządzania dzielonego, zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Budżet przydzielony państwom powiązanim z wdrażaniem, stosowaniem i rozwijaniem dorobku Schengen, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, jest wykonywany w ramach zarządzania pośredniego, zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. c) ppkt (i) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

Metodę lub metody wykonania budżetu przydzielonego na program opracowania systemów informatycznych, w oparciu o istniejące lub nowe systemy, określa się w odpowiednich aktach ustawodawczych Unii, z zastrzeżeniem ich przyjęcia.

5. Zasoby ogólne wykorzystuje się w następujący sposób:

a) 1 551 mln EUR na programy krajowe państw członkowskich;

b) 791 mln EUR na opracowanie systemów informatycznych, w oparciu o istniejące lub nowe systemy informatyczne, wspierające zarządzanie przepływami migracyjnymi przez granice zewnętrzne, z zastrzeżeniem przyjęcia odpowiednich aktów ustawodawczych Unii.

W przypadku gdy kwota ta nie jest przydzielona lub wydana, Komisja, w drodze aktu delegowanego zgodnie z art. 17, ponownie przydziela ją na jedno lub większą liczbę działań, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. b) i c) oraz lit d) niniejszego ustępu. Ten akt delegowany zawiera ocenę rozwoju odpowiednich systemów informatycznych, w tym realizacji budżetu i spodziewanych kwot niewykorzystanych. To ponowne przydzielenie może nastąpić po przyjęciu odpowiednich aktów ustawodawczych lub przy okazji przeglądu śródkresowego, o którym mowa w art. 8;

c) 154 mln EUR na specjalny program tranzytowy;

d) 264 mln EUR na działania Unii, pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych oraz pomoc techniczną z inicjatywy Komisji, z których co najmniej 30 % wykorzystuje się na działania Unii.

6. Wraz z zasobami ogólnymi określonymi dla rozporządzenia (UE) nr 513/2014 zasoby ogólne dostępne na potrzeby Instrumentu, określone w ust. 1, stanowią pulę środków finansowych na potrzeby Funduszu i służą jako główna kwota odniesienia, w rozumieniu pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾, dla Parlamentu Europejskiego i Rady przy corocznej procedurze budżetowej.

7. Państwa uczestniczące we wdrażaniu, stosowaniu i rozwijaniu dorobku Schengen uczestniczą w Instrumencie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Zawiera się porozumienia dotyczące wkładu finansowego tych państw w Instrument oraz określa się przepisy dodatkowe niezbędne dla takiego udziału, w tym postanowienia zapewniające ochronę interesów finansowych Unii i uprawnień kontrolnych Trybunału Obrachunkowego.

Wkłady finansowe tych państw dodaje się do zasobów ogólnych dostępnych z budżetu Unii, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 6

Zasoby na kwalifikujące się do finansowania działania w państwach członkowskich

1. Kwotę 1 551 mln EUR orientacyjnie przeznaczają na rzecz państw członkowskich w następujący sposób:

a) kwotę 1 276 mld EUR, jak wskazano w załączniku I;

b) kwotę 147 mln EUR na podstawie wyników uzyskanych w ramach mechanizmu, o którym mowa w art. 7;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

c) w ramach przeglądu śródkresowego, o którym mowa w art. 8, oraz na okres począwszy od roku budżetowego 2018 – 128 mln EUR, pozostała część dostępnych środków w ramach niniejszego artykułu lub inna kwota, jak określono zgodnie z ust. 4, na podstawie wyników analizy ryzyka i przeglądu śródkresowego.

2. Każde państwo członkowskie przydziela w następujący sposób kwoty podstawowe dla programów krajowych wskazanych w załączniku I:

a) co najmniej 10 % na działania związane z art. 9 ust. 2 lit. a);

b) co najmniej 25 % na działania związane z art. 9 ust. 2 lit. b);

c) co najmniej 5 % na działania związane z art. 9 ust. 2 lit. c), d), e) i f).

Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania minimalnych wartości procentowych, pod warunkiem że w programie krajowym zawarte jest wyjaśnienie, dlaczego przydzielenie zasobów poniżej tych minimalnych wartości nie zagraża realizacji danego celu. Wyjaśnienie to zostanie ocenione przez Komisję w ramach zatwierdzania programów krajowych, o czym mowa w art. 9 ust. 2.

3. Państwa członkowskie przeznaczają niezbędne środki finansowe na EUROSUR, aby zapewnić jego właściwe funkcjonowanie.

4. Aby właściwie uwzględnić cele Instrumentu w razie nieprzewidzianych lub nowych okoliczności lub zapewnić skuteczne wdrażanie środków finansowych dostępnych w ramach Instrumentu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 w celu dostosowania kwoty orientacyjnej określonej w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu.

5. Państwa członkowskie przystępujące do Unii w latach 2012–2020 nie mogą korzystać z przydziałów na programy krajowe w ramach Instrumentu, dopóki korzystają z tymczasowego instrumentu finansowego Unii, z którego państwa członkowskie będące jego beneficjentami otrzymują wsparcie w celu finansowania działań na nowych granicach zewnętrznych na potrzeby wdrażania dorobku Schengen w zakresie granic i wiz oraz kontroli granicy zewnętrznej.

Artykuł 7

Zasoby na działania szczegółowe

1. Oprócz przydziału obliczonego zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) państwa członkowskie mogą otrzymać kwotę dodatkową, pod warunkiem że jest ona odpowiednio ujęta jako taka w programie krajowym i ma zostać wykorzystana na realizację działań szczegółowych wymienionych w załączniku II.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 w celu zmiany działań szczegółowych wymienionych w załączniku II, w stosownych przypadkach, w tym w kontekście przeglądu śródkresowego. Na podstawie nowego wykazu działań szczegółowych państwa członkowskie mogą otrzymać kwotę dodatkową przewidzianą w ust. 1 niniejszego artykułu, w zależności od dostępności zasobów.

3. Kwoty dodatkowe określone w niniejszym artykule przydziela się zainteresowanym państwom członkowskim na mocy indywidualnej decyzji w sprawie finansowania zatwierdzającej lub zmieniającej ich program krajowy, zgodnie z procedurą określoną w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 8

Zasoby w ramach przeglądu śródkresowego

1. W celu przydzielenia kwoty wskazanej w art. 6 ust. 1 lit. c) Komisja, do dnia 1 czerwca 2017 r., uwzględni obciążenie państw członkowskich związane z zarządzaniem granicami, w tym działania związane z poszukiwaniem i ratowaniem, które mogą nastąpić podczas operacji nadzorowania granic na morzu, oraz sprawozdania z oceny sporządzone w ramach mechanizmu oceny i monitorowania dorobku Schengen, a także stopnie zagrożenia na granicach zewnętrznych na okres 2017–2020 oraz czynniki mające wpływ na bezpieczeństwo na granicach zewnętrznych w latach 2014–2016. Kwota ta jest rozdzielana między państwa członkowskie na podstawie wagi następujących kategorii granic, z uwzględnieniem ust. 6 niniejszego artykułu:

a) 45 % na zewnętrzne granice morskie;

b) 38 % na zewnętrzne granice lądowe;

c) 17 % na porty lotnicze.

2. W odniesieniu do zewnętrznych granic morskich i lądowych kwotę oblicza się na podstawie długości odcinków granicy zewnętrznej pomnożonej przez poziom zagrożenia (niski, normalny, średni, wysoki) dla każdego odcinka granicy, w następujący sposób:

- a) współczynnik 0,5 dla zagrożenia niskiego;
- b) współczynnik 1 dla zagrożenia normalnego;
- c) współczynnik 3 dla zagrożenia średniego;
- d) współczynnik 5 dla zagrożenia wysokiego.

3. W odniesieniu do portów lotniczych przydzieloną kwotę oblicza się dla każdego państwa członkowskiego w następujący sposób:

- a) 50 % na podstawie liczby osób przekraczających granice zewnętrzne;
- b) 50 % na podstawie liczby obywateli państw trzecich, którym odmówiono wjazdu na tych granicach zewnętrznych.

4. Zgodnie ze sprawozdaniem zawierającym analizę ryzyka dokonaną przez Frontex oraz w porozumieniu z Frontexem, a także w stosownych przypadkach z innymi agencjami unijnymi, Komisja określa poziomy zagrożenia dla każdego odcinka granicy zewnętrznej państw członkowskich na okres 2017–2020. Poziomy zagrożenia opierają się na następujących czynnikach:

- a) obciążenie związane z zarządzaniem granicami zewnętrznymi;
- b) czynniki, które wpłynęły na bezpieczeństwo na granicach zewnętrznych państw członkowskich w okresie 2014–2016;
- c) zmiany w strategiach politycznych Unii, na przykład polityce wizowej;
- d) ewentualne przyszłe tendencje związane z przepływami migracyjnymi oraz ryzyko działań niezgodnych z prawem związanych z nielegalnym przekraczaniem zewnętrznych granic przez osoby; oraz
- e) prawdopodobne polityczne, gospodarcze i społeczne zmiany w państwach trzecich, a w szczególności w państwach sąsiadujących.

Przed wydaniem sprawozdania określającego poziom zagrożenia, Komisja przeprowadza wymianę poglądów z państwami członkowskimi.

5. Do celu podziału zasobów na mocy ust. 1:

- a) uwzględnia się linię pomiędzy obszarami, o których mowa w art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 866/2004⁽¹⁾, chociaż nie stanowi ona zewnętrznej granicy lądowej, przez okres, w którym stosuje się art. 1 protokołu nr 10 w sprawie Cypru załączonego do Aktu przystąpienia z 2003 r., lecz nie uwzględnia się granicy morskiej na północ od tej linii;
- b) wyrażenie „zewnętrzne granice morskie” oznacza zewnętrzne granice morza terytorialnego państw członkowskich określone zgodnie z art. 4–16 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Jednakże w przypadkach gdy wymagane są regularne operacje o dalekim zasięgu w celu zapobiegania niedozwolonemu przekraczaniu granic, wyrażenie to oznacza zewnętrzną linię obszaru wysokiego ryzyka. Ta zewnętrzna linia jest określana poprzez uwzględnienie stosownych danych operacyjnych z lat 2014–2016 dostarczonych przez odnośne państwa członkowskie.

6. Ponadto po zaproszeniu wystosowanym przez Komisję do dnia 1 czerwca 2017 r. państwa członkowskie mogą otrzymać dodatkową kwotę, pod warunkiem że jest ona odpowiednio ujęta jako taka w programie krajowym i ma zostać wykorzystana na realizację działań szczegółowych, które mają zostać określone w świetle istniejących wówczas priorytetów Unii.

7. Kwoty dodatkowe określone w niniejszym artykule przydziela się zainteresowanym państwom członkowskim na mocy indywidualnej decyzji w sprawie finansowania zatwierdzającej lub zmieniającej ich program krajowy, zgodnie z procedurą określoną w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 866/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie systemu na podstawie art. 2 Protokołu nr 10 do Aktu przystąpienia (Dz.U. L 161 z 30.4.2004, s. 128).

Artykuł 9

Programy krajowe

1. Program krajowy, który ma być przygotowany z uwzględnieniem wyników dialogu politycznego, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, na podstawie Instrumentu oraz program, który ma być przygotowany na podstawie rozporządzenia (UE) nr 513/2014 przedstawia się Komisji jako pojedynczy program krajowy na potrzeby Funduszu oraz zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

2. W ramach programów krajowych, które zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 podlegają analizie i zatwierdzeniu przez Komisję, państwa członkowskie w ramach celów, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, oraz uwzględniając wyniki dialogu politycznego, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, realizują w szczególności następujące cele:

- a) rozwój EUROSUR zgodnie z prawem i wytycznymi Unii;
- b) wspieranie i zwiększanie istniejącego potencjału na poziomie krajowym w zakresie polityki wizowej i zarządzania granicami zewnętrznymi, a także wspieranie i zwiększanie środków w przestrzeni swobodnego przepływu, związanych z zarządzaniem granicami zewnętrznymi, z uwzględnieniem w szczególności nowych technologii, zmian lub standardów związanych z zarządzaniem przepływami migracyjnymi;
- c) wspieranie dalszego rozwoju zarządzania przepływami migracyjnymi przez służby konsularne i inne służby państw członkowskich w państwach trzecich, w tym określenie mechanizmów współpracy konsularnej w celu ułatwienia legalnego podróżowania zgodnie z prawem Unii lub prawem danego państwa członkowskiego oraz zapobiegania nielegalnej imigracji do Unii;
- d) wzmacnianie zintegrowanego zarządzania granicami poprzez testowanie i wprowadzanie nowych narzędzi, systemów interoperacyjnych i metod pracy, których celem jest zwiększenie wymiany informacji w ramach państw członkowskich oraz ulepszenie współpracy między różnymi agencjami;
- e) opracowywanie projektów z myślą o zapewnieniu jednolitej i wysokiej jakości kontroli na granicach zewnętrznych zgodnie ze wspólnymi standardami unijnymi oraz z myślą o zwiększeniu interoperacyjności systemów zarządzania granicami między poszczególnymi państwami członkowskimi;
- f) wspieranie działań, po konsultacji z Frontexem, mających na celu promowanie dalszej harmonizacji zarządzania granicami, a w szczególności zdolności technologicznych, zgodnie ze wspólnymi standardami unijnymi;
- g) zapewnienie prawidłowego i jednolitego stosowania unijnego dorobku prawnego dotyczącego kontroli granicznej i wiz w odpowiedzi na słabe punkty stwierdzone na poziomie Unii i wykazane w ramach mechanizmu oceny i monitorowania dorobku Schengen;
- h) budowanie zdolności do sprostania nadchodzącym wyzwaniom, łącznie z obecnymi i przyszłymi zagrożeniami i presjami na granicach zewnętrznych, w szczególności z uwzględnieniem analiz przeprowadzonych przez odpowiednie agencje Unii.

3. Dążąc do realizacji celów, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie w ramach swoich programów krajowych mogą wspierać działania w państwach trzecich i dotyczące państw trzecich, w tym poprzez dzielenie się informacjami i współpracę operacyjną.

4. Komisja konsultuje się z Frontexem w sprawie projektów programów krajowych, w szczególności w zakresie działań finansowanych w ramach wsparcia operacyjnego, przedkładanych przez państwa członkowskie w celu rozwoju komplementarności między misją Frontexu a obowiązkami państw członkowskich w zakresie kontroli i nadzoru granic zewnętrznych, jak również w celu zapewnienia spójności i uniknięcia niegospodarności.

Artykuł 10

Wsparcie operacyjne w ramach programów krajowych państw członkowskich

1. Państwo członkowskie może wykorzystać do 40 % kwoty przydzielonej w ramach Instrumentu na swój program krajowy w celu sfinansowania wsparcia operacyjnego dla organów publicznych odpowiedzialnych za realizowanie zadań i usług, które stanowią usługę publiczną na rzecz Unii.

2. Wsparcie operacyjne zapewnia się, jeśli dane państwo członkowskie spełnia następujące warunki:

- a) przestrzega unijnego dorobku prawnego dotyczącego granic i wiz;
- b) przestrzega celów programu krajowego;
- c) przestrzega wspólnych standardów unijnych, aby zwiększyć koordynację między państwami członkowskimi oraz uniknąć powielania i fragmentaryzacji działań oraz niegospodarności w obszarze kontroli granicznej.

3. W tym celu przed zatwierdzeniem programu krajowego Komisja dokonuje oceny sytuacji wyjściowej w państwach członkowskich, które wskazały, że zamierzają zwrócić się o udzielenie wsparcia operacyjnego, uwzględniając, w stosownych przypadkach, sprawozdania z oceny Schengen.

Ustalenia Komisji są przedmiotem wymiany opinii z danym państwem członkowskim.

Po przeprowadzeniu takiej wymiany opinii zatwierdzenie wsparcia budżetowego w ramach programu krajowego państwa członkowskiego przez Komisję można uzależnić od zaprogramowania i zrealizowania szeregu działań mających na celu zapewnienie, aby warunki określone w ust. 2 zostały całkowicie spełnione przed udzieleniem wsparcia budżetowego.

4. Wsparcie operacyjne koncentruje się na konkretnych zadaniach lub usługach oraz skupia się na celach określonych w załączniku III. Obejmuje ono pełny zwrot wydatków poniesionych na potrzeby realizacji zadań lub świadczenia usług określonych w programie krajowym, w ramach limitów finansowych ustalonych przez program oraz pułapów określonych w ust. 1.

5. Wsparcie operacyjne jest przedmiotem monitorowania i wymiany informacji między Komisją a danym państwem członkowskim w odniesieniu do sytuacji wyjściowej w tym państwie członkowskim, celów i zadań, jakie mają zostać zrealizowane oraz wskaźników pomiaru postępów.

6. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, procedury sprawozdawcze dotyczące stosowania niniejszego przepisu oraz wszelkich innych ustaleń praktycznych, które mają zostać zawarte pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją w celu realizacji niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

Artykuł 11

Wsparcie operacyjne na rzecz specjalnego programu tranzytowego

1. Instrument zapewnia wsparcie służące kompensowaniu utraconych opłat za wydanie wiz tranzytowych oraz dodatkowych kosztów poniesionych w związku z wydawaniem uproszczonych dokumentów tranzytowych (FTD) i uproszczonych kolejowych dokumentów tranzytowych (FRTD) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 693/2003 oraz rozporządzeniem (WE) nr 694/2003.

2. Zasoby przydzielone Litwie na ten cel, zgodnie z ust. 1, nie mogą przekraczać 154 mln EUR na lata 2014–2020 i są udostępniane jako dodatkowe szczególne wsparcie operacyjne dla Litwy.

3. Do celów ust. 1 koszty dodatkowe oznaczają koszty wynikające bezpośrednio ze szczególnych wymogów związanych z realizacją specjalnego programu tranzytowego i które nie powstały w wyniku wydawania wiz tranzytowych lub innych.

Do objęcia finansowaniem kwalifikują się następujące rodzaje kosztów dodatkowych:

- a) inwestycje w infrastrukturę;
- b) szkolenia personelu odpowiedzialnego za realizację specjalnego programu tranzytowego;
- c) dodatkowe koszty operacyjne, w tym wynagrodzenie personelu bezpośrednio zaangażowanego w realizację specjalnego programu tranzytowego.

4. Utracone opłaty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oblicza się na podstawie poziomu opłat wizowych i zwolnień z kosztów wizowych ustanowionych w umowie między Wspólnotą Europejską a Federacją Rosyjską o ułatwieniach w wydawaniu wiz obywatelom Unii Europejskiej i Federacji Rosyjskiej⁽¹⁾ z zastrzeżeniem ram finansowych określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 z 17.5.2007, s. 27.

5. Komisja i Litwa dokonują przeglądu stosowania niniejszego artykułu w przypadku zmian, które mają wpływ na istnienie lub funkcjonowanie specjalnego programu tranzytowego.

6. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, procedury sprawozdawcze dotyczące stosowania niniejszego przepisu oraz wszelkich ustaleń finansowych i innych ustaleń praktycznych, które mają zostać zawarte pomiędzy Litwą a Komisją w celu realizacji niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

7. Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie specjalnego programu tranzytowego, Komisja może dokonywać szczególnych ustaleń dotyczących płatności śródkresowych zawierających odstępstwa od przepisów rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 12

Programowanie zgodne z wynikami mechanizmu oceny i monitorowania Schengen

W następstwie sprawozdania z oceny Schengen, przyjętego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1053/2013, dane państwo członkowskie sprawdza we współpracy z Komisją i Frontexem sposoby uwzględnienia ustaleń, w tym wszelkich niedociągnięć, oraz wdrożenia zaleceń w ramach swojego programu krajowego.

W razie konieczności państwo członkowskie dokonuje zmiany swojego programu krajowego zgodnie z art. 14 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 514/2014, aby uwzględnić te ustalenia i zalecenia.

Finansowanie działań naprawczych jest priorytetem. W porozumieniu z Komisją i Frontexem dane państwo członkowskie dokonuje przeniesienia zasobów w ramach swojego programu, w tym zasobów zaplanowanych na wsparcie operacyjne, lub też wprowadza bądź zmienia działania mające na celu usunięcie słabych punktów zgodnie z ustaleniami i zaleceniami sprawozdania z oceny Schengen.

Artykuł 13

Działania Unii

1. Z inicjatywy Komisji można wykorzystywać Instrument do finansowania działań transnarodowych lub działań o szczególnym znaczeniu dla Unii („działań Unii”) dotyczących celów ogólnych, szczegółowych i operacyjnych, o których mowa w art. 3.

2. Za działania Unii kwalifikujące się do finansowania uznawane są w szczególności działania służące realizacji następujących celów:

- a) wspieranie działań przygotowawczych, monitorujących, administracyjnych i technicznych, wymaganych do realizacji polityki w zakresie granic zewnętrznych i wiz, w tym do poprawy zarządzania obszarem Schengen dzięki rozwinięciu i wdrożeniu mechanizmu oceny ustanowionego rozporządzeniem (UE) nr 1053/2013, aby sprawdzać stosowanie dorobku Schengen i kodeksu granicznego Schengen, w szczególności kosztów delegacji służbowych ekspertów z Komisji i państw członkowskich biorących udział w wizytach na miejscu;
- b) poprawa poziomu wiedzy na temat sytuacji w państwach członkowskich i państwach trzecich, a także jej zrozumienia, poprzez analizę, ocenę i dokładne monitorowanie polityk;
- c) wspieranie rozwoju narzędzi statystycznych, w tym wspólnych narzędzi statystycznych, metod i wspólnych wskaźników;
- d) wspieranie i monitorowanie wdrażania prawa Unii oraz celów polityki Unii w państwach członkowskich oraz ocena ich skuteczności i wpływu, w tym w zakresie poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, w zakresie przewidzianym w Instrumencie;
- e) promowanie tworzenia sieci kontaktów, wzajemnego uczenia się, identyfikacji i rozpowszechniania najlepszych praktyk oraz innowacyjnych podejść wśród różnych zainteresowanych podmiotów na poziomie europejskim;
- f) promowanie projektów mających na celu ujednolicenie i interoperacyjność środków związanych z zarządzaniem granicami zgodnie ze wspólnymi standardami unijnymi z myślą o utworzeniu zintegrowanego europejskiego systemu zarządzania granicami;
- g) pogłębianie świadomości istnienia unijnych strategii i celów wśród zainteresowanych podmiotów oraz opinii publicznej, z uwzględnieniem komunikacji instytucjonalnej w zakresie priorytetów polityki Unii;
- h) poprawa zdolności sieci europejskich do oceniania, promowania, wspierania i dalszego rozwijania polityki i celów Unii;

- i) wspieranie szczególnie innowacyjnych projektów dotyczących rozwijania nowych metod lub technologii, z potencjałem przenoszenia do innych państw członkowskich, w szczególności projektów mających na celu testowanie i zatwierdzanie projektów badawczych;
 - j) wspieranie działań w państwach trzecich i dotyczących państw trzecich, zgodnie z art. 4 ust. 2.
3. Realizacja działań Unii odbywa się zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 14

Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych

1. Instrument zapewnia pomoc finansową w celu zaspokojenia pilnych i szczególnych potrzeb w przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej określonej w art. 2 lit. f).
2. Realizacja pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych odbywa się zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 15

Tworzenie programu rozwoju systemów informatycznych

Program rozwoju systemów informatycznych w oparciu o istniejące lub nowe systemy informatyczne jest realizowany z zastrzeżeniem przyjęcia aktów ustawodawczych Unii określających te systemy informatyczne i związaną z nimi infrastrukturę komunikacyjną przede wszystkim w celu poprawy zarządzania przepływami podróżnych i kontroli tych przepływów na granicach zewnętrznych, umożliwiając sprawniejszą odprawę graniczną przy jednoczesnym przyspieszeniu przekraczania granic przez osoby podróżujące regularnie. W stosownych przypadkach poszukuje się synergii z istniejącymi systemami informatycznymi w celu uniknięcia podwójnego wydatkowania.

Podział kwoty, o której mowa w artykule 5 ust. 5 lit. b), dokonuje się w odpowiednich aktach ustawodawczych Unii albo, w następstwie przyjęcia tych aktów ustawodawczych, w drodze aktu delegowanego zgodnie z art. 17.

Co najmniej raz w roku oraz w stosownych przypadkach Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o postępach w rozwoju tych systemów informatycznych.

Artykuł 16

Pomoc techniczna

1. Z inicjatywy Komisji lub w jej imieniu z Instrumentu można przeznaczyć do 1,7 mln EUR rocznie na pomoc techniczną dla Funduszu, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.
2. Z inicjatywy państwa członkowskiego z Funduszu można finansować działania związane z pomocą techniczną, zgodnie z art. 20 rozporządzenia (UE) nr 514/2014. Kwota przeznaczona na pomoc techniczną w okresie 2014–2020 nie może być wyższa niż 5 % łącznej kwoty przydzielonej danemu państwu członkowskiemu plus 500 000 EUR.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 17

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 5 lit. b), art. 6 ust. 4, art. 7 ust. 2 i art. 15, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 21 maja 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okres trzech lat, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem okresu siedmiu lat.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 5 lit. b), art. 6 ust. 4, art. 7 ust. 2 i art. 15, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 5 lit. b), art. 6 ust. 4, art. 7 ust. 2 i art. 15 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 18

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Funduszy Azylu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego, ustanowiony na mocy art. 59 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 19

Stosowanie rozporządzenia (UE) nr 514/2014

Do Instrumentu mają zastosowanie przepisy rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 20

Uchylenie

Decyzja nr 574/2007/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 21

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na kontynuację ani zmianę projektów i programów rocznych, w tym całkowite lub częściowe anulowanie, aż do ich zamknięcia, ani pomocy finansowej zatwierdzonej przez Komisję na podstawie decyzji nr 574/2007/WE ani jakichkolwiek innych przepisów mających zastosowanie do tej pomocy w dniu 31 grudnia 2013 r.

2. Przyjmując decyzje w sprawie współfinansowania w ramach Instrumentu, Komisja uwzględnia środki przyjęte na podstawie decyzji nr 574/2007/WE przed dniem 20 maja 2014 r., które mają skutki finansowe w okresie objętym tym współfinansowaniem.

3. Sumy przeznaczone na współfinansowanie, zatwierdzone przez Komisję między dniem 1 stycznia 2011 r. a dniem 31 grudnia 2014 r., w odniesieniu do których w terminie wyznaczonym na złożenie sprawozdania końcowego nie przesłano Komisji dokumentów wymaganych do zamknięcia działań, są przez nią automatycznie umarzane do dnia 31 grudnia 2017 r., co skutkuje koniecznością zwrotu nienależnie wypłaconych kwot.

4. Kwoty dotyczące działań zawieszonych ze względu na postępowania sądowe lub odwołania administracyjne o skutku zawieszającym nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej automatycznemu umorzeniu.

5. Do dnia 30 czerwca 2015 r. państwa członkowskie przedłożą Komisji sprawozdanie z oceny wyników i wpływu działań współfinansowanych na podstawie decyzji nr 574/2007/WE w okresie 2011–2013.

6. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie z oceny *ex post* na mocy decyzji nr 574/2007/WE dotyczące okresu 2011–2013.

Artykuł 22

Przegląd

Parlament Europejski i Rada, na podstawie wniosku Komisji, dokonają przeglądu niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2020 r.

*Artykuł 23***Wejście w życie i stosowanie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Kwoty stanowiące podstawę krajowych programów państw członkowskich (w EUR)

Państwo członkowskie/ państwo stowarzyszone	Kwota minimalna	Część stała rozdzielona na podstawie średniej z lat 2010-2012	% 2010-2012 wraz z Chorwacją	Łącznie
AT	5 000 000	9 162 727	0,828 %	14 162 727
BE	5 000 000	12 519 321	1,131 %	17 519 321
BG	5 000 000	35 366 130	3,196 %	40 366 130
CH	5 000 000	13 920 284	1,258 %	18 920 284
CY	15 000 000	19 507 030	1,763 %	34 507 030
CZ	5 000 000	9 381 484	0,848 %	14 381 484
DE	5 000 000	46 753 437	4,225 %	51 753 437
DK	5 000 000	5 322 133	0,481 %	10 322 133
EE	5 000 000	16 781 752	1,516 %	21 781 752
ES	5 000 000	190 366 875	17,201 %	195 366 875
FI	5 000 000	31 934 528	2,886 %	36 934 528
FR	5 000 000	79 999 342	7,229 %	84 999 342
GR	5 000 000	161 814 388	14,621 %	166 814 388
HR	4 285 714	31 324 057	2,830 %	35 609 771
HU	5 000 000	35 829 197	3,237 %	40 829 197
IE				
IS	5 000 000	326 980	0,030 %	5 326 980
IT	5 000 000	151 306 897	13,672 %	156 306 897
LI	5 000 000	0	0,000 %	5 000 000
LT	5 000 000	19 704 873	1,780 %	24 704 873
LU	5 000 000	400 129	0,036 %	5 400 129
LV	5 000 000	10 521 704	0,951 %	15 521 704
MT	15 000 000	38 098 597	3,442 %	53 098 597
NL	5 000 000	25 609 543	2,314 %	30 609 543
NO	5 000 000	9 317 819	0,842 %	14 317 819
PL	5 000 000	44 113 133	3,986 %	49 113 133
PT	5 000 000	13 900 023	1,256 %	18 900 023
RO	5 000 000	56 151 568	5,074 %	61 151 568

Państwo członkowskie/ państwo stowarzyszone	Kwota minimalna	Część stała rozdzielona na podstawie średniej z lat 2010-2012	% 2010–2012 wraz z Chorwacją	Łącznie
SE	5 000 000	6 518 706	0,589 %	11 518 706
SI	5 000 000	25 669 103	2,319 %	30 669 103
SK	5 000 000	5 092 525	0,460 %	10 092 525
UK				
ŁĄCZNIE	169 285 714	1 106 714 286	100,00 %	1 276 000 000

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz działań szczegółowych

1. Stworzenie mechanizmów współpracy konsularnej pomiędzy co najmniej dwoma państwami członkowskimi, przynoszących korzyści skali w odniesieniu do rozpatrywania wniosków i wydawania wiz w konsulatach zgodnie z zasadami współpracy określonymi w kodeksie wizowym, z uwzględnieniem wspólnych ośrodków przyjmowania wniosków wizowych.
 2. Zakup środków transportu i sprzętu operacyjnego, które uznano za niezbędne do zastosowania przez Frontex w trakcie wspólnych operacji i które zostaną oddane do dyspozycji Frontexu zgodnie z art. 7 ust. 5 akapit drugi i trzeci rozporządzenia (WE) nr 2007/2004.
-

ZAŁĄCZNIK III

Cele wsparcia operacyjnego w ramach programów krajowych

Cel nr 1: promowanie rozwoju i realizacji polityk mających na celu zapewnienie braku jakiegokolwiek kontroli osób, niezależnie od ich obywatelstwa, przy przekraczaniu przez nie granic wewnętrznych oraz zapewnienie kontroli osób i skutecznego nadzoru przy przekraczaniu granic zewnętrznych

- operacje
- koszty personelu, w tym koszty szkoleń
- koszty usług, takich jak konserwacja i naprawy
- modernizacja/wymiana wyposażenia
- nieruchomości (amortyzacja, remonty)

Cel nr 2: promowanie rozwoju i realizacji wspólnej polityki w zakresie wiz oraz innych krótkoterminowych zezwoleń na pobyt, w tym współpracy konsularnej

- operacje
- koszty personelu, w tym koszty szkoleń
- koszty usług, konserwacja i naprawy
- modernizacja/wymiana wyposażenia
- nieruchomości (amortyzacja, remonty)

Cel nr 3: ustanowienie i obsługa bezpiecznych systemów informatycznych, związanej z nimi infrastruktury komunikacyjnej i wyposażenia, wspierających zarządzanie przepływami migracyjnymi przez granice zewnętrzne Unii, w tym nadzorowanie

- zarządzanie operacyjne systemami SIS, VIS i nowymi systemami, które mają zostać utworzone
 - koszty personelu, w tym koszty szkoleń
 - koszty usług, takich jak konserwacja i naprawy
 - infrastruktura komunikacyjna i zagadnienia związane z bezpieczeństwem oraz ochroną danych
 - modernizacja/wymiana wyposażenia
 - wynajem bezpiecznych nieruchomości lub remonty
-

ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz wspólnych wskaźników służących do pomiaru postępów w realizacji celów szczegółowych

- a) Wspieranie wspólnej polityki wizowej w celu ułatwienia legalnego podróżowania, zapewnienia równego traktowania obywateli państw trzecich oraz przeciwdziałania nielegalnej migracji

- (i) Liczba działań w ramach współpracy konsularnej realizowanych z pomocą Instrumentu

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- wspólne korzystanie z pomieszczeń,
- wspólne ośrodki przyjmowania wniosków wizowych,
- przedstawicielstwa,
- inne

- (ii) Liczba przeszkolonych pracowników i liczba szkoleń dotyczących aspektów związanych ze wspólną polityką wizową zrealizowanych z pomocą Instrumentu

- (iii) Liczba wyspecjalizowanych stanowisk w państwach trzecich wspieranych przez Instrument

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- oficerowie łącznikowi ds. migracji,
- inni

- (iv) Odsetek i liczba konsulatów utworzonych lub zmodernizowanych z pomocą Instrumentu w stosunku do łącznej liczby konsulatów

- b) Wspieranie zarządzania granicami, w tym poprzez przekazywanie informacji między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Frontexem, aby z jednej strony zapewnić wysoki poziom ochrony granic zewnętrznych, w tym poprzez przeciwdziałanie nielegalnej imigracji, a z drugiej strony sprawne przekraczanie granic zewnętrznych zgodnie z dorobkiem Schengen

- (i) Liczba przeszkolonych pracowników i liczba szkoleń dotyczących aspektów związanych z zarządzaniem granicami zrealizowanych z pomocą Instrumentu

- (ii) Ilość infrastruktury służącej kontroli na granicach (kontrola i nadzór) oraz środki opracowane lub zmodernizowane z pomocą Instrumentu

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- infrastruktura,
- flota (granice powietrzne, lądowe, morskie),
- wyposażenie,
- inne

(iii) Liczba przekroczeń zewnętrznych granic przez bramki ABC wspierane przez Instrument w stosunku do łącznej liczby przekroczeń granicy

(iv) Ilość stworzonej/rozbudowanej w ramach EUROSUR infrastruktury służącej nadzorowaniu granicy krajowej

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- krajowe ośrodki koordynacji,
- regionalne ośrodki koordynacji,
- lokalne ośrodki koordynacji,
- inne rodzaje ośrodków koordynacji

(v) Liczba zdarzeń zgłoszonych przez państwa członkowskie do systemu europejskiego obrazu sytuacji

Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:

- nielegalna imigracja, w tym wypadki związane z zagrożeniem życia migrantów,
 - przestępczość transgraniczna,
 - sytuacje kryzysowe.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 516/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 2 oraz art. 79 ust. 2 i 4,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Cel Unii, którym jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, należy osiągnąć między innymi poprzez wspólne środki kształtujące politykę azylową i imigracyjną, opartą na solidarności między państwami członkowskim, sprawiedliwą wobec państw trzecich i ich obywateli. Na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2009 r. Rada Europejska uznała, że zasoby finansowe dostępne w Unii w coraz większym stopniu powinny charakteryzować się elastycznością i spójnością – zarówno jeśli chodzi o ich zakres, jak i możliwości ich stosowania – aby wspierać rozwój polityki w dziedzinie azylu i migracji.
- (2) Aby przyczynić się do rozwoju wspólnej unijnej polityki azylowej i imigracyjnej oraz wzmocnić przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w świetle stosowania zasad solidarności i podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi oraz współpracy z państwami trzecimi, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić Fundusz Azylu, Migracji i Integracji („Fundusz”).
- (3) Ustanawiając Fundusz, należy uwzględnić konieczność zwiększenia elastyczności i uproszczenia, a zarazem spełnić wymogi związane z przewidywalnością oraz zapewnić sprawiedliwy i przejrzysty podział zasobów, aby zrealizować cele ogólne i szczegółowe określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (4) Wdrażając Fundusz, należy stosować zasady przewodnie, którymi są efektywność środków i jakość wydatkowania. Ponadto wdrażanie Funduszu powinno być w najwyższym stopniu skuteczne i łatwe dla użytkownika.
- (5) Nowa dwufilarowa struktura finansowania w dziedzinie spraw wewnętrznych powinna przyczynić się do uproszczenia, racjonalizacji, konsolidacji i przejrzystości finansowania w tej dziedzinie. Należy dążyć do tworzenia synergii oraz zapewniania spójności i komplementarności między różnymi funduszami i programami, mając również na celu przeznaczanie środków finansowych na wspólne cele. Należy jednak unikać jakiegokolwiek nakładania się różnych instrumentów finansowania.
- (6) Fundusz powinien stworzyć elastyczne ramy umożliwiające państwom członkowskim otrzymywanie zasobów finansowych w ramach ich programów krajowych, aby wspierać obszary polityki objęte zakresem Funduszu – zgodnie z ich specyficzną sytuacją i potrzebami oraz w świetle celów ogólnych i szczegółowych Funduszu – w których wsparcie finansowe byłoby najskuteczniejsze i najodpowiedniejsze.
- (7) Udzielanie państwom członkowskim pomocy finansowej z Funduszu powinno być wyrazem solidarności. Fundusz powinien zwiększać skuteczność zarządzania przepływami migracyjnymi do Unii w obszarach, którym Unia przynosi największą wartość, w szczególności przewidując podział odpowiedzialności między państwami członkowskimi, a także podział odpowiedzialności i zacieśnienie współpracy z państwami trzecimi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 4.10.2012, s. 108.⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 23.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

- (8) Aby przyczynić się do realizacji celu ogólnego Funduszu, państwa członkowskie powinny zapewnić włączenie do swoich programów krajowych działań, które będą polegać na realizacji celów szczegółowych niniejszego rozporządzenia, oraz przyznać zasoby na realizację poszczególnych celów w sposób zapewniający ich osiągnięcie. W razie gdyby państwo członkowskie wyraziło zamiar odstąpienia od przepisów niniejszego rozporządzenia określających minimalną wielkość procentową, powinno zapewnić szczegółowe uzasadnienie w swoim programie krajowym.
- (9) W celu zapewnienia jednolitej polityki azylowej o wysokiej jakości i stosowania wyższych standardów ochrony międzynarodowej Fundusz powinien przyczyniać się do skutecznego funkcjonowania wspólnego europejskiego systemu azylowego, który obejmuje środki odnoszące się do polityki, prawodawstwa oraz budowania zdolności, w ramach działania we współpracy z innymi państwami członkowskimi, agencjami unijnymi i państwami trzecimi.
- (10) Należy wspierać i zwiększać wysiłki państw członkowskich na rzecz pełnego i właściwego wdrażania unijnego dorobku prawnego w dziedzinie azylu, w szczególności na rzecz zapewniania odpowiednich warunków przyjmowania wysiedleńcom, wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową i osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, zapewnienia prawidłowego określania statusu – zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE⁽¹⁾ – a także na rzecz stosowania sprawiedliwych i skutecznych procedur azylowych oraz promowania dobrych praktyk w dziedzinie azylu, tak aby chronić prawa osób wymagających ochrony międzynarodowej i umożliwić sprawne funkcjonowanie systemów azylowych państw członkowskich.
- (11) Fundusz powinien zapewniać odpowiednie wsparcie dla wspólnych starań podejmowanych przez państwa członkowskie na rzecz identyfikowania, wymiany i promowania najlepszych praktyk oraz ustanowienia skutecznych struktur współpracy w celu poprawy jakości procesu decyzyjnego w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego.
- (12) Fundusz powinien uzupełniać i wzmacniać działania podejmowane przez Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu („EASO”) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 439/2010⁽²⁾ w celu koordynowania praktycznej współpracy w dziedzinie azylu między państwami członkowskimi, wspierania państw członkowskich, których systemy azylowe poddane są szczególnej presji, oraz przyczyniania się do wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego. Komisja może skorzystać z możliwości przewidzianej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽³⁾ i powierzyć EASO realizację konkretnych, doraźnych zadań, takich jak koordynacja działań państw członkowskich w zakresie przesiedleń, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 439/2010.
- (13) Fundusz powinien wspierać starania Unii i państw członkowskich na rzecz zwiększania zdolności państw członkowskich do opracowywania, monitorowania i oceniania swoich polityk azylowych w świetle własnych zobowiązań wynikających z obowiązującego prawa Unii.
- (14) Fundusz powinien wspierać starania państw członkowskich na rzecz zapewnienia na ich terytoriach ochrony międzynarodowej i trwałego rozwiązywania dla uchodźców i wysiedleńców uznanych przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców („UNHCR”) za kwalifikujących się do przesiedlenia; chodzi między innymi o ocenę potrzeb w zakresie przesiedlenia i relokacji odnośnych osób na terytoria państw członkowskich, z myślą o przyznaniu tym osobom bezpiecznego statusu prawnego i wspieraniu ich skutecznej integracji.
- (15) Fundusz powinien zapewniać wsparcie na rzecz nowych podejść w zakresie bezpieczniejszego dostępu do procedur azylowych, w szczególności poprzez ukierunkowanie na główne kraje tranzytu; takie podejścia powinny obejmować między innymi programy ochrony dla określonych grup lub procedury rozpatrywania wniosków o udzielenie azylu.
- (16) Ze względu na swój charakter, Fundusz powinien móc zapewniać wsparcie na rzecz dobrowolnych działań uzgodnionych między państwami członkowskimi w zakresie podziału obciążeń, polegających na relokacji osób korzystających z ochrony międzynarodowej oraz wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową z jednego państwa członkowskiego do innego.
- (17) Partnerstwa i współpraca z państwami trzecimi w celu zapewnienia odpowiedniego zarządzania napływami osób ubiegających się o azyl lub o inne formy ochrony międzynarodowej są niezbędnym składnikiem unijnej polityki azylowej. Aby zapewnić dostęp do ochrony międzynarodowej i trwałych rozwiązań na jak najwcześniejszym etapie, w tym między innymi w ramach regionalnych programów ochrony, istotna część Funduszu powinna dotyczyć przesiedleń.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 439/2010 z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (Dz.U. L 132 z 29.5.2010, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (18) Aby udoskonalić i wzmocnić proces integracji w społeczeństwach europejskich, Fundusz powinien ułatwiać legalną migrację do Unii zgodnie z gospodarczymi i społecznymi potrzebami państw członkowskich oraz przewidywać przygotowanie procesu integracji już w kraju pochodzenia obywateli państw trzecich przybywających do Unii.
- (19) Aby Fundusz był skuteczny i przynosił jak największą wartość dodaną, należy w nim stosować lepiej ukierunkowane podejście wspierające spójne strategie opracowane specjalnie na rzecz promowania integracji obywateli państw trzecich w stosownych przypadkach na poziomie krajowym, lokalnym lub regionalnym. Strategie te powinny być realizowane głównie przez organy lokalne lub regionalne oraz przez podmioty inne niż państwowe – przy czym nie należy wykluczać organów krajowych, zwłaszcza w przypadku gdy wymaga tego specyfika struktur administracyjnych państwa członkowskiego lub w przypadku gdy w państwie członkowskim działania integracyjne należą do kompetencji dzielonych między państwo i zdecentralizowaną administrację. Organizacje wykonawcze powinny spośród szeregu dostępnych środków wybierać te, które są najodpowiedniejsze w konkretnej sytuacji.
- (20) Wdrażanie Funduszu powinno być spójne z unijnymi wspólnymi podstawowymi zasadami integracji, określonymi we wspólnym programie na rzecz integracji.
- (21) Zakres środków integracyjnych powinien obejmować także osoby korzystające z ochrony międzynarodowej, aby zapewnić kompleksowe podejście do integracji, uwzględniające specyfikę tych grup docelowych. W przypadku gdy środki integracyjne są połączone ze środkami dotyczącymi przyjmowania, w stosownych przypadkach należy umożliwić objęcie nimi również wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową.
- (22) Aby zapewnić spójność reakcji Unii na integrację obywateli państw trzecich, działania finansowane w ramach Funduszu powinny być ściśle ukierunkowane i komplementarne względem działań finansowanych w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego. W tym kontekście organy państw członkowskich odpowiedzialne za wdrażanie Funduszu powinny być zobowiązane do ustanowienia mechanizmów współpracy i koordynacji z organami wyznaczonymi przez państwa członkowskie do celów zarządzania interwencjami podejmowanymi w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego.
- (23) Z przyczyn praktycznych niektóre działania mogą dotyczyć grupy osób, wobec której skuteczniejsze byłoby zastosowanie całościowych rozwiązań, a nie dokonywanie rozróżnienia między poszczególnymi jej członkami. W związku z tym celowe byłoby zapewnienie tym państwom członkowskim, które chciałyby przyjąć takie podejście, możliwości zapisania w swoich programach krajowych, że działania integracyjne mogą obejmować bliskich krewnych obywateli państw trzecich w takim zakresie, jaki jest konieczny do skutecznej realizacji takich działań. Pojęcie „bliski krewny” byłoby rozumiane jako oznaczające małżonka, partnera oraz każdą inną osobę spokrewnioną w linii zstępnej lub wstępnej z obywatelem państwa trzeciego objętego działaniami integracyjnymi, która to osoba nie została by w inny sposób objęta zakresem Funduszu.
- (24) Fundusz powinien wspierać państwa członkowskie w tworzeniu strategii organizowania legalnej migracji, zwiększaniu ich zdolności do opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceniania ogółem wszystkich strategii, polityk i środków w zakresie imigracji i integracji odnoszących się do obywateli państw trzecich, w tym unijnych instrumentów prawnych. Fundusz powinien również wspierać wymianę informacji i najlepszych praktyk oraz współpracę między różnymi działami administracji, a także współpracę z innymi państwami członkowskimi.
- (25) Unia powinna kontynuować i poszerzać korzystanie z partnerstw na rzecz mobilności jako głównych strategicznych, kompleksowych i długoterminowych ram współpracy z państwami trzecimi w zakresie zarządzania migracjami. Fundusz powinien wspierać działania w ramach partnerstw na rzecz mobilności realizowane w Unii lub w państwach trzecich i mające na celu zaspokojenie potrzeb i realizację priorytetów Unii, w szczególności działania zapewniające ciągłość finansowania i obejmujące zarówno Unię, jak i państwa trzecie.
- (26) Należy nadal wspierać i stymulować starania państw członkowskich na rzecz poprawy zarządzania wszystkimi aspektami powrotów obywateli państw trzecich, mając na uwadze stałe sprawiedliwe i skuteczne wdrażanie wspólnych norm dotyczących powrotów, w szczególności norm określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE⁽¹⁾. Fundusz powinien promować rozwój strategii powrotów na poziomie krajowym w ramach koncepcji zintegrowanego zarządzania powrotami, a także środki wspierające skuteczną realizację tych strategii w państwach trzecich.
- (27) Jeśli chodzi o dobrowolne powroty osób, w tym osób, które chcą powrócić, mimo że nie są zobowiązane do opuszczenia terytorium danego państwa, należy przewidzieć zachęty, takie jak preferencyjne traktowanie w postaci zwiększonej pomocy przy powrocie do kraju. Taki dobrowolny powrót leży w interesie zarówno osób powracających, jak i organów – ze względu na oszczędność kosztów. Należy zachęcać państwa członkowskie, aby dawały pierwszeństwo dobrowolnym powrotom.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

- (28) Z politycznego punktu widzenia powroty dobrowolne i przymusowe są jednak zjawiskami powiązanymi i wzajemnie się wzmacniającymi, należy więc państwa członkowskie zachęcać do tego, aby w swoich działaniach związanych z zarządzaniem powrotami wzmocniały wzajemne uzupełnianie się tych dwóch form. Istnieje potrzeba przeprowadzania wydażeń w celu ochrony spójności polityki imigracyjnej i azylowej Unii oraz systemów imigracyjnych i azylowych państw członkowskich. Tak więc możliwość wydażeń jest warunkiem niezbędnym dla zapewnienia niepodważalności tej polityki i dla egzekwowalności zasad państwa prawa, co stanowi z kolei istotny element tworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Fundusz powinien zatem wspierać działania państw członkowskich mające na celu ułatwienie wydażeń, w stosownych przypadkach, zgodnie ze standardami określonymi w prawie unijnym i przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych i godności osób powracających.
- (29) Istotne jest, aby Fundusz wspierał szczególne środki w kraju powrotu w stosunku do osób powracających, aby zapewnić im skuteczny powrót na dobrych warunkach do miejscowości lub regionu ich pochodzenia oraz aby wzmocnić ich trwałą reintegrację z tamtejszą społecznością.
- (30) Unijne umowy o readmisji są integralnym składnikiem unijnej polityki w zakresie powrotów i jednym z głównych narzędzi skutecznego zarządzania przepływami migracyjnymi, ponieważ ułatwiają szybki powrót nielegalnych migrantów. Umowy te są ważnym elementem dialogu i współpracy z państwami trzecimi będącymi krajami pochodzenia i tranzytu nielegalnych migrantów, a wykonywanie tych umów w państwach trzecich należy wspierać w interesie skutecznych strategii powrotów na poziomach krajowym i unijnym.
- (31) Fundusz powinien uzupełniać i wspierać działania podejmowane przez Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej, ustanowioną rozporządzeniem Rady (WE) nr 2007/2004 ⁽¹⁾, do której zadań należy udzielanie państwom członkowskim niezbędnego wsparcia w organizowaniu wspólnych działań dotyczących powrotów oraz w identyfikowaniu najlepszych praktyk w zakresie uzyskiwania dokumentów podróży i wydalenia obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium państw członkowskich, a także wsparcie państw członkowskich w okolicznościach wymagających zwiększonej pomocy technicznej i operacyjnej na granicach zewnętrznych, z uwzględnieniem tego, że w pewnych przypadkach może chodzić o nadzwyczajne sytuacje humanitarne i akcje ratownicze na morzu.
- (32) Oprócz wspierania powrotów osób, jak przewidziano w niniejszym rozporządzeniu, Fundusz powinien także wspierać inne środki służące walce z nielegalną imigracją lub z obchodzeniem obowiązujących przepisów dotyczących migracji i tym samym chronić spójność systemów imigracyjnych państw członkowskich.
- (33) Fundusz należy wdrażać z pełnym poszanowaniem praw i zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz praw podstawowych zapisanych w odpowiednich instrumentach międzynarodowych, w tym z uwzględnieniem orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. W działaniach kwalifikowalnych należy przyjąć podejście do ochrony migrantów, uchodźców i osób ubiegających się o azyl uwzględniające prawa człowieka, a w szczególności należy zapewnić, aby zwracano szczególną uwagę i odpowiednio reagowano na specyficzną sytuację osób o szczególnych potrzebach, w szczególności kobiet, małoletnich bez opieki i innych małoletnich narażonych na ryzyko.
- (34) Pojęcia „osoby o szczególnych potrzebach” i „członkowie rodziny” są odmiennie definiowane w różnych aktach mających związek z niniejszym rozporządzeniem. Należy je zatem interpretować zgodnie z odnośnym aktem, mając na uwadze kontekst, w jakim je zastosowano. W kontekście przesiedleń państwa członkowskie, które ich dokonują, w ramach swoich praktyk i faktycznych procedur w tym zakresie powinny prowadzić ścisłe konsultacje z UNHCR w sprawie pojęcia „członkowie rodziny”.
- (35) Środki w państwach trzecich i dotyczące państw trzecich, objęte wsparciem w ramach Funduszu, należy przyjmować w synergii i przy zapewnieniu spójności z innymi działaniami realizowanymi poza Unią, wspieranymi przez geograficzne i tematyczne instrumenty pomocy zewnętrznej Unii. W ramach realizacji takich działań należy w szczególności dążyć do osiągnięcia pełnej spójności z zasadami i ogólnymi celami działań zewnętrznych Unii i jej polityki zagranicznej wobec danego państwa lub regionu. Środki te nie powinny mieć na celu wsparcia działań bezpośrednio ukierunkowanych na rozwój, i powinny uzupełniać, w stosownych przypadkach, pomoc finansową dostarczaną za pośrednictwem instrumentów pomocy zewnętrznej. Należy przestrzegać zasady spójności polityki na rzecz rozwoju, określonej w pkt 35 Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju. Ważne jest również zapewnianie, aby wdrażanie pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych było spójne z unijną polityką humanitarną, a w stosownych przypadkach ją uzupełniało, a także aby odbywało się z poszanowaniem zasad humanitarnych określonych w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej.
- (36) Dużą część dostępnych zasobów w ramach Funduszu należy przydzielać proporcjonalnie do odpowiedzialności ponoszonej przez każde państwo członkowskie w wyniku podejmowania przez nie wysiłków na rzecz zarządzania

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 349 z 25.11.2004, s. 1).

przepływami migracyjnymi na podstawie obiektywnych kryteriów. W tym celu należy wykorzystać najnowsze dostępne dane statystyczne zgromadzone przez Eurostat na mocy rozporządzenia (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ dotyczące przepływów migracyjnych, takie jak: liczba wniosków o udzielenie azylu złożonych po raz pierwszy, liczba decyzji o nadaniu statusu uchodźcy lub przyznaniu ochrony uzupełniającej, liczba przesiedlonych uchodźców, liczba legalnie przebywających obywateli państw trzecich, liczba obywateli państw trzecich, którzy uzyskali zezwolenie na pobyt wydane przez państwo członkowskie, liczba decyzji nakazujących powrót wydanych przez organy krajowe oraz liczba zrealizowanych powrotów.

- (37) Niniejsze rozporządzenie określa przydział kwot podstawowych dla państw członkowskich. Na kwotę podstawową składa się kwota minimalna i kwota obliczona na podstawie średniej przydziałów z lat 2011, 2012 i 2013 przypadających na każde państwo członkowskie w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców, ustanowionego decyzją nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, Europejskiego Funduszu na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich, ustanowionego decyzją Rady 2007/435/WE⁽³⁾ i Europejskiego Funduszu Powrotów Imigrantów, ustanowionego decyzją nr 575/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾. Obliczeń przydziałów dokonano zgodnie z kryteriami dystrybucji określonymi w decyzji nr 573/2007/WE, decyzji nr 2007/435/WE i decyzji nr 575/2007/WE. W świetle konkluzji Rady Europejskiej z dnia 7–8 lutego 2013 r., w których podkreślono, że należy położyć szczególny nacisk na społeczeństwa terytoriów wyspiarskich, które mierzą się z nieproporcjonalnymi wyzwaniami związanymi z migracją, należy zwiększyć minimalne kwoty przeznaczone dla Cypru i Malty.
- (38) Chociaż przydzielanie każdemu państwu członkowskiemu kwoty na podstawie najnowszych dostępnych danych statystycznych jest celowe, część zasobów dostępnych w ramach Funduszu powinna być również rozdzielana na potrzeby realizacji działań szczegółowych, które wymagają współpracy między państwami członkowskimi i przynoszą znaczącą wartość dodaną dla Unii, a także na realizację unijnego programu przesiedleń i na relokację osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego.
- (39) W tym celu w niniejszym rozporządzeniu należy określić wykaz działań szczegółowych kwalifikujących się do otrzymania zasobów z Funduszu. Państwom członkowskim, które zobowiązują się do realizacji tych działań, należy przydzielić kwoty dodatkowe.
- (40) W świetle postępów w tworzeniu unijnego programu przesiedleń Fundusz powinien zapewniać ukierunkowane wsparcie w postaci zachęt finansowych (kwot ryczałtowych) w odniesieniu do każdej przesiedlonej osoby. Komisja, we współpracy z EASO i zgodnie ze swoimi odpowiednimi kompetencjami, powinna monitorować skuteczną realizację działań w zakresie przesiedleń wspieranych w ramach Funduszu.
- (41) Mając na uwadze zwiększenie wpływu wysiłków Unii w zakresie przesiedleń na rzecz zapewnienia ochrony osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej oraz zmaksymalizowanie strategicznego wpływu przesiedleń poprzez ich lepsze ukierunkowanie na te osoby, które najbardziej tego potrzebują, wspólne priorytety w odniesieniu do przesiedleń należy formułować na poziomie Unii. Te wspólne priorytety powinny być zmieniane tylko w przypadku, gdy jest to w sposób wyraźny uzasadnione lub w świetle zaleceń UNHCR, na podstawie kategorii ogólnych określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (42) Ze względu na ich szczególne potrzeby niektóre kategorie osób potrzebujących ochrony międzynarodowej należy zawsze uwzględniać we wspólnych priorytetach unijnych w zakresie przesiedleń.

(1) Rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23).

(2) Decyzja nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiająca Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi oraz uchylająca decyzję Rady 2004/904/WE (Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 1).

(3) Decyzja Rady 2007/435/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. ustanawiająca Europejski Fundusz na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich na lata 2007–2013 jako część programu ogólnego Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi (Dz.U. L 168 z 28.6.2007, s. 18).

(4) Decyzja nr 575/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiająca Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów na lata 2008–2013 jako część programu ogólnego Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi (Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 45).

- (43) Ze względu na potrzeby w zakresie przesiedleń określone we wspólnych priorytetach unijnych w zakresie przesiedleń, konieczne jest również zapewnienie dodatkowych zachęt finansowych w związku z przesiedleniami osób w odniesieniu do określonych regionów geograficznych i obywatelstw, jak również do konkretnych kategorii osób, które mają być przesiedlone, w przypadkach, w których przesiedlenie uznano za najwłaściwszą odpowiedź na ich szczególne potrzeby.
- (44) Aby wzmocnić solidarność i udoskonalić podział odpowiedzialności między państwami członkowskimi, szczególnie w odniesieniu do tych państw, których zjawisko przepływów azylowych dotyczy w największym stopniu, należy ustanowić podobny mechanizm oparty na zachętach finansowych również w odniesieniu do relokacji osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego. Taki mechanizm powinien zmniejszyć – w wartościach bezwzględnych albo proporcjonalnie – presję odczuwaną przez państwa członkowskie, które przyjmują większą liczbę osób ubiegających się o azyl i osób korzystających z ochrony międzynarodowej.
- (45) Wsparcie zapewniane w ramach Funduszu będzie skuteczniejsze i przyniesie większą wartość dodaną, jeżeli w niniejszym rozporządzeniu określona zostanie ograniczona liczba obowiązkowych celów, które mają być realizowane w programach opracowywanych przez każde państwo członkowskie, oraz z uwzględnieniem ich specyficznej sytuacji i potrzeb.
- (46) Zwiększona solidarność wymaga, aby – w stosownych przypadkach w koordynacji i synergii z pomocą humanitarną organizowaną przez Komisję – z Funduszu przekazywane było – w postaci pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych – dodatkowe wsparcie w nadzwyczajnych sytuacjach silnej presji migracyjnej w państwach członkowskich lub w państwach trzecich lub w przypadku dużego napływu wysiedleńców, zgodnie z dyrektywą Rady 2001/55/WE⁽¹⁾. Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych powinna także obejmować wsparcie dla doraźnych programów przyjmowania ze względów humanitarnych, których celem jest umożliwienie czasowego pobytu na terytorium państwa członkowskiego w razie nagłego kryzysu humanitarnego w państwach trzecich. Jednakże takie inne programy przyjmowania ze względów humanitarnych pozostają bez uszczerbku dla unijnego programu przesiedleń i nie powinny go podważać; program ten od początku wyraźnie służy znalezieniu trwałych rozwiązań dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej przekazywanych do Unii z państw trzecich. W tym celu państwa członkowskie nie powinny być uprawnione do otrzymywania dodatkowych kwot ryczałtowych w związku z osobami, którym zezwolono na czasowy pobyt na terytorium państwa członkowskiego w ramach jednego z takich innych programów przyjmowania ze względów humanitarnych.
- (47) Niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać pomoc finansową na działalność Europejskiej Sieci Migracyjnej, ustanowionej decyzją Rady 2008/381/WE⁽²⁾, zgodnie z jej celami i zadaniami.
- (48) Należy zatem zmienić decyzję 2008/381/WE, aby dostosować procedury i ułatwić zapewnianie odpowiedniego i terminowego wsparcia finansowego dla krajowych punktów kontaktowych, o których mowa w tej decyzji.
- (49) W świetle celu polegającego na udzielaniu państwom członkowskim zachęt finansowych w postaci kwot ryczałtowych z tytułu przesiedleń lub relokacji osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego oraz ze względu na to, że stanowią one niewielką część faktycznych kosztów, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć pewne odstępstwa od zasad kwalifikowalności wydatków.
- (50) Aby uzupełnić lub zmienić przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące kwot ryczałtowych z tytułu przesiedleń i relokacji osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego, a także definicji działań szczegółowych oraz wspólnych priorytetów unijnych w zakresie przesiedleń, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (51) Stosując niniejsze rozporządzenie, w tym przygotowując akty delegowane, Komisja powinna zasięgać opinii ekspertów ze wszystkich państw członkowskich.
- (52) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽³⁾.

(1) Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12).

(2) Decyzja Rady 2008/381/WE z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Sieci Migracyjnej (Dz.U. L 131 z 21.5.2008, s. 7).

(3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (53) Finansowanie z budżetu Unii powinno koncentrować się na działaniach, w których interwencja Unii może przynieść dodatkową wartość w porównaniu z działaniami podejmowanymi przez same państwa członkowskie. Ponieważ Unia ma lepsze niż państwa członkowskie warunki do stworzenia ram solidarności unijnej w odniesieniu do zarządzania przepływami migracyjnymi, wsparcie finansowe zapewnione na mocy niniejszego rozporządzenia powinno przyczyniać się w szczególności do wzmacniania zdolności krajowych i unijnych w tym obszarze.
- (54) Istnieje potrzeba maksymalizacji wpływu finansowania unijnego poprzez pozyskiwanie, łączenie i lewarowanie publicznych i prywatnych zasobów finansowych.
- (55) Komisja powinna monitorować wdrażanie Funduszu zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014⁽¹⁾, stosując przy tym wspólne wskaźniki do celów oceniania wyników i wpływu. Wskaźniki te, w tym odpowiednie wartości referencyjne, powinny stanowić minimalną podstawę oceny, w jakim stopniu osiągnięto cele Funduszu.
- (56) Aby zmierzyć osiągnięcia Funduszu, w odniesieniu do każdego z jego celów szczegółowych należy ustanowić wspólne wskaźniki. Wspólne wskaźniki nie powinny wpływać na fakultatywny lub obligatoryjny charakter realizacji powiązanych działań określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (57) Do celów zarządzania Funduszem i wdrażania go powinien on stanowić część spójnych ram, na które składają się niniejsze rozporządzenie i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014⁽²⁾. Do celów Funduszu partnerstwo przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 514/2014 powinno obejmować odpowiednie organizacje międzynarodowe, organizacje pozarządowe i partnerów społecznych. Każde państwo członkowskie powinno być odpowiedzialne za ustalenie składu partnerstwa oraz praktycznych ustaleń dotyczących jego realizacji.
- (58) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie przyczynianie się do skutecznego zarządzania przepływami migracyjnymi oraz realizacji, umocnienia i rozwoju wspólnej polityki w zakresie azylu, ochrony uzupełniającej, ochrony czasowej i wspólnej polityki imigracyjnej, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (59) Zgodnie z art. 8 i 10 TFUE Fundusz powinien uwzględniać konieczność włączania w główny nurt zasad równości kobiet i mężczyzn oraz niedyskryminacji.
- (60) Należy uchylić decyzje nr 573/2007/WE, nr 575/2007/WE i 2007/435/WE, z zastrzeżeniem przepisów przejściowych określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (61) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i TFUE oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, te państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (62) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (63) Należy dostosować okres stosowania niniejszego rozporządzenia do okresu stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013⁽³⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r.,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 112 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 93 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się Fundusz Azylu, Migracji i Integracji („Fundusz”) na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.
2. W niniejszym rozporządzeniu określa się:
 - a) cele wsparcia finansowego i działania kwalifikowalne;
 - b) ogólne ramy realizacji działań kwalifikowalnych;
 - c) dostępne zasoby finansowe i ich rozdział;
 - d) zasady i mechanizm ustanawiania wspólnych priorytetów unijnych w zakresie przesiedleń; oraz
 - e) pomoc finansową przewidzianą na działalność Europejskiej Sieci Migracyjnej.
3. W niniejszym rozporządzeniu przewiduje się stosowanie przepisów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 514/2014, bez uszczerbku dla art. 4 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „przesiedlenie” oznacza proces, w którym obywatele państw trzecich, na wniosek Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców („UNHCR”) złożony w związku z potrzebą zapewnienia danej osobie ochrony międzynarodowej, są przekazywani z państwa trzeciego do państwa członkowskiego, w którym uzyskują zezwolenie na pobyt po nadaniu im jednego z następujących statusów:
 - (i) „statusu uchodźcy” w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 2011/95/UE;
 - (ii) „statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej” w rozumieniu art. 2 lit. g) dyrektywy 2011/95/UE; lub
 - (iii) jakiegokolwiek innego statusu zapewniającego na mocy prawa krajowego i unijnego podobne prawa i korzyści co statusy, o których mowa w ppkt (i) oraz (ii);
- b) „inne programy przyjmowania ze względów humanitarnych” oznaczają doraźne procesy, w ramach których państwo członkowskie przyjmuje pewną liczbę obywateli państw trzecich i zezwala im na czasowy pobyt na swoim terytorium w celu chronienia ich przed nagłymi kryzysami humanitarnymi spowodowanymi przez, przykładowo, zmiany w sytuacji politycznej lub konflikty;
- c) „ochrona międzynarodowa” oznacza status uchodźcy i status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej w rozumieniu dyrektywy 2011/95/UE;
- d) „powrót” oznacza proces powrotu obywatela państwa trzeciego – wynikający z dobrowolnego lub przymusowego zastosowania się do zobowiązania do powrotu, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 dyrektywy 2008/115/WE;
- e) „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE. Pojęcie to interpretuje się jako obejmujące bezpaństwowców i osoby o nieokreślonym obywatelstwie;
- f) „wydalenie” oznacza wykonanie zobowiązania do powrotu, czyli fizyczny przewóz danej osoby poza terytorium państwa członkowskiego, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 dyrektywy 2008/115/WE;
- g) „dobrowolny wyjazd” oznacza zastosowanie się do zobowiązania do powrotu w terminie, który został w tym celu określony w decyzji nakazującej powrót, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 dyrektywy 2008/115/WE;

- h) „małoletni bez opieki” oznacza obywatela państwa trzeciego w wieku poniżej 18 lat, który przybywa lub przybył na terytorium państwa członkowskiego bez opieki osoby dorosłej odpowiedzialnej za niego zgodnie z prawem lub z praktyką krajową danego państwa członkowskiego, oraz dopóki nie zostanie on skutecznie objęty opieką takiej osoby; pojęcie to obejmuje również małoletniego pozostawionego bez opieki po wjeździe na terytorium państwa członkowskiego;
- i) „osoba o szczególnych potrzebach” oznacza każdego obywatela państwa trzeciego, który odpowiada definicji na mocy prawa unijnego odnoszącego się do obszaru polityki, w którym realizowane jest działanie wspierane z Funduszu;
- j) „członek rodziny” oznacza każdego obywatela państwa trzeciego, który odpowiada definicji na mocy prawa unijnego odnoszącego się do obszaru polityki, w którym realizowane jest działanie wspierane z Funduszu;
- k) „sytuacja nadzwyczajna” oznacza sytuację spowodowaną:
 - (i) silną presją migracyjną w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, charakteryzującą się napływem dużej lub nieproporcjonalnej liczby obywateli państw trzecich, co stanowi znaczące i nagłe obciążenie dla ośrodków przyjmowania i ośrodków detencyjnych, systemów i procedur azylowych w tym państwie; lub
 - (ii) stosowaniem mechanizmów ochrony czasowej w rozumieniu dyrektywy 2001/55/WE, lub
 - (iii) poważną presją migracyjną w państwach trzecich, w przypadku gdy uchodźcy są pozostawieni własnemu losowi z powodu, przykładowo, zmian w sytuacji politycznej lub konfliktów.

Artykuł 3

Cele

1. Celem ogólnym Funduszu jest przyczynianie się do skutecznego zarządzania przepływami migracyjnymi i do realizacji, wzmocnienia i rozwoju wspólnej polityki w zakresie azylu, ochrony uzupełniającej i ochrony czasowej oraz wspólnej polityki imigracyjnej z pełnym poszanowaniem praw i zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
 2. W ramach tego celu ogólnego Fundusz przyczynia się do realizacji następujących wspólnych celów szczegółowych:
 - a) wzmocnienie i rozwinięcie wszelkich aspektów wspólnego europejskiego systemu azylowego, w tym jego wymiaru zewnętrznego;
 - b) wspieranie legalnej migracji do państw członkowskich zgodnie z ich potrzebami gospodarczymi i społecznymi, takimi jak potrzeby rynku pracy, przy jednoczesnym zagwarantowaniu spójności systemów imigracyjnych państw członkowskich, oraz promowanie skutecznej integracji obywateli państw trzecich;
 - c) ulepszanie sprawiedliwych i skutecznych strategii powrotów w państwach członkowskich, które to strategie przyczyniają się do walki z nielegalną imigracją, z naciskiem na zapewnienie trwałego charakteru powrotu oraz skutecznej readmisji w krajach pochodzenia i tranzytu;
 - d) wzmocnienie – w tym przez praktyczną współpracę – solidarności i podziału odpowiedzialności pomiędzy państwami członkowskimi, w szczególności w odniesieniu do tych państw, których zjawisko przepływów migracyjnych i azylowych dotyczy w największym stopniu.
- Realizację celów szczegółowych Funduszu ocenia się zgodnie z art. 55 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 przy zastosowaniu wspólnych wskaźników określonych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia oraz wskaźników dotyczących poszczególnych programów zawartych w programach krajowych.
3. Środki podejmowane z myślą o realizacji celów, o których mowa w ust. 1 i 2, muszą być w pełni zgodne ze środkami wspieranymi poprzez zewnętrzne instrumenty finansowe Unii oraz z zasadami i ogólnymi celami działań zewnętrznych Unii.
 4. Cele, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, realizuje się z należyтым uwzględnieniem celów i zasad polityki humanitarnej Unii. Zapewnia się spójność ze środkami finansowanymi przez zewnętrzne instrumenty finansowania Unii zgodnie z art. 24.

Artykuł 4

Partnerstwo

Do celów Funduszu partnerstwo, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, obejmuje odpowiednie organizacje międzynarodowe, organizacje pozarządowe i partnerów społecznych.

ROZDZIAŁ II

WSPÓLNY EUROPEJSKI SYSTEM AZYLOWY

Artykuł 5

Systemy przyjmowania i systemy azylowe

1. W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 Fundusz wspiera działania ukierunkowane na jednej lub większej liczbie poniższych kategorii obywateli państw trzecich:

- a) osoby korzystające ze statusu uchodźcy lub statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej w rozumieniu dyrektywy 2011/95/UE;
- b) osoby ubiegające się o jedną z form ochrony międzynarodowej, o których mowa w lit. a), które jeszcze nie otrzymały ostatecznej decyzji;
- c) osoby korzystające z tymczasowej ochrony w rozumieniu dyrektywy 2001/55/WE;
- d) osoby, które są przesiedlane lub zostały przesiedlone do państwa członkowskiego, lub osoby które są przekazywane lub zostały przekazane z państwa członkowskiego.

W zakresie warunków przyjmowania i procedur azylowych Fundusz wspiera w szczególności następujące działania ukierunkowane na kategorie osób, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu:

- a) zapewnianie pomocy materialnej, w tym pomocy na granicy, kształcenia, szkoleń, usług pomocniczych, opieki zdrowotnej i psychologicznej;
- b) zapewnianie usług pomocniczych, takich jak tłumaczenie pisemne i ustne, kształcenie, szkolenie, w tym szkolenie językowe, oraz inne inicjatywy zgodne ze statusem danej osoby;
- c) organizacja i ulepszanie struktur administracyjnych, systemów i szkoleń dla personelu oraz właściwych organów w celu zapewnienia osobom ubiegającym się o azyl skutecznego i łatwego dostępu do procedur azylowych i efektywnych oraz wysokiej jakości procedur azylowych, aby wesprzeć, w szczególności i w razie konieczności, zmiany w unijnym dorobku prawnym;
- d) zapewnianie pomocy społecznej, informacji lub pomocy przy dopełnianiu formalności administracyjnych lub sądowych oraz informacji lub doradztwa w sprawie możliwego wyniku procedury azylowej, w tym również w takich aspektach, jak procedury powrotu;
- e) zapewnianie pomocy i reprezentacji prawnej;
- f) identyfikacja grup o szczególnych potrzebach i określenie specjalnej pomocy dla osób o szczególnych potrzebach, w szczególności zgodnie z lit. a)–e);
- g) ustanawianie, rozwijanie i ulepszanie środków alternatywnych względem środka detencyjnego.

W stosownych przypadkach oraz w przypadku gdy przewiduje to program krajowy państwa członkowskiego, Fundusz może również wspierać środki związane z integracją, takie jak środki, o których mowa w art. 9 ust. 1, dotyczące przyjmowania osób, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

2. W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 w odniesieniu do infrastruktury zakwaterowania i systemów przyjmowania Fundusz wspiera w szczególności następujące działania:

- a) ulepszanie i utrzymywanie istniejącej infrastruktury i usług zakwaterowania;
- b) wzmocnienie i ulepszenie struktur i systemów administracyjnych;
- c) informowanie lokalnych społeczności;
- d) szkolenia dla personelu organów, w tym organów lokalnych, które będą zajmować się osobami, o których mowa w ust. 1, w kontekście ich przyjmowania;
- e) stworzenie, obsługa i rozwój nowej infrastruktury i usług zakwaterowania, a także struktur i systemów administracyjnych, które w szczególności – w razie konieczności – mają na celu zaspokojenie strukturalnych potrzeb państw członkowskich;

3. W ramach celów szczegółowych określonych w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i d) i zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 Fundusz wspiera również działania podobne do tych wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy takie działania dotyczą osób tymczasowo przebywających:

- w ośrodkach tranzytowych dla uchodźców i w ośrodkach rozpatrywania ich wniosków – zwłaszcza służące wspieraniu działań w zakresie przesiedleń prowadzonych we współpracy z UNHCR, lub
- na terytorium państwa członkowskiego w kontekście innych programów przyjmowania ze względów humanitarnych.

Artykuł 6

Zdolność państw członkowskich do opracowywania, monitorowania i oceny własnych polityk i procedur azylowych

W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do działań związanych ze zwiększaniem zdolności państw członkowskich do opracowywania, monitorowania i oceny ich polityk i procedur azylowych Fundusz wspiera w szczególności następujące działania:

- a) działania zwiększające zdolność państw członkowskich – w tym w odniesieniu do mechanizmu wczesnego ostrzegania, gotowości i zarządzania kryzysowego ustanowionego w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013⁽¹⁾ – do gromadzenia, analizowania i rozpowszechniania danych jakościowych i ilościowych oraz danych statystycznych na temat procedur azylowych, zdolności przyjmowania, przesiedleń i relokacji z jednego państwa członkowskiego do innego wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową lub osób korzystających z takiej ochrony;
- b) działania zwiększające zdolność państw członkowskich do gromadzenia, analizowania i rozpowszechniania informacji o kraju pochodzenia;
- c) działania bezpośrednio przyczyniające się do oceny polityk azylowych, takie jak: krajowe oceny wpływu, badania prowadzone wśród grup docelowych i innych odpowiednich zainteresowanych stron, oraz opracowywanie wskaźników i analizy porównawcze.

Artykuł 7

Przesiedlanie i relokacja wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową lub osób korzystających z takiej ochrony i inne doraźne przyjmowanie ze względów humanitarnych

1. W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) i d) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia Fundusz wspiera w szczególności następujące działania związane z przesiedleniem każdego obywatela państwa trzeciego, który jest przesiedlany lub został przesiedlony do państwa członkowskiego oraz inne programy przyjmowania ze względów humanitarnych:

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

- a) tworzenie i rozwijanie krajowych programów i strategii przesiedleń i innych programów przyjmowania ze względów humanitarnych, w tym analiza potrzeb, ulepszanie wskaźników i oceny;
- b) tworzenie odpowiedniej infrastruktury i usług w celu zapewnienia sprawnej i skutecznej realizacji działań w zakresie przesiedlania oraz działań dotyczących innych programów przyjmowania ze względów humanitarnych, w tym udzielania pomocy językowej;
- c) tworzenie struktur i systemów oraz szkolenie personelu w celu prowadzenia misji w państwach trzecich lub w innych państwach członkowskich, przeprowadzania rozmów, oraz prowadzenia badań medycznych i postępowań sprawdzających;
- d) ocena ewentualnych przypadków przesiedlenia lub przypadków innego przyjmowania ze względów humanitarnych przez właściwe organy państw członkowskich, na przykład prowadzenie misji w państwach trzecich, przeprowadzanie rozmów, oraz prowadzenie badań medycznych i postępowań sprawdzających;
- e) ocena stanu zdrowia i leczenie przed wyjazdem, zaopatrzenie przed wyjazdem, środki informacyjne i integracyjne przed wyjazdem, organizacja podróży, w tym zapewnienie usług medycznego personelu towarzyszącego;
- f) informacje i pomoc w momencie przyjazdu lub krótko po nim, w tym usługi tłumaczenia ustnego;
- g) działania mające na celu łączenie rodzin osób przesiedlanych do państwa członkowskiego;
- h) wzmacnianie infrastruktury i usług dotyczących migracji i azylu w państwach wyznaczonych do realizacji regionalnych programów ochrony;
- i) tworzenie warunków sprzyjających integracji, niezależności i samodzielności przesiedlanych uchodźców w perspektywie długoterminowej.

2. W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. d) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia Fundusz wspiera również działania podobne do tych wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy są one uznawane za stosowne w świetle zmian w zakresie polityki w okresie wdrażania Funduszu lub w przypadku gdy w programie krajowym danego państwa członkowskiego przewidziano takie przepisy, w odniesieniu do relokacji wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową lub osób korzystających z takiej ochrony. Relokacja następuje – za zgodą tych osób – z państwa członkowskiego, które przyznało im ochronę międzynarodową lub które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie ich wniosków, do innego zainteresowanego państwa członkowskiego, które zapewni tym osobom równoważny poziom ochrony lub w którym rozpatrzony zostanie ich wniosek o ochronę międzynarodową.

ROZDZIAŁ III

INTEGRACJA OBYWATELI PAŃSTW TRZECICH I LEGALNA MIGRACJA

Artykuł 8

Środki w zakresie imigracji i środki poprzedzające wyjazd

W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia Fundusz wspiera działania prowadzone w państwach trzecich ukierunkowane na obywateli państw trzecich, którzy stosują się do szczegółowych środków lub warunków poprzedzających wyjazd określonych w prawie krajowym, a w stosownych przypadkach zgodnie z prawem unijnym, w tym działania dotyczące zdolności do integracji ze społeczeństwem państwa członkowskiego. W tym kontekście Fundusz wspiera w szczególności następujące działania:

- a) pakiety informacyjne i kampanie na rzecz zwiększania świadomości i promowania dialogu międzykulturowego, w tym za pośrednictwem technologii informacyjno-komunikacyjnych i stron internetowych przyjaznych dla użytkowników;
- b) ocena umiejętności i kwalifikacji, a także zwiększanie ich przejrzystości oraz kompatybilności umiejętności i kwalifikacji zdobytych w państwie trzecim z umiejętnościami i kwalifikacjami uznawanymi w państwach członkowskich;
- c) szkolenia zwiększające szanse na rynku pracy w państwie członkowskim;

- d) kompleksowe kursy kształtujące świadomość obywatelską oraz nauczanie języków;
- e) pomoc dotycząca wniosków o łączenie rodzin w rozumieniu dyrektywy Rady 2003/86/WE ⁽¹⁾.

Artykuł 9

Środki integracyjne

1. W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia Fundusz wspiera działania, które prowadzone są w ramach spójnych strategii integracji, z uwzględnieniem potrzeb obywateli państw trzecich w zakresie integracji na poziomie lokalnym lub regionalnym. W tym kontekście Fundusz wspiera w szczególności następujące działania ukierunkowane na obywateli państw trzecich, którzy przebywają legalnie w państwie członkowskim lub – w stosownych przypadkach – są w trakcie uzyskiwania zezwolenia na legalny pobyt w państwie członkowskim:
 - a) tworzenie i rozwijanie takich strategii integracji z udziałem – w stosownych przypadkach – podmiotów lokalnych lub regionalnych, w tym analiza potrzeb, ulepszenie wskaźników integracji i ocena, w tym oceny zapewniające udział wszystkich stron, przeprowadzana w celu zidentyfikowania najlepszych praktyk;
 - b) zapewnianie doradztwa i pomocy w takich obszarach, jak zakwaterowanie, środki utrzymania, poradnictwo w kwestiach administracyjnych i prawnych, opieka zdrowotna, psychologiczna i socjalna, opieka nad dziećmi i łączenie rodzin;
 - c) działania wprowadzające obywateli państw trzecich w społeczeństwo przyjmujące oraz działania umożliwiające tym osobom dostosowanie się do tego społeczeństwa, uzyskanie informacji o swoich prawach i obowiązkach, uczestnictwo w życiu społecznym i kulturalnym oraz poznanie wartości zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej;
 - d) środki ukierunkowane na kształcenie i szkolenie, w tym szkolenie językowe i działania przygotowawcze mające na celu ułatwienie dostępu do rynku pracy;
 - e) działania zmierzające do wspierania usamodzielnienia się i samowystarczalności obywateli państw trzecich;
 - f) działania wspierające autentyczne kontakty i konstruktywny dialog między obywatelami państw trzecich a przyjmującym ich społeczeństwem oraz działania mające na celu promowanie akceptacji przez społeczeństwo przyjmujące, w tym poprzez zaangażowanie mediów;
 - g) działania wspierające zarówno równy dostęp obywateli państw trzecich do usług publicznych i prywatnych, jak i ich równe traktowanie w kontekście tych usług, w tym dostosowanie tych usług w sposób umożliwiający obsługę obywateli państw trzecich;
 - h) budowanie potencjału beneficjentów, określonych w art. 2 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 514/2014, w tym poprzez wymianę doświadczeń i najlepszych praktyk oraz tworzenie sieci kontaktów.
2. W działaniach, o których mowa w ust. 1, w razie konieczności uwzględnia się szczególne potrzeby różnych kategorii obywateli państw trzecich, w tym beneficjentów ochrony międzynarodowej, osób przesiedlonych lub przekazanych, a w szczególności osób o szczególnych potrzebach.
3. W programach krajowych można zezwolić na objęcie działaniami, o których mowa w ust. 1, bliskich krewnych osób należących do grupy docelowej, o której mowa we wspomnianym ustępie, w takim zakresie, jaki jest konieczny do skutecznej realizacji takich działań.
4. Na potrzeby programowania i realizacji działań, o których mowa w ust. 1 niniejszego rozporządzenia, partnerstwo, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, obejmuje organy wyznaczone przez państwa członkowskie do celów zarządzania interwencjami podejmowanymi w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego.

Artykuł 10

Praktyczna współpraca i środki budowania zdolności

W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia Fundusz wspiera działania ukierunkowane na jedno lub większą liczbę poniższych:

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12).

- a) tworzenie strategii promujących legalną migrację w celu ułatwienia opracowywania i wdrażania elastycznych procedur przyjmowania;
- b) wspieranie współpracy między państwami trzecimi a agencjami pośrednictwa pracy, służbami zatrudnienia i służbami imigracyjnymi w państwach członkowskich, a także wspieranie państw członkowskich we wdrażaniu prawa Unii w dziedzinie migracji, w procesach konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami oraz w zakresie doradztwa prowadzonego przez ekspertów lub wymiany informacji na temat podejść ukierunkowanych na poszczególne obywatelstwa lub kategorie obywateli państw trzecich w odniesieniu do potrzeb rynków pracy;
- c) wzmacnianie zdolności państw członkowskich do opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceniania strategii, polityk i środków imigracyjnych realizowanych na różnych szczeblach i w różnych departamentach administracji, w szczególności zwiększenie ich zdolności do gromadzenia, analizowania i rozpowszechniania szczegółowych i usystematyzowanych danych oraz danych statystycznych dotyczących procedur i przepływów migracyjnych oraz zezwoleń na pobyt i tworzenia narzędzi monitorowania, systemów oceny, wskaźników i analiz porównawczych na potrzeby pomiaru postępów w realizacji tych strategii;
- d) szkolenia dla beneficjentów, określonych w art. 2 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 514/2014, oraz personelu świadczącego usługi publiczne i prywatne, w tym instytucji oświatowych, oraz promowanie wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk, współpracy, tworzenia sieci kontaktów i kompetencji międzykulturowych, a także poprawa jakości świadczonych usług;
- e) budowanie trwałych struktur organizacyjnych na potrzeby zarządzania integracją i różnorodnością, w szczególności poprzez współpracę między różnymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami, umożliwiającą urzędnikom na różnych szczeblach administracji krajowej szybkie zdobycie informacji o doświadczeniach i najlepszych praktykach z innych państw oraz, w miarę możliwości, łączenie zasobów, którymi dysponują właściwe organy, a także podmioty rządowe i pozarządowe, aby skuteczniej świadczyć usługi dla obywateli państw trzecich, między innymi za pośrednictwem punktów kompleksowej obsługi (tzn. skoordynowanych ośrodków wsparcia w zakresie integracji);
- f) przyczynianie się do dynamicznego, dwukierunkowego procesu wzajemnego oddziaływania leżącego u podstaw strategii integracji na poziomie lokalnym i regionalnym poprzez tworzenie platform konsultacji dla obywateli państw trzecich i wymiany informacji między zainteresowanymi stronami oraz platform dialogu międzykulturowego i religijnego pomiędzy społecznościami obywateli państw trzecich, pomiędzy tymi społecznościami a społeczeństwem przyjmującym lub pomiędzy tymi społecznościami a organami określającymi politykę i podejmującymi decyzje;
- g) działania promujące i wzmacniające praktyczną współpracę między odpowiednimi organami państw członkowskich ukierunkowane, między innymi, na wymianę informacji, najlepszych praktyk i strategii oraz opracowywanie i realizację wspólnych działań, w tym z myślą o ochronie spójności systemów imigracyjnych państw członkowskich.

ROZDZIAŁ IV

POWROTY

Artykuł 11

Środki towarzyszące procedurom powrotu

W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do środków towarzyszących procedurom powrotu – Fundusz jest ukierunkowany na lub większą liczbę poniższych kategorii obywateli państw trzecich:

- a) obywatele państw trzecich, którzy nie otrzymali jeszcze ostatecznej decyzji odmownej w sprawie swojego wniosku o zezwolenie na pobyt czasowy, legalny pobyt lub przyznanie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim i którzy mogą zdecydować się na dobrowolny powrót;
- b) obywatele państw trzecich korzystający z prawa pobytu czasowego, legalnego pobytu lub ochrony międzynarodowej w rozumieniu dyrektywy 2011/95/UE lub objęci ochroną tymczasową w rozumieniu dyrektywy 2001/55/WE w państwie członkowskim, którzy zdecydowali się na dobrowolny powrót;
- c) obywatele państw trzecich znajdujący w państwie członkowskim, którzy nie spełniają warunków lub przestali spełniać warunki wjazdu do państwa członkowskiego lub pobytu w tym państwie, w tym obywatele państw trzecich, których termin wydalenia został przesunięty zgodnie z art. 9 i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE.

W tym kontekście Fundusz wspiera w szczególności następujące działania ukierunkowane na kategorie osób, o których mowa w akapicie pierwszym:

- a) wprowadzanie, rozwijanie i ulepszanie środków alternatywnych względem środków detencyjnych;
- b) zapewnienie pomocy społecznej, informacji lub pomocy przy dopełnianiu formalności administracyjnych lub prawnych oraz informacji lub doradztwa;
- c) udzielanie pomocy prawnej i językowej;
- d) specjalna pomoc udzielana osobom o szczególnych potrzebach;
- e) wprowadzenie i usprawnienie niezależnych i skutecznych systemów monitorowania powrotów przymusowych, jak przewidziano w art. 8 ust. 6 dyrektywy 2008/115/WE;
- f) tworzenie, utrzymywanie i udoskonalanie infrastruktury, usług i warunków zakwaterowania, przyjmowania lub detencji;
- g) tworzenie struktur i systemów administracyjnych, w tym narzędzi informatycznych;
- h) szkolenia personelu służące zapewnieniu sprawnych i skutecznych procedur powrotu, w tym zarządzania nimi i ich wdrażania.

Artykuł 12

Środki w zakresie powrotów

W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonych w art. 19 niniejszego rozporządzenia – w odniesieniu do środków w zakresie powrotów – Fundusz wspiera działania ukierunkowane na osoby, o których mowa w art. 11 niniejszego rozporządzenia. W tym kontekście Fundusz wspiera w szczególności następujące działania:

- a) działania niezbędne do przygotowania działań dotyczących powrotów, na przykład prowadzące do identyfikacji obywateli państw trzecich, wydania dokumentów podróży i poszukiwania członków rodziny;
- b) współpraca z organami konsularnymi i służbami imigracyjnymi państw trzecich w celu uzyskiwania dokumentów podróży, ułatwiania repatriacji i zapewniania readmisji;
- c) działania w zakresie wspomaganych powrotów dobrowolnych, w tym badania lekarskie i pomoc medyczna, organizacja podróży, wkład finansowy oraz doradztwo i wsparcie przed powrotem i po nim;
- d) operacje wydalenia, w tym powiązane środki, zgodnie ze standardami określonymi w prawie unijnym, z wyjątkiem sprzętu do stosowania przymusu;
- e) środki mające na celu rozpoczęcie procesu reintegracji osoby powracającej poprzez jej osobisty rozwój, takie jak: zachęty finansowe, szkolenia, pomoc w znalezieniu stażu i zatrudnienia oraz wsparcie na rozpoczęcie działalności gospodarczej;
- f) obiekty i usługi w państwach trzecich zapewniające odpowiednie zakwaterowanie tymczasowe i przyjęcie po przyjeździe;
- g) specjalna pomoc udzielana osobom o szczególnych potrzebach.

Artykuł 13

Praktyczna współpraca i środki budowania zdolności

W ramach celu szczegółowego określonego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) niniejszego rozporządzenia, w świetle wyników dialogu politycznego przewidzianego w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 oraz zgodnie z celami programów krajowych określonymi w art. 19 niniejszego rozporządzenia – w odniesieniu do praktycznej współpracy i środków budowania zdolności – Fundusz wspiera następujące działania:

- a) działania mające na celu promowanie, rozwijanie i wzmacnianie współpracy operacyjnej i wymianę informacji między służbami ds. powrotów i innymi organami państw członkowskich zajmującymi się kwestią powrotów, w tym dotyczące współpracy z organami konsularnymi i służbami imigracyjnymi państw trzecich oraz wspólnych działań dotyczących powrotów;

- b) działania mające na celu wspieranie współpracy między państwami trzecimi a służbami państw członkowskich ds. powrotów, w tym środki służące wzmocnieniu zdolności państw trzecich do przeprowadzania takich działań w zakresie readmisji i reintegracji, w szczególności w ramach umów o readmisji;
- c) działania wzmacniające zdolność do opracowywania skutecznej i trwałej polityki w zakresie powrotów, w szczególności przez wymianę informacji na temat sytuacji w krajach powrotu, wymianę najlepszych praktyk i doświadczeń oraz łączenie zasobów, którymi dysponują państwa członkowskie;
- d) działania zwiększające zdolność do gromadzenia, analizowania i rozpowszechniania szczegółowych i usystematyzowanych danych i danych statystycznych dotyczących procedur i środków w zakresie powrotów, zdolności do przyjmowania i detencji, powrotów przymusowych i dobrowolnych, monitorowania i reintegracji;
- e) działania bezpośrednio przyczyniające się do oceny polityk w zakresie powrotów, takie jak krajowe oceny wpływu, badania prowadzone wśród grup docelowych, opracowywanie wskaźników i analizy porównawcze;
- f) środki i kampanie informacyjne w państwach trzecich mające na celu zwiększanie świadomości na temat odpowiednich legalnych kanałów imigracyjnych oraz zagrożeń związanych z nielegalną imigracją.

ROZDZIAŁ V

RAMY FINANSOWANIA I RAMY WDRAŻANIA

Artykuł 14

Zasoby ogólne i wdrażanie

1. Zasoby ogólne przeznaczone na wykonywanie niniejszego rozporządzenia wynoszą 3 137 mln EUR.
2. Parlament Europejski i Rada zatwierdzają kwotę rocznych środków dla Funduszu w granicach określonych wieloletnimi ramami finansowymi.
3. Zasoby ogólne wdraża się poprzez:
 - a) programy krajowe, zgodnie z art. 19;
 - b) działania Unii, zgodnie z art. 20;
 - c) pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych, zgodnie z art. 21;
 - d) Europejską Sieć Migracyjną, zgodnie z art. 22;
 - e) pomoc techniczną, zgodnie z art. 23.
4. Budżet przeznaczony na mocy rozporządzenia na działania Unii, o których mowa w art. 20 niniejszego rozporządzenia, na pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych, o której mowa w art. 21 niniejszego rozporządzenia, na Europejską Sieć Migracyjną, o której mowa w art. 22 niniejszego rozporządzenia, oraz na pomoc techniczną, o której mowa w art. 23 niniejszego rozporządzenia, jest wykonywany w ramach zarządzania bezpośredniego zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 oraz, w stosownych przypadkach, w ramach zarządzania pośredniego zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012. Budżet przeznaczony na programy krajowe, o których mowa w art. 19 niniejszego rozporządzenia, jest wykonywany w ramach zarządzania dzielonego zgodnie z art. 58 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.
5. Komisja pozostaje odpowiedzialna za wykonanie budżetu Unii zgodnie z art. 317 TFUE oraz informuje Parlament Europejski i Radę o operacjach prowadzonych przez podmioty inne niż państwa członkowskie.
6. Bez uszczerbku dla prerogatyw Parlamentu Europejskiego i Rady, pulę środków finansowych stanowiącą główny punkt odniesienia wykorzystuje się orientacyjnie w następujący sposób:
 - a) 2 752 mln EUR na programy krajowe państw członkowskich;
 - b) 385 mln EUR na działania Unii, pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych, Europejską Sieć Migracyjną i pomoc techniczną Komisji, z czego przynajmniej 30 % zostaje wykorzystane na działania Unii oraz Europejską Sieć Migracyjną.

Artykuł 15

Zasoby na działania kwalifikowalne w państwach członkowskich

1. Kwotę 2 752 mln EUR przydziela się państwom członkowskim orientacyjnie w następujący sposób:
 - a) 2 392 mln EUR przydziela się, jak określono w załączniku I. Państwa członkowskie przeznaczają co najmniej 20 % tych zasobów na cel szczegółowy, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), i co najmniej 20 % na cel szczegółowy, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b). Państwa członkowskie mogą odstąpić od tych minimalnych wielkości procentowych tylko wówczas, gdy w programie krajowym zostanie zamieszczone szczegółowe wyjaśnienie powodów, dla których przyznanie zasobów poniżej tego poziomu nie zagraża osiągnięciu celu. W odniesieniu do celu szczegółowego, o którym mowa w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), państwa członkowskie, w których występują braki strukturalne w dziedzinie zakwaterowania, infrastruktury i usług, przyznają zasoby nie niższe niż minimalna wielkość procentowa określona w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) 360 mln EUR przydziela się w oparciu o mechanizm podziału na działania szczegółowe, o których mowa w art. 16, na unijny program przesiedleń, o którym mowa w art. 17, i na relokację osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego, o czym mowa w art. 18.
2. Kwotę, o której mowa w ust. 1 lit. b), przeznacza się na wsparcie:
 - a) działań szczegółowych wymienionych w załączniku II,
 - b) unijnego programu przesiedleń, zgodnie z art. 17, lub relokacji osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego, zgodnie z art. 18.
3. W przypadku gdy niewykorzystana zostanie kwota w ramach ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu lub gdy dostępna jest inna kwota, zostanie ona przydzielona w ramach przeglądu śródkresowego określonego w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 proporcjonalnie do kwot podstawowych na programy krajowe, ustanowionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

Zasoby na działania szczegółowe

1. Kwota dodatkowa, o której mowa w art. 15 ust. 2 lit. a), może zostać przyznana państwom członkowskim, pod warunkiem że jest ona odpowiednio wskazana w programie i że zostanie wykorzystana na realizację działań szczegółowych wymienionych w załączniku II.
2. Aby uwzględnić nowe zmiany w zakresie polityki, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 niniejszego rozporządzenia w celu zmiany załącznika II w kontekście przeglądu śródkresowego, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 514/2014. Na podstawie zmienionego wykazu działań szczegółowych państwa członkowskie mogą otrzymać kwotę dodatkową zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, w zależności od dostępności zasobów.
3. Kwoty dodatkowe, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, przydziela się państwom członkowskim na mocy indywidualnych decyzji w sprawie finansowania zatwierdzających lub zmieniających ich program krajowy w kontekście przeglądu śródkresowego, zgodnie z procedurą określoną w art. 14 i 15 rozporządzenia (UE) nr 514/2014. Kwoty te wykorzystuje się wyłącznie na realizację działań szczegółowych wymienionych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 17

Zasoby na unijny program przesiedleń

1. Oprócz przydziału obliczonego zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. a) państwa członkowskie co dwa lata otrzymują kwotę dodatkową, jak określono w art. 15 ust. 2 lit. b), w oparciu o kwotę ryczałtową w wysokości 6 000 EUR na każdą przesiedloną osobę.
2. Kwotę ryczałtową, o której mowa w ust. 1, zwiększa się do 10 000 EUR na każdą przesiedloną osobę zgodnie ze wspólnymi unijnymi priorytetami w zakresie przesiedleń ustanowionymi zgodnie z ust. 3 i wymienionymi w załączniku III oraz na każdą osobę o szczególnych potrzebach, jak określono w ust. 5.
3. Wspólne unijne priorytety w zakresie przesiedleń są oparte na następujących kategoriach ogólnych osób:
 - a) osoby z państwa lub regionu wyznaczonych do realizacji regionalnego programu ochrony;

- b) osoby z państwa lub regionu określonych w prognozach UNHCR dotyczących przesiedleń oraz w przypadku, gdy wspólne działania Unii miałyby znaczący wpływ na zaspokojenie potrzeb w zakresie ochrony;
- c) osoby należące do kategorii szczególnej objętej kryteriami UNHCR w zakresie przesiedleń.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w celu zmiany załącznika III, w oparciu o kategorie ogólne przedstawione w ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy jest to wyraźnie uzasadnione lub w świetle wszelkich zaleceń UNHCR.
5. Następujące grupy osób o szczególnych potrzebach również kwalifikują się do otrzymania kwoty ryczałtowej, o której mowa w ust. 2:
- a) kobiety i dzieci narażone na ryzyko;
- b) małoletni bez opieki;
- c) osoby wymagające opieki medycznej, którą można zapewnić wyłącznie w drodze przesiedlenia;
- d) osoby potrzebujące natychmiastowego lub pilnego przesiedlenia z powodów prawnych lub wymagające ochrony fizycznej, w tym ofiary przemocy lub tortur.
6. W przypadku gdy państwo członkowskie przesiedla osobę należącą do więcej niż jednej kategorii, o których mowa w ust. 1 i 2, otrzymuje ono kwotę ryczałtową na daną osobę tylko jeden raz.
7. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą również kwalifikować się do otrzymania kwot ryczałtowych na członków rodziny osób, o których mowa w ust. 1, 3 i 5, pod warunkiem że ci członkowie rodzin zostali przesiedleni zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
8. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, harmonogram i inne warunki realizacji związane z mechanizmem przydziału zasobów na rzecz unijnego programu przesiedleń. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 27 ust. 2.
9. Kwoty dodatkowe, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, przydziela się państwom członkowskim co dwa lata, za pierwszym razem na mocy indywidualnych decyzji w sprawie finansowania zatwierdzających ich programy krajowe zgodnie z procedurą określoną w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, a następnie na mocy decyzji w sprawie finansowania, która ma zostać załączona do decyzji zatwierdzających ich programy krajowe. Kwot tych nie można przenosić na inne działania w ramach programu krajowego.
10. W celu skutecznej realizacji celów unijnego programu przesiedleń i w ramach dostępnych zasobów Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w celu dostosowania w stosownych przypadkach kwot ryczałtowych, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, w szczególności z uwzględnieniem aktualnych stóp inflacji, istotnych zmian w dziedzinie przesiedleń, a także czynników, które mogą zoptymalizować wykorzystanie zachęty finansowej, jaką są kwoty ryczałtowe.

Artykuł 18

Zasoby na relokację osób korzystających z ochrony międzynarodowej

1. Z myślą o realizacji zasady solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności oraz w świetle zmian w zakresie polityki unijnej w okresie wdrażania Funduszu państwa członkowskie, oprócz należnego im przydziału obliczonego zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. a), otrzymują kwotę dodatkową, jak określono w art. 15 ust. 2 lit. b), w oparciu o kwotę ryczałtową w wysokości 6 000 EUR na każdą osobę korzystającą z ochrony międzynarodowej przekazywaną z innego państwa członkowskiego.
2. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą również kwalifikować się do otrzymania kwot ryczałtowych na członków rodziny osób, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem że ci członkowie rodzin zostali przekazani zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
3. Kwoty dodatkowe, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przydziela się państwom członkowskim za pierwszym razem na mocy indywidualnych decyzji w sprawie finansowania zatwierdzających ich programy krajowe zgodnie z procedurą określoną w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, a następnie na mocy decyzji w sprawie finansowania, która ma zostać załączona do decyzji zatwierdzającej ich programy krajowe. Kwot tych nie można przenosić na inne działania w ramach programu krajowego.

4. W celu skutecznej realizacji celów solidarności i podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi, o których mowa w art. 80 TFUE, oraz w ramach dostępnych zasobów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 niniejszego rozporządzenia w celu dostosowania kwot ryczałtowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w szczególności z uwzględnieniem aktualnych stóp inflacji, istotnych zmian w dziedzinie relokacji z jednego państwa członkowskiego do innego osób korzystających z ochrony międzynarodowej, a także czynników, które mogą zoptymalizować korzystanie z bodźca finansowego, jakim są kwoty ryczałtowe.

Artykuł 19

Programy krajowe

1. W ramach krajowych programów, które mają zostać przeanalizowane i zatwierdzone zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, państwa członkowskie w ramach celów określonych w art. 3 niniejszego rozporządzenia oraz uwzględniając wyniki dialogu politycznego, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, realizując w szczególności następujące cele:

- a) wspieranie tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego poprzez zapewnienie skutecznego i jednolitego stosowania unijnego dorobku prawnego w dziedzinie azylu i właściwego funkcjonowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013. Takie działania mogą obejmować również ustanowienie i opracowanie unijnego programu przesiedleń;
- b) ustanowienie i opracowanie strategii integracji, obejmujących różne aspekty dwukierunkowego dynamicznego procesu, które to strategie mają być realizowane – w stosownych przypadkach – na poziomie krajowym, lokalnym lub regionalnym, z uwzględnieniem potrzeb obywateli państw trzecich w zakresie integracji na poziomie lokalnym lub regionalnym, zaspokajających szczególne potrzeby różnych kategorii migrantów i rozwijających skuteczne partnerstwa między odpowiednimi zainteresowanymi stronami;
- c) opracowanie programu powrotów, który obejmuje element dotyczący wspomaganych powrotów dobrowolnych oraz, w stosownych przypadkach, reintegracji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie działania wspierane w ramach Funduszu były realizowane z pełnym poszanowaniem praw podstawowych i godności ludzkiej. W szczególności działania muszą być realizowane z pełnym poszanowaniem praw i zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Z zastrzeżeniem wymogu dotyczącego realizowania wyżej wymienionych celów oraz przy uwzględnieniu swoich szczególnych uwarunkowań, państwa członkowskie dążą do osiągnięcia sprawiedliwego i przejrzystego rozdziału zasobów na cele szczegółowe określone w art. 3 ust. 2.

Artykuł 20

Działania Unii

1. Z inicjatywy Komisji Fundusz można wykorzystywać do finansowania działań transnarodowych lub działań o szczególnym znaczeniu dla Unii („działania unijne”) dotyczących celów ogólnych i szczegółowych, o których mowa w art. 3.

2. Aby kwalifikować się do finansowania, działania Unii w szczególności wspierają realizację takich celów, jak:

- a) zacieśnianie współpracy z Unią przy wdrażaniu prawa Unii i dzieleniu się najlepszymi praktykami w dziedzinie azylu, w szczególności w odniesieniu do przesiedlania i relokacji z jednego państwa członkowskiego do innego wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową lub osób korzystających z takiej ochrony, w tym poprzez tworzenie sieci i wymianę informacji, w dziedzinie legalnej migracji, w dziedzinie integracji obywateli państw trzecich, w tym pomocy przy wjeździe i działań koordynacyjnych służących promowaniu przesiedlania w lokalnych społecznościach, które mają przyjmować przesiedlonych uchodźców, a także w dziedzinie powrotów;
- b) tworzenie transnarodowych sieci współpracy oraz projektów pilotażowych, w tym projektów innowacyjnych, opartych na transnarodowych partnerstwach podmiotów znajdujących się w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich, mających za zadanie stymulowanie innowacji i ułatwianie wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk;
- c) analizy i badania dotyczące możliwych nowych form współpracy Unii w dziedzinie azylu, imigracji, integracji i powrotów oraz odnośnych przepisów prawa unijnego, rozpowszechniania i wymiany informacji na temat najlepszych praktyk oraz wszelkich innych aspektów polityki w zakresie azylu, imigracji, integracji i powrotów, z uwzględnieniem komunikacji instytucjonalnej w zakresie priorytetów polityki Unii;

- d) opracowywanie i stosowanie przez państwa członkowskie wspólnych narzędzi, metod i wskaźników statystycznych do celów pomiaru rozwoju polityki w zakresie azylu, legalnej migracji, integracji i powrotów;
 - e) wsparcie przy przygotowywaniu i monitorowaniu oraz wsparcie administracyjne i techniczne, a także opracowanie mechanizmu oceny, wymagane do wdrażania polityki azylowej i polityki imigracyjnej;
 - f) współpraca z państwami trzecimi w oparciu o unijne globalne podejście do kwestii migracji i mobilności, w szczególności w ramach wykonywania umów o readmisji, partnerstw na rzecz mobilności, oraz regionalnych programów ochrony;
 - g) środki i kampanie informacyjne w państwach trzecich mające na celu zwiększanie świadomości na temat odpowiednich legalnych kanałów imigracyjnych i zagrożeń związanych z nielegalną imigracją.
3. Działania unijne realizuje się zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.
4. Komisja zapewnia sprawiedliwy i przejrzysty rozdział zasobów na cele, o których mowa w art. 3 ust. 2.

Artykuł 21

Pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych

1. Fundusz zapewnia pomoc finansową w celu zaspokojenia pilnych i szczególnych potrzeb w przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, jak określono w art. 2 lit. k). Środki realizowane w państwach trzecich zgodnie z niniejszym artykułem muszą być spójne z polityką humanitarną Unii oraz, w stosownych przypadkach, uzupełniać ją, a także muszą być zgodne z zasadami humanitarnymi określonymi w konsensusie w sprawie pomocy humanitarnej.
2. Wdrażanie pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych odbywa się zgodnie z art. 6 i 7 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 22

Europejska Sieć Migracyjna

1. Fundusz wspiera Europejską Sieć Migracyjną oraz zapewnia pomoc finansową niezbędną dla jej działalności i przyszłego rozwoju.
2. Kwotę udostępnianą Europejskiej Sieci Migracyjnej w ramach rocznych środków Funduszu oraz program prac określający priorytety jej działania przyjmuje Komisja, po zatwierdzeniu przez komitet kierowniczy zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 4 ust. 5 lit. a) decyzji 2008/381/WE. Decyzja Komisji stanowi decyzję finansową zgodnie z art. 84 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.
3. Pomoc finansowa przewidziana na działania Europejskiej Sieci Migracyjnej przyjmuje w stosownych przypadkach formę dotacji dla krajowych punktów kontaktowych, o których mowa w art. 3 decyzji 2008/381/WE, oraz formę zamówień publicznych, zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012. Pomoc ta zapewnia tym krajowym punktom kontaktowym stosowne i terminowe wsparcie finansowe. Koszty ponoszone w związku z realizacją działań krajowych punktów kontaktowych, wspieranych za pośrednictwem dotacji przyznanych w 2014 r., mogą być kwalifikowalne od dnia 1 stycznia 2014 r.
4. W decyzji 2008/381/WE wprowadza się następujące zmiany:
- a) art. 4 ust. 5 lit. a) otrzymuje brzmienie:
 - „a) na podstawie projektu przedstawionego przez przewodniczącego – przygotowywać i zatwierdzać projekt programu działalności, zwłaszcza w zakresie celów, priorytetów tematycznych i orientacyjnej wysokości budżetu dla każdego krajowego punktu kontaktowego, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie ESM.”;
 - b) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4. Komisja nadzoruje wykonanie rocznego programu działalności oraz regularnie składa komitetowi kierowniczemu sprawozdania z wykonania tego programu i sprawozdania na temat rozwoju ESM.”;
 - (ii) skreśla się ust. 5–8;

c) skreśla się art. 11;

d) skreśla się art. 12.

Artykuł 23

Pomoc techniczna

1. Z inicjatywy Komisji lub w jej imieniu na pomoc techniczną wykorzystuje się rocznie do 2,5 mln EUR ze środków Funduszu zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

2. Z inicjatywy państwa członkowskiego z Funduszu można finansować działania związane z pomocą techniczną, zgodnie z art. 20 rozporządzenia (UE) nr 514/2014. Kwota przeznaczona na pomoc techniczną nie może przekraczać, w odniesieniu do okresu 2014–2020, 5,5 % łącznej kwoty przydzielonej danemu państwu członkowskiemu plus 1 000 000 EUR.

Artykuł 24

Koordynacja

Komisja i państwa członkowskie, w stosownych przypadkach wraz z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych, zapewniają, aby działania w państwach trzecich i dotyczące państw członkowskich były podejmowane w synergii oraz przy zapewnieniu spójności z innymi działaniami prowadzonymi poza Unią i wspieranymi za pośrednictwem instrumentów unijnych. Powinny one w szczególności zapewnić, aby działania te:

- a) były spójne z polityką zewnętrzną Unii, zgodne z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju oraz zgodne z dokumentami z zakresu programowania strategicznego dla danego regionu lub państwa;
- b) koncentrowały się na środkach nieukierunkowanych na rozwój;
- c) służyły interesom unijnych polityk wewnętrznych i były spójne z działaniami podejmowanymi wewnątrz Unii.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 25

Przepisy szczegółowe dotyczące kwot ryczałtowych z tytułu przesiedlenia i relokacji osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego

W drodze odstępstwa od zasad kwalifikowalności wydatków określonych w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, w szczególności w odniesieniu do kwot ryczałtowych i stawek ryczałtowych, kwoty ryczałtowe przydzielane państwom członkowskim z tytułu przesiedlenia lub relokacji osób korzystających z ochrony międzynarodowej z jednego państwa członkowskiego do innego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem:

- a) nie podlegają obowiązkowi obliczania na podstawie danych statystycznych lub historycznych; oraz
- b) są przyznawane pod warunkiem, że osoba, w odniesieniu do której przydziela się kwotę ryczałtową, została skutecznie przesiedlona lub przekazana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 26

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 4 i 10 oraz art. 18 ust. 4 powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 21 maja 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okres trzech lat, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem okresu siedmiu lat.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 4 i 10 oraz art. 18 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 4 i 10 oraz art. 18 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 27

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Funduszy Azylu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego, ustanowiony na mocy art. 59 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 28

Przegląd

Na podstawie wniosku Komisji Parlament Europejski i Rada dokonują przeglądu niniejszego rozporządzenia do dnia 30 czerwca 2020 r.

Artykuł 29

Zastosowanie rozporządzenia (UE) nr 514/2014

Bez uszczerbku dla art. 4 niniejszego rozporządzenia, do Funduszu mają zastosowanie przepisy rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

Artykuł 30

Uchylenie

Decyzje nr 573/2007/WE, nr 575/2007/WE i 2007/435/WE tracą moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 31

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na kontynuację ani zmianę odnośnych projektów i rocznych programów, w tym całkowite lub częściowe anulowanie, aż do ich zamknięcia, ani pomocy finansowej zatwierdzonej przez Komisję na podstawie decyzji nr 573/2007/WE, nr 575/2007/WE i 2007/435/WE ani jakichkolwiek innych przepisów mających zastosowanie do tej pomocy w dniu 31 grudnia 2013 r. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na kontynuację ani zmianę, w tym całkowite lub częściowe anulowanie, wsparcia finansowego zatwierdzonego przez Komisję na podstawie decyzji 2008/381/WE ani jakichkolwiek innych przepisów mających zastosowanie do tej pomocy w dniu 31 grudnia 2013 r.

2. Przyjmując decyzje w sprawie współfinansowania na mocy niniejszego rozporządzenia, Komisja uwzględnia środki przyjęte na podstawie decyzji nr 573/2007/WE, nr 575/2007/WE, 2007/435/WE i 2008/381/WE przed dniem 20 maja 2014 r.

3. Sumy przeznaczone na współfinansowanie, zatwierdzone przez Komisję między dniem 1 stycznia 2011 r. a dniem 31 grudnia 2014 r., w odniesieniu do których w terminie wyznaczonym na złożenie sprawozdania końcowego nie przesłano do Komisji dokumentów wymaganych do zamknięcia działań, są przez nią automatycznie umarzone do dnia 31 grudnia 2017 r., co skutkuje koniecznością zwrotu nienależnie wypłaconych kwot.

4. Kwoty dotyczące działań zawieszonych ze względu na postępowania sądowe lub odwołania administracyjne o skutku zawieszającym nie są uwzględniane przy obliczaniu kwoty podlegającej automatycznemu umorzeniu.

5. Do dnia 30 czerwca 2015 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania z oceny dotyczące wyników i wpływu działań współfinansowanych na mocy decyzji nr 573/2007/WE, nr 575/2007/WE oraz 2007/435/WE w odniesieniu do okresu 2011–2013.

6. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie z oceny *ex post* na mocy decyzji nr 573/2007/WE, nr 575/2007/WE oraz 2007/435/WE w odniesieniu do okresu 2011–2013.

Artykuł 32

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

M. SCHULZ

W imieniu Rady

Przewodniczący

D. KOURKOULAS

ZAŁĄCZNIK I

Wieloletni podział środków finansowych dla poszczególnych państw członkowskich na lata 2014–2020 (w EUR)

Państwo członkowskie	Kwota minimalna	% średnich przydziałów na Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców + Europejski Fundusz na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich + Europejski Fundusz Powrotów Imigrantów w latach 2011–2013	Średnia kwota w latach 2011–2013	ŁĄCZNIE
AT	5 000 000	2,65 %	59 533 977	64 533 977
BE	5 000 000	3,75 %	84 250 977	89 250 977
BG	5 000 000	0,22 %	5 006 777	10 006 777
CY	10 000 000	0,99 %	22 308 677	32 308 677
CZ	5 000 000	0,94 %	21 185 177	26 185 177
DE	5 000 000	9,05 %	203 416 877	208 416 877
EE	5 000 000	0,23 %	5 156 577	10 156 577
ES	5 000 000	11,22 %	252 101 877	257 101 877
FI	5 000 000	0,82 %	18 488 777	23 488 777
FR	5 000 000	11,60 %	260 565 577	265 565 577
GR	5 000 000	11,32 %	254 348 877	259 348 877
HR	5 000 000	0,54 %	12 133 800	17 133 800
HU	5 000 000	0,83 %	18 713 477	23 713 477
IE	5 000 000	0,65 %	14 519 077	19 519 077
IT	5 000 000	13,59 %	305 355 777	310 355 777
LT	5 000 000	0,21 %	4 632 277	9 632 277
LU	5 000 000	0,10 %	2 160 577	7 160 577
LV	5 000 000	0,39 %	8 751 777	13 751 777
MT	10 000 000	0,32 %	7 178 877	17 178 877
NL	5 000 000	3,98 %	89 419 077	94 419 077
PL	5 000 000	2,60 %	58 410 477	63 410 477
PT	5 000 000	1,24 %	27 776 377	32 776 377
RO	5 000 000	0,75 %	16 915 877	21 915 877
SE	5 000 000	5,05 %	113 536 877	118 536 877
SI	5 000 000	0,43 %	9 725 477	14 725 477
SK	5 000 000	0,27 %	5 980 477	10 980 477
UK	5 000 000	16,26 %	365 425 577	370 425 577
Państwa członkowskie łącznie	145 000 000	100,00 %	2 247 000 000	2 392 000 000

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz działań szczegółowych, o których mowa w art. 16

- 1) Tworzenie i rozwijanie w Unii ośrodków tranzytowych dla uchodźców i ośrodków rozpatrywania ich wniosków, w szczególności w celu wspierania działań w zakresie przesiedleń prowadzonych we współpracy z UNHCR.
- 2) Nowe podejścia, we współpracy z UNHCR, w zakresie dostępu do procedur azylowych, ukierunkowane na główne kraje tranzytu, takie jak programy ochrony dla określonych grup lub pewne procedury w zakresie rozpatrywania wniosków o udzielenie azylu.
- 3) Wspólne inicjatywy państw członkowskich w dziedzinie integracji, takie jak analizy porównawcze, wzajemne oceny lub badanie modułów europejskich, na przykład dotyczące nauki języka lub organizowania programów wprowadzających, które to inicjatywy mają na celu poprawę koordynacji polityk między państwami członkowskimi, regionami i organami lokalnymi.
- 4) Wspólne inicjatywy mające na celu określenie i wdrożenie nowych rodzajów podejścia w odniesieniu do procedur przy pierwszym kontakcie, oraz standardów ochrony i pomocy w przypadku małoletnich bez opieki.
- 5) Wspólne działania dotyczące powrotów, w tym wspólne działania w zakresie wykonywania unijnych umów o readmisji.
- 6) Wspólne projekty reintegracji w krajach pochodzenia mające na celu doprowadzenie do trwałych powrotów, a także wspólne działania zwiększające zdolności państw trzecich do wykonywania unijnych umów o readmisji.
- 7) Wspólne inicjatywy mające na celu przywracanie jedności rodziny i reintegrację małoletnich bez opieki w ich krajach pochodzenia.
- 8) Wspólne inicjatywy państw członkowskich w dziedzinie legalnej migracji, w tym tworzenie wspólnych ośrodków ds. migracji w państwach trzecich, a także wspólne projekty promujące współpracę między państwami członkowskimi mającą na celu propagowanie korzystania wyłącznie z legalnych kanałów migracji oraz informowanie o zagrożeniach związanych z nielegalną imigracją.

ZAŁĄCZNIK III

Wykaz wspólnych unijnych priorytetów w zakresie przesiedleń

- 1) Regionalny program ochrony w Europie Wschodniej (Białoruś, Mołdawia, Ukraina)
- 2) Regionalny program ochrony w Rogu Afryki (Dżibuti, Kenia, Jemen)
- 3) Regionalny program ochrony w Afryce Północnej (Egipt, Libia, Tunezja)
- 4) Uchodźcy w regionie Afryki Wschodniej/Wielkich Jezior
- 5) Uchodźcy iraccy w Syrii, Libanie i Jordanii
- 6) Uchodźcy iraccy w Turcji
- 7) Uchodźcy syryjscy w regionie

ZAŁĄCZNIK IV

Wykaz wspólnych wskaźników pomiaru realizacji celów szczegółowych

- a) Wzmocnienie i rozwinięcie wszystkich aspektów wspólnego europejskiego systemu azylowego, w tym jego wymiaru zewnętrznego
- (i) Liczba osób należących do grup docelowych, którym udzielono pomocy w ramach projektów dotyczących systemów przyjmowania i systemów azylowych wspieranych z Funduszu
- Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:
- liczba osób należących do grup docelowych korzystających z informacji i pomocy w ramach procedur azylowych,
 - liczba osób należących do grup docelowych korzystających z pomocy prawnej i reprezentacji prawnej,
 - liczba osób o szczególnych potrzebach oraz liczba małoletnich bez opieki korzystających ze specjalnej pomocy.
- (ii) Pojemność (tzn. liczba miejsc) nowej infrastruktury zakwaterowania do celów przyjmowania, stworzonej zgodnie ze wspólnymi wymogami dotyczącymi warunków przyjmowania określonymi w unijnym dorobku prawnym, oraz istniejącej infrastruktury zakwaterowania do celów przyjmowania, udoskonalonej zgodnie z tymi samymi wymogami w dzięki projektom wspieranym w ramach Funduszu, a także ich udział procentowy w łącznej pojemności w zakresie zakwaterowania do celów przyjmowania.
- (iii) Liczba osób, którzy wzięły udział w szkoleniach poświęconych tematyce azylowej z pomocą Funduszu, a także liczba ta wyrażona jako odsetek całkowitej liczby personelu przeszkolonego w tych kwestiach.
- (iv) Liczba dokumentów informacyjnych na temat kraju pochodzenia i misji informacyjnych przeprowadzonych z pomocą Funduszu.
- (v) Liczba projektów wspieranych w ramach Funduszu służących opracowywaniu, monitorowaniu i ocenie polityk w zakresie azylu w państwach członkowskich.
- (vi) Liczba osób przesiedlonych przy wsparciu z Funduszu.
- b) Wspieranie legalnej migracji do państw członkowskich zgodnie z ich potrzebami gospodarczymi i społecznymi, takimi jak potrzeby rynku pracy, przy jednoczesnym ograniczeniu nadużywania legalnej migracji, oraz promowanie skutecznej integracji obywateli państw trzecich
- (i) Liczba osób należących do grup docelowych, objętych środkami poprzedzającymi wyjazd wspieranymi w ramach Funduszu.
- (ii) Liczba osób należących do grup docelowych, wspieranych z Funduszu poprzez środki integracji w ramach strategii krajowych, lokalnych i regionalnych.
- Do celów rocznych sprawozdań z realizacji, o których mowa w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wskaźnik ten dzieli się na dalsze podkategorie, takie jak:
- liczba osób należących do grup docelowych, którym udzielono pomocy poprzez środki ukierunkowane na kształcenie i szkolenie, w tym szkolenie językowe i działania przygotowawcze mające na celu ułatwienie dostępu do rynku pracy,
 - liczba osób należących do grup docelowych wspieranych poprzez zapewnianie doradztwa i pomocy w obszarze zakwaterowania,
 - liczba osób należących do grup docelowych, którym udzielono pomocy z zakresu opieki zdrowotnej i psychologicznej,
 - liczba osób należących do grup docelowych, którym udzielono pomocy poprzez środki związane z uczestnictwem w demokracji.
- (iii) Liczba lokalnych, regionalnych i krajowych ram/środków/narzędzi polityki udostępnionych dzięki środkom wspieranym w ramach Funduszu, z myślą o integracji obywateli państw trzecich, angażujących społeczeństwo obywatelskie, wspólnoty migrantów oraz wszelkie inne odpowiednie zainteresowane strony.

- (iv) Liczba projektów dotyczących współpracy z innymi państwami członkowskimi dotyczących integracji obywateli państw trzecich, wspieranych w ramach Funduszu.
 - (v) Liczba projektów wspieranych w ramach Funduszu służących opracowywaniu, monitorowaniu i ocenie polityk w zakresie integracji w państwach członkowskich.
- c) Rozwijanie sprawiedliwych i skutecznych strategii powrotów w państwach członkowskich wspierających walkę z nielegalną migracją z naciskiem na zapewnienie trwałego charakteru powrotu oraz skutecznej readmisji w krajach pochodzenia i tranzytu
- (i) Liczba osób, które wzięły udział w szkoleniach poświęconych tematyce powrotów i zorganizowanych z pomocą Funduszu.
 - (ii) Liczba osób powracających, które przed powrotem lub po nim otrzymały pomoc współfinansowaną z Funduszu.
 - (iii) Liczba osób powracających, których powrót był współfinansowany z Funduszu, liczba osób, które wróciły dobrowolnie i liczba osób wydalonych.
 - (iv) Liczba monitorowanych operacji wydalenia współfinansowanych z Funduszu.
 - (v) Liczba projektów wspieranych w ramach Funduszu służących opracowywaniu, monitorowaniu i ocenie polityk w zakresie powrotów w państwach członkowskich.
- d) Wzmocnienie solidarności i podziału odpowiedzialności pomiędzy państwami członkowskimi, szczególnie w odniesieniu do tych państw, których zjawisko przepływów migracyjnych i azylowych dotyczy w największym stopniu
- (i) Liczba wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową i osób korzystających z takiej ochrony przekazanych z jednego państwa członkowskiego do innego przy wsparciu Funduszu.
 - (ii) Liczba projektów dotyczących współpracy z innymi państwami członkowskimi w zakresie wzmocnienia solidarności i podziału odpowiedzialności pomiędzy państwami członkowskimi, wspieranych w ramach Funduszu.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 517/2014**z dnia 16 kwietnia 2014 r.****w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W czwartym sprawozdaniu oceniającym Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu („IPCC”) Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu („UNFCCC”), której Unia jest stroną ⁽³⁾, stwierdzono na podstawie dostępnych danych naukowych, że do 2050 r. kraje rozwinięte będą musiały zredukować emisje gazów cieplarnianych o 80–95 % w stosunku do ich poziomów z 1990 r., aby ograniczyć globalną zmianę klimatu do wzrostu temperatury o maksymalnie 2 °C, a tym samym zapobiec niepożądanym skutkom tej zmiany.
- (2) Aby osiągnąć ten cel, Komisja przyjęła Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., który został odnotowany przez Radę w konkluzjach z dnia 17 maja 2011 r. i zatwierdzony przez Parlament Europejski w rezolucji z dnia 15 marca 2012 r. W tym planie działania Komisja określiła racjonalny pod względem kosztów sposób zapewnienia niezbędnej redukcji łącznych emisji w Unii do 2050 r. W tym planie działania określono wielkość wkładu poszczególnych sektorów potrzebnego w sześciu obszarach. Emisje gazów innych niż CO₂, w tym fluorowanych gazów cieplarnianych, ale z wyłączeniem emisji gazów innych niż CO₂ pochodzących z rolnictwa, powinny zostać zredukowane o 72–73 % do 2030 r. i o 70–78 % do 2050 r. w stosunku do poziomów z 1990 r. W porównaniu z rokiem odniesienia 2005 r. wymagana jest redukcja emisji gazów innych niż CO₂, z wyłączeniem tych pochodzących z rolnictwa, o 60–61 % do 2030 r. Emisje fluorowanych gazów cieplarnianych oszacowano na poziomie 90 mln ton (Mt) ekwiwalentu CO₂ w 2005 r. Redukcja o 60 % oznacza, że emisje należałoby zmniejszyć do około 35 Mt ekwiwalentu CO₂ do 2030 r. Biorąc pod uwagę, że przy pełnym stosowaniu obowiązującego prawodawstwa Unii emisje w 2030 r. szacuje się na 104 Mt ekwiwalentu CO₂, wymagana jest dalsza redukcja o około 70 Mt ekwiwalentu CO₂.
- (3) Ze sprawozdania Komisji z dnia 26 września 2011 r. w sprawie stosowania, skutków i odpowiedniości rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ wynika, że jeżeli obecne środki ograniczania emisji zostaną w pełni zastosowane, mogą one doprowadzić do redukcji emisji fluorowanych gazów cieplarnianych. Środki te powinny zatem zostać utrzymane i doprecyzowane na podstawie doświadczeń zdobytych przy ich wdrażaniu. Niektóre środki powinny również zostać rozszerzone na inne urządzenia, w których wykorzystywane są znaczne ilości fluorowanych gazów cieplarnianych, takie jak samochody ciężarowe chłodnie i przyczepy chłodnie. Obowiązek tworzenia i prowadzenia dokumentacji urządzeń, które zawierają takie gazy, powinien również obejmować rozdzielnice elektryczne. W związku ze znaczeniem środków ograniczania emisji podczas wycofywania z eksploatacji produktów i urządzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę, jak duże znaczenie ma zastosowanie systemów odpowiedzialności producentów, i zachęcać do ich ustanawiania w oparciu o istniejące najlepsze praktyki.
- (4) W sprawozdaniu tym stwierdzono również, że można jeszcze więcej zrobić, aby zredukować emisje fluorowanych gazów cieplarnianych w Unii, w szczególności poprzez unikanie wykorzystywania takich gazów, w przypadku gdy istnieją bezpieczne i energooszczędne technologie alternatywne mające zerowy lub niewielki wpływ na klimat. Obniżenie wielkości emisji do 2030 r. do dwóch trzecich w stosunku do poziomu z 2010 r. jest racjonalne pod względem kosztów, ponieważ w wielu sektorach dostępne są sprawdzone i przetestowane rozwiązania alternatywne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 19.9.2013, s. 138.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

⁽³⁾ Decyzja Rady 94/69/WE z dnia 15 grudnia 1993 r. dotycząca zawarcia Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (Dz.U. L 161 z 14.6.2006, s. 1).

- (5) W rezolucji z dnia 14 września 2011 r. w sprawie kompleksowego podejścia do antropogenicznej, wpływającej na klimat emisji gazów cieplarnianych innych niż CO₂ Parlament Europejski z zadowoleniem przyjął zobowiązanie Unii do poparcia działań dotyczących wodorofluorowęglowodórów w ramach Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (zwanego dalej „protokołem montrealским”) i uznał to podejście za doskonały przykład nierynkowego podejścia do zmniejszania emisji gazów cieplarnianych. W rezolucji tej wezwano również do zbadania sposobów wsparcia natychmiastowego wycofania wodorofluorowęglowodórów na szczeblu międzynarodowym na podstawie protokołu montrealskiego.
- (6) Aby zachęcić do korzystania z technologii mających zerowy lub niewielki wpływ na klimat, szkolenie osób fizycznych, które wykonują czynności związane z fluorowanymi gazami cieplarnianymi, powinno obejmować informacje dotyczące technologii służących zastąpieniu i zmniejszeniu stosowania fluorowanych gazów cieplarnianych. W związku z tym, że niektóre rozwiązania alternatywne wobec fluorowanych gazów cieplarnianych, stosowane w produktach i urządzeniach jako substytuty fluorowanych gazów cieplarnianych i w celu zmniejszania ich zużycia, mogą być toksyczne, łatwopalne lub znajdować się pod wysokim ciśnieniem, Komisja powinna przeanalizować obowiązujące prawodawstwo Unii dotyczące szkolenia osób fizycznych w zakresie bezpiecznego obchodzenia się z alternatywnymi czynnikami chłodniczymi i powinna przekazać, w stosownym przypadku, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę odpowiedniego prawodawstwa Unii.
- (7) Należy ustanowić programy certyfikacji i szkoleń lub dostosować je przy uwzględnieniu programów ustanowionych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 842/2006; można je także włączyć do systemów szkolenia zawodowego.
- (8) W celu zapewnienia spójności z wymogami w zakresie monitorowania i sprawozdawczości określonymi w konwencji UNFCCC oraz z decyzją 4/CMP.7 Konferencji Stron służącej jako spotkanie stron protokołu z Kioto do konwencji UNFCCC, przyjętą przez siódmą Konferencję Stron konwencji UNFCCC na posiedzeniu w Durbanie dnia 11 grudnia 2011 r., współczynnik ocieplenia globalnego należy obliczać na podstawie skutków oddziaływania jednego kilograma danego gazu na ocieplenie klimatu w ciągu 100 lat w porównaniu z oddziaływaniem jednego kilograma CO₂. Takie obliczenia powinny w miarę możliwości opierać się na czwartym sprawozdaniu oceniającym przyjętym przez IPCC.
- (9) Skuteczne monitorowanie emisji fluorowanych gazów cieplarnianych ma kluczowe znaczenie zarówno dla śledzenia postępów w kierunku realizacji celów dotyczących redukcji emisji, jak i dla oceny skutków niniejszego rozporządzenia. Stosowanie spójnych danych wysokiej jakości na potrzeby sprawozdawczości w zakresie emisji fluorowanych gazów cieplarnianych jest istotne dla zapewnienia jakości sprawozdawczości w zakresie emisji. Ustanowienie przez państwa członkowskie systemów składania sprawozdań w zakresie emisji fluorowanych gazów cieplarnianych zapewniłoby spójność z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013⁽¹⁾. Dane dotyczące wycieków fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń zbierane przez podmioty na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby znacznie usprawnić te systemy składania sprawozdań w zakresie emisji. W ten sposób powinno być możliwe sprawdzenie spójności danych stosowanych do wyliczania emisji i uzyskanie dokładniejszych danych przybliżonych opartych na obliczeniach, co prowadziłoby do lepszego szacowania emisji fluorowanych gazów cieplarnianych w krajowych inwentaryzacjach gazów cieplarnianych.
- (10) Biorąc pod uwagę, że dostępne są odpowiednie rozwiązania alternatywne, obecny zakaz stosowania heksafluorku siarki w procesie odlewania ciśnieniowego magnezu i w recyklingu stopów magnezu odlewanych ciśnieniowo powinien zostać rozszerzony na zakłady, które zużywają mniej niż 850 kg heksafluorku siarki rocznie. Podobnie należy zakazać, z uwzględnieniem odpowiedniego okresu przejściowego, stosowania czynników chłodniczych o bardzo wysokim współczynniku ocieplenia globalnego równym 2 500 lub więcej przy serwisowaniu lub konserwacji urządzeń chłodniczych o wielkości napełnienia czynnikiem chłodniczym równej 40 t ekwiwalentu CO₂ lub więcej.
- (11) W przypadku gdy dostępne są odpowiednie rozwiązania alternatywne dla stosowania fluorowanych gazów cieplarnianych, należy wprowadzić środki zakazujące wprowadzania do obrotu nowych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i urządzeń ochrony przeciwpożarowej, które zawierają te substancje lub których działanie jest uzależnione od tych substancji. W przypadku gdy rozwiązania alternatywne nie są dostępne lub gdy nie można ich stosować ze względów technicznych lub bezpieczeństwa, lub gdy skorzystanie z takich rozwiązań alternatywnych wiązałoby się z nieproporcjonalnymi kosztami, Komisja może zezwolić na ograniczone czasowo zwolnienie, aby umożliwić wprowadzenie do obrotu takich produktów i urządzeń. W świetle przyszłego postępu technicznego Komisja powinna ponadto ocenić środki zakazujące wprowadzania do obrotu nowych urządzeń obejmujących rozdzielnice średniego napięcia i nowe niewielkie pojedyncze dzielone układy klimatyzacyjne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

- (12) Należy zezwolić na wprowadzanie do obrotu urządzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane, jeżeli łączne emisje gazów cieplarnianych z tych urządzeń – przy uwzględnieniu realistycznych poziomów wycieku i odzysku – są, w całym cyklu eksploatacyjnym, mniejsze niż emisje pochodzące z podobnych, niezawierających fluorowanych gazów cieplarnianych urządzeń, których maksymalne dozwolone zużycie energii jest określone w odpowiednich środkach wykonawczych przyjętych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE⁽¹⁾. Regularne i terminowe przeglądy tych środków wykonawczych, zgodne z tą dyrektywą, pomogłyby zapewnić dalszą skuteczność i odpowiedniość tych środków wykonawczych.
- (13) Stopniowe ograniczanie ilości wodorofluorowęglowodorów, które mogą być wprowadzone do obrotu, zostało uznane za najbardziej skuteczny i racjonalny pod względem kosztów sposób redukcji emisji tych substancji w perspektywie długoterminowej.
- (14) Aby osiągnąć stopniowe ograniczanie ilości wodorofluorowęglowodorów, które mogą być wprowadzone do obrotu w Unii, Komisja powinna przydzielić poszczególnym producentom i importerom kontyngenty na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu, tak aby nie został przekroczony całkowity limit ilościowy na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu. Aby chronić integralność stopniowej redukcji ilości wodorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu, należy wliczać do unijnego systemu kontyngentów również wodorofluorowęglowodory zawarte w urządzeniach. W przypadku gdy wodorofluorowęglowodory zawarte w urządzeniach nie zostały wprowadzone do obrotu przed napełnieniem nimi urządzeń, wymagana powinna być deklaracja zgodności stanowiąca dowód, że te wodorofluorowęglowodory są wliczone do unijnego systemu kontyngentów.
- (15) Początkowo obliczenia wartości odniesienia i wielkości kontyngentów przydzielonych poszczególnym producentom i importerom powinny być oparte na ilościach wodorofluorowęglowodorów, jakie zostały przez nich zgłoszone jako wprowadzone do obrotu podczas okresu odniesienia 2009–2012. Tym niemniej, aby nie wykluczać małych podmiotów, 11 procent całkowitego limitu ilościowego powinno być zarezerwowane dla importerów i producentów, którzy nie wprowadzili do obrotu 1 tony lub więcej fluorowanych gazów cieplarnianych w okresie odniesienia.
- (16) Komisja powinna zapewnić, poprzez regularne przeliczanie kwot odniesienia i kontyngentów, aby podmioty mogły kontynuować swoją działalność na podstawie średnich wielkości, jakie wprowadziły do obrotu w ostatnich latach.
- (17) Proces produkcji niektórych gazów fluorowanych może skutkować znacznymi emisjami innych fluorowanych gazów cieplarnianych będących produktem ubocznym tego procesu. Takie emitowane gazy stanowiące produkt uboczny należy niszczyć lub odzyskiwać do późniejszego zastosowania jako warunek wprowadzania fluorowanych gazów cieplarnianych do obrotu.
- (18) Komisja powinna zapewnić, aby utworzony został centralny rejestr elektroniczny służący zarządzaniu kontyngentami na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu i celom sprawozdawczości, w tym zgłaszaniu urządzeń wprowadzanych do obrotu, w szczególności w przypadku gdy urządzenia te są fabrycznie napełniane wodorofluorowęglowodorami, które nie zostały wprowadzone do obrotu przed napełnieniem, a przez to wymagają weryfikacji, za pośrednictwem deklaracji zgodności, a następnie weryfikacji przez stronę trzecią, że dane ilości wodorofluorowęglowodorów są wliczone do unijnego systemu kontyngentów.
- (19) Aby utrzymać elastyczność rynku wodorofluorowęglowodorów luzem, powinno być możliwe przenoszenie kontyngentów, przydzielonych w oparciu o wartości odniesienia, na rzecz innego producenta lub importera w Unii lub na rzecz innego producenta lub importera, który jest reprezentowany w Unii przez wyłącznego przedstawiciela.
- (20) Aby umożliwić monitorowanie skuteczności niniejszego rozporządzenia, zakres obecnych obowiązków sprawozdawczych należy rozszerzyć na inne substancje fluorowane, które mają znaczny współczynnik ocieplenia globalnego lub co do których zachodzi prawdopodobieństwo, że zastąpiono by nimi fluorowane gazy cieplarniane wymienione w załączniku I. Z tego samego powodu niszczenie fluorowanych gazów cieplarnianych oraz przywóz do Unii tych gazów zawartych w produktach i urządzeniach powinny również podlegać obowiązkowi sprawozdawczemu. Należy określić progi *de minimis*, aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz mikroprzedsiębiorstw.
- (21) Komisja powinna stale monitorować skutki ograniczania ilości wodorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu, w tym skutki w odniesieniu do dostaw urządzeń, w przypadku których stosowanie wodorofluorowęglowodorów doprowadziłoby do niższych emisji w całym cyklu eksploatacyjnym niż przy zastosowaniu technologii alternatywnej. Do końca 2020 r. Komisja powinna sporządzić sprawozdanie dotyczące dostępności wodorofluorowęglowodorów na rynku unijnym. Do końca 2022 r. Komisja powinna przeprowadzić kompleksowy przegląd,

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

aby dostosować przepisy niniejszego rozporządzenia w świetle jego wdrażania i aktualnego rozwoju sytuacji oraz zobowiązań międzynarodowych, a także proponować, w stosownych przypadkach, dalsze środki redukcji emisji.

- (22) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (23) W celu zmiany niektórych, innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”). Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (24) Ponieważ niniejsze rozporządzenie jest przyjęte na podstawie art. 192 ust. 1 TFUE, nie stanowi ono przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub ustanawianiu bardziej rygorystycznych środków ochronnych zgodnych z TFUE. Zgodnie z art. 193 TFUE państwa członkowskie mają notyfikować wszelkie takie środki Komisji.
- (25) Niniejsze rozporządzenie zmienia i uzupełnia przedmiot rozporządzenia (WE) nr 842/2006, które w związku z tym powinno zostać uchylone. Jednak aby zapewnić sprawne przejście od starego systemu do nowego, należy pozostawić w mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1493/2007⁽²⁾, (WE) nr 1494/2007⁽³⁾, (WE) nr 1497/2007⁽⁴⁾, (WE) nr 1516/2007⁽⁵⁾, (WE) nr 303/2008⁽⁶⁾, (WE) nr 304/2008⁽⁷⁾, (WE) nr 305/2008⁽⁸⁾, (WE) nr 306/2008⁽⁹⁾, (WE) nr 307/2008⁽¹⁰⁾ i (WE) nr 308/2008⁽¹¹⁾ oraz nadal je stosować, jeżeli i dopóki nie zostaną uchylone przez Komisję aktami delegowanymi lub wykonawczymi przyjętymi na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (26) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu transgraniczny charakter poruszanych problemów środowiskowych i skutki niniejszego rozporządzenia dla handlu wewnątrzunijnego i zewnętrznego możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1493/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. określające, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, format sprawozdań, które mają być składane przez producentów, importerów i eksporterów niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 7).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1494/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. określające, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, formę etykiet oraz dodatkowe wymogi dotyczące etykietowania produktów i urządzeń zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 25).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1497/2007 z dnia 18 grudnia 2007 r. ustanawiające zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady standardowe wymogi w zakresie kontroli szczelności w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz.U. L 333 z 19.12.2007, s. 4).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1516/2007 z dnia 19 grudnia 2007 r. ustanawiające zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady standardowe wymogi w zakresie kontroli szczelności w odniesieniu do stacjonarnych urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych oraz pomp ciepła zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz.U. L 335 z 20.12.2007, s. 10).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 303/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiające, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane (Dz.U. L 92 z 3.4.2008, s. 3).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 304/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiające, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz.U. L 92 z 3.4.2008, s. 12).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 305/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiające, na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia (Dz.U. L 92 z 3.4.2008, s. 17).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 306/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiające na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady minimalne wymagania i warunki wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń (Dz.U. L 92 z 3.4.2008, s. 21).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 307/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. ustanawiające na mocy rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady minimalne wymagania w zakresie programów szkoleniowych oraz warunki wzajemnego uznawania zaświadczeń o odbytych szkoleniach dla personelu w odniesieniu do wykorzystywanych w niektórych pojazdach silnikowych systemów klimatyzacyjnych zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane (Dz.U. L 92 z 3.4.2008, s. 25).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 308/2008 z dnia 2 kwietnia 2008 r. określające, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, formę powiadamiania o programach szkoleń i certyfikacji państw członkowskich (Dz.U. L 92 z 3.4.2008, s. 28).

poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszego rozporządzenia jest ochrona środowiska przez zmniejszenie emisji fluorowanych gazów cieplarnianych. Stosownie do tego, niniejsze rozporządzenie ustanawia:

- a) zasady ograniczania emisji, wykorzystywania, odzyskiwania i niszczenia fluorowanych gazów cieplarnianych oraz powiązane środki pomocnicze;
- b) warunki dotyczące wprowadzania do obrotu szczególnych produktów i urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest od nich uzależnione;
- c) warunki dotyczące szczególnych rodzajów zastosowania fluorowanych gazów cieplarnianych; oraz
- d) limity ilościowe dotyczące wprowadzania wodorofluorowęglowodorów do obrotu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „fluorowane gazy cieplarniane” oznaczają wodorofluorowęglowodory, perfluorowęglowodory, heksafluorek siarki i inne gazy cieplarniane zawierające fluor, wymienione w załączniku I, lub mieszaniny zawierające którąkolwiek z tych substancji;
- 2) „wodorofluorowęglowodory” lub „HFC” oznaczają substancje wymienione w załączniku I sekcja 1 lub mieszaniny zawierające którąkolwiek z tych substancji;
- 3) „perfluorowęglowodory” lub „PFC” oznaczają substancje wymienione w załączniku I sekcja 2 lub mieszaniny zawierające którąkolwiek z tych substancji;
- 4) „heksafluorek siarki ” lub „SF₆” oznacza substancję wymienioną w załączniku I sekcja 3 lub mieszaniny zawierające tę substancję;
- 5) „mieszanina” oznacza płyn złożony z dwóch lub więcej substancji, z których przynajmniej jedna jest substancją wymienioną w załączniku I lub II;
- 6) „współczynnik ocieplenia globalnego” lub „GWP” oznacza wskaźnik porównujący siłę oddziaływania gazu cieplarnianego na ocieplenie klimatu do siły oddziaływania dwutlenku węgla („CO₂”), obliczany na podstawie skutków oddziaływania jednego kilograma danego gazu cieplarnianego na ocieplenie klimatu w ciągu 100 lat w porównaniu z oddziaływaniem jednego kilograma CO₂, jak określono w załącznikach I, II i IV, lub w przypadku mieszanin – obliczany zgodnie z załącznikiem IV;
- 7) „tona(-y) ekwiwalentu CO₂” oznacza ilość gazów cieplarnianych, wyrażoną jako iloczyn masy gazów cieplarnianych w tonach metrycznych i ich współczynnika ocieplenia globalnego;
- 8) „operator” oznacza osobę fizyczną lub prawną sprawującą faktyczną kontrolę nad technicznym działaniem produktów i urządzeń objętych niniejszym rozporządzeniem; w określonych szczególnych sytuacjach państwo członkowskie może wyznaczyć właściciela jako podmiot odpowiedzialny za obowiązki operatora;
- 9) „stosowanie” oznacza wykorzystywanie fluorowanych gazów cieplarnianych w produkcji, konserwacji lub serwisowaniu, w tym ponownym napełnianiu, produktów i urządzeń lub w innych procesach, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu;
- 10) „wprowadzanie do obrotu” oznacza dostarczanie lub udostępnianie na rzecz innej strony w Unii po raz pierwszy, za opłatą lub nieodpłatnie, lub stosowanie na własny rachunek w przypadku producenta i obejmuje dopuszczenie celne do swobodnego obrotu w Unii;
- 11) „hermetycznie zamknięte urządzenie” oznacza urządzenie, w którym wszystkie części zawierające fluorowany gaz cieplarniany są szczelnie zamknięte za pomocą spawania, lutowania twardego lub innej podobnej metody trwałego łączenia, która może obejmować także zabezpieczone zawory lub zabezpieczone wejścia serwisowe, które umożliwiają prawidłową naprawę lub unieszkodliwianie i których zbadany poziom wycieków jest mniejszy niż 3 gramy rocznie przy ciśnieniu wynoszącym co najmniej jedną czwartą maksymalnego dopuszczalnego ciśnienia;

- 12) „pojemnik” oznacza produkt, który został zaprojektowany docelowo do transportowania lub magazynowania fluorowanych gazów cieplarnianych;
- 13) „pojemnik nienadający się do ponownego napełnienia” oznacza pojemnik, który nie może być ponownie napełniony bez przystosowania do tego celu, lub jest wprowadzany do obrotu bez uprzedniego zapewnienia, że można go zwrócić do ponownego napełnienia;
- 14) „odzysk” oznacza zbiórkę i magazynowanie fluorowanych gazów cieplarnianych z produktów, w tym pojemników, i urządzeń podczas konserwacji lub serwisowania lub przed unieszkodliwieniem produktów lub urządzeń;
- 15) „recykling” oznacza ponowne wykorzystanie odzyskanego fluorowanego gazu cieplarnianego po przeprowadzeniu podstawowego procesu oczyszczania;
- 16) „regeneracja” oznacza ponowne przetwarzanie odzyskanego fluorowanego gazu cieplarnianego w celu osiągnięcia właściwości roboczych odpowiadających właściwościom roboczym substancji pierwotnej, z uwzględnieniem zamierzonego zastosowania;
- 17) „niszczenie” oznacza proces, za pomocą którego całość lub większość fluorowanego gazu cieplarnianego zostaje trwale przekształcona lub rozłożona na jedną lub więcej stabilnych substancji, które nie są fluorowanymi gazami cieplarnianymi;
- 18) „likwidacja” oznacza ostateczne wyłączenie i wycofanie z eksploatacji lub użycia produktu lub urządzenia zawierającego fluorowane gazy cieplarniane;
- 19) „naprawa” oznacza renowację uszkodzonych lub nieszczelnych produktów lub urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane, lub których działanie jest od nich uzależnione, dotyczącą części zawierającej lub zaprojektowanej, aby zawierać takie gazy;
- 20) „instalowanie” oznacza łączenie dwóch lub większej liczby urządzeń lub obiegów zawierających lub zaprojektowanych, aby zawierać fluorowane gazy cieplarniane, w celu zmontowania układu w miejscu jego eksploatacji, którego wynikiem jest złączenie przewodów gazu danego układu w celu zamknięcia obiegu niezależnie od tego, czy układ będzie wymagał napełnienia po zakończeniu montażu;
- 21) „konserwacja lub serwisowanie” oznacza wszystkie czynności, z wyłączeniem odzysku zgodnie z art. 8 i kontroli szczelności zgodnie z art. 4 i art. 10 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, związane z dostaniem się do obwodów zawierających lub zaprojektowanych, aby zawierać fluorowane gazy cieplarniane, w szczególności dostarczeniem fluorowanych gazów cieplarnianych do układu, usuwaniem jednego lub większej liczby elementów obwodu lub urządzenia, ponownym montażem dwóch lub większej liczby elementów obwodu lub urządzenia oraz naprawą nieszczelności;
- 22) „substancja pierwotna” oznacza substancję, która nie została uprzednio zastosowana;
- 23) „stacjonarny” oznacza zwykle nieznajdujący się w ruchu podczas eksploatacji i obejmuje przenośne urządzenia klimatyzacyjne w pomieszczeniach;
- 24) „ruchomy” oznacza zwykle znajdujący się w ruchu podczas eksploatacji;
- 25) „pianka jednoskładnikowa” oznacza kompozycję przeznaczoną do spieniania zawartą w pojedynczym dozowniku aerozolu w nieprzereagowanym lub częściowo przereagowanym stanie ciekłym, która zwiększa swoją objętość i twardnieje po wydostaniu się z dozownika;
- 26) „samochód ciężarowy chłodnia” oznacza pojazd silnikowy o masie większej niż 3,5 tony, który został zaprojektowany i skonstruowany głównie w celu przewozu towarów i jest wyposażony w agregat chłodniczy;
- 27) „przyczepa chłodnia” oznacza pojazd, który jest zaprojektowany i skonstruowany tak, aby mógł być ciągnięty przez samochód ciężarowy lub ciągnik, głównie w celu przewozu towarów, i jest wyposażony w agregat chłodniczy;
- 28) „aerozol techniczny” oznacza dozownik aerozolu stosowany do celów konserwacji, naprawiania, czyszczenia, testowania, dezynfekcji i wytwarzania produktów i urządzeń, instalowania urządzeń, a także w innych zastosowaniach;
- 29) „system wykrywania wycieków” oznacza skalibrowany przyrząd mechaniczny, elektryczny lub elektroniczny służący do wykrywania wycieków fluorowanych gazów cieplarnianych, który w momencie wykrycia wycieku alarmuje operatora;
- 30) „podmiot” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która:
 - a) produkuje, stosuje, odzyskuje, zbiera, poddaje recyklingowi, regeneruje lub niszczy fluorowane gazy cieplarniane;
 - b) przywozi lub wywozi fluorowane gazy cieplarniane lub produkty i urządzenia, które zawierają takie gazy;
 - c) wprowadza do obrotu fluorowane gazy cieplarniane lub produkty i urządzenia, które zawierają takie gazy lub których działanie jest od nich uzależnione;
 - d) instaluje, serwisuje, konserwuje, naprawia, poddaje kontroli szczelności lub likwiduje urządzenia, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest od nich uzależnione;

- e) jest operatorem urządzenia, które zawiera fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest od nich uzależnione;
 - f) produkuje, przywozi, wywozi, wprowadza do obrotu lub niszczy gazy wymienione w załączniku II;
 - g) wprowadza do obrotu produkty lub urządzenia zawierające gazy wymienione w załączniku II;
- 31) „substrat” oznacza każdy fluorowany gaz cieplarniany lub substancję wymienioną w załączniku II, przechodzącą chemiczną transformację w procesie, w którym ulegają całkowitemu przekształceniu ze stanu pierwotnego, a ich emisje są nieznaczne;
- 32) „stosowanie komercyjne” oznacza stosowanie związane z magazynowaniem, wystawianiem lub wydawaniem produktów z przeznaczeniem do sprzedaży użytkownikom końcowym, w handlu detalicznym i usługach spożywczych;
- 33) „urządzenia ochrony przeciwpożarowej” oznaczają urządzenia i systemy używane w zastosowaniach związanych z zapobieganiem pożarom lub ich gaszeniem, w tym gaśnice;
- 34) „organiczny obieg Rankine’a” oznacza obieg zawierający zdolne do kondensacji fluorowane gazy cieplarniane przekształcające ciepło ze źródła ciepła w moc w celu wytworzenia energii elektrycznej lub mechanicznej;
- 35) „sprzęt wojskowy” oznacza broń, amunicję i materiały wojenne specyficznie służące do wojskowych celów, które są konieczne w celu ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich;
- 36) „rozdzielnica elektryczna” oznacza aparaturę rozdzielczą oraz jej połączenie z przyłączonymi urządzeniami sterowniczymi, pomiarowymi, zabezpieczeniowymi i regulacyjnymi, a także zespoły takiej aparatury i urządzeń ze wzajemnymi połączeniami, osprzętem, obudową i elementami pomocniczymi, które są przeznaczone do wykorzystywania związanego z wytwarzaniem, przesyłem, dystrybucją i przetwarzaniem energii elektrycznej;
- 37) „wieloagregatowe scentralizowane układy chłodnicze” oznaczają układy, w których występują co najmniej dwie równoległe działające sprężarki połączone z jednym lub większą liczbą wspólnych skraplaczy i z pewną liczbą urządzeń chłodniczych, takich jak lada wystawowe, regały, zamrażarki, lub z chłodniami;
- 38) „obieg chłodniczy pierwszego stopnia w układach kaskadowych” oznacza obieg pierwszego stopnia w pośrednich układach temperaturowych, w których zestaw dwóch lub większej liczby oddzielnych obiegów chłodniczych jest połączony szeregowo tak, by obieg pierwszego stopnia pochłaniał ciepło skraplacza z obiegu drugiego stopnia dla pośrednich temperatur;
- 39) „pojedyncze dzielone układy klimatyzacyjne” oznaczają układy do klimatyzacji pomieszczeń, które składają się z jednej jednostki zewnętrznej i jednej jednostki wewnętrznej połączonych przewodem rurowym zawierającym czynnik chłodniczy, wymagające instalacji w miejscu wykorzystywania.

ROZDZIAŁ II

OGRANICZANIE EMISJI

Artykuł 3

Zapobieganie emisjom fluorowanych gazów cieplarnianych

1. Celowe uwalnianie fluorowanych gazów cieplarnianych do atmosfery jest zakazane, w przypadku gdy uwolnienie nie jest technicznie niezbędne do zamierzonego stosowania.
2. Operatorzy urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane, podejmują środki ostrożności, aby zapobiec niezamierzonemu uwolnieniu tych gazów („wyciekowi”). Operatorzy podejmują wszelkie środki możliwe do zastosowania z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia w celu zminimalizowania wycieku fluorowanych gazów cieplarnianych.
3. W przypadku stwierdzenia wycieku fluorowanych gazów cieplarnianych operatorzy zapewniają, aby urządzenie zostało naprawione bez zbędnej zwłoki.

W odniesieniu do urządzenia, które objęte jest wymogiem kontroli szczelności na podstawie art. 4 ust. 1, w przypadku gdy naprawiono urządzenie, z którego nastąpił wyciek, operatorzy zapewniają, aby urządzenie zostało skontrolowane przez certyfikowaną osobę fizyczną w ciągu miesiąca od naprawy w celu sprawdzenia, czy naprawa była skuteczna.

4. Osoby fizyczne wykonujące czynności, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. a)–c), są certyfikowane zgodnie z art. 10 ust. 4 i 7 oraz podejmują środki ostrożności zapobiegające wyciekowi fluorowanych gazów cieplarnianych.

Podmioty prowadzące instalowanie, serwisowanie, konserwację, naprawę lub likwidację urządzeń wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. a)–d) są certyfikowane zgodnie z art. 10 ust. 6 i 7 oraz podejmują środki ostrożności zapobiegające wyciekowi fluorowanych gazów cieplarnianych.

Artykuł 4

Kontrole szczelności

1. Operatorzy urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane w ilości 5 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej i niezawarte w piankach, zapewniają, aby urządzenia były poddawane kontrolom szczelności.

Hermetycznie zamknięte urządzenia, zawierające fluorowane gazy cieplarniane w ilościach mniejszych niż 10 ton ekwiwalentu CO₂, nie podlegają kontrolom szczelności na podstawie niniejszego artykułu, pod warunkiem że urządzenia te są oznakowane jako hermetycznie zamknięte.

Rozdzielnice elektryczne nie podlegają kontrolom szczelności na podstawie niniejszego artykułu, pod warunkiem że spełniają jeden z poniższych warunków:

- a) ich zbadany poziom wycieków jest zgodnie ze specyfikacją techniczną producenta mniejszy niż 0,1 % rocznie i są one odpowiednio oznakowane;
- b) są wyposażone w przyrząd do monitorowania ciśnienia lub gęstości; lub
- c) zawierają mniej niż 6 kg fluorowanych gazów cieplarnianych.

2. Ust. 1 ma zastosowanie do operatorów następujących urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane:

- a) stacjonarne urządzenia chłodnicze;
- b) stacjonarne urządzenia klimatyzacyjne;
- c) stacjonarne pompy ciepła;
- d) stacjonarne urządzenia ochrony przeciwpożarowej;
- e) agregaty chłodnicze samochodów ciężarowych chłodni i przyczep chłodni;
- f) rozdzielnice elektryczne;
- g) organiczne obiegi Rankine'a.

Jeżeli chodzi o urządzenia, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–e), kontrole są przeprowadzane przez certyfikowane osoby fizyczne zgodnie z przepisami przewidzianymi w art. 10.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy, do dnia 31 grudnia 2016 r., urządzenia, które zawierają mniej niż 3 kg fluorowanych gazów cieplarnianych, lub hermetycznie zamknięte urządzenia, które są oznakowane jako takie i zawierają mniej niż 6 kg fluorowanych gazów cieplarnianych, nie podlegają kontrolom szczelności.

3. Kontrole szczelności zgodnie z ust. 1 przeprowadza się z następującą częstotliwością:

- a) w przypadku urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane w ilości 5 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej, ale mniejszej niż 50 ton ekwiwalentu CO₂: co najmniej raz na 12 miesięcy lub co najmniej raz na 24 miesiące, jeżeli mają zainstalowany system wykrywania wycieków;
- b) w przypadku urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane w ilości 50 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej, ale mniejszej niż 500 ton ekwiwalentu CO₂: co najmniej raz na sześć miesięcy lub co najmniej raz na 12 miesięcy, jeżeli mają zainstalowany system wykrywania wycieków;
- c) w przypadku urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane w ilości 500 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej: co najmniej raz na trzy miesiące lub co najmniej raz na sześć miesięcy, jeżeli mają zainstalowany system wykrywania wycieków.

4. Obowiązki przewidziane w ust. 1 w odniesieniu do urządzeń ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w ust. 2 lit. d), uznaje się za spełnione, pod warunkiem spełnienia dwóch następujących warunków:

- a) istniejący system kontroli spełnia normy ISO 14520 lub EN 15004; oraz
- b) dane urządzenia ochrony przeciwpożarowej są kontrolowane tak często, jak jest to wymagane na podstawie ust. 3.

5. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, określić wymogi kontroli szczelności, które mają być prowadzone zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego rodzaju urządzeń, o których mowa w tym ustępie, a także określić, w których częściach urządzeń występuje największe prawdopodobieństwo wystąpienia wycieku, oraz uchylić akty przyjęte na podstawie art. 3 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

Artykuł 5

Systemy wykrywania wycieków

1. Operatorzy urządzeń wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. a)–d), zawierających fluorowane gazy cieplarniane w ilościach 500 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej, zapewniają, aby urządzenia te były wyposażone w system wykrywania wycieków, który alarmuje operatora lub firmę serwisową o każdym wycieku.
2. Operatorzy urządzeń wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. f) i g), zawierających fluorowane gazy cieplarniane w ilościach 500 ton ekwiwalentu CO₂ lub większej i zainstalowanych od dnia 1 stycznia 2017 r., zapewniają, aby urządzenia te były wyposażone w system wykrywania wycieków, który alarmuje operatora lub firmę serwisową o każdym wycieku.
3. Operatorzy urządzeń wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. a)–d) i g), które podlegają przepisom ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, zapewniają, aby systemy wykrywania wycieków były kontrolowane co najmniej raz na 12 miesięcy w celu zapewnienia ich właściwego działania.
4. Operatorzy urządzeń wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. f), które podlegają przepisom ust. 2 niniejszego artykułu, zapewniają, aby systemy wykrywania wycieków były kontrolowane co najmniej raz na 6 lat w celu zapewnienia ich właściwego działania.

Artykuł 6

Prowadzenie dokumentacji

1. Operatorzy urządzeń, które objęte są wymogiem kontroli szczelności na podstawie art. 4 ust. 1, w odniesieniu do każdego takiego urządzenia tworzą i prowadzą dokumentację zawierającą następujące informacje:
 - a) ilość i typ zainstalowanych fluorowanych gazów cieplarnianych;
 - b) ilość fluorowanych gazów cieplarnianych dodanych podczas instalowania, konserwacji lub serwisowania lub z powodu wycieku;
 - c) czy ilość zainstalowanych fluorowanych gazów cieplarnianych została poddana recyklingowi lub regeneracji, a także nazwę i adres zakładu, w którym poddano je recyklingowi lub dokonano regeneracji, oraz, w stosowanych przypadkach, numer certyfikatu;
 - d) ilość odzyskanych fluorowanych gazów cieplarnianych;
 - e) dane podmiotu, który instalował, serwisował, konserwował i, stosownie do przypadku, naprawiał lub likwidował urządzenie, w tym, w stosownych przypadkach, numer jego certyfikatu;
 - f) daty i wyniki kontroli przeprowadzonych na podstawie art. 4 ust. 1–3;
 - g) jeżeli urządzenie zostało zlikwidowane, środki podjęte w celu odzyskania i unieszkodliwienia fluorowanych gazów cieplarnianych.
2. Jeżeli dokumentacja, o której mowa w ust. 1, nie jest przechowywana w bazie danych utworzonej przez właściwe organy państw członkowskich, zastosowanie mają następujące zasady:

- a) operatorzy, o których mowa w ust. 1, przechowują dokumentację, o której mowa w tym ustępie, przez co najmniej pięć lat;
- b) podmioty wykonujące dla operatorów czynności, o których mowa w ust. 1 lit. e), przechowują kopię dokumentacji, o której mowa w ust. 1, przez co najmniej pięć lat.

Dokumentacja, o której mowa w ust. 1, udostępniana jest właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego lub Komisji na ich wniosek. W zakresie, w jakim dokumentacja ta zawiera informacje dotyczące środowiska, zastosowanie mają dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ lub rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, stosownie do przypadku.

3. Do celów art. 11 ust. 4 podmioty dostarczające fluorowane gazy cieplarniane tworzą dokumentację z odpowiednimi informacjami dotyczącymi nabywców fluorowanych gazów cieplarnianych, obejmującymi następujące informacje szczegółowe:

- a) numery certyfikatów nabywców; oraz
- b) ilości nabytych fluorowanych gazów cieplarnianych.

Podmioty dostarczające fluorowane gazy cieplarniane przechowują tę dokumentację przez co najmniej pięć lat.

Podmioty dostarczające fluorowane gazy cieplarniane udostępniają tę dokumentację właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego lub Komisji na ich wniosek. W zakresie, w jakim dokumentacja ta zawiera informacje dotyczące środowiska, zastosowanie mają dyrektywa 2003/4/WE lub rozporządzenie (WE) nr 1367/2006, stosownie do przypadku.

4. Komisja może, w drodze aktu wykonawczego, ustalić format dokumentacji, o której mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, oraz określić, w jaki sposób ją tworzyć i prowadzić. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

Artykuł 7

Emisje fluorowanych gazów cieplarnianych związane z produkcją

1. Producenci związków fluorowanych podejmują w najszerszym możliwym zakresie wszelkie środki ostrożności niezbędne do ograniczenia emisji fluorowanych gazów cieplarnianych podczas:

- a) produkcji;
- b) transportu; oraz
- c) magazynowania.

Niniejszy artykuł ma także zastosowanie w przypadku produkcji fluorowanych gazów cieplarnianych jako produktów ubocznych.

2. Bez uszczerbku dla art. 11 ust. 1 zakazuje się wprowadzania do obrotu fluorowanych gazów cieplarnianych i gazów wymienionych w załączniku II, chyba że, w stosownym przypadku, w chwili wprowadzenia do obrotu producent lub importerzy udowodnią, że trifluorometan wyprodukowany jako produkt uboczny podczas procesu produkcyjnego, w tym podczas produkowania substratów do ich produkcji, został zniszczony lub odzyskany w celu późniejszego zastosowania, zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami.

Niniejszy wymóg stosuje się od dnia 11 czerwca 2015 r.

Artykuł 8

Odzysk

1. Operatorzy stacjonarnych urządzeń lub agregatów chłodniczych w samochodach ciężarowych chłodniach i przyczepach chłodniach, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane niezawarte w piankach, zapewniają, aby odzysk tych gazów był prowadzony przez osoby fizyczne posiadające odpowiednie certyfikaty przewidziane w art. 10, w celu zapewnienia recyklingu, regeneracji lub zniszczenia tych gazów.

Obowiązek ten ma zastosowanie do operatorów każdego z następujących urządzeń:

- a) obiegi chłodzenia stacjonarnych urządzeń chłodniczych, stacjonarnych urządzeń klimatyzacyjnych i stacjonarnych pomp ciepła;
- b) obiegi chłodzenia agregatów chłodniczych w samochodach ciężarowych chłodniach i przyczepach chłodniach;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

- c) stacjonarne urządzenia zawierające rozpuszczalniki na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych;
- d) stacjonarne urządzenia ochrony przeciwpożarowej;
- e) stacjonarne rozdzielnice elektryczne.

2. Podmiot, który stosował pojemnik do fluorowanych gazów cieplarnianych, bezpośrednio przed jego unieszkodliwieniem zapewnia odzysk wszelkich pozostałych w nim gazów w celu zapewnienia ich recyklingu, regeneracji lub zniszczenia.

3. Operatorzy produktów i urządzeń niewymienionych w ust. 1, w tym urządzeń ruchomych, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane, organizują odzysk tych gazów w stopniu, jaki jest technicznie wykonalny i nie wiąże się z nieproporcjonalnymi kosztami, przy pomocy odpowiednio wykwalifikowanych osób fizycznych w celu zapewnienia recyklingu, regeneracji lub zniszczenia tych gazów lub organizują ich zniszczenie bez uprzedniego odzysku.

Odzysk fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń klimatyzacyjnych w pojazdach drogowych nieobjętych zakresem stosowania dyrektywy 2006/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ jest przeprowadzany przez odpowiednio wykwalifikowane osoby fizyczne.

W odniesieniu do odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń klimatyzacyjnych w pojazdach silnikowych wchodzących w zakres stosowania dyrektywy 2006/40/WE – za odpowiednio wykwalifikowane uznaje się wyłącznie osoby fizyczne posiadające co najmniej zaświadczenie o odbytym szkoleniu zgodnie z art. 10 ust. 2.

Artykuł 9

Systemy odpowiedzialności producenta

Bez uszczerbku dla obowiązującego prawodawstwa Unii państwa członkowskie wspierają tworzenie systemów odpowiedzialności producenta w odniesieniu do odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych i ich recyklingu, regeneracji lub zniszczenia.

Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące działań podjętych na podstawie akapitu pierwszego.

Artykuł 10

Szkolenie i certyfikacja

1. Państwa członkowskie, na podstawie minimalnych wymogów, o których mowa w ust. 5, ustanawiają lub dostosowują programy certyfikacji, w tym procedury oceny. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostępne były szkolenia dla osób fizycznych wykonujących następujące czynności:

- a) instalowanie, serwisowanie, konserwacja, naprawa lub likwidacja urządzeń wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. a)–f);
- b) kontrole szczelności przewidziane w art. 4 ust. 1, dotyczące urządzeń, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. a)–e);
- c) odzysk fluorowanych gazów cieplarnianych przewidziany w art. 8 ust. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostępne były programy szkoleń dla osób fizycznych prowadzących odzysk fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń klimatyzacyjnych w pojazdach silnikowych wchodzących w zakres stosowania dyrektywy 2006/40/WE, na podstawie minimalnych wymogów, o których mowa w ust. 5.

3. Programy certyfikacji i szkoleń przewidziane w ust. 1 i 2 obejmują następujące elementy:

- a) obowiązujące przepisy i normy techniczne;
- b) zapobieganie emisjom;
- c) odzysk fluorowanych gazów cieplarnianych;
- d) bezpieczne postępowanie z urządzeniami typu i wielkości określonych w danym certyfikacie;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. dotycząca emisji z systemów klimatyzacji w pojazdach silnikowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 70/156/EWG (Dz.U. L 161 z 14.6.2006, s. 12).

e) informacje dotyczące odpowiednich technologii mających na celu zastąpienie lub ograniczenie stosowania fluorowanych gazów cieplarnianych oraz bezpieczne postępowanie z nimi.

4. Certyfikaty przyznawane w ramach programów certyfikacji przewidzianych w ust. 1 są wydawane pod warunkiem, że kandydat pomyślnie przeszedł procedurę oceny ustanowioną zgodnie z ust. 1, 3 i 5.

5. Minimalnymi wymogami dotyczącymi programów certyfikacji są wymogi ustanowione w rozporządzeniach (WE) nr 303/2008 – (WE) nr 306/2008 i na podstawie ust. 12. Minimalnymi wymogami dotyczącymi zaświadczeń o odbytych szkoleniach są wymogi ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 307/2008 i na podstawie ust. 12. Te minimalne wymogi określają dla każdego rodzaju urządzeń, o których mowa w ust. 1 i 2, wymagane umiejętności praktyczne i wiedzę teoretyczną, w stosownych przypadkach, zachowując rozróżnienie między różnymi czynnościami, które mają zostać uwzględnione, a także warunki wzajemnego uznawania certyfikatów i zaświadczeń o odbytych szkoleniach.

6. Państwa członkowskie ustanawiają lub dostosowują programy certyfikacji na podstawie minimalnych wymogów, o których mowa w ust. 5, dla podmiotów prowadzących instalowanie, serwisowanie, konserwację, naprawę lub likwidację urządzeń wymienionych w art. 4 ust. 2 lit. a)–d) na rzecz innych stron.

7. Istniejące certyfikaty i zaświadczenia o odbytych szkoleniach wydane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 842/2006 pozostają ważne, zgodnie z warunkami, na których zostały pierwotnie wydane.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie osoby fizyczne posiadające certyfikaty wydane w ramach programów certyfikacji przewidzianych w ust. 1 i 7, miały dostęp do informacji dotyczących każdego z następujących zagadnień:

a) technologii, o których mowa w ust. 3 lit. e); oraz

b) istniejących wymogów regulacyjnych w odniesieniu do pracy z urządzeniami zawierającymi czynniki chłodnicze alternatywne względem fluorowanych gazów cieplarnianych.

9. Państwa członkowskie zapewniają dostępność szkoleń dla osób fizycznych, które chcą zaktualizować swoją wiedzę w odniesieniu do kwestii, o których mowa w ust. 3.

10. Do dnia 1 stycznia 2017 r. państwa członkowskie powiadomią Komisję o programach certyfikacji i szkoleń.

Państwa członkowskie uznają certyfikaty i zaświadczenia o odbytych szkoleniach wydane w innym państwie członkowskim zgodnie z niniejszym artykułem. Państwa członkowskie nie ograniczają swobody świadczenia usług lub swobody przedsiębiorczości z powodu wydania certyfikatu w innym państwie członkowskim.

11. Każdy podmiot, który zleca czynność, o której mowa w ust. 1, innemu podmiotowi, podejmuje uzasadnione działania służące upewnieniu się, że ten inny podmiot posiada certyfikaty niezbędne do wymaganych czynności na podstawie niniejszego artykułu.

12. W przypadku gdy do celów stosowania niniejszego artykułu pojawi się potrzeba bardziej zharmonizowanego podejścia do szkoleń i certyfikacji, Komisja, w drodze aktów wykonawczych, dostosowuje i aktualizuje wymogi minimalne w odniesieniu do umiejętności i wiedzy, które mają być objęte ich zakresem, określa warunki certyfikacji lub zaświadczenia oraz warunki wzajemnego uznawania, a także uchyla akty przyjęte na mocy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24. Komisja, przy wykonywaniu uprawnień przyznanych jej na mocy niniejszego ustępu, uwzględnia odpowiednie istniejące systemy kwalifikacji lub certyfikacji.

13. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, ustalić format powiadomienia, o którym mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, i może uchylać akty przyjęte na podstawie art. 5 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

14. W przypadku gdy obowiązki określone w niniejszym artykule odnoszące się do zapewniania certyfikacji i szkoleń nakładałyby nieproporcjonalne obciążenia na państwo członkowskie z powodu niskiej liczby jego ludności i – w związku z tym – z powodu braku popytu na takie szkolenia i certyfikację, obowiązek ten można wypełnić poprzez uznanie certyfikatów wydanych w innych państwach członkowskich.

Państwa członkowskie korzystające z niniejszego ustępu informują Komisję, która informuje inne państwa członkowskie.

15. Niniejszy artykuł w żaden sposób nie uniemożliwia państwom członkowskim ustanawiania kolejnych programów certyfikacji i szkoleń w odniesieniu do urządzeń innych niż te, o których mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ III

WPROWADZANIE DO OBROTU I KONTROLA STOSOWANIA

Artykuł 11

Ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu

1. Wprowadzanie do obrotu produktów i urządzeń wymienionych w załączniku III, z wyłączeniem sprzętu wojskowego, jest zakazane od dnia określonego w tym załączniku, przy dokonaniu w stosownych przypadkach rozróżnienia w zależności od typu lub współczynnika ocieplenia globalnego fluorowanych gazów cieplarnianych.
2. Zakaz określony w ust. 1 nie ma zastosowania do urządzeń, w odniesieniu do których w wymogach dotyczących ekoprojektu przyjętych na podstawie dyrektywy 2009/125/WE określono, że ze względu na wyższą efektywność energetyczną w trakcie ich eksploatacji emisje ekwiwalentu CO₂ w całym ich cyklu eksploatacyjnym będą niższe od emisji z podobnych urządzeń, które spełniają odpowiednie wymogi dotyczące ekoprojektu i nie zawierają wodorofluorowęglowodorów.
3. W następstwie uzasadnionego wniosku właściwego organu państwa członkowskiego i uwzględniając cele niniejszego rozporządzenia, Komisja może wyjątkowo, w drodze aktów wykonawczych, zezwolić na zwolnienie trwające maksymalnie cztery lata, umożliwiające wprowadzanie do obrotu produktów i urządzeń wymienionych w załączniku III, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest od nich uzależnione, w przypadku gdy zostanie wykazane, że:
 - a) w odniesieniu do szczególnego produktu lub urządzenia lub do szczególnej kategorii produktów lub urządzeń nie są dostępne rozwiązania alternatywne lub nie można ich stosować ze względów technicznych lub bezpieczeństwa; lub
 - b) zastosowanie rozwiązań alternatywnych, które są wykonalne technicznie i bezpieczne, wiązałoby się z nieproporcjonalnymi kosztami.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

4. W celu przeprowadzenia instalowania, serwisowania, konserwacji lub naprawy urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest od nich uzależnione, i w przypadku których to urządzeń na mocy art. 10 wymagany jest certyfikat lub zaświadczenie, fluorowane gazy cieplarniane są sprzedawane wyłącznie podmiotom posiadającym odpowiednie certyfikaty lub zaświadczenia, zgodnie z art. 10, lub podmiotom, które zatrudniają osoby posiadające certyfikat lub zaświadczenie o odbytym szkoleniu, zgodnie z art. 10 ust. 2 i 5, i nabywane wyłącznie przez takie podmioty. Niniejszy ustęp nie uniemożliwia nieposiadającym certyfikatu podmiotom, które nie wykonują czynności, o których mowa w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu, zbiórki, transportowania lub dostarczania fluorowanych gazów cieplarnianych.

5. Niehermetycznie zamknięte urządzenia napełnione fluorowanymi gazami cieplarnianymi są sprzedawane użytkownikowi końcowemu wyłącznie w przypadku, gdy przedstawione zostaną dowody, że instalowanie ma być przeprowadzone przez podmiot certyfikowany zgodnie z art. 10.

6. Na podstawie danych udostępnianych przez państwa członkowskie Komisja gromadzi informacje dotyczące krajowych kodów, norm lub ustawodawstwa państw członkowskich w odniesieniu do technologii zastępczych stosujących rozwiązania alternatywne wobec fluorowanych gazów cieplarnianych w urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych i pompach ciepła oraz w piankach.

Komisja opublikuje do dnia 1 stycznia 2017 r. sprawozdanie zbiorcze dotyczące informacji zgromadzonych na podstawie akapitu pierwszego.

Artykuł 12

Etykietowanie oraz informacje dotyczące produktów i urządzeń

1. Produkty i urządzenia, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane lub których działanie jest uzależnione od tych gazów, nie mogą być wprowadzane do obrotu, o ile nie zostały opatrzone etykietą. Ma to zastosowanie wyłącznie do:
 - a) urządzeń chłodniczych;
 - b) urządzeń klimatyzacyjnych;

- c) pomp ciepła;
- d) urządzeń ochrony przeciwpożarowej;
- e) rozdzielnic elektrycznych;
- f) dozowników aerozolu, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane, z wyjątkiem inhalatorów ciśnieniowych z odmiernym dozowaniem do celów podawania składników farmaceutycznych;
- g) wszystkich pojemników na fluorowane gazy cieplarniane;
- h) rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych;
- i) organicznych obiegów Rankine'a.

2. Produkty lub urządzenia objęte zwolnieniem na podstawie art. 11 ust. 3 muszą być opatrzone odpowiednią etykietą i zawierać informację, że te produkty lub urządzenia mogą być stosowane wyłącznie do celów, do jakich zwolnienie na mocy tego artykułu zostało przyznane.

3. Etykieta wymagana na podstawie ust. 1 zawiera następujące informacje:

- a) informację o tym, że produkt lub urządzenie zawiera fluorowane gazy cieplarniane lub że jego działanie jest uzależnione od takich gazów;
- b) przyjęte oznakowanie przemysłowe dla danych fluorowanych gazów cieplarnianych lub, jeżeli brak takiego oznakowania, nazwę chemiczną;
- c) od dnia 1 stycznia 2017 r. – wyrażoną wagowo i jako ekwiwalent CO₂ ilość fluorowanych gazów cieplarnianych zawartych w produkcie lub urządzeniu lub ilość fluorowanych gazów cieplarnianych, dla jakiej urządzenie jest zaprojektowane, oraz współczynnik ocieplenia globalnego tych gazów.

Etykieta wymagana na podstawie ust. 1 zawiera w stosowanych przypadkach następujące informacje:

- a) informację o tym, że fluorowane gazy cieplarniane znajdują się w hermetycznie zamkniętym urządzeniu;
- b) informację o tym, że zbadany poziom wycieków rozdzielnicy elektrycznej jest mniejszy niż 0,1 % rocznie, zgodnie ze specyfikacją techniczną producenta.

4. Etykieta musi być wyraźnie czytelna i nieusuwalna oraz umieszczona:

- a) w pobliżu wejść serwisowych przeznaczonych do napełniania lub odzysku fluorowanego gazu cieplarnianego; albo
- b) na tej części produktu lub urządzenia, która zawiera fluorowany gaz cieplarniany.

Etykieta jest sporządzona w językach urzędowych państwa członkowskiego, w którym produkt lub urządzenie jest wprowadzane do obrotu.

5. Pianki i przedmieszki poliolkowe, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane, są wprowadzane do obrotu jedynie w przypadku, gdy fluorowane gazy cieplarniane są określone na etykiecie za pomocą przyjętego oznakowania przemysłowego lub, w przypadku braku takiego oznakowania, za pomocą nazwy chemicznej. Na etykiecie wyraźnie wskazuje się, że pianka lub przedmieszka poliolkowa zawierają fluorowane gazy cieplarniane. W przypadku płyt spienionych informacje te są oznaczone na płytach w sposób widoczny i nieusuwalny.

6. Regenerowane lub pochodzące z recyklingu fluorowane gazy cieplarniane muszą być opatrzone etykietą ze wskazaniem, że dana substancja została zregenerowana lub pochodzi z recyklingu, z informacją o numerze partii oraz nazwie i adresie zakładu, w którym dokonano regeneracji lub poddano recyklingowi.

7. Fluorowane gazy cieplarniane wprowadzane do obrotu w celu zniszczenia muszą być opatrzone etykietą ze wskazaniem, że zawartość pojemnika może być wyłącznie zniszczona.

8. Fluorowane gazy cieplarniane wprowadzane do obrotu w celu bezpośredniego wywozu muszą być opatrzone etykietą ze wskazaniem, że zawartość pojemnika może być wyłącznie poddana bezpośrednio wywozowi.

9. Fluorowane gazy cieplarniane wprowadzane do obrotu w celu stosowania w sprzęcie wojskowym muszą być opatrzone etykietą ze wskazaniem, że zawartość pojemnika może być zastosowana wyłącznie do tego celu.

10. Fluorowane gazy cieplarniane wprowadzane do obrotu w celu trawienia materiałów półprzewodnikowych lub czyszczenia komór do wytrącania z fazy gazowej pozostałości substancji chemicznych w sektorze produkcji półprzewodników muszą być opatrzone etykietą ze wskazaniem, że zawartość pojemnika może być zastosowana wyłącznie do tego celu.

11. Fluorowane gazy cieplarniane wprowadzane do obrotu w celu stosowania jako substrat muszą być opatrzone etykietą ze wskazaniem, że zawartość pojemnika może być zastosowana wyłącznie jako substrat.

12. Fluorowane gazy cieplarniane wprowadzane do obrotu w celu produkcji inhalatorów ciśnieniowych z odmierzoną dawką do celów podawania składników farmaceutycznych muszą być opatrzone etykietą ze wskazaniem, że zawartość pojemnika może być zastosowana wyłącznie do tego celu.

13. Informacje, o których mowa w ust. 3 i 5, muszą być zawarte w instrukcjach obsługi danych produktów i urządzeń.

W przypadku produktów i urządzeń, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane o współczynniku ocieplenia globalnego równym 150 lub więcej, informacje te muszą być również zawarte w tekstach wykorzystywanych w reklamach.

14. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, ustalić format etykiet, o których mowa w ust. 1 i 4–12, i może uchylić akty przyjęte na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 842/2006. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

15. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 22 aktów delegowanych zmieniających wymogi dotyczące etykietowania określone w ust. 4–12, w stosownych przypadkach, w świetle rozwoju aspektów komercyjnych lub technicznych.

Artykuł 13

Kontrola stosowania

1. Zabronione jest stosowanie heksafluorku siarki w procesie odlewania ciśnieniowego magnezu i w recyklingu stopów magnezu odlewanych ciśnieniowo.

Jeżeli chodzi o odlewanie ciśnieniowe magnezu i recykling stopów magnezu odlewanych ciśnieniowo, w odniesieniu do instalacji stosujących heksafluorek siarki w ilości poniżej 850 kg rocznie, zakaz ten ma zastosowanie dopiero od dnia 1 stycznia 2018 r.

2. Zabronione jest stosowanie heksafluorku siarki do napełniania opon pojazdów.

3. Od dnia 1 stycznia 2020 r. zabronione jest stosowanie fluorowanych gazów cieplarnianych o współczynniku ocieplenia globalnego równym 2 500 lub więcej, do serwisowania lub konserwacji urządzeń chłodniczych o wielkości napełnienia czynnikiem chłodniczym równej 40 t ekwiwalentu CO₂ lub większej.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do sprzętu wojskowego lub urządzeń przeznaczonych do zastosowań służących schładzaniu produktów do temperatur poniżej – 50 °C.

Zakaz, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie ma zastosowania do następujących kategorii fluorowanych gazów cieplarnianych do dnia 1 stycznia 2030 r.:

- a) zregenerowanych fluorowanych gazów cieplarnianych o współczynniku ocieplenia globalnego równym 2 500 lub więcej, stosowanych do konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych, o ile zostały one opatrzone etykietą zgodnie z art. 12 ust. 6;
- b) poddanych recyklingowi fluorowanych gazów cieplarnianych o współczynniku ocieplenia globalnego równym 2 500 lub więcej, stosowanych do konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych, o ile zostały one odzyskane z takich urządzeń. Takie gazy poddane recyklingowi mogą być stosowane tylko przez podmiot, który przeprowadził ich odzysk w ramach konserwacji lub serwisowania, lub podmiot, dla którego odzysk przeprowadzono w ramach konserwacji lub serwisowania.

Zakaz, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie ma zastosowania do urządzeń chłodniczych, w odniesieniu do których zezwolono na zwolnienie na podstawie art. 11 ust. 3.

Artykuł 14

Fabryczne napełnianie urządzeń wodorofluorowęglowodorami

1. Od dnia 1 stycznia 2017 r. urządzenia chłodnicze, klimatyzacyjne i pompy ciepła napełnione wodorofluorowęglowodorami są wprowadzane do obrotu wyłącznie w przypadku, gdy wodorofluorowęglowodory, którymi napełnione są te urządzenia, są wliczone do systemu kontyngentów, o którym mowa w rozdziale IV.

2. Przy wprowadzaniu do obrotu fabrycznie napełnionych urządzeń, o których mowa w ust. 1, producenci i importerzy urządzeń zapewniają, aby przestrzeganie ust. 1 było w pełni udokumentowane, i sporządzają w tym względzie deklarację zgodności.

Od dnia 1 stycznia 2018 r., w przypadku gdy wodorofluorowęglowodory zawarte w urządzeniach nie zostały wprowadzone do obrotu przed napełnieniem urządzeń, importerzy tych urządzeń zapewniają, aby dokładność dokumentacji i deklaracji zgodności była co roku do dnia 31 marca, w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego, weryfikowana przez niezależnego audytora. Audytor ten musi być:

- a) akredytowany na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾; albo
- b) akredytowany do celów weryfikacji sprawozdań finansowych zgodnie z ustawodawstwem danego państwa członkowskiego.

Producenci i importerzy urządzeń, o których mowa w ust. 1, przechowują dokumentację i deklarację zgodności przez okres co najmniej pięciu lat od wprowadzenia tych urządzeń do obrotu. Importerzy urządzeń, którzy wprowadzają do obrotu fabrycznie napełnione urządzenia, w przypadku gdy wodorofluorowęglowodory zawarte w tych urządzeniach nie zostały wprowadzone do obrotu przed napełnieniem nimi urządzeń, zapewniają, aby został spełniony wymóg rejestracji na mocy art. 17 ust. 1 lit. e).

3. Sporządzając deklarację zgodności, producenci i importerzy urządzeń, o których mowa w ust. 1, przyjmują odpowiedzialność za przestrzeganie ust. 1 i 2.

4. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, szczegółowe warunki dotyczące deklaracji zgodności i weryfikacji prowadzonej przez niezależnego audytora, o której mowa w ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

ROZDZIAŁ IV

OGANICZANIE ILOŚCI WODOROFLUOROWĘGLOWODORÓW WPROWADZANYCH DO OBROTU

Artykuł 15

Ograniczanie ilości wodorofluorowęglowodorów wprowadzanych do obrotu

1. Komisja zapewnia, by ilość wodorofluorowęglowodorów, jaką producenci i importerzy mogą wprowadzić do obrotu w Unii każdego roku, nie przekraczała maksymalnej ilości na dany rok, obliczonej zgodnie z załącznikiem V.

Producenci i importerzy zapewniają, aby ilość wodorofluorowęglowodorów, jaką każdy z nich wprowadził do obrotu, obliczona zgodnie z załącznikiem V, nie przekroczyła ich kontyngentu przydzielonego na podstawie art. 16 ust. 5 lub przeniesionego na podstawie art. 18.

2. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do producentów lub importerów produkujących lub importujących wodorofluorowęglowodory w ilości mniejszej niż 100 ton ekwiwalentu CO₂ rocznie.

Niniejszy artykuł nie ma również zastosowania do następujących kategorii wodorofluorowęglowodorów:

- a) wodorofluorowęglowodorów przywożonych do Unii w celu zniszczenia;
- b) wodorofluorowęglowodorów stosowanych przez producenta jako substrat lub dostarczanych podmiotom bezpośrednio przez producenta lub importera w celu stosowania jako substrat;
- c) wodorofluorowęglowodorów dostarczanych podmiotom bezpośrednio przez producenta lub importera w celu wywozu z Unii, w przypadku gdy te wodorofluorowęglowodory nie są następnie udostępniane żadnej innej stronie w obrębie Unii, przed wywozem;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- d) wodorofluorowęglowodorów dostarczanych bezpośrednio przez producenta lub importera do celu stosowania w sprężce wojskowym;
- e) wodorofluorowęglowodorów dostarczanych bezpośrednio przez producenta lub importera podmiotowi stosującemu je do trawienia materiałów półprzewodnikowych lub czyszczenia komór do wytrącania z fazy gazowej pozostałości substancji chemicznych w sektorze produkcji półprzewodników;
- f) od dnia 1 stycznia 2018 r. – wodorofluorowęglowodorów dostarczanych bezpośrednio przez producenta lub importera podmiotowi produkującemu inhalatory ciśnieniowe z odmierzoną dawką do podawania składników farmaceutycznych.

3. Niniejszy artykuł oraz art. 16, 18, 19 i 25 stosuje się również do wodorofluorowęglowodorów zawartych w przedmiotach poliolowych.

4. W następstwie uzasadnionego wniosku właściwego organu państwa członkowskiego i uwzględniając cele niniejszego rozporządzenia, Komisja może wyjątkowo, w drodze aktów wykonawczych, zezwolić na zwolnienie trwające maksymalnie cztery lata, wyłączające z wymogu dotyczącego kontyngentów ustanowionego w ust. 1 wodorofluorowęglowodory do użycia w szczególnych zastosowaniach lub szczególne kategorie produktów lub urządzeń, w przypadku gdy zostanie wykazane, że:

- a) w przypadku tych szczególnych zastosowań, produktów lub urządzeń nie są dostępne rozwiązania alternatywne lub nie można ich stosować ze względów technicznych lub bezpieczeństwa; oraz
- b) nie można zapewnić wystarczających dostaw wodorofluorowęglowodorów bez poniesienia nieproporcjonalnych kosztów.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

Artykuł 16

Przydział kontyngentów na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu

1. Do dnia 31 października 2014 r. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, ustali dla każdego producenta lub importera, który zgłosił dane zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 842/2006, wartość odniesienia na podstawie średniej rocznej ilości wodorofluorowęglowodorów, jakie producent lub importer, według swojego sprawozdania, wprowadził do obrotu w latach 2009–2012. Wartości odniesienia oblicza się zgodnie z załącznikiem V do niniejszego rozporządzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

2. Producenci i importerzy, którzy nie zgłosili wprowadzenia do obrotu wodorofluorowęglowodorów zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 842/2006 dla okresu odniesienia, o którym mowa w ust. 1, mogą zadeklarować swój zamiar wprowadzenia wodorofluorowęglowodorów do obrotu w roku następnym.

Deklaracja, kierowana do Komisji, zawiera określenie rodzajów wodorofluorowęglowodorów i ilości, jakie mają być wprowadzone do obrotu.

Komisja wydaje powiadomienie o terminie przekazywania takich deklaracji. Przed przekazaniem deklaracji na mocy ust. 2 i 4 niniejszego artykułu podmioty rejestrują się w rejestrze przewidzianym w art. 17.

3. Do dnia 31 października 2017 r., a następnie co trzy lata, Komisja dokonuje przeliczenia wartości odniesienia dla producentów i importerów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, na podstawie średniej rocznej ilości wodorofluorowęglowodorów wprowadzonych zgodnie z prawem do obrotu od dnia 1 stycznia 2015 r., zgłoszonych zgodnie z art. 19, w odniesieniu do lat, dla których dane są dostępne. Komisja określa te wartości odniesienia w drodze aktów wykonawczych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

4. Producenci i importerzy, dla których ustalono wartości odniesienia, mogą zadeklarować dodatkowe przewidywane ilości zgodnie z procedurą określoną w ust. 2.

5. Komisja przydziela kontyngenty na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu każdemu producentowi i importerowi na każdy rok, począwszy od 2015 r., stosując mechanizm przydziału określony w załączniku VI.

Kontyngenty są przydzielane wyłącznie producentom lub importerom, którzy mają siedzibę na terytorium Unii lub którzy wyznaczyli wyłącznego przedstawiciela mającego siedzibę na terytorium Unii do celów zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia. Wyłącznym przedstawicielem może być przedstawiciel wyznaczony na podstawie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

Wyłączny przedstawiciel wypełnia wszystkie obowiązki producentów i importerów nałożone na nich na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 17

Rejestr

1. Do dnia 1 stycznia 2015 r. Komisja ustanowi i zapewni działanie elektronicznego rejestru kontyngentów na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu („rejestr”).

Rejestracja w rejestrze jest obowiązkowa dla:

- a) producentów i importerów, którym przydzielono kontyngent na wprowadzenie wodorofluorowęglowodorów do obrotu zgodnie z art. 16 ust. 5;
- b) podmiotów, na rzecz których przeniesiono kontyngent zgodnie z art. 18;
- c) producentów i importerów deklarujących zamiar złożenia deklaracji zgodnie z art. 16 ust. 2;
- d) producentów i importerów dostarczających lub podmiotów otrzymujących wodorofluorowęglowodory do celów wymienionych w art. 15 ust. 2 akapit drugi lit. a)–f);
- e) importerów urządzeń wprowadzających do obrotu urządzenia fabrycznie napełniane, w przypadku gdy wodorofluorowęglowodory zawarte w urządzeniach nie zostały wprowadzone do obrotu przed napełnieniem tych urządzeń zgodnie z art. 14.

Rejestracja następuje za pomocą wniosku do Komisji zgodnie z procedurami, które ma ustalić Komisja.

2. Komisja może, w niezbędnym zakresie, w drodze aktów wykonawczych, zapewniać sprawne działanie rejestru. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

3. Komisja zapewnia, aby zarejestrowani producenci i importerzy byli informowani za pośrednictwem rejestru o przydzielonych kontyngentach oraz wszelkich ich zmianach w okresie objętym przydziałem kontyngentów.

4. Właściwe organy, w tym organy celne, państw członkowskich mają dostęp do rejestru w celach informacyjnych.

Artykuł 18

Przenoszenie kontyngentów i upoważnienie do wykorzystania kontyngentów do wprowadzenia do obrotu wodorofluorowęglowodorów w importowanych urządzeniach

1. Każdy producent lub importer, dla którego ustalono wartość odniesienia zgodnie z art. 16 ust. 1 lub 3 i którym przydzielono kontyngent zgodnie z art. 16 ust. 5, może przenieść w rejestrze, o którym mowa w art. 17 ust. 1, ten kontyngent w całości lub w części na rzecz innego producenta lub importera w Unii lub innego producenta lub importera, który jest reprezentowany w Unii przez wyłącznego przedstawiciela, o którym mowa w art. 16 ust. 5 akapit drugi i trzeci.

2. Każdy producent lub importer, któremu przydzielono kontyngent na podstawie art. 16 ust. 1 i 3 lub na rzecz którego przeniesiono kontyngent na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, może upoważnić inny podmiot do wykorzystania jego kontyngentu do celów art. 14.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

Każdy producent lub importer, któremu przydzielono kontyngent wyłącznie na podstawie deklaracji na podstawie art. 16 ust. 2, może upoważnić inny podmiot do wykorzystania jego kontyngentu do celów art. 14 wyłącznie pod warunkiem, że odpowiednie ilości wodorofluorowęglowodorów zostaną fizycznie dostarczone przez upoważniającego producenta lub importera.

Do celów art. 15, 16 i art. 19 ust. 1 i 6 przedmiotowe ilości wodorofluorowęglowodorów uznaje się za wprowadzone do obrotu przez upoważniającego producenta lub importera w momencie udzielenia upoważnienia. Komisja może wymagać od upoważniającego producenta lub importera dowodu, że aktywnie zajmuje się dostarczaniem wodorofluorowęglowodorów.

ROZDZIAŁ V

SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 19

Sprawozdania dotyczące produkcji, przywozu, wywozu, stosowania jako substrat i niszczenia substancji wymienionych w załączniku I lub II

1. Do dnia 31 marca 2015 r., a następnie co rok, każdy producent, importer i eksporter, który w poprzednim roku kalendarzowym wyprodukował, przywiózł lub wywiózł co najmniej jedną tonę metryczną lub 100 ton ekwiwalentu CO₂ fluorowanych gazów cieplarnianych i gazów wymienionych w załączniku II, przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające dane określone w załączniku VII dotyczące każdej z tych substancji za ten rok kalendarzowy. Niniejszy ustęp ma także zastosowanie do podmiotów otrzymujących kontyngenty na podstawie art. 18 ust. 1.

2. Do dnia 31 marca 2015 r., a następnie co rok, każdy podmiot, który w poprzednim roku kalendarzowym zniszczył co najmniej jedną tonę metryczną lub 1 000 ton ekwiwalentu CO₂ fluorowanych gazów cieplarnianych i gazów wymienionych w załączniku II, przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające dane określone w załączniku VII dotyczące każdej z tych substancji za ten rok kalendarzowy.

3. Do dnia 31 marca 2015 r., a następnie co rok, każdy podmiot, który w poprzednim roku kalendarzowym stosował jako substrat co najmniej 1 000 ton ekwiwalentu CO₂ fluorowanych gazów cieplarnianych, przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające dane określone w załączniku VII dotyczące każdej z tych substancji za ten rok kalendarzowy.

4. Do dnia 31 marca 2015 r., a następnie co rok, każdy podmiot, który w poprzednim roku kalendarzowym wprowadził do obrotu co najmniej 500 ton ekwiwalentu CO₂ fluorowanych gazów cieplarnianych i gazów wymienionych w załączniku II zawartych w produktach lub urządzeniach, przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające dane określone w załączniku VII dotyczące każdej z tych substancji za ten rok kalendarzowy.

5. Każdy importer urządzeń, który wprowadza do obrotu fabrycznie napełnione urządzenia, w przypadku gdy wodorofluorowęglowodory zawarte w tych urządzeniach nie zostały wprowadzone do obrotu przed napełnieniem nimi urządzeń, przedkłada Komisji dokument weryfikacyjny wydany na mocy art. 14 ust. 2.

6. Do dnia 30 czerwca 2015 r., a następnie co rok, każdy podmiot, który na podstawie ust. 1 składa sprawozdanie z wprowadzenia do obrotu co najmniej 10 000 ton ekwiwalentu CO₂ wodorofluorowęglowodorów w poprzednim roku kalendarzowym, zapewnia dodatkowo, by dokładność tych danych była weryfikowana przez niezależnego audytora. Audytor ten musi być:

a) akredytowany na podstawie dyrektywy 2003/87/WE; albo

b) akredytowany do celów weryfikacji sprawozdań finansowych zgodnie z ustawodawstwem danego państwa członkowskiego.

Podmiot przechowuje sprawozdanie z weryfikacji przez co najmniej pięć lat. Sprawozdanie to jest udostępniane właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego i Komisji na ich wniosek.

7. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, ustalić format i sposób przekazywania sprawozdań, o których mowa w niniejszym artykule.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24.

8. Komisja wprowadza odpowiednie środki w celu ochrony poufności informacji przedłożonych jej zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 20

Gromadzenie danych o emisjach

Państwa członkowskie ustalają system składania sprawozdań dla odpowiednich sektorów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w celu uzyskania, w możliwym zakresie, danych o emisjach.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 21

Przegląd

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 22, aktów delegowanych dotyczących aktualizacji załączników I, II oraz IV na podstawie nowych sprawozdań oceniających przyjętych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu lub nowych sprawozdań Zespołu ds. Oceny Naukowej ustanowionego na mocy protokołu montrealskiego, dotyczących współczynnika ocieplenia globalnego wymienionych substancji.

2. Na podstawie informacji dotyczących wprowadzania do obrotu gazów wymienionych w załącznikach I i II, zgłoszonych zgodnie z art. 19, oraz dotyczących emisji fluorowanych gazów ciepłarnianych, udostępnionych zgodnie z art. 20, a także na podstawie wszelkich odpowiednich informacji otrzymanych od państw członkowskich, Komisja monitoruje stosowanie niniejszego rozporządzenia i jego skutki.

Nie później niż do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja opublikuje sprawozdanie na temat dostępności wodorofluorowęglowodórów na rynku unijnym.

Nie później niż do dnia 31 grudnia 2022 r. Komisja opublikuje całościowe sprawozdanie na temat skutków niniejszego rozporządzenia, w tym w szczególności:

- a) prognozy dotyczące dalszego popytu na wodorofluorowęglowodory w okresie do 2030 r. i po tym okresie;
- b) ocenę tego, czy w świetle istniejących i nowych międzynarodowych zobowiązań dotyczących redukcji emisji fluorowanych gazów ciepłarnianych istnieje potrzeba podejmowania dalszych działań przez Unię i jej państwa członkowskie;
- c) ogólny przegląd standardów europejskich i międzynarodowych, krajowego ustawodawstwa dotyczącego bezpieczeństwa oraz prawa budowlanego w państwach członkowskich w odniesieniu do przechodzenia na alternatywne czynniki chłodnicze;
- d) przegląd dostępności technicznie możliwych do zastosowania i opłacalnych alternatyw dla produktów i urządzeń zawierających fluorowane gazy ciepłarniane obejmujący produkty i urządzenia niewymienione w załączniku III, biorąc pod uwagę efektywność energetyczną.

3. Nie później niż do dnia 1 lipca 2017 r. Komisja opublikuje sprawozdanie oceniające zakaz na podstawie załącznika III pkt 13, dotyczące w szczególności dostępności racjonalnych pod względem kosztów, technicznie możliwych do zastosowania, energooszczędnych i wiarygodnych alternatyw względem wieloagregatowych scentralizowanych układów chłodniczych, o których mowa w tym przepisie. W świetle tego sprawozdania Komisja przedstawi, w stosownym przypadku, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę przepisu na mocy załącznika III pkt 13.

4. Nie później niż do dnia 1 lipca 2020 r. Komisja opublikuje sprawozdanie oceniające, czy istnieją racjonalne pod względem kosztów, technicznie wykonalne, energooszczędne i wiarygodne rozwiązania alternatywne, umożliwiające zastąpienie fluorowanych gazów ciepłarnianych w nowych rozdzielnicach średniego napięcia i nowych niewielkich pojedynczych dzielonych układach klimatyzacyjnych, oraz przedstawi, w stosownym przypadku, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę wykazu zawartego w załączniku III.

5. Nie później niż do dnia 1 lipca 2017 r. Komisja opublikuje sprawozdanie oceniające metodę przydziału kontyngentów, w tym skutki przydzielania kontyngentów bezpłatnie, a także koszty wykonywania niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich i ewentualnej umowy międzynarodowej w sprawie wodorofluorowęglowodórów, w stosownym przypadku. W świetle tego sprawozdania Komisja przedstawi, w stosownym przypadku, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy mający na celu:

- a) zmianę metody przydziału kontyngentów;
- b) ustanowienie odpowiedniej metody podziału wszelkich ewentualnych dochodów.

6. Nie później niż do dnia 1 stycznia 2017 r. Komisja opublikuje sprawozdanie analizujące prawodawstwo Unii w odniesieniu do szkolenia osób fizycznych w zakresie bezpiecznego obchodzenia się z alternatywnymi czynnikami chłodniczymi, aby zastąpić lub zmniejszyć stosowanie fluorowanych gazów cieplarnianych, i przedstawi, w stosownym przypadku, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę odpowiedniego prawodawstwa Unii.

Artykuł 22

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 12 ust. 15 i art. 21 ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 10 czerwca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na dalsze pięcioletnie okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego takiego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12 ust. 15 i art. 21 ust. 1, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12 ust. 15 i art. 21 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 23

Forum konsultacyjne

Wykonując niniejsze rozporządzenie, Komisja zapewnia wyważony udział przedstawicieli państw członkowskich i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji środowiskowych, przedstawicieli producentów, operatorów i osób posiadających certyfikat. W tym celu Komisja ustanawia forum konsultacyjne, na którym te strony mogą się spotykać i przekazywać opinie i wiedzę fachową Komisji w związku z wykonywaniem niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do dostępności alternatyw dla fluorowanych gazów cieplarnianych, w tym środowiskowych, technicznych, ekonomicznych i dotyczących bezpieczeństwa aspektów ich stosowania. Regulamin forum konsultacyjnego jest ustalany przez Komisję i publikowany.

Artykuł 24

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 25

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy w sprawie sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie środki konieczne do zapewnienia ich wprowadzania w życie. Sankcje takie muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie powiadamiają o tych przepisach Komisję najpóźniej do dnia 1 stycznia 2017 r. i bezzwłocznie powiadamiają ją o wszystkich późniejszych ich zmianach.

2. Oprócz sankcji, o których mowa w ust. 1, podmiotom, które przekroczyły kontyngent na wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodórów, przydzielony im zgodnie z art. 16 ust. 5 lub przeniesiony na ich rzecz zgodnie z art. 18, na tę część okresu objętego przydziałem, która rozpoczyna bieg od stwierdzenia przekroczenia kontyngentu, można przyznać wyłącznie zredukowany kontyngent.

Wielkość redukcji oblicza się jako 200 % ilości, o którą został przekroczony kontyngent. Jeżeli wielkość redukcji jest większa niż ilość do przydzielenia zgodnie z art. 16 ust. 5 jako kontyngent na tę część okresu objętego przydziałem, która rozpoczyna bieg od stwierdzenia przekroczenia kontyngentu, nie przydziela się żadnego kontyngentu na ten okres przydziału, a kontyngent na następne okresy przydziału zostaje zmniejszony w podobny sposób do czasu potrącenia całkowitej wielkości redukcji.

Artykuł 26

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2015 r. bez uszczerbku dla zgodności z wymogami tego rozporządzenia zgodnie z zawartym w nim harmonogramem.

Rozporządzenia (WE) nr 1493/2007, (WE) nr 1494/2007, (WE) nr 1497/2007, (WE) nr 1516/2007, (WE) nr 303/2008, (WE) nr 304/2008, (WE) nr 305/2008, (WE) nr 306/2008, (WE) nr 307/2008 i (WE) nr 308/2008 pozostają jednak w mocy i mają nadal zastosowanie, jeżeli i dopóki nie zostaną uchylone aktami delegowanymi lub wykonawczymi przyjętymi przez Komisję na mocy niniejszego rozporządzenia.

Odesłania do rozporządzenia (WE) nr 842/2006 odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku VIII.

Artykuł 27

Wejście w życie i data stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 kwietnia 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

FLUOROWANE GAZY CIEPLARNIANE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 PKT 1

Substancja			GWP ⁽¹⁾
Oznakowanie przemysłowe	Nazwa chemiczna (nazwa zwyczajowa)	Wzór chemiczny	
Sekcja 1: Wodorofluorowęglowodory (HFC)			
HFC-23	Trifluorometan (fluoroform)	CHF ₃	14 800
HFC-32	Difluorometan	CH ₂ F ₂	675
HFC-41	Fluorometan (fluorek metylu)	CH ₃ F	92
HFC-125	Pentafluoroetan	CHF ₂ CF ₃	3 500
HFC-134	1,1,2,2-tetrafluoroetan	CHF ₂ CHF ₂	1 100
HFC-134a	1,1,1,2-tetrafluoroetan	CH ₂ FCF ₃	1 430
HFC-143	1,1,2-trifluoroetan	CH ₂ FCHF ₂	353
HFC-143a	1,1,1-trifluoroetan	CH ₃ CF ₃	4 470
HFC-152	1,2-difluoroetan	CH ₂ FCH ₂ F	53
HFC-152a	1,1-difluoroetan	CH ₃ CHF ₂	124
HFC-161	Fluoroetan (fluorek etylu)	CH ₃ CH ₂ F	12
HFC-227ea	1,1,1,2,3,3,3-heptafluoropropan	CF ₃ CHFCF ₃	3 220
HFC-236cb	1,1,1,2,2,3-heksafluoropropan	CH ₂ FCF ₂ CF ₃	1 340
HFC-236ea	1,1,1,2,3,3-heksafluoropropan	CHF ₂ CHFCF ₃	1 370
HFC-236fa	1,1,1,3,3,3-heksafluoropropan	CF ₃ CH ₂ CF ₃	9 810
HFC-245ca	1,1,2,2,3-pentafluoropropan	CH ₂ FCF ₂ CHF ₂	693
HFC-245fa	1,1,1,3,3-pentafluoropropan	CHF ₂ CH ₂ CF ₃	1 030

Substancja			GWP ⁽¹⁾
Oznakowanie przemysłowe	Nazwa chemiczna (nazwa zwyczajowa)	Wzór chemiczny	
HFC-365 mfc	1,1,1,3,3-pentafluorobutan	CF ₃ CH ₂ CF ₂ CH ₃	794
HFC-43-10 mee	1,1,1,2,2,3,4,5,5,5-dekafluoropentan	CF ₃ CHFCHF ₂ CF ₃	1 640

Sekcja 2: Perfluorowęglowodory (PFC)

PFC-14	Tetrafluorometan (perfluorometan, tetrafluorek węgla)	CF ₄	7 390
PFC-116	Heksafluoroetan (perfluoroetan)	C ₂ F ₆	12 200
PFC-218	Oktafluoropropan (perfluoropropan)	C ₃ F ₈	8 830
PFC-3-1-10 (R-31-10)	Dekafluorobutan (perfluorobutan)	C ₄ F ₁₀	8 860
PFC-4-1-12 (R-41-12)	Dodekafluoropentan (perfluoropentan)	C ₅ F ₁₂	9 160
PFC-5-1-14 (R-51-14)	Tetradekafluoroheksan (perfluoroheksan)	C ₆ F ₁₄	9 300
PFC-c-318	Oktafluorocyklobutan (perfluorocyklobutan)	c-C ₄ F ₈	10 300

Sekcja 3: Inne związki perfluorowane

	Heksafluorek siarki	SF ₆	22 800
--	---------------------	-----------------	--------

⁽¹⁾ Na podstawie czwartego sprawozdania oceniającego przyjętego przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu, o ile nie wskazano inaczej.

ZAŁĄCZNIK II

POZOSTAŁE FLUOROWANE GAZY CIEPLARNIANE OBJĘTE OBOWIĄZKIEM SPRAWOZDAWCZYM ZGODNIE Z ART. 19

Substancja		GWP ⁽¹⁾
Nazwa zwyczajowa / oznakowanie przemysłowe	Wzór chemiczny	

Sekcja 1: Nienasycone (chloro)wodorofluorowęglowodory

HFC-1234yf	$\text{CF}_3\text{CF} = \text{CH}_2$	4 ⁽²⁾
HFC-1234ze	trans – $\text{CHF} = \text{CHCF}_3$	7 ²
HFC-1336mzz	$\text{CF}_3\text{CH} = \text{CHCF}_3$	9
HCFC-1233zd	$\text{C}_3\text{H}_2\text{ClF}_3$	4,5
HCFC-1233xf	$\text{C}_3\text{H}_2\text{ClF}_3$	1 ⁽³⁾

Sekcja 2: Fluorowane etery i alkohole

HFE-125	CHF_2OCF_3	14 900
HFE-134 (HG-00)	$\text{CHF}_2\text{OCHF}_2$	6 320
HFE-143a	CH_3OCF_3	756
HCFE-235da2 (izofluoran)	$\text{CHF}_2\text{OCHClCF}_3$	350
HFE-245cb2	$\text{CH}_3\text{OCF}_2\text{CF}_3$	708
HFE-245fa2	$\text{CHF}_2\text{OCH}_2\text{CF}_3$	659
HFE-254cb2	$\text{CH}_3\text{OCF}_2\text{CHF}_2$	359
HFE-347 mcc3 (HFE-7000)	$\text{CH}_3\text{OCF}_2\text{CF}_2\text{CF}_3$	575
HFE-347pcf2	$\text{CHF}_2\text{CF}_2\text{OCH}_2\text{CF}_3$	580
HFE-356pcc3	$\text{CH}_3\text{OCF}_2\text{CF}_2\text{CHF}_2$	110
HFE-449sl (HFE-7100)	$\text{C}_4\text{F}_9\text{OCH}_3$	297
HFE-569sf2 (HFE-7200)	$\text{C}_4\text{F}_9\text{OC}_2\text{H}_5$	59

Substancja		GWP ⁽¹⁾
Nazwa zwyczajowa / oznakowanie przemysłowe	Wzór chemiczny	
HFE-43-10pccc124 (H-Galden 1040x) HG-11	$\text{CHF}_2\text{OCF}_2\text{OC}_2\text{F}_4\text{OCHF}_2$	1 870
HFE-236ca12 (HG-10)	$\text{CHF}_2\text{OCF}_2\text{OCHF}_2$	2 800
HFE-338pcc13 (HG-01)	$\text{CHF}_2\text{OCF}_2\text{CF}_2\text{OCHF}_2$	1 500
HFE-347mmy1	$(\text{CF}_3)_2\text{CFOCH}_3$	343
2,2,3,3,3-pentafluoropropanol	$\text{CF}_3\text{CF}_2\text{CH}_2\text{OH}$	42
Bis(trifluorometylo)metanol	$(\text{CF}_3)_2\text{CHOH}$	195
HFE-227ea	$\text{CF}_3\text{CHFOCF}_3$	1 540
HFE-236ea2 (desfluoran)	$\text{CHF}_2\text{OCHF}_2\text{CF}_3$	989
HFE-236fa	$\text{CF}_3\text{CH}_2\text{OCF}_3$	487
HFE-245fa1	$\text{CHF}_2\text{CH}_2\text{OCF}_3$	286
HFE 263fb2	$\text{CF}_3\text{CH}_2\text{OCH}_3$	11
HFE-329 mcc2	$\text{CHF}_2\text{CF}_2\text{OCF}_2\text{CF}_3$	919
HFE-338 mcf2	$\text{CF}_3\text{CH}_2\text{OCF}_2\text{CF}_3$	552
HFE-338mmz1	$(\text{CF}_3)_2\text{CHOCHF}_2$	380
HFE-347 mcf2	$\text{CHF}_2\text{CH}_2\text{OCF}_2\text{CF}_3$	374
HFE-356 mec3	$\text{CH}_3\text{OCF}_2\text{CHFCF}_3$	101
HFE-356mm1	$(\text{CF}_3)_2\text{CHOCH}_3$	27
HFE-356pcf2	$\text{CHF}_2\text{CH}_2\text{OCF}_2\text{CHF}_2$	265
HFE-356pcf3	$\text{CHF}_2\text{OCH}_2\text{CF}_2\text{CHF}_2$	502
HFE 365 mcf3	$\text{CF}_3\text{CF}_2\text{CH}_2\text{OCH}_3$	11

Substancja		GWP ⁽¹⁾
Nazwa zwyczajowa / oznakowanie przemysłowe	Wzór chemiczny	
HFE-374pc2	$\text{CHF}_2\text{CF}_2\text{OCH}_2\text{CH}_3$	557
	- $(\text{CF}_2)_4\text{CH}(\text{OH})$ -	73

Sekcja 3: Inne związki perfluorowane

Eter perfluoropolimetyloizopropylowy (PFPMIE)	$\text{CF}_3\text{OCF}(\text{CF}_3)\text{CF}_2\text{OCF}_2\text{OCF}_3$	10 300
Trifluorek azotu	NF_3	17 200
Pentafluorosulfonian trifluorometylu	SF_5CF_3	17 700
Perfluorocyklopropan	c- C_3F_6	17 340 ⁽⁴⁾

⁽¹⁾ Na podstawie czwartego sprawozdania oceniającego przyjętego przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu, o ile nie wskazano inaczej.

⁽²⁾ Współczynnik ocieplenia globalnego zgodnie ze sprawozdaniem oceniającym z 2010 r. Zespołu ds. Oceny Naukowej ustanowionego na mocy protokołu montrealskiego, tabele 1–11, w których znajdują się dwa poddane weryfikacji wzajemnej odniesienia naukowe. http://ozone.unep.org/Assessment_Panels/SAP/Scientific_Assessment_2010/index.shtml

⁽³⁾ Wartość domyślna, współczynnik ocieplenia globalnego nie jest jeszcze dostępny.

⁽⁴⁾ Minimalna wartość zgodnie z czwartym sprawozdaniem oceniającym przyjętym przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu.

ZAŁĄCZNIK III

ZAKAZY DOTYCZĄCE WPROWADZANIA DO OBROTU, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11 UST. 1

Produkty i urządzenia W stosownych przypadkach współczynnik ocieplenia globalnego (GWP) mieszanin zawierających fluorowane gazy cieplarniane oblicza się zgodnie z załącznikiem IV, jak określono w art. 2 pkt 6		Data wprowadzenia zakazu
1. Pojemniki nienadające się do ponownego napełnienia, zawierające fluorowane gazy cieplarniane stosowane do serwisowania, konserwacji lub napełnienia urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych lub pomp ciepła, systemów ochrony przeciwpożarowej lub rozdzielnic, lub stosowane jako rozpuszczalniki		4 lipca 2007 r.
2. Otwarte systemy wykorzystujące bezpośrednie odparowywanie, zawierające HFC i PFC jako czynniki chłodnicze		4 lipca 2007 r.
3. Urządzenia ochrony przeciwpożarowej	zawierające PFC	4 lipca 2007 r.
	zawierające HFC-23	1 stycznia 2016 r.
4. Okna do użytku domowego zawierające fluorowane gazy cieplarniane		4 lipca 2007 r.
5. Pozostałe okna zawierające fluorowane gazy cieplarniane		4 lipca 2008 r.
6. Obuwie zawierające fluorowane gazy cieplarniane		4 lipca 2006 r.
7. Opony zawierające fluorowane gazy cieplarniane		4 lipca 2007 r.
8. Pianki jednoskładnikowe (z wyjątkiem sytuacji, gdy są wymagane po to, by można było spełnić krajowe normy bezpieczeństwa), które zawierają fluorowane gazy cieplarniane o GWP równym 150 lub większym		4 lipca 2008 r.
9. Pojemniki aerozolowe wprowadzane do obrotu i przeznaczone do powszechnej sprzedaży w celach rozrywkowych i dekoracyjnych, wymienione w pkt 40 załącznika XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, oraz rogi sygnałowe, które zawierają HFC o GWP równym 150 lub większym		4 lipca 2009 r.
10. Domowe chłodziarki i zamrażarki zawierające HFC o GWP równym 150 lub większym		1 stycznia 2015 r.
11. Chłodziarki i zamrażarki do zastosowań komercyjnych (hermetycznie zamknięte urządzenia)	zawierające HFC o GWP równym 2 500 lub większym	1 stycznia 2020 r.
	zawierające HFC o GWP równym 150 lub większym	1 stycznia 2022 r.
12. Stacjonarne urządzenia chłodnicze, które zawierają HFC o GWP równym 2 500 lub większym lub których działanie jest od nich uzależnione, z wyjątkiem urządzeń przeznaczonych do zastosowań służących schładzaniu produktów do temperatur poniżej – 50 °C		1 stycznia 2020 r.
13. Wieloagregatowe scentralizowane układy chłodnicze do zastosowań komercyjnych o mocy znamionowej 40 kW lub większej, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane o GWP równym 150 lub większym lub których działanie jest od nich zależne, z wyjątkiem obiegów chłodniczych pierwszego stopnia w układach kaskadowych, w których można stosować fluorowane gazy cieplarniane o GWP równym 1 500 lub większym		1 stycznia 2022 r.

Produkty i urządzenia W stosownych przypadkach współczynnik ocieplenia globalnego (GWP) mieszanin zawierających fluorowane gazy cieplarniane oblicza się zgodnie z załącznikiem IV, jak określono w art. 2 pkt 6		Data wprowadzenia zakazu
14. Przenośne pokojowe urządzenia klimatyzacyjne (hermetycznie zamknięte urządzenia, które użytkownik końcowy może przemieszczać między pomieszczeniami) zawierające HFC o GWP równym 150 lub większym		1 stycznia 2020 r.
15. Pojedyncze dzielone układy klimatyzacyjne zawierające mniej niż 3 kg fluorowanych gazów cieplarnianych, które zawierają fluorowane gazy cieplarniane o GWP równym 750 lub większym lub których działanie jest od nich zależne		1 stycznia 2025 r.
16. Pianki, które zawierają HFC o GWP równym 150 lub większym, z wyjątkiem, gdy są wymagane, by można było spełnić krajowe normy bezpieczeństwa	Polistyren ekstrudowany (XPS)	1 stycznia 2020 r.
	Inne pianki	1 stycznia 2023 r.
17. Aerosole techniczne, które zawierają HFC o GWP równym 150 lub większym, z wyjątkiem, gdy są wymagane, by można było spełnić krajowe normy bezpieczeństwa lub gdy są używane do zastosowań medycznych		1 stycznia 2018 r.

ZAŁĄCZNIK IV

METODA OBLICZANIA CAŁKOWITEGO GWP MIESZANIN

GWP mieszaniny oblicza się jako średnią ważoną, otrzymaną poprzez zsumowanie udziałów masowych poszczególnych substancji pomnożonych przez ich GWP, o ile nie wskazano inaczej, w tym substancji, które nie są fluorowanymi gazami cieplarnianymi.

$$\Sigma (\text{Substancja X \%} \times \text{GWP}) + (\text{Substancja Y \%} \times \text{GWP}) + \dots (\text{Substancja N \%} \times \text{GWP}),$$

gdzie % oznacza udział masowy z tolerancją masy $\pm 1\%$.

Na przykład, stosując powyższy wzór do mieszaniny gazów zawierającej 60 % eteru dimetylowego, 10 % HFC-152a i 30 % izobutanu:

$$\Sigma (60 \% \times 1) + (10 \% \times 124) + (30 \% \times 3)$$

$$\rightarrow \text{Całkowity GWP} = 13,9$$

Do obliczania GWP mieszanin stosuje się GWP poniższych substancji niefluorowanych. W przypadku innych substancji, które nie zostały wymienione w niniejszym załączniku, stosuje się wartość domyślną 0.

Substancja			GWP ⁽¹⁾
Nazwa zwyczajowa	Oznakowanie przemysłowe	Wzór chemiczny	
Metan		CH ₄	25
Podtlenek azotu		N ₂ O	298
Eter dimetylowy		CH ₃ OCH ₃	1
Dichlorometan		CH ₂ Cl ₂	9
Chlorek metylu		CH ₃ Cl	13
Chloroform		CHCl ₃	31
Etan	R-170	CH ₃ CH ₃	6
Propan	R-290	CH ₃ CH ₂ CH ₃	3
Butan	R-600	CH ₃ CH ₂ CH ₂ CH ₃	4
Izobutan	R-600a	CH(CH ₃) ₂ CH ₃	3
Pentan	R-601	CH ₃ CH ₂ CH ₂ CH ₂ CH ₃	5 ⁽²⁾
Izopentan	R-601a	(CH ₃) ₂ CHCH ₂ CH ₃	5 ⁽²⁾
Etoksyetan (eter dietylowy)	R-610	CH ₃ CH ₂ OCH ₂ CH ₃	4
Mrówczan metylu	R-611	HCOOCH ₃	25
Wodór	R-702	H ₂	6
Amoniak	R-717	NH ₃	0
Etylen	R-1150	C ₂ H ₄	4
Propylen	R-1270	C ₃ H ₆	2
Cyklopentan		C ₅ H ₁₀	5 ⁽²⁾

⁽¹⁾ Na podstawie czwartego sprawozdania oceniającego przyjętego przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu, o ile nie wskazano inaczej.

⁽²⁾ Substancja nie znajduje się w wykazie czwartego sprawozdania oceniającego przyjętego przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu, wartość domyślna obliczona na podstawie GWP innych węglowodorów.

ZAŁĄCZNIK V

OBLICZANIE MAKSYMALNEJ ILOŚCI, WARTOŚCI ODNIESIENIA ORAZ KONTYNGENTÓW NA WPROWADZANIE WODOROFLUOROWĘGŁOWODORÓW DO OBROTU

Maksymalną ilość, o której mowa w art. 15 ust. 1, oblicza się, stosując następujące wartości procentowe do średniej rocznej łącznej ilości wprowadzonej do obrotu w Unii w okresie 2009–2012. Od 2018 r. maksymalną ilość, o której mowa w art. 15 ust. 1, oblicza się, stosując następujące wartości procentowe do średniej rocznej łącznej ilości wprowadzonej do obrotu w Unii w okresie 2009–2012, a następnie odejmując ilości dotyczące wyłączonych zastosowań zgodnie z art. 15 ust. 2, na podstawie dostępnych danych.

Lata	Wartość procentowa do obliczania maksymalnej ilości wodorofluorowęglowodorów, jakie mają być wprowadzone do obrotu i odpowiadających im kontyngentów
2015	100 %
2016–2017	93 %
2018–2020	63 %
2021–2023	45 %
2024–2026	31 %
2027–2029	24 %
2030	21 %

Maksymalną ilość, wartości odniesienia oraz kontyngenty na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu, o których mowa w art. 15 i 16, oblicza się jako łączne ilości wszystkich typów wodorofluorowęglowodorów, wyrażone w tonach ekwiwalentu CO₂.

Obliczeń wartości odniesienia oraz kontyngentów na wprowadzanie wodorofluorowęglowodorów do obrotu, o których mowa w art. 15 i 16, dokonuje się na podstawie ilości wodorofluorowęglowodorów wprowadzonych do obrotu w Unii przez producentów i importerów w okresie odniesienia lub w okresie przydziału kontyngentów, ale z wyłączeniem ilości wodorofluorowęglowodorów przeznaczonych do zastosowań, o których mowa w art. 15 ust. 2, w tym samym okresie, na podstawie dostępnych danych.

Transakcje, o których mowa w art. 15 ust. 2 lit. c), są weryfikowane zgodnie z art. 19 ust. 6 niezależnie od ilości będących ich przedmiotem.

ZAŁĄCZNIK VI

MECHANIZM PRZYDZIAŁU KONTYNGENTÓW, O KTÓRYM MOWA W ART. 16

1. Ustalenie ilości do przydzielenia podmiotom, dla których określono wartości odniesienia na podstawie art. 16 ust. 1 i 3

Każdemu podmiotowi, dla którego określono wartości odniesienia, przydzielany jest kontyngent odpowiadający 89 % wartości odniesienia pomnożonej przez wartość procentową wskazaną w załączniku V na dany rok.

2. Określanie ilości do przydzielenia podmiotom, które złożyły deklarację na podstawie art. 16 ust. 2

W celu określenia ilości do przydzielenia podmiotom, dla których nie ustalono wartości odniesienia i które złożyły deklarację na podstawie art. 16 ust. 2 (ilości do przydzielenia na etapie 1 obliczeń), od ilości maksymalnej na dany rok określonej w załączniku V odejmuje się sumę kontyngentów przyznanych zgodnie z pkt 1.

- 2.1. Etap 1 obliczeń

Każdemu podmiotowi przydzielany jest kontyngent odpowiadający ilości, o którą występowano w deklaracji, lecz nieprzekraczający proporcjonalnego udziału w ilości przyznawanej w etapie 1.

Proporcjonalny udział oblicza się, dzieląc 100 przez liczbę podmiotów, które złożyły deklaracje. W celu określenia ilości do przydzielenia na etapie 2, sumę kontyngentów przydzielonych na etapie 1 odejmuje się od ilości do przydzielenia na etapie 1.

- 2.2. Etap 2 obliczeń

Każdy podmiot, któremu nie przyznano 100 % ilości, o którą występowało w swojej deklaracji na etapie 1, otrzymuje dodatkowy przydział odpowiadający różnicy pomiędzy ilością, o którą występował, a ilością przyznaną mu w etapie 1. Ilość ta nie może jednak przekroczyć proporcjonalnego udziału w ilości do przydzielenia na etapie 2.

Proporcjonalny udział oblicza się, dzieląc 100 przez liczbę nowych podmiotów, kwalifikujących się do przydziału na etapie 2. W celu określenia ilości do przydzielenia na etapie 3, sumę kontyngentów przydzielonych na etapie 2 odejmuje się od ilości do przydzielenia na etapie 2.

- 2.3. Etap 3 obliczeń

Etap 2 powtarza się do momentu, gdy uwzględnione zostaną wszystkie wnioski lub gdy pozostająca ilość do przydzielenia w kolejnym etapie będzie mniejsza niż 500 ton ekwiwalentu CO₂.

3. Określanie ilości do przydzielenia podmiotom, które złożyły deklarację na podstawie art. 16 ust. 4

Do przydziału kontyngentów na lata 2015–2017 sumę kontyngentów przyznanych zgodnie z pkt 1 i 2 odejmuje się od ilości maksymalnej na dany rok określonej w załączniku V w celu określenia ilości do przydzielenia podmiotom, dla których nie ustalono wartości odniesienia i które złożyły deklarację na podstawie art. 16 ust. 4.

Zastosowanie ma mechanizm przydziału kontyngentów określony w pkt 2.1 i 2.2.

Do celów przydziału kontyngentów na 2018 r. i na kolejne lata podmioty, które złożyły deklarację na podstawie art. 16 ust. 4, są traktowane w ten sam sposób co podmioty, które złożyły deklarację na podstawie art. 16 ust. 2.

ZAŁĄCZNIK VII

DANE PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI SPRAWOZDAWCZEMU NA PODSTAWIE ART. 19

1. Każdy producent, o którym mowa w art. 19 ust. 1, składa sprawozdanie dotyczące:
 - a) całkowitej ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, którą wyprodukował w Unii, określając główne kategorie zastosowań danej substancji;
 - b) ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i w stosownych przypadkach w załączniku II, jaką wprowadził do obrotu w Unii, określając oddzielnie ilości wprowadzone do obrotu do stosowania jako substrat, do bezpośredniego wywozu, do produkcji inhalatorów ciśnieniowych z odmierzoną dawką do celów podawania składników farmaceutycznych, do stosowania w sprzęcie wojskowym oraz stosowania w trawieniu materiałów półprzewodnikowych lub czyszczeniu komór do wytrącania z fazy gazowej pozostałości substancji chemicznych w sektorze produkcji półprzewodników;
 - c) ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, które zostały, odpowiednio, poddane recyklingowi, regeneracji i zniszczone;
 - d) wszelkich zapasów posiadanych na początku i na końcu okresu sprawozdawczego;
 - e) wszelkich zezwoleń na użycie kontyngentów, określając odpowiednie ilości, do celów art. 14.
2. Każdy importer, o którym mowa w art. 19 ust. 1, składa sprawozdanie dotyczące:
 - a) ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i w stosownych przypadkach w załączniku II, jaką przywiózł do Unii, określając główne kategorie zastosowań danej substancji i określając oddzielnie ilości wprowadzone do obrotu do zniszczenia, stosowania jako substrat, bezpośredniego wywozu, produkcji inhalatorów ciśnieniowych z odmierzoną dawką do celów podawania składników farmaceutycznych, stosowania w sprzęcie wojskowym oraz stosowania w trawieniu materiałów półprzewodnikowych lub czyszczeniu komór do wytrącania z fazy gazowej pozostałości substancji chemicznych w sektorze produkcji półprzewodników;
 - b) ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, które zostały, odpowiednio, poddane recyklingowi, regeneracji i zniszczone;
 - c) wszelkich zezwoleń na użycie kontyngentów, określając odpowiednie ilości, do celów art. 14;
 - d) wszelkich zapasów posiadanych na początku i na końcu okresu sprawozdawczego.
3. Każdy eksporter, o którym mowa w art. 19 ust. 1, składa sprawozdanie dotyczące:
 - a) ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, jaką wywiózł z Unii w innym celu niż recykling, regeneracja lub zniszczenie;
 - b) wszelkich ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, jakie wywiózł z Unii, odpowiednio, w celu recyklingu, regeneracji lub zniszczenia.
4. Każdy podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 2, składa sprawozdanie dotyczące:
 - a) ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, jaką zniszczył, w tym ilości tych substancji zawartych w produktach lub urządzeniach;
 - b) wszelkich zapasów każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, która ma zostać zniszczona, w tym ilości tych substancji zawartych w produktach lub urządzeniach;
 - c) technologii zastosowanych do zniszczenia substancji wymienionych w załączniku I i II.
5. Każdy podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 3, składa sprawozdanie dotyczące ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I, zastosowanej jako substrat.

6. Każdy podmiot, o którym mowa w art. 19 ust. 4, składa sprawozdanie dotyczące:

- a) kategorii produktów lub urządzeń zawierających substancje wymienione w załączniku I i II;
 - b) liczby jednostek;
 - c) wszelkich ilości każdej substancji wymienionej w załączniku I i II, zawartej w produktach lub urządzeniach.
-

ZAŁĄCZNIK VIII

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 842/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 2 i 3
art. 3 ust. 2 akapit pierwszy	art. 4 ust. 1, 2 i 3
art. 3 ust. 2 akapit drugi	art. 3 ust. 3 akapit drugi
art. 3 ust. 2 akapit trzeci	—
art. 3 ust. 3	art. 5 ust. 1
art. 3 ust. 4	art. 4 ust. 3
art. 3 ust. 5	art. 4 ust. 4
art. 3 ust. 6	art. 6 ust. 1 i 2
art. 3 ust. 7	art. 4 ust. 5
art. 4 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 8 ust. 2
art. 4 ust. 3	art. 8 ust. 3
art. 4 ust. 4	—
art. 5 ust. 1	art. 10 ust. 5 i 12
art. 5 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 10 ust. 1, 2 i 6
art. 5 ust. 2 zdanie drugie	art. 10 ust. 10 akapit pierwszy
art. 5 ust. 2 zdanie trzecie	art. 10 ust. 10 akapit drugi
art. 5 ust. 3	art. 3 ust. 4 akapit pierwszy i art. 10 ust. 3
art. 5 ust. 4	art. 11 ust. 4
art. 5 ust. 5	art. 10 ust. 13
art. 6 ust. 1	art. 19 ust. 1 i załącznik VII
art. 6 ust. 2	art. 19 ust. 7
art. 6 ust. 3	art. 19 ust. 8
art. 6 ust. 4	art. 20 i art. 6 ust. 2
art. 7 ust. 1, akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 12 ust. 1 zdanie pierwsze
art. 7 ust. 1, akapit pierwszy zdanie drugie i trzecie	art. 12 ust. 2, 3 i 4

Rozporządzenie (WE) nr 842/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 7 ust. 1 akapit drugi	art. 12 ust. 13
art. 7 ust. 2	art. 12 ust. 1 zdanie drugie
art. 7 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 12 ust. 14
art. 7 ust. 3 zdanie drugie	art. 12 ust. 15
art. 8 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 13 ust. 2
art. 9 ust. 1	art. 11 ust. 1
art. 9 ust. 2	—
art. 9 ust. 3	—
art. 10	art. 21 ust. 2
art. 11	—
art. 12	art. 24
art. 13 ust. 1	art. 25 ust. 1 akapit pierwszy
art. 13 ust. 2	art. 25 ust. 1 akapit drugi
art. 14	—
art. 15	art. 27
załącznik I – część 1	załącznik I
załącznik I – część 2	załącznik IV
załącznik II	załącznik III

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 14 kwietnia 2014 r.

w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/283/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia i jej państwa członkowskie przyjęły konsens 193 stron Konwencji o różnorodności biologicznej ⁽²⁾, które dnia 29 października 2010 r. przyjęły Protokół z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów („protokół z Nagoi”).
- (2) Zgodnie z decyzją Rady z dnia 6 maja 2011 r. ⁽³⁾ protokół z Nagoi został podpisany przez Unię, z zastrzeżeniem jego zawarcia w późniejszym terminie. Większość państw członkowskich podpisała protokół z Nagoi.
- (3) Unia jest zdecydowana, by jak najszybciej wdrożyć i ratyfikować protokół z Nagoi.
- (4) Zgodnie z art. 34 Konwencji o różnorodności biologicznej każdy protokół do tej konwencji podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez państwa oraz organizacje regionalnej integracji gospodarczej.
- (5) Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny starać się jak najszybciej złożyć dokumenty ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia protokołu z Nagoi.
- (6) Protokół z Nagoi należy zatem zatwierdzić w imieniu Unii,

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 13.12.1993, s. 3.

⁽³⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Protokół z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów.

Tekst protokołu z Nagoi jest dołączony do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do złożenia, w imieniu Unii, w odniesieniu do spraw należących do kompetencji Unii, instrumentu zatwierdzenia, o którym mowa w art. 33 protokołu z Nagoi ⁽¹⁾. Jednocześnie osoby umocowane składają deklarację zamieszczoną w załączniku do niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 3 Konwencji o różnorodności biologicznej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2014 r.

W imieniu Rady
A. TSAFTARIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data wejścia w życie Protokołu z Nagoi zostanie opublikowana przez Sekretariat Generalny Rady w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ZAŁĄCZNIK

Deklaracja unii europejskiej zgodnie z art. 34 ust. 3 konwencji o różnorodności biologicznej

„Unia Europejska oświadcza, że zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności z jego art. 191, posiada kompetencje do zawierania umów międzynarodowych oraz do wykonywania obowiązków z nich wynikających, które przyczyniają się do osiągnięcia następujących celów:

- zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego,
- ochrony zdrowia ludzkiego,
- rozsądnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych,
- promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów środowiska naturalnego, a w szczególności zwalczania zmian klimatu.

Ponadto Unia Europejska przyjmuje na szczeblu unijnym środki w celu ustanowienia europejskiej przestrzeni badawczej oraz właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Wykonywanie przez Unię jej kompetencji podlega z definicji stałemu rozwojowi. Aby realizować swoje zobowiązania określone w art. 14 ust. 2 lit. a) Protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów, Unia będzie aktualizować wykaz instrumentów prawnych, które mają zostać przekazane do systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści.

Unia Europejska jest odpowiedzialna za wykonanie tych zobowiązań wynikających z protokołu, które są objęte obowiązującymi przepisami prawa unijnego.”

PROTOKÓŁ Z NAGOI**do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów**

STRONY NINIEJSZEGO PROTOKOŁU,

BĘDĄC Stronami Konwencji o różnorodności biologicznej, zwanej dalej „Konwencją”,

PRZYPOMINAJĄC, że sprawiedliwy i równy podział korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych jest jednym z trzech podstawowych celów Konwencji, oraz UZNAJĄC, że niniejszy Protokół prowadzi do wdrażania tego celu Konwencji,

POTWIERDZAJĄC suwerenne prawa Państw do ich zasobów naturalnych i zgodnie z postanowieniami Konwencji,

PRZYPOMINAJĄC DALEJ art. 15 Konwencji,

UZNAJĄC ważny wkład w zrównoważony rozwój, jaki wnosi transfer technologii oraz współpraca przy budowaniu potencjału badawczego i innowacyjnego w celu zwiększenia wartości zasobów genetycznych w państwach rozwijających się, zgodnie z art. 16 i 19 Konwencji,

UZNAJĄC, że świadomość społeczna dotycząca wartości ekonomicznej ekosystemów i różnorodności biologicznej oraz sprawiedliwego i równego dzielenia się tą wartością z podmiotami stojącymi na straży różnorodności biologicznej stanowi główną motywację do ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego użytkowania jej elementów,

UZNAJĄC potencjalną rolę, jaką dostęp i podział korzyści odgrywają w ochronie i zrównoważonym użytkowaniu różnorodności biologicznej, eliminacji ubóstwa i utrzymaniu równowagi środowiskowej, w ten sposób przyczyniając się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju,

UZNAJĄC związek między dostępem do zasobów genetycznych a sprawiedliwym i równym podziałem korzyści wynikających z wykorzystania takich zasobów,

UZNAJĄC znaczenie zapewnienia pewności prawa w odniesieniu do dostępu do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z ich wykorzystania,

UZNAJĄC DALEJ znaczenie propagowania równości i uczciwości w negocjowaniu wzajemnie uzgodnionych warunków między dostawcami a użytkownikami zasobów genetycznych,

UZNAJĄC PONADTO żywotną rolę, jaką w dostępie i podziale korzyści odgrywają kobiety, oraz POTWIERDZAJĄC potrzebę pełnego uczestnictwa kobiet na wszystkich szczeblach kształtowania i wdrażania polityki ochrony różnorodności biologicznej,

ZDECYDOWANE dalej wspierać skuteczne wdrażanie postanowień Konwencji dotyczących dostępu i podziału korzyści,

UZNAJĄC, że niezbędne są nowoczesne rozwiązania dotyczące sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych, eliminacji ubóstwa i utrzymaniu równowagi środowiskowej, w ten sposób przyczyniając się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju,

UZNAJĄC znaczenie zasobów genetycznych dla bezpieczeństwa żywnościowego, zdrowia publicznego, ochrony różnorodności biologicznej oraz łagodzenia zmiany klimatu i adaptacji do niej,

UZNAJĄC wyjątkowy charakter rolniczej różnorodności biologicznej, jej specyficznych cech i problemów wymagających odrębnych rozwiązań,

UZNAJĄC współzależność wszystkich państw w odniesieniu do zasobów genetycznych dla żywienia i rolnictwa, jak również wyjątkowy charakter i znaczenie tych zasobów dla osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego na całym świecie oraz dla zrównoważonego rozwoju rolnictwa w kontekście ograniczenia ubóstwa i zmian klimatu, oraz uznając w tym względzie podstawową rolę Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla żywienia i rolnictwa oraz Komisji FAO ds. Zasobów Genetycznych dla Wyżywienia i Rolnictwa,

BĘDĄC ŚWIADOME Międzynarodowych przepisów zdrowotnych (2005) Światowej Organizacji Zdrowia i znaczenia zapewnienia dostępu do ludzkich patogenów dla celów gotowości i reagowania w sprawach zdrowia publicznego,

UZNAJĄC trwające prace związane z dostępem i podziałem korzyści prowadzone obecnie na innych forach międzynarodowych,

PRZYPOMINAJĄC wielostronny system dostępu i podziału korzyści ustanowiony w ramach Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa, opracowany zgodnie z Konwencją,

UZNAJĄC, że międzynarodowe instrumenty dotyczące dostępu i podziału korzyści powinny wzajemnie się wspierać, mając na uwadze osiągnięcie celów Konwencji,

PRZYPOMINAJĄC adekwatność art. 8 lit. j) Konwencji w odniesieniu do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi oraz sprawiedliwym i równym podziałem korzyści wynikających z wykorzystania takiej wiedzy,

ZAUWAŻAJĄC wzajemne zależności pomiędzy zasobami genetycznymi a wiedzą tradycyjną i ich nierozłączny charakter dla społeczności tubylczych i lokalnych, znaczenie wiedzy tradycyjnej dla ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego użytkowania jej elementów oraz dla zapewnienia odpowiednich warunków życia tych społeczności,

UZNAJĄC różnorodność warunków, w których wiedza tradycyjna związana z zasobami genetycznymi jest posiadana przez społeczności tubylcze i lokalne lub jest ich własnością,

BĘDĄC ŚWIADOME, że prawem społeczności tubylczych i lokalnych jest określenie prawowitych posiadaczy ich wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi w obrębie ich społeczności,

UZNAJĄC DALEJ wyjątkowe warunki, w których wiedza tradycyjna związana z zasobami genetycznymi jest posiadana w różnych państwach w formie ustnej, udokumentowanej lub w innych formach, co odzwierciedla bogate dziedzictwo kulturowe związane z ochroną i zrównoważonym użytkowaniem różnorodności biologicznej,

ZWRACAJĄC UWAGĘ NA Deklarację praw ludów tubylczych ONZ,

STWIERDZAJĄC, że żadne z postanowień niniejszego Protokołu nie będzie rozumiane jako ograniczenie lub odebranie istniejących praw społeczności tubylczych i lokalnych,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszego Protokołu jest sprawiedliwy i równy podział korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych, w tym przez odpowiedni dostęp do zasobów genetycznych oraz przez odpowiedni transfer właściwych technologii – z uwzględnieniem wszystkich praw do tych zasobów i technologii, a także poprzez odpowiednie finansowanie, tym samym wnosząc wkład w ochronę różnorodności biologicznej i zrównoważone wykorzystanie jej elementów.

Artykuł 2

Stosowanie pojęć

Do niniejszego Protokołu mają zastosowanie pojęcia zdefiniowane w art. 2 Konwencji. Dodatkowo na potrzeby niniejszego Protokołu:

- a) „Konferencja Stron” oznacza Konferencję Stron Konwencji;
- b) „Konwencja” oznacza Konwencję o różnorodności biologicznej;
- c) „wykorzystanie zasobów genetycznych” oznacza prowadzenie prac badawczo-rozwojowych nad genetycznym lub biochemicznym składem zasobów genetycznych, w tym przez zastosowanie biotechnologii, zgodnie z jej definicją w art. 2 Konwencji;
- d) „biotechnologia”, zgodnie z jej definicją w art. 2 Konwencji, oznacza każde rozwiązanie technologiczne, które wykorzystuje systemy biologiczne, żywe organizmy lub ich pochodne do wytworzenia lub modyfikowania produktów lub procesów dla określonego zastosowania;
- e) „pochodna” oznacza naturalnie występujący związek chemiczny otrzymany na skutek ekspresji genów lub metabolizmu zasobów biologicznych lub genetycznych, nawet jeżeli nie zawiera ona funkcjonalnej jednostki dziedziczenia.

Artykuł 3

Zakres

Niniejszy Protokół ma zastosowanie do zasobów genetycznych objętych zakresem art. 15 Konwencji oraz do korzyści wynikających z wykorzystania takich zasobów. Niniejszy Protokół ma również zastosowanie do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi w ramach Konwencji oraz do korzyści wynikających z wykorzystania takiej wiedzy.

Artykuł 4

Związek z umowami i instrumentami międzynarodowymi

1. Postanowienia niniejszego Protokołu nie wpływają na prawa i obowiązki żadnej ze Stron wynikające z jakiegokolwiek istniejącej umowy międzynarodowej, chyba że realizacja takich praw i obowiązków mogłaby stanowić znaczącą szkodę lub zagrożenie dla różnorodności biologicznej. Celem niniejszego ustępu nie jest uporządkowanie niniejszego Protokołu i innych instrumentów międzynarodowych według określonej hierarchii.
2. Żadne z postanowień niniejszego Protokołu nie ogranicza Stron w opracowywaniu i wdrażaniu innych stosownych umów międzynarodowych, w tym innych specjalistycznych umów o dostępie i podziale korzyści, pod warunkiem że wspierają one cele Konwencji i Protokołu oraz nie są z nimi sprzeczne.
3. Niniejszy Protokół jest wdrażany w sposób wzajemnie wspierający się z innymi instrumentami międzynarodowymi dotyczącymi zakresu niniejszego Protokołu. Należy odpowiednio uwzględnić aktualnie prowadzone przydatne prace lub wypracowane rozwiązania w ramach takich instrumentów międzynarodowych i właściwych organizacji międzynarodowych, pod warunkiem że wspierają one cele Konwencji i Protokołu oraz nie są z nimi sprzeczne.
4. Niniejszy Protokół jest instrumentem wdrażania postanowień Konwencji dotyczących dostępu i podziału korzyści. W przypadku gdy ma zastosowanie specjalistyczny instrument międzynarodowy dotyczący dostępu i podziału korzyści, który jest spójny z celami Konwencji i Protokołu oraz nie jest z nimi sprzeczny, niniejszy Protokół nie ma zastosowania do Strony lub Stron tego specjalistycznego instrumentu w zakresie określonych zasobów genetycznych objętych przez dany instrument specjalistyczny i do jego celów.

Artykuł 5

Sprawiedliwy i równy podział korzyści

1. Zgodnie z art. 15 ust. 3 i 7 Konwencji korzyści wynikające z wykorzystania zasobów genetycznych oraz z ich późniejszych zastosowań i komercjalizacji są dzielone w sposób sprawiedliwy i równy ze Stroną dostarczającą takie zasoby genetyczne, to jest krajem pochodzenia tych zasobów, lub Stroną, która nabyła te zasoby zgodnie z Konwencją. Podział ten dokonywany jest na wzajemnie uzgodnionych warunkach.
2. Każda Strona podejmuje, w stosownych przypadkach, środki ustawodawcze, administracyjne lub polityczne w celu zapewnienia, że korzyści wynikające z wykorzystania zasobów genetycznych będących w posiadaniu społeczności tubylczych i lokalnych, zgodnie z prawodawstwem krajowym dotyczącym praw społeczności tubylczych i lokalnych do tych zasobów, są dzielone w sposób sprawiedliwy i równy z zainteresowanymi społecznościami, w oparciu o wzajemnie uzgodnione warunki.
3. W celu wdrożenia powyższego ust. 1 każda Strona podejmuje, w stosownych przypadkach, środki ustawodawcze, administracyjne lub polityczne.
4. Korzyści mogą obejmować korzyści pieniężne i niepieniężne, w tym między innymi korzyści wymienione w załączniku.
5. Każda Strona podejmuje, w stosownych przypadkach, środki ustawodawcze, administracyjne lub polityczne, aby korzyści wynikające z wykorzystania wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi były dzielone w sposób sprawiedliwy i równy ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi posiadającymi taką wiedzę. Podział ten dokonywany jest na wzajemnie uzgodnionych warunkach.

Artykuł 6

Dostęp do zasobów genetycznych

1. Realizując suwerenne prawa do zasobów naturalnych i zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi dotyczącymi dostępu i podziału korzyści, dostęp do zasobów genetycznych w celu ich wykorzystania jest przedmiotem uprzedniej świadomej zgody Strony dostarczającej te zasoby, czyli kraju pochodzenia tych zasobów, lub Strony, która nabyła te zasoby zgodnie z Konwencją, o ile nie zostało to inaczej określone przez tę Stronę.

2. Zgodnie z prawodawstwem krajowym każda Strona podejmuje, w stosownych przypadkach, środki, aby dopilnować, że jeżeli społeczności tubylczym i lokalnym przysługuje prawo do przyznawania dostępu do zasobów genetycznych, uzyskuje się uprzednią świadomą zgodę lub akceptację oraz udział tych społeczności w odniesieniu do dostępu do takich zasobów.

3. Zgodnie z ust. 1 każda Strona nakładająca wymóg uzyskania uprzedniej świadomej zgody podejmuje, w stosownych przypadkach, niezbędne środki ustawodawcze, administracyjne lub polityczne, aby:

- a) zapewnić pewność prawa, jasność i przejrzystość krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści;
- b) zapewnić sprawiedliwe i niearbitralne zasady i procedury dostępu do zasobów genetycznych;
- c) zapewnić informacje dotyczące występowania o uprzednią świadomą zgodę;
- d) zapewnić wydawanie przez właściwy organ krajowy jasnej i przejrzystej decyzji na piśmie, przy niskich kosztach postępowania i w rozsądnym okresie czasu;
- e) zapewnić wydanie w momencie dostępu zezwolenia lub jego odpowiednika jako dowodu decyzji o udzieleniu uprzedniej świadomej zgody i o ustanowieniu wzajemnie uzgodnionych warunków, oraz odpowiednio powiadomić system wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści;
- f) w odpowiednich przypadkach i zgodnie z prawodawstwem krajowym – określić kryteria lub procedury uzyskania uprzedniej świadomej zgody lub akceptacji oraz udziału społeczności tubylczych i lokalnych w odniesieniu do dostępu do zasobów genetycznych; oraz
- g) ustanowić jasne zasady i procedury nakładania wymogu i ustanawiania wzajemnie uzgodnionych warunków. Warunki te są sporządzane na piśmie i mogą między innymi obejmować:
 - (i) klauzulę o rozstrzyganiu sporów;
 - (ii) warunki podziału korzyści, w tym dotyczące praw własności intelektualnej;
 - (iii) ewentualne warunki późniejszego wykorzystania przez osoby trzecie; oraz
 - (iv) w odpowiednich przypadkach – warunki dotyczące zmian celu.

Artykuł 7

Dostęp do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi

Zgodnie z prawem krajowym każda Strona podejmuje środki – w stosownych przypadkach – w celu dopilnowania, aby dostęp do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, którą posiadają społeczności tubylcze i lokalne, uzyskiwano za uprzednią świadomą zgodą lub akceptacją oraz z udziałem tych społeczności tubylczych i lokalnych, oraz aby ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki.

Artykuł 8

Szczególne względy

Przy opracowywaniu i wdrażaniu krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści każda Strona:

- a) tworzy warunki, aby promować i wspierać badania, które wnoszą wkład w ochronę i zrównoważone użytkowanie różnorodności biologicznej, szczególnie w państwach rozwijających się, w tym przez uproszczenie procedur dostępu do celów badań niekomercyjnych, biorąc pod uwagę potrzebę uwzględnienia możliwej zmiany celu takich badań;
- b) zwraca należytą uwagę na przypadki występujących lub nadchodzących sytuacji nadzwyczajnych zagrażających lub szkodzących zdrowiu ludzi, zwierząt lub roślin, które zostały stwierdzone na poziomie krajowym lub międzynarodowym. Strony mogą rozważyć konieczność zapewnienia szybkiego dostępu do zasobów genetycznych oraz szybkiego sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania takich zasobów genetycznych, łącznie z dostępem do przystępnego kosztowo leczenia dla osób potrzebujących, zwłaszcza w państwach rozwijających się;
- c) uznaje znaczenie zasobów genetycznych dla wyżywienia i rolnictwa oraz ich wyjątkową rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa żywnościowego.

Artykuł 9

Wkład w ochronę i zrównoważone użytkowanie

Strony zachęcają użytkowników i dostarczycieli do przeznaczania korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych na rzecz ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego użytkowania jej elementów.

Artykuł 10

Globalny wielostronny mechanizm podziału korzyści

Strony rozważają konieczność wprowadzenia i zasady działania globalnego wielostronnego mechanizmu podziału korzyści, służącego sprawiedliwemu i równemu dzieleniu się korzyściami wynikającymi z wykorzystania zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z tymi zasobami występującymi w sytuacjach transgranicznych lub dla których nie jest możliwe udzielenie lub uzyskanie uprzedniej świadomej zgody. Korzyści dzielone przez użytkowników zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi za pośrednictwem mechanizmu wykorzystuje się do wspierania ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego użytkowania jej elementów w skali światowej.

Artykuł 11

Współpraca transgraniczna

1. W przypadkach gdy te same zasoby genetyczne znajdują się in-situ na terytorium więcej niż jednej Strony, Strony te dążą do współpracy, w stosownych przypadkach, z udziałem zainteresowanych społeczności tubylczych i lokalnych, tam, gdzie ma to zastosowanie, mając na względzie wdrażanie niniejszego Protokołu.
2. Jeżeli ta sama wiedza tradycyjna związana z zasobami genetycznymi jest posiadana przez co najmniej jedną społeczność tubylczą i lokalną na terytorium więcej niż jednej Strony, Strony te dążą do współpracy, w stosownych przypadkach, z udziałem zainteresowanych społeczności tubylczych i lokalnych, tam, gdzie ma to zastosowanie, mając na względzie realizację celu niniejszego Protokołu.

Artykuł 12

Wiedza tradycyjna związana z zasobami genetycznymi

1. Podczas wdrażania zobowiązań wynikających z niniejszego Protokołu Strony zgodnie z prawem krajowym biorą pod uwagę prawo zwyczajowe społeczności tubylczych i lokalnych oraz protokoły i procedury tych społeczności, które dotyczą wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, tam, gdzie znajduje to zastosowanie.
2. Strony, przy aktywnym udziale zainteresowanych społeczności tubylczych i lokalnych, ustanawiają mechanizmy informowania potencjalnych użytkowników wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi o ich obowiązkach, w tym środki udostępnione za pomocą systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści w zakresie sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tej wiedzy.

3. Strony starają się wspierać, w stosownych przypadkach, opracowywanie przez społeczności tubylcze i lokalne, przy udziale kobiet z tych społeczności:

- a) protokołów społeczności związanych z dostępem do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi oraz sprawiedliwym i równym podziałem korzyści wynikających z wykorzystania tej wiedzy;
- b) minimalnych wymogów dotyczących wzajemnie uzgodnionych warunków w celu zabezpieczenia sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi; oraz
- c) wzorcowych klauzul umownych dotyczących podziału korzyści wynikających z wykorzystania wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi.

4. Strony, podczas wdrażania niniejszego Protokołu, o ile to możliwe, nie ograniczają zwyczajowego wykorzystania i wymiany zasobów genetycznych i związanej z nimi wiedzy tradycyjnej w obrębie społeczności tubylczych i lokalnych oraz między nimi, zgodnie z celami Konwencji.

Artykuł 13

Krajowe punkty kontaktowe i właściwe organy krajowe

1. Każda ze Stron wyznacza krajowy punkt kontaktowy do spraw dostępu i podziału korzyści. Krajowy punkt kontaktowy udostępnia następujące informacje:

- a) wnioskodawcom starającym się o dostęp do zasobów genetycznych – informacje o procedurach uzyskiwania uprzedniej świadomej zgody i ustanawiania wzajemnie uzgodnionych warunków, w tym dotyczących podziału korzyści;
- b) wnioskodawcom starającym się o dostęp do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi – tam, gdzie to możliwe, informacje o procedurach uzyskiwania uprzedniej świadomej zgody lub akceptacji i udziału, w stosownych przypadkach, społeczności tubylczych i lokalnych oraz ustanawiania wzajemnie uzgodnionych warunków, w tym dotyczących podziału korzyści; oraz
- c) informacje o właściwych organach krajowych, zainteresowanych społecznościach tubylczych i lokalnych oraz zainteresowanych podmiotach.

Krajowy punkt kontaktowy jest odpowiedzialny za kontakt z Sekretariatem.

2. Każda ze Stron wyznacza co najmniej jeden właściwy organ krajowy do spraw dostępu i podziału korzyści. Właściwe organy krajowe, zgodnie z obowiązującymi środkami ustawodawczymi, administracyjnymi lub politycznymi, są odpowiedzialne za przyznawanie dostępu lub, na ile znajduje to zastosowanie, wydawanie pisemnych zaświadczeń, że wymogi dotyczące dostępu zostały spełnione, oraz są odpowiedzialne za udzielanie informacji o obowiązujących procedurach i wymogach uzyskiwania uprzedniej świadomej zgody i ustanawiania wzajemnie uzgodnionych warunków.

3. Strona może wyznaczyć jeden podmiot do pełnienia funkcji zarówno punktu kontaktowego, jak i właściwego organu krajowego.

4. Każda Strona, nie później niż w dniu wejścia w życie niniejszego Protokołu w odniesieniu do tej Strony, podaje do Sekretariatu dane teleadresowe krajowego punktu kontaktowego i właściwego organu krajowego lub właściwych organów krajowych. Jeżeli Strona wyznacza więcej niż jeden właściwy organ krajowy, przekazuje do Sekretariatu, wraz ze zgłoszeniem tego faktu, odpowiednie informacje dotyczące zakresu obowiązków poszczególnych organów. Jeśli ma to zastosowanie, takie informacje powinny co najmniej określać, który właściwy organ jest odpowiedzialny za udostępnianie zasobów genetycznych. Każda Strona niezwłocznie powiadamia Sekretariat o wszelkich zmianach dotyczących wyznaczonych krajowych punktów kontaktowych lub ich danych teleadresowych lub zakresu obowiązków właściwych organów krajowych.

5. Sekretariat udostępnia informacje otrzymane zgodnie z ust. 4 za pomocą systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści.

*Artykuł 14***System wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści oraz wymiana informacji**

1. Niniejszym ustanawia się system wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści jako część systemu wymiany informacji zgodnie z art. 18 ust. 3 Konwencji. Służy on wymianie informacji związanych z dostępem i podziałem korzyści. W szczególności zapewnia dostęp do informacji udostępnionych przez każdą ze Stron i dotyczących wdrażania Protokołu.

2. Bez uszczerbku dla ochrony informacji poufnych każda ze Stron udostępnia systemowi wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści wszelkie informacje wymagane niniejszym Protokołem, jak również informacje wymagane na podstawie decyzji podjętych przez Konferencję Stron stanowiącą posiedzenie Stron niniejszego Protokołu. Informacje te obejmują:

- a) środki ustawodawcze, administracyjne lub polityczne dotyczące dostępu i podziału korzyści;
- b) informacje dotyczące krajowego punktu kontaktowego oraz właściwych organów krajowych; oraz
- c) zezwolenia lub ich odpowiedniki wydane w momencie dostępu jako dowód decyzji w sprawie udzielenia uprzedniej świadomej zgody i dowód ustanowienia wspólnie uzgodnionych warunków.

3. Dodatkowe informacje, jeśli są dostępne i stosownie do okoliczności, mogą obejmować:

- a) właściwe organy społeczności tubylczych i lokalnych oraz dodatkowe informacje, jeżeli tak zostanie postanowione;
- b) wzorcowe klauzule umowne;
- c) metody i narzędzia monitorowania zasobów genetycznych; oraz
- d) kodeksy postępowania i najlepsze praktyki.

4. Zasady funkcjonowania systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści, w tym sprawozdania na temat jego działalności, są omawiane i określone przez Konferencję Stron stanowiącą posiedzenie Stron niniejszego Protokołu na jej pierwszym posiedzeniu, a następnie będą poddawane przeglądowi.

*Artykuł 15***Przestrzeganie krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści**

1. Każda Strona podejmuje odpowiednie, skuteczne i proporcjonalne środki ustawodawcze, administracyjne lub polityczne, żeby dopilnować, aby dostęp do zasobów genetycznych wykorzystywanych w ramach jej jurysdykcji uzyskiwano na podstawie uprzedniej świadomej zgody oraz aby ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi drugiej Strony dotyczącymi dostępu i podziału korzyści.

2. W przypadku nieprzestrzegania środków przyjętych zgodnie z ust. 1 Strony podejmują odpowiednie, skuteczne i proporcjonalne działania.

3. Strony, o ile to możliwe i właściwe, współpracują w przypadkach domniemanego naruszenia krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści, o których mowa w ust. 1.

*Artykuł 16***Przestrzeganie krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści w odniesieniu do wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi**

1. Każda Strona podejmuje – w stosownych przypadkach – odpowiednie, skuteczne i proporcjonalne środki ustawodawcze, administracyjne lub polityczne, żeby dopilnować, aby dostęp do tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi wykorzystywanej w ramach jej jurysdykcji uzyskiwano na podstawie uprzedniej świadomej zgody lub akceptacji i z udziałem społeczności tubylczych i lokalnych oraz aby ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi dotyczącymi dostępu i podziału korzyści przyjętymi przez drugą Stronę, na terytorium której żyją takie społeczności tubylcze i lokalne.

2. W przypadku nieprzestrzegania środków przyjętych zgodnie z ust. 1 każda Strona podejmuje odpowiednie, skuteczne i proporcjonalne działania.

3. Strony, o ile to możliwe i właściwe, współpracują w przypadkach domniemanego naruszenia krajowych przepisów ustawodawczych lub wykonawczych dotyczących dostępu i podziału korzyści, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 17

Monitoring wykorzystania zasobów genetycznych

1. W celu wsparcia przestrzegania przepisów każda ze Stron podejmuje środki, w stosownych przypadkach, dotyczące monitorowania i zwiększania przejrzystości wykorzystania zasobów genetycznych. Środki takie obejmują:

a) wyznaczenie co najmniej jednego punktu kontrolnego, a mianowicie:

(i) wyznaczone punkty kontrolne zbierałyby lub otrzymywałyby, w stosownych przypadkach, odpowiednie informacje dotyczące uprzedniej świadomej zgody, źródła zasobów genetycznych, ustanowienia wzajemnie uzgodnionych warunków lub wykorzystania zasobów genetycznych, jeśli to stosowne;

(ii) każda Strona, w stosownych przypadkach i w zależności od szczególnych właściwości wyznaczonych punktów kontrolnych, nakłada wymóg, aby użytkownicy zasobów genetycznych przedstawiali w wyznaczonym punkcie kontrolnym informacje określone w ppkt (i). W przypadku nieprzestrzegania tego wymogu każda Strona podejmuje odpowiednie, skuteczne i proporcjonalne działania;

(iii) takie informacje, w tym pochodzące z międzynarodowych świadectw zgodności, jeśli są one dostępne, będą – bez uszczerbku dla ochrony informacji poufnych – dostarczane właściwym organom krajowym, Stronie udzielającej uprzedniej świadomej zgody oraz do systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści, w stosownych przypadkach;

(iv) punkty kontrolne muszą być skuteczne i powinny spełniać funkcje związane z wykonywaniem postanowień niniejszej lit. a). Powinny być związane z wykorzystywaniem zasobów genetycznych lub gromadzeniem stosownych informacji, między innymi na każdym etapie badań naukowych, rozwoju, innowacji, przed komercjalizacją lub podczas komercjalizacji.

b) zachęcanie użytkowników i dostawców zasobów genetycznych do zawarcia we wzajemnie uzgodnionych warunkach postanowień dotyczących dzielenia się informacjami na temat wdrażania tych warunków, w tym przez wymogi dotyczące sprawozdawczości; oraz

c) zachęcanie do stosowania racjonalnych pod względem kosztów narzędzi i systemów komunikacji.

2. Zezwolenie lub jego odpowiednik wydane zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. e) i udostępnione przez system wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści stanowi międzynarodowe świadectwo zgodności.

3. Międzynarodowe świadectwo zgodności służy jako dowód, że dostęp do zasobów genetycznych, których dotyczy, uzyskano za uprzednią świadomą zgodą i że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki, zgodnie z krajowymi przepisami ustawodawczymi lub wykonawczymi dotyczącymi dostępu i podziału korzyści przyjętymi przez Stronę udzielającą uprzedniej świadomej zgody.

4. Międzynarodowe świadectwo zgodności zawiera co najmniej następujące informacje, o ile nie są one poufne:

a) organ wydający;

b) data wydania;

c) dostawca;

d) kod identyfikacyjny świadectwa;

e) osoba lub podmiot, której/któremu udzielono uprzedniej świadomej zgody;

- f) przedmiot lub zasoby genetyczne objęte świadectwem;
- g) potwierdzenie, że ustanowiono wzajemnie uzgodnione warunki;
- h) potwierdzenie, że uzyskano uprzednią świadomą zgodę; oraz
- i) informacja o komercyjnym lub niekomercyjnym wykorzystaniu.

Artykuł 18

Przestrzeganie wzajemnie uzgodnionych warunków

1. Wdrażając art. 6 ust. 3 lit. g) ppkt (i) oraz art. 7, każda Strona zachęca dostarczycieli i użytkowników zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi do zawarcia, w stosownych przypadkach, we wzajemnie uzgodnionych warunkach postanowień dotyczących rozstrzygania sporów, w tym:

- a) jurysdykcji, w ramach której będą rozstrzygane spory;
- b) prawa właściwego; lub
- c) możliwości alternatywnego rozstrzygania sporów, np. mediacji czy arbitrażu.

2. Każda Strona zapewnia w ramach prawodawstwa krajowego możliwość odwołania w przypadkach sporów wynikających z wzajemnie uzgodnionych warunków, zgodnie z właściwymi wymogami dotyczącymi jurysdykcji.

3. W stosownych przypadkach Strony podejmują skuteczne środki dotyczące:

- a) dostępu do wymiaru sprawiedliwości; oraz
- b) wykorzystania mechanizmów związanych ze wzajemnym uznawaniem i wykonywaniem orzeczeń zagranicznych i orzeczeń arbitrażowych.

4. Skuteczność niniejszego artykułu jest sprawdzana przez Konferencję Stron stanowiącą posiedzenie Stron niniejszego Protokołu zgodnie z art. 31 niniejszego Protokołu.

Artykuł 19

Wzorcowe klauzule umowne

1. Każda Strona zachęca, w stosownych przypadkach, do opracowywania, aktualizacji i stosowania sektorowych i międzysektorowych wzorcowych klauzul umownych dla wzajemnie uzgodnionych warunków.

2. Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu okresowo sporządza ocenę stosowania sektorowych i międzysektorowych wzorcowych klauzul umownych.

Artykuł 20

Kodeks postępowania, wytyczne i najlepsze praktyki lub normy

1. Każda Strona zachęca, w stosownych przypadkach, do opracowywania, aktualizacji i stosowania dobrowolnych kodeksów postępowania, wytycznych i najlepszych praktyk lub norm związanych z dostępem i podziałem korzyści.

2. Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu okresowo sporządza ocenę wykorzystania dobrowolnych kodeksów postępowania, wytycznych i najlepszych praktyk lub norm oraz rozważa przyjęcie określonych kodeksów postępowania, wytycznych i najlepszych praktyk lub norm.

Artykuł 21

Podnoszenie świadomości

Każda Strona podejmuje środki w celu podnoszenia świadomości co do znaczenia zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi, oraz powiązаныmi kwestiami dostępu i podziału korzyści. Środki te mogą obejmować, między innymi:

- a) propagowanie niniejszego Protokołu oraz jego celu;
- b) organizowanie spotkań społeczności tubylczych i lokalnych oraz zainteresowanych podmiotów;

- c) ustanowienie i prowadzenie punktu pomocy dla społeczności tubylczych i lokalnych oraz zainteresowanych podmiotów;
- d) rozpowszechnianie informacji za pomocą krajowego systemu wymiany informacji;
- e) propagowanie dobrowolnych kodeksów postępowania, wytycznych i najlepszych praktyk lub norm w porozumieniu ze społecznościami tubylczymi i lokalnymi oraz zainteresowanymi podmiotami;
- f) propagowanie, w stosownych przypadkach, krajowej, regionalnej i międzynarodowej wymiany doświadczeń;
- g) edukowanie i szkolenie użytkowników i dostawców zasobów genetycznych i wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi w zakresie ich obowiązków dotyczących dostępu i podziału korzyści;
- h) włączenie społeczności tubylczych i lokalnych oraz zainteresowanych podmiotów we wdrażanie niniejszego Protokołu; oraz
- i) podnoszenie świadomości o protokołach i procedurach społeczności tubylczych i lokalnych.

Artykuł 22

Potencjał

1. Strony współpracują w budowaniu i rozwoju potencjału oraz we wzmacnianiu zasobów ludzkich i możliwości instytucjonalnych w celu skutecznego wdrażania niniejszego Protokołu przez Strony będące państwami rozwijającymi się, w szczególności państwa najsłabiej rozwinięte i małe wyspiarskie państwa rozwijające się, oraz przez Strony, których gospodarka przechodzi transformację, w tym za pośrednictwem istniejących instytucji i organizacji globalnych, regionalnych, podregionalnych i krajowych. W tym kontekście Strony powinny umożliwiać udział społeczności tubylczych i lokalnych oraz odpowiednich zainteresowanych podmiotów, w tym organizacji pozarządowych i sektora prywatnego.
2. Potrzeby Stron będących państwami rozwijającymi się, w szczególności państwa najsłabiej rozwinięte i małe wyspiarskie państwa rozwijające się, oraz Stron, których gospodarka przechodzi transformację, w zakresie zasobów finansowych zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Konwencji są w pełni brane pod uwagę przy budowaniu i rozwoju potencjału dla wdrażania niniejszego Protokołu.
3. Aby stworzyć podstawę dla odpowiednich środków związanych z wdrożeniem niniejszego Protokołu, Strony będące państwami rozwijającymi się, w szczególności państwa najsłabiej rozwinięte i małe wyspiarskie państwa rozwijające się, oraz Strony, których gospodarka przechodzi transformację, powinny określić swoje krajowe potrzeby i cele w zakresie potencjału za pomocą krajowej samooceny potencjału. Strony te powinny w tym procesie wspierać potrzeby i priorytety w zakresie potencjału społeczności tubylczych i lokalnych oraz zainteresowanych podmiotów; potrzeby i priorytety powinny być określone przez te społeczności i podmioty, podkreślając potrzeby i priorytety kobiet w tym zakresie.
4. Wspierając wdrażanie niniejszego Protokołu, budowanie potencjału i jego rozwój mogą dotyczyć, między innymi, następujących głównych obszarów:
 - a) potencjał w zakresie wdrażania niniejszego Protokołu i wypełniania zawartych w nim obowiązków;
 - b) potencjał w zakresie negocjowania wzajemnie uzgodnionych warunków;
 - c) potencjał w zakresie opracowania, wdrożenia i egzekwowania krajowych środków ustawodawczych, administracyjnych lub politycznych dotyczących dostępu i podziału korzyści; oraz
 - d) potencjał państw w zakresie rozwijania wewnętrznych możliwości badawczych w celu dodania wartości ich własnym zasobom genetycznym.
5. Środki podjęte zgodnie z ust. 1-4 mogą obejmować między innymi:
 - a) rozwój pod względem prawnym i instytucjonalnym;
 - b) propagowanie równości i sprawiedliwości w negocjacjach, przez np. szkolenia w zakresie negocjacji wzajemnie uzgodnionych warunków;

- c) monitorowanie i egzekwowanie przestrzegania przepisów;
 - d) wykorzystywanie najlepszych dostępnych narzędzi komunikacyjnych i systemów internetowych dla działań związanych z dostępem i podziałem korzyści;
 - e) rozwój i stosowanie metod wyceny;
 - f) poszukiwania biologiczne do zastosowań przemysłowych (bioprospecting), badania z tym związane i badania taksonomiczne;
 - g) transfer technologii oraz potencjał infrastrukturalny i techniczny sprzyjający zrównoważeniu takiego transferu technologii;
 - h) zwiększanie wkładu działań dotyczących dostępu i podziału korzyści na rzecz ochrony różnorodności biologicznej i zrównoważonego użytkowania jej elementów;
 - i) środki szczególne mające na celu zwiększanie potencjału zainteresowanych podmiotów w odniesieniu do dostępu i podziału korzyści; oraz
 - j) środki szczególne mające na celu zwiększanie potencjału społeczności tubylczych i lokalnych, z naciskiem na zwiększanie potencjału kobiet należących do tych społeczności, w odniesieniu do dostępu do zasobów genetycznych lub wiedzy tradycyjnej związanej z zasobami genetycznymi.
6. W celu wspierania synergii oraz koordynacji w budowaniu i rozwoju potencjału w zakresie dostępu i podziału korzyści, informacje dotyczące inicjatyw w zakresie budowania i rozwoju potencjału na poziomie krajowym, regionalnym i międzynarodowym, podejmowanych zgodnie z ust. 1-5, należy przekazywać do systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści.

Artykuł 23

Transfer technologii, współdziałanie i współpraca

Zgodnie z art. 15, 16, 18 i 19 Konwencji Strony współdziałają i współpracują w badaniach technicznych i naukowych oraz programach rozwojowych, w tym w biotechnologicznych pracach badawczych, jako działaniach na rzecz osiągnięcia celu Protokołu. Strony podejmują się propagować i wspierać dostęp do technologii przez Strony będące państwami rozwijającymi się, w szczególności państwa najsłabiej rozwinięte i małe wyspiarskie państwa rozwijające się, oraz przez Strony, których gospodarka przechodzi transformację, oraz transfer technologii do tych Stron, aby umożliwić rozwój oraz umocnienie solidnej i dobrze funkcjonującej podstawy technologicznej i naukowej dla realizacji celów Konwencji i niniejszego Protokołu. O ile jest to możliwe i właściwe, takie współdziałanie ma miejsce na terytorium i z udziałem Stron dostarczających zasoby genetyczne, czyli z państwami pochodzenia takich zasobów, lub na terytorium i z udziałem Stron, które nabyły zasoby genetyczne zgodnie z Konwencją.

Artykuł 24

Państwa niebędące stronami

Strony zachęcają państwa niebędące Stronami do przestrzegania niniejszego Protokołu i do przekazywania odpowiednich informacji do systemu wymiany informacji o dostępie i podziale korzyści.

Artykuł 25

Mechanizm finansowy i zasoby finansowe

1. Rozważając kwestię zasobów finansowych do celów wdrażania niniejszego Protokołu, Strony biorą pod uwagę postanowienia art. 20 Konwencji.
2. Mechanizm finansowy Konwencji stanowi mechanizm finansowy niniejszego Protokołu.
3. W odniesieniu do budowania i rozwoju potencjału, o którym mowa w art. 22 niniejszego Protokołu, Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu, zapewniając wytyczne dotyczące mechanizmu finansowego, o którym mowa w ust. 2, w celu rozpatrzenia przez Konferencję Stron, bierze pod uwagę potrzeby Stron będących państwami rozwijającymi się, w szczególności państw najsłabiej rozwiniętych i małych wyspiarskich państw rozwijających się, oraz Stron, których gospodarka przechodzi transformację, w zakresie zasobów finansowych, jak również potrzeby dotyczące potencjału i priorytetów społeczności tubylczych i lokalnych, w tym kobiet należących do tych społeczności.

4. W kontekście ust. 1 Strony uwzględniają również potrzeby Stron będących państwami rozwijającymi się, w szczególności państw najslabiej rozwiniętych i małych wyspiarskich państw rozwijających się, oraz Stron, których gospodarka przechodzi transformację, w zakresie działań na rzecz określenia i wdrożenia wymogów związanych z budowaniem i rozwojem potencjału do celów wdrażania niniejszego Protokołu.

5. Wytyczne dotyczące mechanizmu finansowego Konwencji w odpowiednich decyzjach Konferencji Stron, w tym uzgodnionych przed przyjęciem niniejszego Protokołu, stosuje się odpowiednio do postanowień niniejszego artykułu.

6. Strony będące państwami rozwiniętymi mogą również zapewniać, a Strony będące państwami rozwijającymi się oraz Strony, których gospodarka przechodzi transformację, mogą wykorzystywać finansowe lub inne zasoby w celu wdrażania postanowień niniejszego Protokołu w ramach współpracy dwustronnej, regionalnej i wielostronnej.

Artykuł 26

Konferencja stron stanowiąca posiedzenie stron niniejszego protokołu

1. Konferencja Stron stanowi posiedzenie Stron niniejszego Protokołu.

2. Strony Konferencji, które nie są Stronami Protokołu, mogą uczestniczyć jako obserwatorzy w każdym posiedzeniu Konferencji Stron stanowiącym posiedzenie Stron niniejszego Protokołu. Jeżeli Konferencja Stron stanowi posiedzenie Stron niniejszego Protokołu, decyzje objęte niniejszym Protokołem są podejmowane wyłącznie przez Strony niniejszego Protokołu.

3. Jeżeli Konferencja Stron stanowi posiedzenie Stron niniejszego Protokołu, każdy członek Prezydium Konferencji Stron reprezentujący Stronę Konwencji, która w tym czasie nie jest Stroną niniejszego Protokołu, jest zastępowany przez członka wybieranego przez Strony niniejszego Protokołu z ich grona.

4. Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu dokonuje regularnego przeglądu wdrażania niniejszego Protokołu oraz podejmuje, w ramach swoich uprawnień, decyzje niezbędne do wspierania jego skutecznego wdrażania. Konferencja ta pełni funkcje przypisane jej niniejszym Protokołem oraz:

- a) przedstawia zalecenia dotyczące każdej kwestii niezbędnej do wdrażania niniejszego Protokołu;
- b) ustanawia takie organy pomocnicze, jakie są niezbędne do wdrażania niniejszego Protokołu;
- c) w stosownych przypadkach występuje o pomoc i współpracę oraz informacje ze strony właściwych organizacji międzynarodowych oraz organów międzyrządowych i pozarządowych, a także korzysta z tej pomocy, współpracy i informacji;
- d) ustanawia formę oraz częstotliwość przekazywania informacji składanych zgodnie z art. 29 niniejszego Protokołu i uwzględnia takie informacje, jak również sprawozdania składane przez każdy organ pomocniczy;
- e) rozważa i przyjmuje, w razie potrzeby, zmiany niniejszego Protokołu i jego załączników, jak również wszelkie dodatkowe załączniki do niniejszego Protokołu, które uznano za niezbędne do wdrażania niniejszego Protokołu; oraz
- f) wykonuje wszystkie inne funkcje, które mogą być wymagane w celu wdrażania niniejszego Protokołu.

5. Regulamin Konferencji Stron i postanowienia finansowe Konwencji stosuje się odpowiednio w ramach niniejszego Protokołu, z wyjątkiem sytuacji, gdy Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu zadecyduje inaczej w drodze konsensu.

6. Pierwsze posiedzenie Konferencji Stron stanowiącej posiedzenie Stron niniejszego Protokołu jest zwoływane przez Sekretariat i odbywa się równocześnie z pierwszym posiedzeniem Konferencji Stron, które jest zaplanowane po dacie wejścia w życie niniejszego Protokołu. Kolejne zwykłe posiedzenia Konferencji Stron stanowiącej posiedzenie Stron niniejszego Protokołu odbywają się równocześnie ze zwykłymi posiedzeniami Konferencji Stron, chyba że Konferencja Stron stanowiąca spotkanie Stron niniejszego Protokołu zadecyduje inaczej.

7. Nadzwyczajne posiedzenia Konferencji Stron stanowiącej posiedzenie Stron niniejszego Protokołu odbywają się w innych terminach uznanych przez Konferencję Stron stanowiącą posiedzenie Stron niniejszego Protokołu za niezbędne lub na pisemny wniosek dowolnej ze Stron, pod warunkiem że w ciągu sześciu miesięcy od powiadomienia Stron o wniosku przez Sekretariat zostanie on poparty przez co najmniej jedną trzecią Stron.

8. Organizacja Narodów Zjednoczonych, jej specjalistyczne agencje i Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej, jak również każde ich państwo członkowskie lub obserwatorzy niebędący stroną Konwencji, mogą delegować swoich przedstawicieli w charakterze obserwatorów na posiedzenia Konferencji Stron stanowiącej posiedzenie Stron niniejszego Protokołu. Wszystkie organy lub agencje – zarówno krajowe, jak i międzynarodowe, rządowe, jak i pozarządowe – które posiadają kwalifikacje w kwestiach objętych niniejszym Protokołem i które poinformowały Sekretariat o woli oddelegowania przedstawicieli w charakterze obserwatorów na posiedzenie Konferencji Stron stanowiącej posiedzenie Stron niniejszego Protokołu, mogą uzyskać na to pozwolenie, chyba że co najmniej jedna trzecia obecnych Stron wyrazi sprzeciw. Dopuszczanie i udział obserwatorów podlegają regulaminowi, o którym mowa w ust. 5, chyba że niniejszy artykuł stanowi inaczej.

Artykuł 27

Organy pomocnicze

1. Każdy organ pomocniczy ustanowiony Konwencją lub na jej podstawie, w tym decyzją Konferencji Stron stanowiącej posiedzenie Stron niniejszego Protokołu, może służyć wdrażaniu niniejszego Protokołu. Każda taka decyzja określa zadania, jakie mają być podjęte.

2. Strony Konwencji, które nie są Stronami niniejszego Protokołu, mogą uczestniczyć jako obserwatorzy w każdym posiedzeniu dowolnego z takich organów pomocniczych. Jeżeli organ pomocniczy Konwencji pełni funkcję organu pomocniczego niniejszego Protokołu, decyzje objęte niniejszym Protokołem są podejmowane wyłącznie przez Strony niniejszego Protokołu.

3. Jeżeli organ pomocniczy Konwencji pełni funkcje w związku z kwestiami dotyczącymi Protokołu, każdy członek prezydium organu pomocniczego reprezentujący Stronę Konwencji, która jednak w tym czasie nie jest Stroną niniejszego Protokołu, jest zastępowany przez członka wybieranego przez Strony niniejszego Protokołu z ich grona.

Artykuł 28

Sekretariat

1. Sekretariat ustanowiony w art. 24 Konwencji pełni funkcję Sekretariatu niniejszego Protokołu.

2. Do niniejszego Protokołu stosuje się odpowiednio art. 24 ust. 1 Konwencji dotyczący funkcji Sekretariatu.

3. W zakresie, w jakim są one odrębne, koszty usług Sekretariatu związane z niniejszym Protokołem pokrywają Strony niniejszego Protokołu. Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu podczas pierwszego posiedzenia podejmuje decyzję o niezbędnych ustaleniach budżetowych w tym zakresie.

Artykuł 29

Monitorowanie i sprawozdawczość

Każda Strona monitoruje wdrażanie swoich obowiązków w ramach niniejszego Protokołu oraz – z częstotliwością i w formie określonej przez Konferencję Stron stanowiącą posiedzenie Stron niniejszego Protokołu – składa sprawozdania Konferencji Stron stanowiącej posiedzenie Stron niniejszego Protokołu ze środków podjętych w celu wdrożenia niniejszego Protokołu.

Artykuł 30

Procedury i mechanizmy na rzecz propagowania przestrzegania postanowień niniejszego protokołu

Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu na pierwszym posiedzeniu rozpatruje i zatwierdza procedury współpracy i mechanizmy instytucjonalne na rzecz propagowania przestrzegania postanowień niniejszego protokołu i dotyczące przypadków nieprzestrzegania postanowień. Te procedury i mechanizmy obejmują rozwiązania dotyczące zapewniania doradztwa lub pomocy, w stosownych przypadkach. Są one odrębne od procedur i mechanizmów rozstrzygania sporów określonych w art. 27 Konwencji i nie naruszają ich.

*Artykuł 31***Ocena i przegląd**

Konferencja Stron stanowiąca posiedzenie Stron niniejszego Protokołu przeprowadza, cztery lata po wejściu w życie niniejszego Protokołu a następnie z częstotliwością określoną przez Konferencję Stron stanowiącą posiedzenie Stron niniejszego Protokołu, ocenę skuteczności Protokołu.

*Artykuł 32***Podpisanie**

Niniejszy Protokół jest otwarty do podpisu przez Strony Konwencji w Siedzibie Głównej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 2 lutego 2011 r. do dnia 1 lutego 2012 r.

*Artykuł 33***Wejście w życie**

1. Niniejszy Protokół wchodzi w życie dziewięćdziesiątego dnia po dniu złożenia pięćdziesiątego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia przez państwa lub regionalne organizacje integracji gospodarczej, które są Stronami Konwencji.
2. Dla państwa lub regionalnej organizacji integracji gospodarczej, które/która ratyfikuje, przyjmie lub zatwierdzi niniejszy Protokół bądź do niego przystąpi po złożeniu pięćdziesiątego dokumentu, o którym mowa w ust. 1, niniejszy Protokół wchodzi w życie dziewięćdziesiątego dnia po dniu, w którym to państwo lub regionalna organizacja integracji gospodarczej złoży swój dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, lub w dniu, w którym dla tego państwa lub regionalnej organizacji integracji gospodarczej wchodzi w życie Konwencja, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.
3. Na potrzeby ust. 1 i 2 żaden dokument złożony przez regionalną organizację integracji gospodarczej nie jest liczony jako dodatkowy wobec dokumentów, które złożyły państwa członkowskie takiej organizacji.

*Artykuł 34***Zastrzeżenia**

Do niniejszego Protokołu nie mogą być wnoszone żadne zastrzeżenia.

*Artykuł 35***Wycofanie**

1. Każda Strona może wycofać się z niniejszego Protokołu w dowolnym czasie po upływie dwóch lat od wejścia w życie niniejszego Protokołu dla tej Strony, przekazując Depozytariuszowi pisemne powiadomienie.
2. Wycofanie się następuje po upływie roku od daty otrzymania przez depozytariusza wspomnianego powiadomienia lub w terminie późniejszym, określonym w powiadomieniu o wycofaniu się.

*Artykuł 36***Teksty autentyczne**

Oryginał niniejszego Protokołu, którego teksty w językach angielskim, arabskim, chińskim, francuskim, hiszpańskim i rosyjskim są jednakowo autentyczne, składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszy Protokół we wskazanych terminach.

SPORZĄDZONO w Nagoi, dnia dwudziestego dziewiątego października dwa tysiące dziesiątego roku.

ZAŁĄCZNIK

KORZYŚCI PIENIĘŻNE I NIEPIENIĘŻNE

1. Korzyści pieniężne mogą obejmować między innymi:

- a) opłaty za dostęp lub opłatę za próbkę pobraną lub nabytą w inny sposób;
- b) płatności z góry;
- c) płatności ratalne;
- d) opłaty licencyjne;
- e) opłaty licencyjne w przypadku komercjalizacji;
- f) opłaty szczególne na rzecz funduszy powierniczych wspierających ochronę i zrównoważone wykorzystanie różnorodności biologicznej;
- g) wynagrodzenia i warunki preferencyjne, jeśli zostały wzajemnie uzgodnione;
- h) finansowanie badań naukowych;
- i) wspólne przedsięwzięcia;
- j) współwłasność łączną odpowiednich praw własności intelektualnej.

2. Korzyści niepieniężne mogą obejmować między innymi:

- a) dzielenie się wynikami prac badawczo-rozwojowych;
- b) współdziałanie, współpracę i wkład w zakresie programów badań naukowych i rozwoju, w szczególności badań biotechnologicznych, jeśli jest to możliwe – na terytorium Strony dostarczającej zasoby genetyczne;
- c) udział w tworzeniu produktu;
- d) współdziałanie, współpracę i wkład w zakresie edukacji i szkoleń;
- e) udzielanie dostępu do źródeł zasobów genetycznych ex-situ i do baz danych;
- f) transfer na rzecz dostawcy zasobów genetycznych wiedzy i technologii na sprawiedliwych i jak najbardziej korzystnych warunkach, w tym na warunkach preferencyjnych, jeśli takie uzgodniono, w szczególności wiedzy i technologii, które wykorzystują zasoby genetyczne (w tym biotechnologii) lub które dotyczą ochrony i zrównoważonego wykorzystania różnorodności biologicznej;
- g) umacnianie potencjału w celu transferu technologii;
- h) budowanie potencjału instytucjonalnego;
- i) zasoby ludzkie i materialne wzmacniające potencjał administracji i egzekwowanie przepisów związanych z dostępem;
- j) szkolenia związane z zasobami genetycznymi, przy pełnym udziale państw dostarczających zasoby genetyczne i w miarę możliwości odbywające się w tych państwach;

- k) dostęp do informacji naukowych istotnych dla ochrony i zrównoważonego wykorzystania różnorodności biologicznej, w tym inwentaryzacji przyrodniczej i badań taksonomicznych;
 - l) wkład w gospodarkę lokalną;
 - m) badania naukowe dotyczące bezpośrednio potrzeb priorytetowych, takich jak zdrowie i bezpieczeństwo żywnościowe, biorąc pod uwagę wewnętrzne wykorzystanie zasobów genetycznych w państwie dostarczającym zasoby genetyczne;
 - n) stosunki instytucjonalne i zawodowe, które mogą wynikać z porozumień o dostępie i podziale korzyści, oraz dalsza współpraca;
 - o) korzyści w postaci bezpieczeństwa żywnościowego i zabezpieczenia środków utrzymania;
 - p) uznanie społeczne;
 - q) współwłasność łączną odpowiednich praw własności intelektualnej.
-

DECYZJA RADY

z dnia 14 kwietnia 2014 r.

w sprawie zawarcia Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Indonezji dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej

(2014/284/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 3 akapit pierwszy i art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v) oraz art. 218 ust. 7,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W maju 2003 r. Komisja przyjęła komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany: „Egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa (Forest Law Enforcement, Governance and Trade – FLEGT): wniosek w sprawie planu działań UE”, w którym wezwała do podjęcia środków mających na celu rozwiązanie problemu nielegalnego pozyskiwania drewna poprzez opracowanie dobrowolnych umów o partnerstwie z państwami produkującymi drewno (zwany dalej „planem działań UE”). Rada przyjęła konkluzje dotyczące planu działań w październiku 2003 r. ⁽¹⁾, a w dniu 11 lipca 2005 r. Parlament Europejski przyjął w tej sprawie rezolucję ⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z decyzją Rady 2013/486/UE ⁽³⁾ Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Indonezji dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (zwana dalej „Umową”) została podpisana dnia 30 września 2013 r., z zastrzeżeniem jej zawarcia.
- (3) Umowa powinna zostać zatwierdzona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Indonezji dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Unii.

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady wyznacza osobę lub osoby uprawnione do dokonania w imieniu Unii notyfikacji, o której mowa w art. 23 Umowy, w celu związania się Umową przez Unię.

Artykuł 3

Komisja reprezentuje Unię we wspólnym Komitecie odpowiedzialnym za wdrażanie Umowy, ustanowionym zgodnie z art. 14 Umowy.

Państwa członkowskie mogą uczestniczyć w posiedzeniach wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy jako członkowie delegacji Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 268 z 7.11.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, s. 482.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2013/486/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską i Republiką Indonezji dotyczącej egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (Dz.U. L 265 z 8.10.2013, s. 1).

Artykuł 4

Do celów zmiany załączników do Umowy – zgodnie z art. 22 Umowy – Komisja zostaje upoważniona, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2173/2005 ⁽¹⁾, do zatwierdzenia wszelkich takich zmian w imieniu Unii.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2014 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

A. TSAFTARIS

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT (Dz.U. L 347 z 30.12.2005, s. 1).

DOBROWOLNA UMOWA O PARTNERSTWIE

pomiędzy Unią Europejską i Republiką Indonezji dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej

UNIA EUROPEJSKA

zwana dalej „Unią”

oraz

REPUBLIKA INDONEZJI

zwana dalej „Indonezją”,

zwane dalej łącznie „Stronami”,

PRZYWOŁUJĄC Umowę ramową o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Republiką Indonezji a Wspólnotą Europejską, podpisaną dnia 9 listopada 2009 r. w Dżakarcie;

MAJĄC NA UWADZE ścisłą współpracę pomiędzy Unią a Indonezją, w szczególności w kontekście Umowy o współpracy z 1980 r. pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Indonezją, Malezją, Filipinami, Singapurem i Tajlandią – państwami członkowskimi Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej,

PRZYWOŁUJĄC zobowiązanie podjęte w deklaracji z Bali w sprawie egzekwowania prawa i zarządzania w dziedzinie leśnictwa (Forest Law Enforcement and Governance – FLEG) z dnia 13 września 2001 r. przez państwa z Azji Wschodniej i innych regionów do natychmiastowego przedsięwzięcia działań mających na celu wzmożenie wysiłków na poziomie krajowym i zacieśnienie współpracy dwustronnej, regionalnej i wielostronnej w celu przeciwdziałania przypadkom naruszania prawa i przestępstwom związanym z leśnictwem, w szczególności nielegalnemu pozyskiwaniu drewna i związanemu z tym nielegalnemu handlowi oraz korupcji, jak również negatywnemu wpływowi tych czynników na rządy prawa,

UZNAJĄC komunikat Komisji skierowany do Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczący planu działania Unii Europejskiej w zakresie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (Forest Law Enforcement, Governance and Trade – FLEGT) za pierwszy krok na drodze do uregulowania pilnej kwestii nielegalnego pozyskiwania drewna i związanego z tym handlu,

ODWOŁUJĄC SIĘ do wspólnego oświadczenia Ministra Leśnictwa Republiki Indonezji oraz komisarzy Unii Europejskiej ds. rozwoju i ds. środowiska, podpisanego dnia 8 stycznia 2007 r. w Brukseli,

UWZGLĘDNIAJĄC niewiążące prawnie oficjalne stanowisko z 1992 r. dotyczące zasad dla globalnego porozumienia w sprawie zagospodarowania, ochrony i zrównoważonego rozwoju wszystkich typów lasów oraz przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych niewiążące prawnie instrumenty dotyczące wszystkich typów lasów,

MAJĄC ŚWIADOMOŚĆ znaczenia zasad ustanowionych w deklaracji z Rio de Janeiro z 1992 r. w sprawie środowiska i rozwoju w kontekście zrównoważonej gospodarki leśnej, w szczególności zasady 10 dotyczącej znaczenia świadomości i udziału społeczeństwa w zakresie zagadnień środowiskowych i zasady 22 dotyczącej istotnej roli odgrywanej przez ludność tubylczą i inne społeczności lokalne w zakresie zarządzania środowiskiem i rozwoju,

UZNAJĄC starania rządu Republiki Indonezji na rzecz promowania dobrego zarządzania i egzekwowania prawa w dziedzinie leśnictwa oraz legalnego handlu drewnem, m.in. poprzez Sistem Verifikasi Legalitas Kayu (SVLK) – indonezyjski system zapewniania legalności drewna (Timber Legality Assurance System – TLAS), opracowany przy udziale wielu zainteresowanych stron w toku procesu zgodnego z zasadami dobrego zarządzania, wiarygodności i reprezentatywności,

UZNAJĄC, że funkcjonujący w Indonezji TLAS ma na celu zapewnienie legalności wszystkich produktów z drewna,

UZNAJĄC, że wdrożenie dobrowolnej umowy o partnerstwie FLEGT wzmocni zrównoważoną gospodarkę leśną i przyczyni się do walki ze zmianą klimatu poprzez redukcję emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów oraz rolę, jaką odgrywa ochrona lasów, zrównoważona gospodarka leśna i zwiększenie zasobów węgla w ekosystemach leśnych (REDD+),

UWZGLĘDNIAJĄC Konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES), a w szczególności wymóg, zgodnie z którym zezwolenie eksportowe wydane przez strony CITES w odniesieniu do okazów należących do gatunków wymienionych w jej załącznikach I, II i III będzie można uzyskać jedynie po spełnieniu określonych warunków, w tym warunku, aby takie okazy nie zostały pozyskane z naruszeniem przepisów tej strony o ochronie zwierząt i roślin,

POSTANAWIAJĄC, że Strony dołożą starań, aby zminimalizować negatywny wpływ na społeczności tubylcze i lokalne i ludność ubogą, który może być bezpośrednią konsekwencją wdrażania niniejszej Umowy,

UWZGLĘDNIAJĄC znaczenie przypisywane przez Strony celom rozwoju przyjętym na szczeblu międzynarodowym i mileijnym celom rozwoju Narodów Zjednoczonych,

UWZGLĘDNIAJĄC wagę, jaką Strony przywiązują do zasad i przepisów regulujących wielostronne systemy handlowe, w szczególności praw i obowiązków określonych w Układzie ogólnym w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. i w innych umowach wielostronnych ustanawiających Światową Organizację Handlu (WTO), oraz do potrzeby stosowania ich w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny,

UWZGLĘDNIAJĄC rozporządzenie Rady (WE) nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna,

POTWIERDZAJĄC zasady wzajemnego poszanowania, suwerenności, równości i niedyskryminacji oraz uznając korzyści, jakie Strony odniosą z niniejszej Umowy,

ZGODNIE z odpowiednimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi Stron,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Cel

1. Celem niniejszej Umowy, zgodnym ze wspólnym zaangażowaniem Stron na rzecz zrównoważonego zarządzania wszelkimi rodzajami lasów, jest określenie ram prawnych służących zapewnieniu, aby wszystkie objęte niniejszą Umową produkty z drewna przywożone do Unii z Indonezji zostały wyprodukowane legalnie, i tym samym promowanie handlu produktami z drewna.

2. Niniejsza Umowa stanowi ponadto podstawę dla dialogu i współpracy Stron w celu ułatwienia i promowania pełnego wdrożenia niniejszej Umowy i usprawnienia egzekwowania prawa i zarządzania w dziedzinie leśnictwa.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej Umowy stosuje się następujące definicje:

- a) „przywóz do Unii” oznacza dopuszczenie produktów z drewna do swobodnego obrotu w Unii w rozumieniu art. 79 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/1992 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, które to produkty nie mogą być zakwalifikowane jako „towary pozbawione charakteru handlowego”, zdefiniowane w art. 1 pkt 6 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/1992 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny;

- b) „wywóz” oznacza fizyczne opuszczenie przez produkty z drewna jakiegokolwiek części geograficznego terytorium Indonezji lub odebranie ich z jakiegokolwiek części tego terytorium;
- c) „produkty z drewna” oznaczają produkty wymienione w załącznikach IA oraz IB;
- d) „kod HS” oznacza cztero- lub sześciocyfrowy kod towaru zgodny ze zharmonizowanym systemem oznaczania i kodowania towarów, ustanowionym w Międzynarodowej konwencji w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów Światowej Organizacji Celnej;
- e) „zezwolenie FLEGT” oznacza indonezyjski dokument weryfikacji legalności („V-Legal”) potwierdzający, że dostawa produktów z drewna przeznaczonych na wywóz do Unii została wyprodukowana w sposób legalny. Zezwolenie FLEGT może mieć formę papierową lub elektroniczną;
- f) „organ wydający zezwolenia” organ wyznaczony przez Indonezję do wydawania i zatwierdzania zezwoleń FLEGT;
- g) „właściwe organy” oznaczają organy wyznaczone przez państwa członkowskie Unii do przyjmowania, uznawania i weryfikacji zezwoleń FLEGT;
- h) „dostawa” oznacza pewną ilość produktów z drewna objętych zezwoleniem FLEGT, która jest wysyłana z Indonezji przez wysyłającego lub przewoźnika i która jest zgłaszana w urzędzie celnym w Unii w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu;
- i) „drewno wyprodukowane legalnie” oznacza produkty z drewna, które pozyskano lub przywieziono i wyprodukowano zgodnie z przepisami określonymi w załączniku II.

Artykuł 3

System zezwoleń FLEGT

1. Niniejszym ustanawia się pomiędzy Stronami niniejszej Umowy „system zezwoleń w zakresie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa” (zwany dalej „systemem zezwoleń FLEGT”). Obejmuje on zestaw procedur i wymogów mających na celu zweryfikowanie i potwierdzenie za pomocą zezwoleń FLEGT, że produkty z drewna dostarczone do Unii zostały wyprodukowane legalnie. Zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. Unia przyjmuje z Indonezji takie dostawy przywożone do Unii, wyłącznie jeżeli są one objęte zezwoleniami FLEGT.
2. System zezwoleń FLEGT ma zastosowanie do produktów z drewna wymienionych w załączniku IA.
3. Produkty z drewna wymienione w załączniku IB nie mogą być wywożone z Indonezji ani objęte zezwoleniem FLEGT.
4. Strony uzgadniają, że podejmą wszelkie środki niezbędne do wdrożenia systemu zezwoleń FLEGT zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy.

Artykuł 4

Organy wydające zezwolenia

1. Organ wydający zezwolenia będzie weryfikował, czy produkty z drewna zostały wyprodukowane legalnie zgodnie z przepisami określonymi w załączniku II. Organ wydający zezwolenia będzie wydawał zezwolenia FLEGT na wywóz do Unii obejmujące dostawy produktów z drewna wyprodukowanych legalnie.
2. Organ wydający zezwolenia nie wydaje zezwolenia FLEGT na żadne produkty z drewna, na które składają się produkty z drewna lub które obejmują produkty z drewna przywiezione do Indonezji z kraju trzeciego w formie, co do której przepisy danego kraju trzeciego zabraniają wywozu lub co do której istnieją dowody, że te produkty z drewna zostały wyprodukowane z naruszeniem przepisów kraju, w którym drzewa zostały pozyskane.

3. Organ wydający zezwolenia będzie utrzymywał i publikował stosowane procedury wydawania zezwoleń FLEGT. Organ wydający zezwolenia będzie także prowadził ewidencję wszystkich dostaw objętych zezwoleniami FLEGT i będzie udostępniał, zgodnie z przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony danych, tę ewidencję w celu przeprowadzenia niezależnego monitorowania z poszanowaniem poufności informacji zastrzeżonych przez eksporterów.
4. Indonezja utworzy jednostkę ds. informacji o zezwoleniach, która posłuży jako punkt kontaktowy do komunikacji pomiędzy właściwymi organami a organami wydającymi zezwolenia zgodnie z zapisami w załącznikach III i V.
5. Indonezja podaje dane kontaktowe organu wydającego zezwolenia oraz jednostki ds. informacji o zezwoleniach do wiadomości Komisji Europejskiej. Strony podają te informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 5

Właściwe organy

1. Przed dopuszczeniem dostawy do swobodnego obrotu w Unii właściwe organy sprawdzają, czy każda taka dostawa jest objęta ważnym zezwoleniem FLEGT. Dopuszczenie dostawy można zawiesić, a dostawę zatrzymać, jeżeli istnieją wątpliwości co do ważności zezwolenia FLEGT.
2. Właściwe organy prowadzą i co roku publikują rejestr otrzymanych zezwoleń FLEGT.
3. Zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi ochrony danych właściwe organy zapewniają dostęp do stosownych dokumentów i danych osobom lub podmiotom wyznaczonym jako niezależne podmioty monitorujące rynek.
4. Właściwe organy nie podejmują działań opisanych w art. 5 ust. 1 w odniesieniu do dostaw produktów z drewna pozyskanego z gatunków wymienionych w załącznikach do CITES, ponieważ są one objęte przepisami dotyczącymi weryfikacji określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi.
5. Komisja Europejska podaje dane kontaktowe właściwych organów do wiadomości Indonezji. Strony podają te informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 6

Zezwolenia FLEGT

1. Organ wydający zezwolenia wydaje zezwolenia FLEGT w celu potwierdzenia, że produkty z drewna zostały wyprodukowane legalnie.
2. Zezwolenie FLEGT sporządza się i wypełnia w języku angielskim.
3. W drodze porozumienia Strony mogą ustanowić systemy elektroniczne służące do wydawania, wysyłania i przyjmowania zezwoleń FLEGT.
4. Specyfikacje techniczne zezwoleń są określone w załączniku IV. Procedura wydawania zezwoleń FLEGT podana jest w załączniku V.

Artykuł 7

Weryfikacja drewna wyprodukowanego legalnie

1. Indonezja wdraża system TLAS w celu weryfikacji, czy produkty z drewna przeznaczone do dostawy zostały wyprodukowane legalnie, oraz zapewnienia, aby tylko zweryfikowane w ten sposób dostawy były wywożone do Unii.
2. System weryfikacji, czy dostawy produktów z drewna zostały wyprodukowane legalnie, jest określony w załączniku V.

Artykuł 8

Dopuszczanie dostaw objętych zezwoleniem FLEGT

1. Procedury regulujące dopuszczenie dostaw objętych zezwoleniem FLEGT do swobodnego obrotu w Unii są opisane w załączniku III.
2. Jeżeli właściwe organy mają podstawy przypuszczać, że zezwolenie jest nieważne, nieautentyczne lub też nie odpowiada dostawie, którą ma obejmować, można zastosować procedury określone w załączniku III.
3. Jeżeli podczas konsultacji dotyczących zezwoleń FLEGT pojawiają się stałe rozbieżności lub trudności, kwestia ta może zostać skierowana do wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy.

Artykuł 9

Nieprawidłowości

Strony informują się wzajemnie o podejrzeniach lub dowodach dotyczących wszelkich przypadków obejścia systemu zezwoleń FLEGT lub nieprawidłowości w tym systemie, w tym związanych z:

- a) obejściem dotyczącym handlu, na przykład przekierowaniem handlu z Indonezji do Unii przez kraj trzeci;
- b) zezwoleniami FLEGT obejmującymi produkty z drewna zawierającymi drewno z krajów trzecich, co do którego istnieje podejrzenie, że zostało ono nielegalnie wyprodukowane; lub
- c) oszustwem związanym z uzyskaniem lub korzystaniem z zezwoleń FLEGT.

Artykuł 10

Stosowanie indonezyjskiego systemu TLAS i innych środków

1. Indonezja przy użyciu swojego systemu TLAS weryfikuje legalność drewna wywożonego na rynki poza Unią oraz drewna sprzedawanego na rynkach krajowych i podejmuje starania zmierzające do weryfikacji legalności przywożonych produktów z drewna, stosując w miarę możliwości system utworzony w celu wdrażania niniejszej Umowy.
2. Unia, wspierając takie starania, zachęca do stosowania wyżej wymienionego systemu w odniesieniu do handlu na innych rynkach międzynarodowych i z krajami trzecimi.
3. Unia wdraża środki mające na celu zapobieganie wprowadzaniu do obrotu na rynku unijnym nielegalnie pozyskanego drewna i produktów z takiego drewna.

Artykuł 11

Udział zainteresowanych stron we wdrażaniu niniejszej Umowy

1. Indonezja będzie przeprowadzać regularne konsultacje z zainteresowanymi stronami w sprawie wdrażania niniejszej Umowy i w związku z tym będzie promować odpowiednie strategie, warunki i programy konsultacji.
2. Uwzględniając swoje zobowiązania wynikające z Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska z 1998 r. (konwencji z Aarhus), Unia będzie przeprowadzać z zainteresowanymi stronami regularne konsultacje dotyczące wdrażania niniejszej Umowy.

Artykuł 12

Zabezpieczenia społeczne

1. W celu zminimalizowania ewentualnych negatywnych skutków niniejszej Umowy Strony zobowiązują się dążyć do lepszego zrozumienia skutków dla przemysłu drzewnego oraz dla sposobu życia społeczności tubylczych i lokalnych mogących odczuwać te negatywne skutki, jak opisano w odpowiednich krajowych przepisach ustawowych i wykonawczych.

2. Strony będą monitorować wpływ niniejszej Umowy na te społeczności i inne podmioty wskazane w ust. 1 i będą podejmowały uzasadnione działania w celu łagodzenia wszelkich negatywnych skutków. Strony mogą podjąć dodatkowe działania w celu przeciwdziałania negatywnym skutkom.

Artykuł 13

Zachęty rynkowe

Uwzględniając zobowiązania międzynarodowe, Unia promuje korzystną pozycję na rynku unijnym produktów z drewna objętych niniejszą Umową. Takie dążenia będą obejmować w szczególności działania mające na celu wsparcie:

- a) polityki udzielania zamówień publicznych i prywatnych uwzględniającej podaż legalnie pozyskanych produktów z drewna i zapewnianie rynku na te produkty; oraz
- b) bardziej korzystne postrzeganie na rynku unijnym produktów posiadających zezwolenia FLEGT.

Artykuł 14

Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy

1. Strony powołują wspólny mechanizm (zwany dalej „wspólnym komitetem odpowiedzialnym za wdrażanie Umowy”) w celu rozpatrywania kwestii związanych z wdrażaniem i przeglądem niniejszej Umowy.

2. Każda ze Stron wyznacza swojego przedstawiciela do wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy. Komitet podejmuje decyzje na zasadzie konsensusu. Komitetowi przewodniczą wspólnie wyżsi urzędnicy – przedstawiciel Unii i przedstawiciel Indonezji.

3. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy opracowuje własny regulamin.

4. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy zbiera się co najmniej raz w roku w terminie i zgodnie z porządkiem dziennym ustalonym z wyprzedzeniem przez Strony. Na wniosek każdej ze Stron można zwoływać dodatkowe spotkania.

5. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy:

- a) rozpatruje i przyjmuje wspólne działania mające na celu wdrożenie niniejszej Umowy;
- b) przegląda i monitoruje ogólne postępy w dziedzinie wdrażania niniejszej Umowy, w tym funkcjonowanie TLAS i działań związanych z rynkiem, na podstawie ustaleń i sprawozdań dotyczących mechanizmów ustanowionych na mocy art. 15;
- c) ocenia korzyści i ograniczenia będące wynikiem wdrażania niniejszej Umowy i decyduje o zastosowaniu działań naprawczych;
- d) bada sprawozdania i skargi dotyczące stosowania systemu zezwoleń FLEGT na terytorium każdej ze Stron;
- e) uzgadnia termin, w którym system zezwoleń FLEGT rozpocznie działanie po dokonaniu oceny funkcjonowania TLAS na podstawie kryteriów podanych w załączniku VIII;
- f) wskazuje obszary współpracy w celu wsparcia wdrażania niniejszej Umowy;
- g) powołuje w razie potrzeby organy pomocnicze do zadań wymagających wiedzy specjalistycznej;
- h) przygotowuje, zatwierdza, rozprowadza i publikuje sprawozdania roczne, sprawozdania z posiedzeń i inne dokumenty powstałe w wyniku jego pracy;
- i) wykonuje wszelkie pozostałe uzgodnione zadania.

*Artykuł 15***Monitorowanie i ocena**

Strony zgadzają się na wykorzystywanie do oceny wdrażania i efektywności niniejszej Umowy sprawozdań i ustaleń powstałych w drodze stosowania dwóch następujących mechanizmów:

- a) Indonezja, w porozumieniu z Unią, korzysta z usług osoby przeprowadzającej ocenę okresową w celu realizacji zadań wymienionych w załączniku VI;
- b) Unia, w porozumieniu z Indonezją, korzysta z usług niezależnego podmiotu monitorującego rynek w celu realizacji zadań wymienionych w załączniku VII.

*Artykuł 16***Środki wspierające**

- 1. Tryb zapewniania zasobów potrzebnych na środki wspierające wdrażanie niniejszej Umowy, wskazanych zgodnie z art. 14 ust. 5 lit. f) powyżej, jest określany w kontekście działań w zakresie programowania podejmowanych przez Unię i jej państwa członkowskie w odniesieniu do współpracy z Indonezją.
- 2. Strony zapewniają, aby działania związane z wdrażaniem niniejszej Umowy były skoordynowane z odpowiednimi obecnymi i przyszłymi programami i inicjatywami na rzecz rozwoju.

*Artykuł 17***Sprawozdawczość i publiczne ujawnianie informacji**

- 1. Strony zapewniają, aby prace wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy były w jak największym stopniu przejrzyste. Sprawozdania z jego prac opracowywane są wspólnie i udostępniane do wiadomości publicznej.
- 2. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy publikuje sprawozdanie roczne, które zawiera między innymi szczegółowe dane dotyczące:
 - a) ilości produktów z drewna wywiezionych do Unii w ramach systemu zezwoleń FLEGT uszeregowane według odpowiednich pozycji HS;
 - b) liczba zezwoleń FLEGT wydanych przez Indonezję;
 - c) postępy w osiągnięciu celów niniejszej Umowy i kwestie dotyczące jej wdrażania;
 - d) działania mające na celu zapobiegania wywożeniu, przywożeniu, wprowadzaniu na rynek krajowy nielegalnie wyprodukowanych produktów z drewna oraz ich obrotowi;
 - e) ilość drewna i produktów z drewna przywożonych do Indonezji i działania podjęte w celu zapobiegania przywozowi nielegalnie wyprodukowanych produktów z drewna i zachowania integralności systemu zezwoleń FLEGT;
 - f) przypadki niezgodności z systemem zezwoleń FLEGT i podjęte działania zaradcze;
 - g) ilość produktów z drewna, uszeregowanych według odpowiednich pozycji HS, przywiezionych do Unii w ramach systemu zezwoleń FLEGT oraz państwo członkowskie Unii, w którym miał miejsce przywóz do Unii;
 - h) liczby zezwoleń FLEGT otrzymanych przez Unię;
 - i) liczby przypadków i ilości produktów z drewna, o które chodziło przy konsultacjach przeprowadzanych w trybie art. 8 ust. 2.

3. Aby osiągnąć cele w zakresie lepszego zarządzania i przejrzystości w sektorze leśnictwa oraz monitorować wdrażanie i skutki niniejszej Umowy, zarówno w Indonezji, jak i w Unii, Strony zgadzają się na podanie do wiadomości publicznej informacji wymienionych w załączniku IX.

4. Strony zgadzają się na nieujawnianie informacji poufnych wymienianych w ramach niniejszej Umowy, zgodnie z prawodawstwem każdej z nich. Żadna ze Stron nie ujawnia publicznie i nie zezwala swoim organom na ujawnianie informacji wymienianych w ramach niniejszej Umowy i dotyczących tajemnicy handlowej lub poufnych informacji handlowych.

Artykuł 18

Wymiana informacji na temat wdrażania Umowy

1. Przedstawicielami Stron odpowiedzialnymi za oficjalną wymianę informacji dotyczących wdrażania niniejszej Umowy są:

w imieniu Indonezji:

W odniesieniu do Unii

Dyrektor Generalny ds. Leśnictwa

Szef Przedstawicielstwa

Eksploatacja, Ministerstwo Leśnictwa

Unii Europejskiej w Indonezji

2. Strony terminowo przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do wdrażania niniejszej Umowy, w tym dotyczące zmian w ust. 1.

Artykuł 19

Terytorialny zakres stosowania

Niniejszą Umowę stosuje się na terytorium, na którym ma zastosowanie Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej na warunkach określonych w tym Traktacie, z jednej strony, i na terytorium Indonezji, z drugiej strony.

Artykuł 20

Rozstrzyganie sporów

1. Strony starają się rozwiązywać wszelkie spory dotyczące stosowania lub wykładni niniejszej Umowy w drodze niezwłocznie przeprowadzanych konsultacji.

2. Jeżeli spór nie zostanie rozstrzygnięty w drodze konsultacji w terminie dwóch miesięcy od daty pierwotnego wniosku o przeprowadzenie konsultacji, każda ze Stron może skierować spór do wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy, który postara się go rozstrzygnąć. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy otrzymuje wszelkie stosowne informacje potrzebne do dokładnego zbadania sytuacji w celu znalezienia rozwiązania możliwego do przyjęcia. W tym celu wymaga się zbadania wszelkich możliwości utrzymania właściwego wdrażania niniejszej Umowy.

3. Jeżeli wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy nie jest w stanie rozstrzygnąć sporu w terminie dwóch miesięcy, Strony mogą wspólnie zwrócić się do strony trzeciej o dobre usługi lub mediację.

4. W przypadku gdy nie jest możliwe rozstrzygnięcie sporu zgodnie z ust. 3, każda ze Stron może powiadomić drugą Stronę o wyznaczeniu arbitra; druga Strona musi wówczas wyznaczyć drugiego arbitra w terminie trzydziestu dni kalendarzowych od wyznaczenia pierwszego arbitra. Strony wspólnie wyznaczają trzeciego arbitra w terminie dwóch miesięcy od wyznaczenia drugiego arbitra.

5. Decyzje arbitrów są podejmowane większością głosów w terminie sześciu miesięcy od wyznaczenia trzeciego arbitra.

6. Orzeczenie arbitrażowe jest wiążące dla Stron i nie przysługuje od niego odwołanie.

7. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy ustanawia procedury robocze dla arbitrażu.

Artykuł 21

Zawieszenie

1. Strona, która życzy sobie zawieszenia stosowania niniejszej Umowy, powiadamia na piśmie drugą Stronę o takim zamiarze. Sprawa jest następnie przedmiotem dyskusji pomiędzy Stronami.
2. Każda ze Stron może zawiesić stosowanie niniejszej Umowy. Decyzję w sprawie zawieszenia i powodach podjęcia tej decyzji notyfikuje się drugiej Stronie na piśmie.
3. Warunki niniejszej Umowy przestają mieć zastosowanie po upływie trzydziestu dni kalendarzowych od dnia takiej notyfikacji.
4. Stosowanie niniejszej Umowy zostaje wznowione po upływie trzydziestu dni kalendarzowych od dnia, w którym Strona, która zawiesiła jej stosowanie, poinformuje drugą Stronę o ustaniu przyczyny zawieszenia.

Artykuł 22

Zmiany

1. Strona pragnąca zmienić niniejszą Umowę przedkłada propozycję co najmniej trzy miesiące przed kolejnym posiedzeniem wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy. Komitet bada propozycję i w przypadku osiągnięcia porozumienia formułuje zalecenie. Jeśli Strony zgadzają się z zaleceniem, zatwierdzają je zgodnie ze swoimi wewnętrznymi procedurami.
2. Każda zmiana zatwierdzona w ten sposób przez Strony wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym Strony notyfikowały sobie wzajemnie zakończenie niezbędnych w tym celu procedur.
3. Wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy może przyjmować zmiany do załączników do niniejszej Umowy.
4. Notyfikacje w sprawie wszelkich zmian wysyła się kanałami dyplomatycznymi do Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej i do Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Indonezji.

Artykuł 23

Wejście w życie, okres obowiązywania i rozwiązanie Umowy

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym Strony notyfikowały sobie wzajemnie na piśmie zakończenie niezbędnych w tym celu procedur.
2. Notyfikację wysyła się kanałami dyplomatycznymi do Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej i do Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Indonezji.
3. Niniejsza Umowa pozostaje w mocy przez okres pięciu lat. Umowa ulega przedłużeniu na kolejne pięcioletnie okresy, chyba że któraś ze Stron zrezygnuje z przedłużenia, notyfikując to drugiej Stronie na piśmie co najmniej na dwanaście miesięcy przed wygaśnięciem niniejszej Umowy.
4. Każda ze Stron może rozwiązać niniejszą Umowę, notyfikując to drugiej Stronie na piśmie. Niniejsza Umowa przestaje być stosowana po upływie dwunastu miesięcy od daty takiej notyfikacji.

Artykuł 24

Załączniki

Załączniki do niniejszej Umowy stanowią jej integralną część.

*Artykuł 25***Teksty autentyczne**

Niniejszą Umowę sporządza się w dwóch egzemplarzach w języku angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i indonezyjskim (Bahasa Indonesia), a każdy z tych tekstów jest autentyczny. W przypadku rozbieżności w wykładni pierwszeństwo ma wersja angielska.

W DOWÓD CZEGO, odpowiednio upoważnieni niżej podpisani złożyli swoje podpisy pod niniejszą Umową.

Съставено в Брюксел на тридесети септември две хиляди и тринадесета година.

Hecho en Bruselas, el treinta de septiembre de dos mil trece.

V Bruselu dne třicátého září dva tisíce třináct.

Udfærdiget i Bruxelles den tredivte september to tusind og tretten.

Geschehen zu Brüssel am dreißigsten September zweitausenddreizehn.

Kahe tuhande kolmeteistkümnenda aasta septembrikuu kolmekümnendal päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις τριάντα Σεπτεμβρίου δύο χιλιάδες δεκατρία.

Done at Brussels on the thirtieth day of September in the year two thousand and thirteen.

Fait à Bruxelles, le trente septembre deux mille treize.

Sastavljeno u Bruxellesu tridesetog rujna dvije tisuće trinaeste.

Fatto a Bruxelles, addì trenta settembre duemilatrecenti.

Briselē, divi tūkstoši trīspadsmitā gada trīsdesmitajā septembrī.

Priimta du tūkstančiai trylikų metų rugsėjo trisdešimtą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétezer-tizenharmadik év szeptember havának harmincadik napján.

Magħmul fi Brussell, fit-tletin jum ta' Settembru tas-sena elfejn u tlettax.

Gedaan te Brussel, de dertigste september tweeduizend dertien.

Sporządzono w Brukseli dnia trzydziestego września roku dwa tysiące trzynastego.

Feito em Bruxelas, em trinta de setembro de dois mil e treze.

Întocmit la Bruxelles la treizeci septembrie două mii treisprezece.

V Bruseli tridsiateho septembra dvetisíctrinásť.

V Bruslju, dne tridesetega septembra leta dva tisoč trinajst.

Tehty Brysselissä kolmantenakymmenentenä päivänä syyskuuta vuonna kaksituhattakolmestoista.

Som skedde i Bryssel den trettionde september tjugohundratretton.

Dibuat di Brussel, pada tanggal tiga puluh bulan September tahun dua ribu tiga belas.

За Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Za Europsku uniju
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Ghall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen
Untuk Uni Eropa

За Република Индонезия
Por la República de Indonesia
Za Indonéskou republiku
For Republikken Indonesien
Für die Republik Indonesien
Indoneesia Vabariigi nimel
Για τη Δημοκρατία της Ινδονησίας
For the Republic of Indonesia
Pour la République d'Indonésie
Za Republiku Indoneziju
Per la Repubblica di Indonesia
Indonēzijas Republikas vārdā –
Indonezijos Respublikos vardu
Az Indonéz Köztársaság részéről
Għar-Repubblika tal-Indonezja
Voor de Republiek Indonesië
W imieniu Republiki Indonezji
Pela República da Indonésia
Pentru Republica Indonezia
Za Indonézsku republiku
Za Republiko Indonezijo
Indonesian tasavallan puolesta
För Republiken Indonesien
Untuk Republik Indonesia

ZAŁĄCZNIK I

PRODUKTY OBJĘTE UMOWĄ

Wykaz zamieszczony w niniejszym załączniku odwołuje się do Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów ustanowionego w Międzynarodowej konwencji w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów Światowej Organizacji Celnej.

ZAŁĄCZNIK IA

ZHARMONIZOWANE KODY TOWARÓW DOTYCZĄCE DREWNA I PRODUKTÓW Z DREWNA OBJĘTYCH SYSTEMEM ZEZWOLEŃ FLEGT

rozdział 44:

Kody HS	Opis
	Drewno opałowe w postaci kłód, szczap, gałęzi, wiązek chrustu lub w podobnych postaciach; drewno w postaci wiórów lub kawałków; trociny, drewno odpadowe i ścinki drewniane, nawet aglomerowane w kłody, brykiety, granulki lub podobne formy.
4401.21	- Drewno w postaci wiórów lub kawałków – z drzew iglastych
4401.22	- Drewno w postaci wiórów lub kawałków – z drzew liściastych
Ex.4404	- Wióry i tym podobne
Ex.4407	Drewno przetarte lub strugane wzdłużnie, skrawane warstwami lub okorowane, strugane, szlifowane lub łączone stykowo, o grubości przekraczającej 6 mm.
4408	Arkusze na forniry (włącznie z otrzymanymi przez cięcie drewna warstwowego), na sklejkę lub na podobne drewno warstwowe i inne drewno, przetarte wzdłużnie, skrawane warstwami lub okorowane, nawet strugane, szlifowane, łączone na długość lub łączone stykowo, o grubości nieprzekraczającej 6 mm.
	Drewno (włącznie z klepkami i listwami na parkiet, niepołączonymi), kształtowane w sposób ciągły (z wypustem, rowkiem, ze ściętymi krawędziami, zaokrąglone, ze złączami w jaskółczy ogon i tym podobne) wzdłuż dowolnej krawędzi, końców lub powierzchni, nawet strugane, szlifowane lub łączone stykowo.
4409.10	- Drewno z drzew iglastych
4409.29	- Drewno z drzew liściastych – inne
4410	Płyta wiórowa, płyta o wiórach zorientowanych („oriented strand board” OSB) i podobna płyta (na przykład płyta płatkowa (płyta ze średniogłębkościowych wiórów „waferboard”)) z drewna lub pozostałych zdrewniałych materiałów, nawet aglomerowanych żywicami lub innymi organicznymi substancjami wiążącymi.
4411	Płyta pilśniowa, z drewna lub pozostałych zdrewniałych materiałów, nawet związana za pomocą żywicy lub innych substancji organicznych.
4412	Sklejka, płyty fornirowane i podobne drewno warstwowe.
4413	Drewno utwardzone w postaci bloków, płyt, desek lub kształtowników profilowanych.
4414	Ramy do obrazów, fotografii, luster lub podobnych przedmiotów, drewniane.
4415	Skrzynie, pudła, klatki, bębny i podobne opakowania, z drewna; bębny do kabli, z drewna; palety, palety skrzyniowe i pozostałe platformy ładunkowe, z drewna; nadstawki do palet płaskich, z drewna.
4416	Beczki, baryłki, kadzie, cebry i pozostałe wyroby bednarskie oraz ich części, z drewna, włącznie z klepkami.

Kody HS	Opis
4417	Narzędzia, oprawy narzędzi, rękojeści narzędzi, oprawy lub trzonki mioteł, szczotek i pędzli, z drewna; kopyta lub prawidła do obuwia, z drewna.
4418	Wyroby stolarskie i ciesielskie dla budownictwa, z drewna, włącznie z drewnianymi płytami komórkowymi, połączonymi płytami podłogowymi, dachówkami i gontami.
Ex.4421.90	- Drewniane płyty chodnikowe

rozdział 47:

Kody HS	Opis
	Ścier z drewna lub z pozostałego włóknistego materiału celulozowego; papier lub tektura, z odzysku (makulatura i odpady):
4701	- Ścier drzewny mechaniczny
4702	- Masa celulozowa drzewna do przeróbki chemicznej
4703	- Masa celulozowa drzewna sodowa lub siarczanowa, inna niż masa celulozowa drzewna do przeróbki chemicznej.
4704	- Masa celulozowa drzewna siarczynowa, inna niż masa celulozowa drzewna do przeróbki chemicznej
4705	- Ścier drzewny otrzymany w połączonych mechanicznych i chemicznych procesach roztwarzania

rozdział 48:

Kody HS	Opis
4802	Papier i tektura niepowleczone, w rodzaju stosowanych do pisania, druku lub innych celów graficznych oraz nieperforowany papier na karty i taśmy dziurkowane, w zwojach lub arkuszach prostokątnych (włączając kwadratowe), dowolnego rozmiaru, inny niż papier objęty pozycją 4801 lub 4803; papier i tektura, czerpane:
4803	Papier do produkcji papieru toaletowego lub chusteczek higienicznych, ręczników lub pieluszek oraz podobny papier, w rodzaju stosowanego do celów gospodarczych lub sanitarnych, wata celulozowa i wstęgi, z włókien celulozowych, nawet krepowane, marszczone, tłoczone, perforowane, barwione powierzchniowo, z powierzchnią dekorowaną lub z nadrukiem, w zwojach lub arkuszach.
4804	Papier i tektura siarczanowe, niepowleczone, w zwojach lub arkuszach, inne niż objęte pozycją 4802 lub 4803.
4805	Pozostały papier i tektura, niepowleczone, w zwojach lub arkuszach, niepoddane dalszej obróbce lub przetwarzaniu w inny sposób niż wymieniony w uwadze 3 do niniejszego działu.
4806	Pergamin roślinny, papiery tłuszczoodporne, kalki kreślarskie, papier pergaminowy satynowany oraz pozostałe satynowane papiery przezroczyste lub prześwitujące, w zwojach lub w arkuszach.
4807	Papier i tektura złożone (wykonane przez sklejenie płaskich warstw papieru lub tektury), niepowleczone powierzchniowo ani nieimpregnowane, nawet ze wzmocnieniem wewnętrznym, w zwojach lub arkuszach
4808	Papier i tektura faliste (z płaskimi arkuszami wklejonymi lub nie), krepowane, marszczone, tłoczone lub perforowane, w zwojach lub arkuszach, inne niż papier opisany w pozycji 4803.
4809	Kalka maszynowa, papier samokopiujący oraz pozostałe papiery do kopiowania lub papiery przedrukowe (włącznie z powleczonym lub impregnowanym papierem na matryce do powielania lub płyty offsetowe), nawet zadrukowane, w zwojach lub w arkuszach.

Kody HS	Opis
4810	Papier i tektura, powleczone jednostronnie lub obustronnie kaolinem (glinką białą) lub innymi substancjami nieorganicznymi, ze spoiwem lub bez, oraz bez żadnej innej powłoki, nawet barwione powierzchniowo, dekorowane na powierzchni lub z nadrukiem, w zwojach lub arkuszach prostokątnych (włączając kwadratowe), o dowolnym wymiarze.
4811	Papier, tektura, wata celulozowa i wstęgi z włókien celulozowych, powleczone, impregnowane, pokryte, barwione powierzchniowo, dekorowane na powierzchni lub z nadrukiem, w zwojach lub arkuszach prostokątnych (włączając kwadratowe), o dowolnym rozmiarze, inne niż towary objęte pozycją 4803, 4809 lub 4810.
4812	Bloki, płyty i płytki filtracyjne z masy papierniczej.
4813	Bibułka papierosowa, nawet pocięta do wymiaru lub w książeczkach, lub w tutkach.
4814	Tapety papierowe i podobne pokrycia ścienne; okienny papier przezroczysty.
4816	Kalka maszynowa, papier samokopiujący oraz pozostałe papiery do kopiowania lub papiery przedrukowe (inne niż te objęte pozycją 4809), matryce powielaczowe i płyty offsetowe z papieru, nawet pakowane w pudełka.
4817	Koperty, karty listowe, karty pocztowe i karty korespondencyjne, z papieru lub tektury; pudełka, torby, portfele i zestawy piśmienne, z papieru lub tektury, zawierające asortyment piśmiennych artykułów papierniczych.
4818	Papier toaletowy i podobny papier, wata celulozowa lub wstęgi z włókien celulozowych, w rodzaju stosowanych w gospodarstwach domowych lub do celów sanitarnych, w rolkach o szerokości nieprzekraczającej 36 cm lub pocięte do kształtu lub wymiaru; chusteczki do nosa, chusteczki kosmetyczne, ręczniki, obrusy, serwety, serwetki, pieluszki dla niemowląt, tampony, prześcieradła i podobne artykuły do użytku domowego, sanitarnego lub szpitalnego, artykuły odzieżowe i dodatki odzieżowe, z masy papierniczej, papieru, waty celulozowej lub wstęg z włókien celulozowych.
4821	Etykiety wszelkich rodzajów z papieru lub tektury, nawet zadrukowane.
4822	Szpule, cewki, cewki przędzalnicze i podobne nośniki, z masy papierniczej, papieru lub tektury, nawet perforowane lub utwardzane.
4823	Pozostały papier, tektura, wata celulozowa i wstęgi z włókien celulozowych, pocięte do wymiaru lub kształtu; pozostałe artykuły z masy papierniczej, papieru, tektury, waty celulozowej lub wstęg z włókien celulozowych.

rozdział 94:

Kody HS	Opis
	Pozostałe meble do siedzenia, z drewnianą ramą:
9401.61.	- Tapicerowane
9401.69.	- Pozostałe
	Pozostałe meble i ich części
9403.30	- Meble drewniane, w rodzaju stosowanych w biurze
9403.40	- Meble drewniane, w rodzaju stosowanych w kuchni
9403.50	- Meble drewniane, w rodzaju stosowanych w sypialni
9403.60	- Pozostałe meble drewniane
Ex. 9406.00.	- Konstrukcje prefabrykowane z drewna

ZAŁĄCZNIK IB

**ZHARMONIZOWANE KODY TOWARÓW DOTYCZĄCE DREWNA, CO DO KTÓREGO ZGODNIE Z PRAWEM
INDONEZJI ISTNIEJE ZAKAZ WYWOZU**

rozdział 44:

Kody HS	Opis
4403	Drewno surowe, nawet pozbawione kory lub bieli lub zgrubnie obrobione:
Ex. 4404	Obręcze drewniane; żerdzie rozszczerpione; pale, paliki i kołki, z drewna, zaostrome, ale nieprzetarte wzdłużnie; tyczki drewniane, zgrubnie przycięte, ale nietoczone, niewygięte lub w inny sposób obrobione, nadające się do produkcji lasek, parasoli, rękojeści do narzędzi, itp.
4406	Podkłady kolejowe lub tramwajowe, z drewna.
Ex. 4407	Drewno przetarte lub strugane wzdłużnie, skrawane warstwami lub obwodowo, nie strugane, nie szlifowane ani nie łączone stykowo, o grubości przekraczającej 6 mm.

ZAŁĄCZNIK II

DEFINICJA LEGALNOŚCI

Wprowadzenie

Indonezyjskie drewno uznaje się za legalne, jeśli zweryfikowano, że jego pochodzenie oraz proces produkcji, a także dalsza obróbka, transport oraz działania związane z handlem spełniają wymogi wszystkich przepisów i regulacji obowiązujących w Indonezji.

W Indonezji obowiązuje pięć norm w zakresie legalności obejmujące szereg zasad, kryteriów, wskaźników i punktów kontrolnych, wszystkie opracowane w oparciu o obowiązujące przepisy, rozporządzenia i procedury.

Poniżej wymieniono tych pięć norm:

- Norma legalności 1: Norma dotycząca koncesji w strefach lasu produkcyjnego na ziemiach będących własnością państwa;
- Norma legalności 2: Norma dotycząca wspólnotowych lasów plantacyjnych i lasów wspólnotowych w strefach lasu produkcyjnego na ziemiach będących własnością państwa;
- Norma legalności 3: Norma dotycząca lasów prywatnych;
- Norma legalności 4: Norma dotycząca praw do użytkowania drewna w strefach innych niż strefy leśne na ziemiach będących własnością państwa;
- Norma legalności 5: Norma dotycząca przemysłu surowcowego i przetwórczego produktów leśnych.

Tych pięć norm legalności ma zastosowanie do różnych rodzajów pozwoleń na drewno, zgodnie z poniższą tabelą:

Rodzaj pozwolenia	Opis	Własność gruntów/ zarządzanie zasobami lub użytkowanie	Norma mająca zastosowanie
IUPHHK-HA/HPH	Zezwolenie na użytkowanie produktów leśnych z lasów naturalnych	Własność państwa/ zarządzane przez przedsiębiorstwo	1
IUPHHK-HTI/HPHTI	Zezwolenie na utworzenie plantacji leśnej na potrzeby przemysłu i zarządzanie nią	Własność państwa/ zarządzane przez przedsiębiorstwo	1
IUPHHK-RE	Zezwolenie na odbudowę ekosystemu leśnego	Własność państwa/ zarządzane przez przedsiębiorstwo	1
IUPHHK- HTR	Zezwolenie na utworzenie wspólnotowej plantacji leśnej	Własność państwa/ zarządzane przez wspólnotę	2
IUPHHK-HKM	Zezwolenie na zarządzanie wspólnotową plantacją leśną	Własność państwa/ zarządzane przez wspólnotę	2
Grunty prywatne	Nie wymaga się zezwolenia	Własność prywatna/ wykorzystywane prywatnie	3
IPK/ILS	Zezwolenie na użytkowanie drewna ze stref innych niż strefy leśne	Własność państwa/ wykorzystywane prywatnie	4
IUIPHHK	Zezwolenie na utworzenie zakładu przemysłu surowcowego produktów leśnych i zarządzanie nim	Nie dotyczy	5
IUI Lanjutan lub IPKL	Zezwolenie na utworzenie zakładu przemysłu przetwórczego produktów leśnych i zarządzanie nim	Nie dotyczy	5

Powyższe normy legalności i powiązane z nimi punkty kontrolne są opisane poniżej.

ZAŁĄCZNIK II – NORMA LEGALNOŚCI 1: NORMY DOTYCZĄCE KONCESJI W STREFACH LASU PRODUKCYJNEGO

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy (¹)
1	P1. Status prawny terenu i prawo do użytkowania	K1.1 Jednostka zarządzająca lasem (koncesjonariusze) jest zlokalizowana w strefie lasu produkcyjnego	1.1.1 Posiadacz zezwolenia może wykazać, że zezwolenie na użytkowanie drewna (IUPHHK) jest ważne	Świadectwo prawa do koncesji leśnej	Rozporządzenie rządu PP72/2010
				Dowód opłacenia pozwolenia na użytkowanie drzewnych produktów leśnych.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P50/2010 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P12/2010
2.	P2. Zgodność z systemem i procedurami pozyskiwania drewna.	K2.1 Posiadacz zezwolenia ma plan pozyskania drewna dotyczący powierzchni cięć, który to plan został zatwierdzony przez właściwe organy administracyjne.	2.1.1 Właściwy organ administracyjny zatwierdził dokumenty dotyczące planu prac: plan główny i roczny plan prac wraz z załącznikami.	Zatwierdzony plan główny wraz z załącznikami, opracowany w oparciu o kompleksową inwentaryzację lasów przeprowadzoną przez technicznie kompetentny personel. Zatwierdzony roczny plan prac opracowany w oparciu o plan główny. Mapy opracowane przez technicznie kompetentny personel, które opisują powierzchnię i granice terenów objętych planem prac Mapa wskazująca strefy wyłączone z pozyskiwania drewna w ramach rocznego planu prac i dowód wdrożenia w terenie. Lokalizacje pozyskiwania drewna (bloki lub oddziały) na mapie są wyraźnie oznaczone i zweryfikowane w terenie	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P62/2008 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P56/2009 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P60/2011

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy ⁽¹⁾
		K2.2 Plan prac jest ważny	2.2.1 Posiadacz zezwolenia na użytkowanie lasu ma ważny plan prac zgodny z obowiązującymi przepisami	Dokument zawierający plan główny użytkowania drzewnych produktów leśnych wraz z załącznikami (dopuszczalne są wnioski bieżące).	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P62/2008 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P56/2009
				Lokalizacja i możliwe do pozyskania objętości kłód pochodzących z lasów naturalnych na terenach przeznaczonych do pozyskiwania drewna odpowiadają planowi prac. Zezwolenia	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P60/2011
			2.2.2 Pozwolenia dotyczące całego sprzętu do pozyskiwania drewna są ważne i zweryfikowane w terenie. (nie dotyczy państwowego przedsiębiorstwa leśnego)	Zezwolenie na wyposażenie i przenoszenie wyposażenia	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P53/2009
3.	P3. Legalność transportu lub zmiany własności Okrągłaków.	K3.1 Posiadacze pozwolenia dopilnowują, żeby wszystkie kłody drewna przewożone ze składnicy drewna w lesie do zakładów przemysłu surowcowego produktów leśnych lub do zarejestrowanego przedsiębiorcy zarejestrowanego przedsiębiorcy prowadzącego handel kłodami były fizycznie możliwe do zidentyfikowania i żeby towarzyszyła im ważna dokumentacja.	3.1.1 Wszystkie kłody drewna o dużej średnicy pozyskane lub komercyjnie uzyskane zostały zgłoszone w wykazie odbiorczym	Zatwierdzone dokumenty dotyczące wykazu odbiorczego drewna	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
			3.1.2 Wszystkim transportom drewna wywożonym z terenów objętych pozwoleniem towarzyszą ważne dokumenty przewozowe.	Ważne dokumenty przewozowe wraz z załącznikami towarzyszą kłodom drewna od składnicy drewna do zakładów przemysłu surowcowego produktów leśnych lub do zarejestrowanego przedsiębiorcy prowadzącego handel kłodami drewna, w tym przez składnicę przejściową.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
			3.1.3 Okrągłaki zostały pozyskane na terenach określonych w pozwoleniu na użytkowanie lasu	Oznakowanie/kody kreskowe (PUHH) organów administracji ds. drewna na kłodach.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
				Posiadacz zezwolenia konsekwentnie stosuje oznakowanie drewna	

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy ⁽¹⁾
		K3.2 Posiadacz zezwolenia uiścił mające zastosowanie opłaty i należności za komercyjne uzyskanie drewna	3.2.1 Posiadacz zezwolenia wykazuje, że wpłaty należności do funduszu ponownego zalesiania lub rezerwy zasobów leśnych, która to należność odpowiada wykazowi odbiorczemu drewna i mającej zastosowanie taryfie.	Zlecenia płatnicze dotyczące opłaty na rzecz funduszu ponownego zalesiania lub rezerwy zasobów leśnych.	Rozporządzenie rządu PP22/1997 Rozporządzenie rządu PP 51/1998
				Dowód złożenia depozytu na rzecz opłacenia funduszu ponownego zalesiania lub rezerwy zasobów leśnych oraz potwierdzenia przelewu.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P18/2007 Rozporządzenie Ministra Handlu 22/M-DAG/PER/4/2012
				Płatność na rzecz funduszu ponownego zalesiania lub rezerwy zasobów leśnych odpowiada wykazowi odbiorczemu drewna i mającej zastosowanie taryfie.	Rozporządzenie rządu PP59/1998
		K3.3 Przewóz i handel między wyspami	3.3.1 Posiadacze zezwolenia, którzy transportują kłody drewna, są zarejestrowanymi podmiotami prowadzącymi handel drewnem między wyspami (PKAPT).	Dokumenty PKAPT	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu 68/2003 Wspólne rozporządzenie Ministra Leśnictwa, Ministra Transportu oraz Ministra Przemysłu i Handlu 22/2003
			3.3.2 Statek wykorzystywany do transportu okrągłaków pływa pod banderą indonezyjską i posiada ważne zezwolenie na działalność	Dokumenty rejestracyjne wskazujące nazwę statku oraz ważne zezwolenie.	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu 68/2003 Wspólne rozporządzenie Ministra Leśnictwa, Ministra Transportu oraz Ministra Przemysłu i Handlu 22/2003
4.	P4. Zgodność z aspektami środowiskowymi i społecznymi związanymi z pozyskiwaniem drewna	K4.1 Posiadacz zezwolenia ma zatwierdzony dokument oceny oddziaływania na środowisko (OOŚ) i wdrożył określone w nim środki	4.1.1 Posiadacz zezwolenia posiada dokumenty OOŚ zatwierdzone przez właściwe organy, które obejmują cały obszar prac.	Dokumenty OOŚ	Rozporządzenie rządu PP27/1999 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Plantacji 602/1998

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy ⁽¹⁾
			4.1.2 Posiadacz zezwolenia ma sprawozdania z wykonania planu zarządzania środowiskiem i monitorowania środowiska zawierające wyszczególnienie działań podejmowanych w celu łagodzenia oddziaływania na środowisko i dostarczania korzyści społecznych.	Plan zarządzania środowiskiem i plan monitorowania środowiska Dowód wykonania planu zarządzania środowiskiem i monitorowania znaczącego oddziaływania na środowisko i społeczeństwo	Rozporządzenie rządu PP27/1999
5.	P5. Zgodność z ustawodawczymi i wykonawczymi przepisami prawa pracy	K.5.1 Spełnienie wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy (BHP)	5.1.1 Dostępność procedur BHP i ich wdrożenie	Wdrożenie procedur BHP	Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 01/1978
				Wyposażenie BHP	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P12/2009
				Rejestry wypadków przy pracy	
		K.5.2 Przestrzeganie praw pracowników	5.2.1 Wolność zrzeszania się pracowników	Pracownicy należą do związków zawodowych lub polityka przedsiębiorstwa zezwala pracownikom na tworzenie związków zawodowych lub udział w działalności takich związków	Ustawa 21/2000 Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2001
				5.2.2 Istnienie zbiorowych układów pracy	Ustawa 13/2003 Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2011
			5.2.3 Przedsiębiorstwo nie zatrudnia nieletnich/ niepełnoletnich pracowników	Nie ma pracowników niepełnoletnich	Ustawa 13/2003 Ustawa 23/2003 Ustawa 20/2009

⁽¹⁾ Określa główne przepisy z uwzględnieniem późniejszych zmian

NORMA LEGALNOŚCI NR 2: NORMA DOTYCZĄCA WSPÓLNOTOWYCH LASÓW PLANTACYJNYCH I LASÓW WSPÓLNOTOWYCH W STREFACH LASÓW PRODUKCYJNYCH

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
1.	P1. Status prawny terenu i prawo do użytkowania	K1.1 Jednostka zarządzająca lasem jest zlokalizowana w strefie lasu produkcyjnego	1.1.1 Posiadacz zezwolenia może wykazać, że zezwolenie na użytkowanie drewna (IUPHHK) jest ważne	Świadectwo prawa do koncesji leśnej	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2011
				Dowód opłacenia zezwolenia na użytkowanie drzewnych produktów leśnych	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P37/2007 Rozporządzenia Ministra Leśnictwa P49/2008 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P12/2010
2.	P2. Zgodność z systemem i procedurami pozyskiwania drewna	K2.1 Posiadacz zezwolenia ma plan pozyskania drewna dotyczący powierzchni cięć, który został zatwierdzony przez właściwe organy administracyjne	2.1.1 Właściwy organ administracyjny zatwierdził dokument zawierający roczny plan prac	Zatwierdzony dokument zawierający roczny plan prac.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P62/2008
				Mapa wskazująca strefy wyłączone z pozyskiwania drewna w ramach rocznego planu prac i dowód wdrożenia w terenie.	
				Lokalizacja bloku pozyskiwania drewna jest wyraźnie oznaczona i może być zweryfikowana w terenie.	
		K2.2 Plan prac jest ważny	2.2.1 Posiadacz zezwolenia na użytkowanie lasu ma ważny plan prac zgodny z obowiązującymi przepisami.	Dokument zawierający plan główny użytkowania drzewnych produktów leśnych wraz z załącznikami (dopuszczalne są wnioski bieżące)	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P62/2008
				Lokalizacja i możliwe do pozyskania objętości kłód na terenie przeznaczonym do pozyskiwania drewna odpowiadają planowi prac.	

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
			2.2.2 Zezwolenia dotyczące całego wyposażenia do pozyskiwania drewna są ważne i mogą być fizycznie zweryfikowane w terenie.	Zezwolenia na wyposażenie i przenoszenie wyposażenia.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P53/2009
		K2.3 Posiadacze zezwolenia zapewniają, aby wszystkie kłody drewna transportowane ze składnicy drewna w lesie do zakładów przemysłu surowcowego produktów leśnych lub do zarejestrowanego przedsiębiorcy prowadzącego handel kłodami drewna, w tym przez składnicę przejściową były fizycznie możliwe do zidentyfikowania oraz aby towarzyszyła im ważna dokumentacja.	2.3.1 Wszystkie kłody drewna o dużej średnicy pozyskane lub komercyjnie uzyskane zostały zgłoszone w wykazie odbiorczym drewna.	Zatwierdzone dokumenty dotyczące wykazu odbiorczego drewna.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
			2.3.2 Wszystkim transportom kłód drewna z obszaru objętego zezwoleniem towarzyszą ważne dokumenty przewozowe.	Przewozowe dokumenty prawne wraz ze stosownymi załącznikami od składnicy drewna do składnicy przejściowej i od składnicy przejściowej do zakładów przemysłu surowcowego lub do zarejestrowanego przedsiębiorcy prowadzącego handel kłodami drewna.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
			2.3.3 Okrągłaki zostały pozyskane na obszarach określonych w zezwoleniu na użytkowanie lasu.	Oznakowanie/kody kreskowe organów administracji ds. drewna (PUHH) na kłodach	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
				Posiadacz zezwolenia konsekwentnie stosuje oznakowanie drewna.	
			2.3.4 Posiadacz zezwolenia może wykazać istnienie dokumentów zezwalających na przewóz kłód towarzyszących kłodom transportowanym od składnicy drewna.	Dokument zezwalający na przewóz kłód, do którego załączono brulion odbiórki drewna.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
		K.2.4 Posiadacz zezwolenia uiścił mające zastosowanie opłaty i należności za komercyjne uzyskanie drewna	2.4.1 Posiadacz zezwolenia przedstawił dowód wpłaty należności do rezerwy zasobów leśnych, która to należność odpowiada wykazowi odbiorczemu drewna i mającej zastosowanie taryfie.	Zlecenie płatnicze dotyczące opłaty na rzecz rezerwy zasobów leśnych Dowód dokonania opłaty na rzecz rezerwy zasobów leśnych Opłata na rzecz rezerwy zasobów leśnych odpowiada wykazowi odbiorczemu drewna i mającej zastosowanie taryfie.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P18/2007 Rozporządzenie Ministra Handlu 22/M-DAG/PER/4/2012
3.	P3. Zgodność z aspektami środowiskowymi i społecznymi związanymi z pozyskiwaniem drewna	K3.1 Posiadacz zezwolenia ma zatwierdzony dokument oceny oddziaływania na środowisko (OOŚ) i wdrożył określone w nim środki.	3.1.1 Posiadacz zezwolenia posiada dokumenty OOŚ zatwierdzone przez właściwe organy, które obejmują cały obszar prac.	Dokumenty OOŚ	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Plantacji 622/1999
			3.1.2 Posiadacz zezwolenia ma sprawozdania z wykonania planu zarządzania środowiskowego i planu monitorowania środowiska, zawierające wyszczególnienie działań podejmowanych w celu łagodzenia oddziaływania na środowisko i dostarczania korzyści społecznych.	Odpowiednie dokumenty dotyczące zarządzania środowiskowego i monitorowania Dowód wykonania planu zarządzania środowiskiem i monitorowania znaczącego oddziaływania na środowisko i społeczeństwo	Rozporządzenie rządu PP27/1999

NORMA LEGALNOŚCI NR 3: NORMA DOTYCZĄCA LASÓW PRYWATNYCH

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
1.	P1. Własność drewna może zostać zweryfikowana	K1.1 Legalność własności lub tytułu prawnego do gruntów w odniesieniu do terenu pozyskiwania drewna	1.1.1 Właściciel prywatnych gruntów lub lasów może dowieść własności lub prawa użytkowania gruntów	Ważne dokumenty potwierdzające własność lub prawa do gruntów (dokumenty dotyczące tytułu prawnego do gruntów uznane przez właściwe organy).	Ustawa 5/1960
				Prawo do uprawy gruntów.	Rozporządzenie rządu PP12/1998
				Akt założycielski przedsiębiorstwa	Rozporządzenie Ministra Handlu 36/2007
				Zezwolenie na prowadzenie działalności dla przedsiębiorstw prowadzących działalność handlową (SIUP)	Rozporządzenie Ministra Handlu 37/2007
				Świadectwo rejestracji przedsiębiorstwa (TDP)	Ustawa 6/1983
				Numer rejestracyjny podatnika (NPWP)	Ustawa 13/2003
				Mapa obszaru lasu prywatnego i granic wyznaczonych w terenie.	Ustawa 23/2003
					Ustawa 20/2009
			1.1.2 Jednostki zarządzające (posiadane indywidualnie lub przez grupę) okazują ważne dokumenty zezwalające na przewóz drewna.	Świadectwo pochodzenia drewna lub dokumenty zezwalające na przewóz kłód	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P30/2012
				Faktura/ paragon/ świadectwo odprawy ładunku	
			1.1.3 Jednostki zarządzające okazują dowód uiszczenia mających zastosowanie opłat związanych z drzewami znajdującymi się na danym obszarze przed przeniesieniem praw lub tytułu własności do niego.	Dowód dokonania opłaty na rzecz funduszu ponownego zalesiania lub rezerwy zasobów leśnych oraz dowód wniesienia rekompensaty na rzecz państwa odpowiadającej wartości wyciętego drewna w lesie	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P18/2007

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
2.	P2. Zgodność z aspektami środowiskowymi i społecznymi związanymi z pozyskiwaniem drewna w przypadku terenów objętych prawami do uprawy gruntów	K2.1 Posiadacz zezwolenia ma zatwierdzony dokument oceny oddziaływania na środowisko (OOS) i wdrożył określone w nim środki	2.1.1 Posiadacz zezwolenia posiada dokumenty OOS zatwierdzone przez właściwe organy, które obejmują cały obszar prac.	Dokumenty OOS	Rozporządzenie rządu PP27/1999 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Plantacji 602/1998
3.	P3. Zgodność z ustawowymi i wykonawczymi przepisami prawa pracy w przypadku terenów objętych prawami do uprawy gruntów	K3.1 Spełnienie wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy (BHP)	3.1.1 Dostępność procedur BHP i ich wdrożenie	Wdrożenie procedur BHP	Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 01/1978
				Wypożyczenie BHP	
				Rejestry wypadków przy pracy	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P12/2009
		K.3.2 Przestrzeganie praw pracowników	3.2.1 Wolność zrzeszania się pracowników	Pracownicy należą do związków zawodowych lub polityka przedsiębiorstwa zezwala pracownikom na tworzenie związków zawodowych lub udział w działalności takich związków	Ustawa 21/2000 Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2001
			3.2.2 Istnienie zbiorowych układów pracy	Dokumenty dotyczące zbiorowych układów pracy lub dokumenty na temat polityki przedsiębiorstwa w zakresie praw pracowniczych	Ustawa 13/2003 Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2011
			3.2.3 Przedsiębiorstwo nie zatrudnia nieletnich/niepełnoletnich pracowników	Nie ma pracowników niepełnoletnich	Ustawa 13/2003 Ustawa 23/2003 Ustawa 20/2009

NORMA LEGALNOŚCI NR 4: NORMA DOTYCZĄCA PRAW DO UŻYTKOWANIA DREWNA W STREFACH INNYCH NIŻ STREFY LEŚNE

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
1.	P1. Status prawny terenu i prawo do użytkowania	K1.1.1. Zezwolenie na pozyskiwanie drewna w strefie innej niż strefa leśna bez zmiany statusu prawnego lasu	1.1.1 Działania związane z pozyskiwaniem drewna zatwierdzone na mocy innego zezwolenia prawnego (ILS)/ zezwoleń na przekształcenie (IPK) dzierzawionego terenu	Zezwolenia ILS/IPK na działania związane z pozyskiwaniem drewna na dzierzawionym terenie	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P18/2011
				Załączone do zezwoleń ILS/IPK mapy dzierzawionego terenu oraz potwierdzenie zgodności w terenie.	
		K1.2 Zezwolenie na pozyskiwanie drewna w strefie innej niż strefa leśna prowadzące do zmiany statusu prawnego lasu	1.2.1 Pozyskiwanie drewna zatwierdzone na mocy zezwolenia na przekształcenie gruntów (IPK).	Zezwolenie na prowadzenie działalności wraz z mapami załączonymi do niego (wymóg ten dotyczy zarówno posiadaczy IPK, jak i posiadaczy zezwolenia na prowadzenie działalności)	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P14/2011 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P33/2010
				IPK na terenach objętych przekształceniem	
				Mapy załączone do IPK	
				Dokumenty zatwierdzające zmiany statusu prawnego lasu (wymóg ten dotyczy zarówno posiadaczy IPK, jak i posiadaczy zezwolenia na prowadzenie działalności)	
		K1.3 Zezwolenie na uzyskiwanie drzewnych produktów leśnych z terenu państwowego lasu na potrzeby działań dotyczących lasów plantacyjnych powstałych w wyniku ponownego zalesiania (HTHR)	1.3.1. Pozyskiwanie drewna jest dozwolone na podstawie zezwolenia na uzyskiwanie drzewnych produktów leśnych z lasów plantacyjnych powstałych w wyniku ponownego zalesiania (HTHR) na terenach przeznaczonych pod takie lasy	Zezwolenie HTHR	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P59/2011
				Mapy załączone do zezwolenia HTHR oraz potwierdzenie zgodności w terenie	

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
2.	P2. Zgodność z systemami prawnymi i procedurami dotyczącymi pozyskiwania drzewa i przewozu kłód	K2.1 Plan dotyczący IPK/ILS i ich wdrożenie są zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego	2.1.1 Zatwierdzony plan prac dla terenów objętych IPK/ILS	Dokumenty zawierające plan prac dotyczący IPK/ILS	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P62/2008
				Ważne zezwolenie na wyposażenie	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P53/2009
			2.1.2 Posiadacz zezwolenia może wykazać, że transportowane kłody pochodzą z terenów objętych ważnym zezwoleniem na przekształcenie gruntów/innymi zezwoleniami na użytkowanie (IPK/ILS)	Dokumenty dotyczące inwentaryzacji lasów	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P62/2008
				Dokumenty dotyczące wykazu odbiorczego drewna (LHP)	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
		K2.2 Uiszczenie państwowych opłat i należności oraz zgodność z wymogami dotyczącymi przewozu drewna	2.2.1 Dowód uiszczenia opłat.	Dowód dokonania opłaty na rzecz funduszu ponownego zalesiania lub rezerwy zasobów leśnych oraz dowód wniesienia rekompensaty na rzecz państwa odpowiadającej wartości wyciętego drewna w lesie.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P18/2007
			2.2.2 Posiadacz zezwolenia ma ważne dokumenty zezwalające na przewóz drewna	Faktura za przewóz kłód i brulion odbiórki drewna dla kłód o małej średnicy	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
Dokument potwierdzający legalność kłód (SKSKB) oraz brulion odbiórki drewna dla kłód o dużej średnicy					
3.	P3. Zgodność z ustawodawczymi i wykonawczymi przepisami prawa pracy	K.3.1 Spełnienie wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy (BHP)	3.1.1 Dostępność procedur BHP i ich wdrożenie	Wdrożenie procedur BHP	Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 01/1978
				Wyposażenie BHP	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P12/2009
				Rejestry wypadków przy pracy	

Nr	Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
		K.3.2 Przestrzeganie praw pracowników	3.2.1 Wolność zrzeszania się pracowników	Pracownicy należą do związków zawodowych lub polityka przedsiębiorstwa zezwala pracownikom na tworzenie związków zawodowych lub udział w działalności takich związków	Ustawa 21/2000 Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2001
			3.2.2 Istnienie zbiorowych układów pracy	Dokumenty dotyczące zbiorowych układów pracy lub dokumenty na temat polityki przedsiębiorstwa w zakresie praw pracowniczych	Ustawa 13/2003 Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2011
			3.2.3 Przedsiębiorstwo nie zatrudnia nieletnich/niepełnoletnich pracowników	Nie ma pracowników niepełnoletnich	Ustawa 13/2003 Ustawa 23/2003 Ustawa 20/2009

NORMA LEGALNOŚCI NR 5: NORMA DOTYCZĄCA PRZEMYSŁU SUROWCOWEGO I PRZETWÓRCZEGO PRODUKTÓW LEŚNYCH

Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
P.1 Przemysł obróbki drzewnych produktów leśnych wspomagający legalny handel drewnem	K1.1. Części jednostki gospodarczej mające formę: a) zakładów obróbki oraz b) eksporterów produktów poddanych obróbce posiadają ważne zezwolenia	1.1.1 Zakłady obróbki posiadają ważne zezwolenia	Akt założycielski przedsiębiorstwa wraz z najnowszymi zmianami (akt założycielski przedsiębiorstwa)	Rozporządzenie Ministra Praw i Praw Człowieka M.01-HT.10/2006
				Rozporządzenie Ministra Handlu 36/2007
			Zezwolenie na prowadzenie działalności handlowej (zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej/SIUP) lub zezwolenie na prowadzenie handlu, którym może być zezwolenie na prowadzenie działalności przemysłowej (IUI) lub stałe zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej (IUT) lub świadectwo rejestracji przemysłowej (TDI)	Rozporządzenie Ministra Handlu 37/2007 Ustawa 6/1983 Rozporządzenie rządu PP80/2007 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P53/2008
			Zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej uciążliwej/powodującej zakłócenia (zezwolenie wydawane przedsiębiorstwu z powodu jego oddziaływania na środowisko otaczające obszar prowadzenia działalności)	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P16/2007 Rozporządzenie Ministra Handlu 39/2011
			Świadectwo rejestracji przedsiębiorstwa (TDP)	Rozporządzenie Ministra Przemysłu 41/2008
			Numer rejestracyjny podatnika (NPWP)	Rozporządzenie Ministra Środowiska 13/2010
			Dostępność dokumentów dotyczących oceny oddziaływania na środowisko	
			Dostępność zezwolenia na prowadzenie działalności przemysłowej (IUI) lub stałe zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej (IUT) lub świadectwo rejestracji przemysłowej (TDI)	

Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
			Dostępność planów zapasów surowców (RPBBI) dla przemysłu surowcowego produktów leśnych (IPHH).	
		1.1.2 Eksporterzy produktów z drewna poddanego obróbce posiadają ważne zezwolenia zarówno jako producenci, jak i eksporterzy produktów z drewna	Eksporterzy mają status zarejestrowanych eksporterów produktów przemysłu leśnego (ETPIK).	Rozporządzenie Ministra Handlu P64/2012
	K1.2 Części jednostki gospodarczej mające formę grup rzemieślników/ przedsiębiorstw domowych są zarejestrowane zgodnie z prawem	1.2.1 Grupy przedsiębiorstw (spółdzielnie, spółki komandytowe (CV) / inne grupy przedsiębiorstw) są utworzone zgodnie z prawem	Akt założycielski	Ustawa 6/1983
			Numer rejestracyjny podatnika (NPWP)	
		1.2.2 Przedsiębiorstwa handlujące produktami z drewna poddanego obróbce mają ważną rejestrację jako eksporterzy i są zaopatrywani przez małe i średnie certyfikowane zakłady obróbki niezarejestrowane jako eksporterzy	Rejestracja przedsiębiorstw handlowych jako niebędących producentami eksporterów produktów przemysłu leśnego (ETPIK Non Producers). Porozumienie lub umowa o współpracy z zakładem obróbki, który posiada świadectwo legalności drewna (S-LK)	Rozporządzenie Ministra Handlu P64/2012
P2. Części jednostki gospodarczej stosują system śledzenia drewna, dzięki któremu można prześledzić pochodzenie drewna	K2.1 Istnienie i stosowanie systemu, który umożliwia śledzenie drewna w produktach leśnych	2.1.1 Części jednostki gospodarczej mogą wykazać, że otrzymane drewno pochodzi z legalnych źródeł	Dokumentom sprzedaży i zakupu lub umowie dostawy materiałów oraz dowodowi zakupu towarzyszą dokumenty potwierdzające legalność produktów leśnych/ świadectwo legalności produktów leśnych	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P30/2012 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P62/2008 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P56/2009

Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
			Zatwierdzone sprawozdanie dotyczące zbycia drewna lub dowód zbycia lub urzędowe sprawozdanie z badania drewna; świadectwo legalności produktów leśnych Importowanemu drewnu towarzyszą dokumenty powiadomienia o przewozie i informacje dotyczące pochodzenia drewna, a także dokumenty poświadczające legalność drewna i kraj jego pozyskania Dokumenty zezwalające na przewóz kłód Dokumenty przewozowe (SKAU/ Nota) wraz z odpowiednimi urzędowymi sprawozdaniami urzędnika organu lokalnego dotyczącymi użytego drewna pochodzącego z rozbiórki budynków i konstrukcji, drewna wykopanego i drewna zakopanego Dokumenty przewozowe w formie FAKO/ Nota dotyczące przemysłowych odpadów drewna Dokumenty/ sprawozdania dotyczące zmian w zapasach okrągłaków (LMKB) /sprawozdania dotyczące zmian w zapasach kłód o małej średnicy (LMKBK)/ sprawozdania dotyczące zmian w zapasach drzewnych produktów leśnych poddanych obróbce (LMHHOK) Dokumenty uzupełniające, tj. plany zapasów surowców (RPBBI), pismo w sprawie decyzji o urzędowym poświadczeniu rocznego planu prac (SK RKT)	

Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
		2.1.2 Części jednostki gospodarczej stosują system śledzenia drewna i prowadzą działalność w ramach dozwolonych poziomów produkcji	Ilościowe zestawienia wykorzystania surowców i wielkości produkcji.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
			Sprawozdania z wielkości produkcji produktów poddanych obróbce.	Rozporządzenie Ministra Przemysłu 41/2008
			Produkcja jednostki nie przekracza dozwolonej zdolności produkcyjnej.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P35/2008
		2.1.3 Proces produkcji we współpracy z innym podmiotem (innym sektorem przemysłu lub innymi rzemieślnikami/przedsiębiorstwami domowymi) przewiduje śledzenie drewna	Umowa o współpracy lub umowa o świadczenie usług dotycząca obróbki produktu zawarta z innym podmiotem	Rozporządzenie Ministra Handlu 37/M-DAG/PER/9/2007
			Podmiot współpracujący posiada ważne zezwolenia określone w ramach zasady 1	Ustawa 6/1983 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P35/2008
			Segregacja/ rozdzielanie wytworzonych produktów	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P16/2007
			Dokumentacja dotycząca surowców, procesów, produkcji i w stosowych przypadkach wywożonych towarów, jeżeli wywóz odbywa się za pośrednictwem części jednostki gospodarczej / innego przedsiębiorstwa, z którym zawarta została umowa o współpracy.	Rozporządzenie Ministra Handlu 39/M-DAG/PER/12/2011 Rozporządzenie Ministra Przemysłu 41/M- IND/PER/6/2008 Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006

Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
P3. Legalność handlu lub zmiany własności drewna poddanego obróbce	K3.1 Przewóz i handel między wyspami są zgodne z obowiązującymi przepisami	3.1.1 Części jednostki gospodarczej transportujące między wyspami produkty z drewna poddane obróbce są zarejestrowanymi podmiotami prowadzącymi handel drewnem między wyspami (PKAPT)	Dokumenty PKAPT	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu 68/MPP/Kep/2/2003
			Dokumenty sprawozdania z PKAPT	Wspólne rozporządzenie Ministra Leśnictwa, Ministra Transportu oraz Ministra Przemysłu i Handlu 22/2003
		3.1.2 Statek wykorzystywany do transportu drewna poddanego obróbce pływa pod banderą indonezyjską i posiada ważne zezwolenia na działalność	Dokumenty wskazujące nazwę statku. Dokumenty rejestracyjne wskazujące nazwę statku oraz ważne zezwolenie.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
			Nazwa statku zgadza się z nazwą wymienioną w dokumentach zezwalających na przewóz kłód lub drewna	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P30/2012 Rozporządzenie Ministra Transportu KM71/2005 Wspólne rozporządzenie Ministra Leśnictwa, Ministra Transportu oraz Ministra Przemysłu i Handlu 22/2003
		3.1.3 Zarejestrowane podmioty prowadzące handel drewnem między wyspami (PKAPT) mogą wykazać, że transportowane drewno pochodzi z legalnych źródeł	Dokumenty zezwalające na przewóz kłód lub drewna	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P55/2006
			Oznakowanie/kody kreskowe organów administracji ds. drewna (PUHH) na kłódach	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P30/2012 Wspólne rozporządzenie Ministra Leśnictwa, Ministra Transportu oraz Ministra Przemysłu i Handlu 22/2003

Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
	K3.2 Przewóz drewna poddanego obróbce na potrzeby wywozu jest zgodny z mającym zastosowanie ustawodawstwem	3.2.1 Przewozowi drewna poddanego obróbce na potrzeby wywozu towarzyszą dokumenty powiadomienia o wywozie (PEB).	PEB	Ustawa 17/2006 (Organy celne)
			Wykaz opakowań	Rozporządzenie Ministra Finansów 223/PMK.011/2008.
			Faktura	Rozporządzenie Dyrekcji Generalnej ds. Celnego 40/BC/2008
			B/L (konosament)	Rozporządzenie Dyrekcji Generalnej ds. Celnego P-06/BC/2009
			Dokumenty pozwolenia na wywóz (V-Legal)	Rozporządzenie Ministra Handlu P64/2012
			Wyniki weryfikacji technicznej (sprawozdanie rzeczoznawcy) w odniesieniu do produktów, dla których weryfikacja techniczna jest obowiązkowa	Dekret prezydencki 43/1978
			W stosownych przypadkach dowód uiszczenia należności celnych wywozowych.	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa 447/2003
			Inne istotne dokumenty (w tym zezwolenia CITES) w odniesieniu do rodzajów drewna, którymi obrót jest ograniczony	
P4. Przestrzeganie przepisów prawa pracy w przemyśle przetwórczym	K.4.1 Spełnienie wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy (BHP)	4.1.1 Dostępność procedur BHP i ich wdrożenie	Wdrożenie procedur BHP	Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 01/1978
			Wypożyczenie BHP, takie jak lekkie gaśnice i środki ochrony indywidualnej, oraz droga ewakuacyjna	Rozporządzenie Ministra Leśnictwa P12/2009
			Rejestry wypadków przy pracy	

Zasady	Kryteria	Wskaźniki	Punkty kontrolne	Powiązane przepisy
	K.4.2 Przestrzeganie praw pracowników	4.2.1 Wolność zrzeszania się pracowników	Związek zawodowy lub polityka przedsiębiorstwa, która pozwala pracownikom/robotnikom na założenie związku zawodowego lub angażowanie się w działalność takiego związku	Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2001
		4.2.2 Istnienie zbiorowych układów pracy lub polityki przedsiębiorstwa w zakresie praw pracowniczych	Dostępność zbiorowego układu pracy lub dokumentów na temat polityki przedsiębiorstwa w zakresie praw pracowniczych	Ustawa 13/2013 Rozporządzenie Ministra Pracy i Migracji 16/2011
		4.2.3 Przedsiębiorstwo nie zatrudnia nieletnich/ niepełnoletnich pracowników	Nie ma pracowników niepełnoletnich	Ustawa 13/2003 Ustawa 23/2003 Ustawa 20/2009

ZAŁĄCZNIK III

WARUNKI DOTYCZĄCE DOPUSZCZENIA DO SWOBODNEGO OBROTU W UNII INDONEZYJSKICH PRODUKTÓW Z DREWNA OBJĘTYCH ZEZWOLENIEM FLEGT**1. ZGŁASZANIE ZEZWOLENIA**

- 1.1. Zezwolenie składa się we właściwym organie państwa członkowskiego Unii, w którym dostawa objęta zezwoleniem jest zgłaszana do dopuszczenia do swobodnego obrotu. Można tego dokonać drogą elektroniczną lub inną szybką metodą.
- 1.2. Zezwolenie zostaje uznane, jeżeli spełnia wszystkie wymogi określone w załączniku IV i nie uznano za konieczne przeprowadzenia dalszej weryfikacji zgodnie z sekcjami 3, 4 i 5 niniejszego załącznika.
- 1.3. Zezwolenie można złożyć przed przybyciem dostawy nim objętej.

2. UZNAWANIE ZEZWOLENIA

- 2.1. Zezwolenie, które nie spełnia wymogów i specyfikacji określonych w załączniku IV, jest nieważne.
- 2.2. Skreślenia lub zmiany w zezwoleniu są uznawane wyłącznie wówczas, gdy zostały zatwierdzone przez organ wydający zezwolenia.
- 2.3. Zezwolenie uznaje się za nieważne, jeżeli zostaje złożone we właściwym organie po wskazanej w nim dacie wygaśnięcia. Przedłużenie ważności zezwolenia nie jest uznawane, chyba że przedłużenie takie zostało zatwierdzone przez organ wydający zezwolenia.
- 2.4. Duplikaty zezwoleń lub dokumenty zastępcze nie są uznawane, chyba że zostały wydane i zatwierdzone przez organ wydający zezwolenia.
- 2.5. W przypadku gdy zgodnie z niniejszym załącznikiem wymagane są dalsze informacje na temat zezwolenia lub dostawy, zezwolenie uznaje się wyłącznie po otrzymaniu wymaganych informacji.
- 2.6. Jeżeli objętość lub masa produktów z drewna w dostawie zgłoszonej do dopuszczenia do swobodnego obrotu nie różni się o więcej niż dziesięć procent od objętości lub masy wskazanej w odnośnym zezwoleniu, uznaje się, że dostawa odpowiada informacjom przedstawionym w zezwoleniu odnośnie do objętości lub masy.
- 2.7. Właściwy organ informuje organy celne zgodnie z mającymi zastosowanie ustawodawstwem i procedurami, od momentu, gdy zezwolenie zostało uznane.

3. WERYFIKACJA WAŻNOŚCI I AUTENTYCZNOŚCI ZEZWOLENIA

- 3.1. W razie wątpliwości dotyczących ważności lub autentyczności zezwolenia, duplikatu zezwolenia lub zezwolenia zastępczego właściwy organ może wystąpić do jednostki ds. informacji o zezwoleniach z wnioskiem o dodatkowe informacje.
- 3.2. Jednostka ds. informacji o zezwoleniach może zwrócić się do właściwego organu o przesłanie kopii przedmiotowego zezwolenia.
- 3.3. W razie konieczności organ wydający zezwolenia wycofuje zezwolenie i wydaje skorygowany egzemplarz, który zostaje uwierzytelniony opieczetowaną adnotacją „Duplikat” i przekazany właściwemu organowi.
- 3.4. Jeżeli w ciągu 21 dni kalendarzowych właściwy organ nie otrzyma od jednostki ds. informacji o zezwoleniach odpowiedzi na wniosek o dodatkowe informacje, określony w sekcji 3.1. niniejszego załącznika, nie uznaje zezwolenia i postępuje zgodnie z mającymi zastosowanie ustawodawstwem i procedurami.

- 3.5. Jeżeli ważność zezwolenia zostanie potwierdzona, jednostka ds. informacji o zezwoleniach niezwłocznie powiadamia właściwy organ, najlepiej drogą elektroniczną. Odesłane egzemplarze zawierają opieczetowaną adnotację „Validated on” („Zatwierdzono dnia”).
- 3.6. Jeżeli po udzieleniu dodatkowych informacji i po dalszym postępowaniu wyjaśniającym ustalono, że zezwolenie jest nieważne lub nieautentyczne, właściwy organ nie uznaje zezwolenia i postępuje zgodnie z mającymi zastosowanie ustawodawstwem i procedurami.
4. WERYFIKACJA ZGODNOŚCI ZEZWOLENIA Z DOSTAWĄ
- 4.1. Jeżeli uznano, że konieczna jest dodatkowa weryfikacja dostawy, zanim właściwe organy będą mogły zdecydować, czy uznać zezwolenie, można przeprowadzić kontrole mające na celu ustalenie, czy przedmiotowa dostawa odpowiada informacjom przedstawionym w zezwoleniu lub zapisom odpowiadającym danemu zezwoleniu, będącym w posiadaniu organu wydającego zezwolenia.
- 4.2. W razie wątpliwości dotyczących zgodności dostawy z zezwoleniem zainteresowany właściwy organ może wystąpić do jednostki ds. informacji o zezwoleniach z wnioskiem o dalsze wyjaśnienia.
- 4.3. Jednostka ds. informacji o zezwoleniach może zwrócić się do właściwego organu o przesłanie kopii przedmiotowego zezwolenia lub dokumentu zastępczego.
- 4.4. W razie konieczności organ wydający zezwolenia wycofuje zezwolenie i wydaje skorygowany egzemplarz, który musi być uwierzytelniony opieczetowaną adnotacją „Duplicate” („Duplikat”) i przekazany właściwemu organowi.
- 4.5. Jeżeli w ciągu 21 dni kalendarzowych właściwy organ nie otrzyma odpowiedzi na wniosek o dalsze wyjaśnienia, określony w sekcji 4.2. powyżej, nie uznaje zezwolenia i postępuje zgodnie z mającymi zastosowanie ustawodawstwem i procedurami.
- 4.6. Jeżeli po udzieleniu dodatkowych informacji i po dalszym postępowaniu wyjaśniającym ustalono, że przedmiotowa dostawa nie odpowiada zezwoleniu lub zapisom odpowiadającym danemu zezwoleniu, będącym w posiadaniu organu wydającego zezwolenia, właściwy organ nie uznaje zezwolenia i postępuje zgodnie z mającymi zastosowanie ustawodawstwem i procedurami.
5. POZOSTAŁE KWESTIE
- 5.1. Koszty powstałe w trakcie przeprowadzania weryfikacji ponosi importer, chyba że mające zastosowanie ustawodawstwo i procedury zainteresowanego państwa członkowskiego Unii przewidują inaczej.
- 5.2. Jeżeli podczas weryfikacji zezwoleń pojawiają się stałe rozbieżności lub trudności, kwestia ta może zostać skierowana do wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy.
6. ZGŁOSZENIE CELNE UE
- 6.1. W polu 44 jednolitego dokumentu administracyjnego, za pomocą którego dokonywane jest zgłoszenie celne, należy wpisać numer zezwolenia obejmującego produkty z drewna podlegające zgłoszeniu o dopuszczenie do swobodnego obrotu.
- 6.2. Jeżeli zgłoszenie celne jest dokonywane przy użyciu technik przetwarzania danych, numer wpisuje się w odpowiednim polu.
7. DOPUSZCZENIE DO SWOBODNEGO OBROTU
- 7.1. Dostawy produktów z drewna są dopuszczone do swobodnego obrotu dopiero po należytych zakończeniu procedury opisanej w sekcji 2.7 powyżej.
-

ZAŁĄCZNIK IV

WYMOGI I SPECYFIKACJE TECHNICZNE DOTYCZĄCE ZEZWOLEŃ FLEGT**1. OGÓLNE WYMOGI DOTYCZĄCE ZEZWOLEŃ FLEGT**

- 1.1. Zezwolenie FLEGT wydaje się w formie papierowej lub elektronicznej.
- 1.2. Zarówno zezwolenie w formie papierowej, jak i zezwolenie elektroniczne zawiera informacje określone w dodatku 1 zgodnie ze wskazówkami zawartymi w dodatku 2.
- 1.3. Zezwolenia FLEGT są numerowane w sposób pozwalający Stronom na odróżnienie zezwolenia FLEGT obejmującego dostawy przeznaczone na rynki Unii od dokumentu V-legal dotyczącego dostaw przeznaczonych na rynki poza Unią.
- 1.4. Zezwolenie FLEGT jest ważne od daty jego wydania.
- 1.5. Okres ważności zezwolenia FLEGT nie może przekraczać czterech miesięcy. Datę wygaśnięcia wskazuje się w zezwoleniu.
- 1.6. Po wygaśnięciu zezwolenie FLEGT uważa się za nieważne. W przypadku zaistnienia siły wyższej lub innych uzasadnionych przyczyn, na które posiadacz zezwolenia nie ma wpływu, organ wydający zezwolenia może przedłużyć okres ważności o dodatkowe dwa miesiące. Przyznając takie przedłużenie, organ wydający zezwolenia wprowadza i zatwierdza nową datę wygaśnięcia.
- 1.7. Zezwolenie FLEGT uznaje się za nieważne i odsyła do organu wydającego zezwolenia, jeżeli produkty z drewna nim objęte zostały utracone lub zniszczone przed dotarciem do Unii.

2. SPECYFIKACJE TECHNICZNE DOTYCZĄCE ZEZWOLEŃ FLEGT W FORMIE PAPIEROWEJ

- 2.1. Zezwolenia w formie papierowej są zgodne ze wzorem zezwolenia określonym w dodatku 1.
- 2.2. Papier ma rozmiary standardowego formatu A4. Papier opatrzone jest znakami wodnymi przedstawiającymi logo wytłoczone na papierze oraz okrągłą pieczęć.
- 2.3. Zezwolenie FLEGT wypełnia się pismem maszynowym lub komputerowo. Można, jeśli to konieczne, wypełnić je pismem odręcznym.
- 2.4. Do wykonania odcisku pieczęci organu wydającego zezwolenia stosuje się pieczęć. Pieczęć organu wydającego zezwolenia można jednak zastąpić wytłoczonym odciskiem lub perforacją.
- 2.5. W celu zapisu przydzielonych ilości w sposób uniemożliwiający wstawienie cyfr lub adnotacji organ wydający zezwolenia stosuje metodę zabezpieczającą przed sfalszowaniem.
- 2.6. Formularz nie może zawierać żadnych skreśleń ani zmian, chyba że te skreślenia lub zmiany zostały uwierzytelnione za pomocą pieczęci i podpisu organu wydającego zezwolenia.
- 2.7. Zezwolenie FLEGT drukuje się i wypełnia w języku angielskim.

3. EGZEMPLARZE ZEZWOLEŃ FLEGT

- 3.1. Zezwolenie FLEGT sporządza się w siedmiu egzemplarzach zgodnie z poniższymi wskazaniem:

(i) „Original” („Oryginał”) na białym papierze dla właściwego organu;

- (ii) „Copy for Customs at destination” („Kopia dla organu celnego w miejscu przeznaczenia”) na żółtym papierze;
- (iii) „Copy for the Importer” („Kopia dla importera”) na białym papierze;
- (iv) „Copy for the Licensing Authority” („Kopia dla organu wydającego zezwolenia”) na białym papierze;
- (v) „Copy for the Licensee” („Kopia dla posiadacza zezwolenia”) na białym papierze;
- (vi) „Copy for the Licence Information Unit” („Kopia dla jednostki ds. informacji o zezwoleniach”) na białym papierze;
- (vii) „Copy for Indonesian Customs” („Kopia dla organów celnych Indonezji”) na białym papierze

3.2. Egzemplarze oznaczone jako „Original”, „Copy for Customs at destination” i „Copy for the Importer” wydaje się posiadaczowi zezwolenia, który przekazuje je importerowi. Importer przedkłada oryginał właściwemu organowi, a odpowiednią kopię organowi celnemu państwa członkowskiego Unii, w którym dostawę objętą danym zezwoleniem zgłasza się do dopuszczenia do swobodnego obrotu. Trzeci egzemplarz, oznaczony jako „Copy for the Importer”, zachowuje importer w celu ewidencji.

3.3. Czwarty egzemplarz, oznaczony jako „Copy for the Licensing Authority”, zachowuje organ wydający zezwolenia w celu ewidencji i ewentualnej przyszłej weryfikacji wydanych zezwoleń.

3.4. Piąty egzemplarz, oznaczony jako „Copy for the Licensee”, wydaje się posiadaczowi zezwolenia w celu ewidencji.

3.5. Szósty egzemplarz, oznaczony jako „Copy for the Licence Information Unit”, wydaje się jednostce ds. informacji o zezwoleniach w celu ewidencji.

3.6. Siódmy egzemplarz, oznaczony jako „Copy for Indonesian Customs”, wydaje się organom celnym Indonezji w celach związanych z wywozem.

4. UTRACONE, SKRADZONE LUB ZNISZCZONE ZEZWOLENIE FLEGT

4.1. W przypadku utraty, kradzieży lub zniszczenia egzemplarza „Original” lub „Copy for Customs at destination”, lub obu tych dokumentów posiadacz zezwolenia lub jego upoważniony przedstawiciel może wystąpić do organu wydającego zezwolenia o wydanie dokumentu zastępczego. Wraz z wnioskiem o dokument zastępczy posiadacz zezwolenia lub jego upoważniony przedstawiciel przedstawia wyjaśnienie dotyczące utraty oryginału lub kopii.

4.2. Jeżeli organ wydający zezwolenia jest usatysfakcjonowany wyjaśnieniem, wydaje zezwolenie zastępcze w terminie pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku posiadacza zezwolenia.

4.3. Dokument zastępczy zawiera informacje i wpisy znajdujące się na zezwoleniu, które zastępuje, w tym numer zezwolenia, oraz opatrzony jest adnotacją „Replacement Licence” („Zezwolenie zastępcze”).

4.4. W przypadku odzyskania utraconego lub skradzionego zezwolenia nie wykorzystuje się go i zwraca się je do organu wydającego zezwolenia.

5. SPECYFIKACJE TECHNICZNE DOTYCZĄCE ZEZWOLEŃ FLEGT W FORMIE ELEKTRONICZNEJ

5.1. Zezwolenie FLEGT może zostać wydane i przetworzone za pomocą systemów elektronicznych.

5.2. W państwach członkowskich Unii, które nie mają połączenia z systemem elektronicznym, udostępniane są zezwolenia w formie papierowej.

Dodatki

1. Formularz zezwolenia
2. Wskazówki

Dodatek 1

FORMULARZ ZEZWOLENIA

A.		Indonesian V-legal logo		B.		
ORIGINAL	1	1 Issuing authority		2 Importer		
		Name		Name		
		Address		Address		
		Authority registration number:				
		3 V-Legal/FLEGT licence number		4 Date of Expiry		
		5 Country of export		7 Means of transport		
		6 ISO Code				
		8 Licensee				
		Name:		ETPIK Number:		
	Address:		Tax payer number:			
1	9 Commercial description of the timber products			10 HS-Heading		
	11 Common and Scientific Names		12 Countries of harvest		13 ISO Codes	
	14 Volume (m ³)	15 Net Weight (kg)		16 Number of units		
	17 Distinguishing marks					
	18 Signature and stamp of issuing authority					
	Name					
	Place and date					

Dodatek 2

WSKAZÓWKI

Postanowienia ogólne:

- Wypełnić pismem drukowanym.
- Kody ISO, jeśli wskazane, odnoszą się do standardowego dwuliterowego kodu danego kraju.
- Pole 2 jest przeznaczone wyłącznie dla organów indonezyjskich
- Pozycje A i B należy wypełnić wyłącznie w przypadku zezwoleń FLEGT dotyczących dostaw do UE

Pozycja A	Miejsce przeznaczenia	Wpisać „Unia Europejska”, jeżeli zezwolenie obejmuje dostawę przeznaczoną dla Unii Europejskiej.
Pozycja B	Zezwolenie FLEGT	Wpisać „FLEGT”, jeżeli zezwolenie obejmuje dostawę przeznaczoną dla Unii Europejskiej.

Rubryka 1	Organ wydający zezwolenia	Podać nazwę, adres i numer rejestracyjny organu wydającego zezwolenia.
Rubryka 2	Informacje do użytku Indonezji	Podać nazwę i adres importera, łączną wartość (w USD) dostawy, jak również nazwę i dwuliterowy kod ISO kraju przeznaczenia oraz, w stosownym przypadku, kraju tranzytu.
Rubryka 3	Numer V-Legal/zezwożenia	Podać przyznany numer.
Rubryka 4	Data wygaśnięcia	Okres ważności zezwolenia.
Rubryka 5	Kraj wywozu	Oznacza kraj partnerski, z którego produkty z drewna wywieziono do UE.
Rubryka 6	Kod ISO	Podać dwuliterowy kod ISO kraju partnerskiego, o którym mowa w polu 5.
Rubryka 7	Środek transportu	Podać środek transportu w punkcie wywozu.
Rubryka 8	Posiadacz zezwolenia	Podać nazwę i adres eksportera, w tym numer eksportera zarejestrowanego w ETPIK i numer podatnika.
Rubryka 9	Nazwa handlowa	Podać nazwę handlową produktu/produktów z drewna. Powinna być ona na tyle szczegółowa, żeby umożliwić sklasyfikowanie w HS.
Rubryka 10	Kod HS	W przypadku oryginału („Original”), kopii dla organu celnego w miejscu przeznaczenia („Copy for Customs at Destination”) i kopii dla importera („Copy for Importer”) podać cztero- lub sześciocyfrowy kod towaru ustalony zgodnie ze zharmonizowanym systemem oznaczania i kodowania towarów. W przypadku egzemplarzy przeznaczonych do użytku w Indonezji (egzemplarze (iv)-(vii), jak określono w sekcji 3.1 załącznika IV) podać dziesięciocyfrowy kod towaru zgodnie z indonezyjską taryfą celną.
Rubryka 11	Nazwa i naukowa pospolita	Podać nazwy pospolite i naukowe gatunków drewna użytych w produkcie. W przypadku użycia w produkcie złożonym więcej niż jednego gatunku należy użyć osobnego wiersza. Można pominąć w przypadku materiałów kompozytowych lub produktów złożonych, składających się z wielu gatunków niemożliwych do zidentyfikowania (np. płyt wiórowych).

Rubryka 12	Kraje pozyskania	Wskazać kraje, w których zostały pozyskane gatunki drewna, o których mowa w polu 10. W przypadku produktu złożonego należy podać wszystkie źródła użytego drewna. Można pominąć w przypadku materiałów kompozytowych lub produktów złożonych, składających się z wielu gatunków niemożliwych do zidentyfikowania (np. płyt wiórowych).
Rubryka 13	Kody ISO	Podać kody ISO krajów, o których mowa w polu 12. Można pominąć w przypadku materiałów kompozytowych lub produktów złożonych, składających się z wielu gatunków niemożliwych do zidentyfikowania (np. płyt wiórowych).
Rubryka 14	Objętość (m ³)	Podać łączną objętość w m ³ . Można pominąć, chyba że pominięto informacje, o których mowa w polu 15.
Rubryka 15	Masa netto (kg)	Podać łączną masę dostawy w kilogramach w momencie pomiaru. Stanowi ona masę netto produktów z drewna bez masy opakowań bezpośrednich oraz innych opakowań innych niż wsporniki, przekładki, naklejki itd.
Rubryka 16	Liczba sztuk	Podać liczbę sztuk, jeżeli stanowi ona najlepszy wyznacznik ilości wytworzonego produktu. Można pominąć.
Rubryka 17	Oznakowanie odróżniające	W stosownych przypadkach podać kod kreskowy i wszelkie oznakowanie odróżniające, np. numer partii, numer konosamentu. Można pominąć.
Rubryka 18	Podpis i pieczęć organu wydającego zezwolenia	W polu umieszcza się podpis upoważnionego urzędnika i urzędową pieczęć organu wydającego. Należy również podać imię i nazwisko osób podpisujących oraz miejsce i datę.

ZAŁĄCZNIK V

INDONEZYJSKI SYSTEM ZAPEWNIANIA LEGALNOŚCI DREWNA**1. WPROWADZENIE**

Cel: zapewnienie, by pozyskiwanie, transport, obróbka i sprzedaż okrągłaków oraz przetworzonych produktów z drewna były zgodne z wszelkimi odpowiednimi przepisami i regulacjami obowiązującymi w Indonezji.

Indonezja – znana ze swoich pionierskich działań na rzecz zwalczania nielegalnego pozyskiwania drewna i produktów z drewna – była gospodarzem ministerialnej konferencji Azji Wschodniej w sprawie egzekwowania prawa i zarządzania w dziedzinie leśnictwa (Forest Law Enforcement and Governance – FLEG), która odbyła się na Bali we wrześniu 2001 r. i której efektem była deklaracja w sprawie egzekwowania prawa i zarządzania w dziedzinie leśnictwa (deklaracja z Bali). Od tego czasu Indonezja nieprzerwanie prowadzi międzynarodowej współpracy na rzecz zwalczania nielegalnego pozyskiwania drewna i związanego z nim handlu.

W ramach międzynarodowych działań mających na celu rozwiązanie tego problemu coraz więcej krajów będących odbiorcami zobowiązuje się do podjęcia działań w celu zapobiegania handlowi nielegalnie pozyskanym drewnem na swoim rynku, a kraje będące producentami wprowadzają mechanizm zapewniania legalności produktów z drewna. Ważne jest ustanowienie niezawodnego systemu gwarantującego legalność pozyskiwania, transportu i obróbki drewna oraz handlu drewnem i przetworzonymi produktami z drewna.

Indonezyjski system zapewniania legalności drewna (TLAS) stanowi gwarancję, że drewno i produkty z drewna wyprodukowane i poddane obróbce w Indonezji pochodzą z legalnych źródeł oraz są w pełni zgodne z odpowiednimi przepisami i regulacjami obowiązującymi w Indonezji, co zostało zweryfikowane w ramach niezależnego audytu i podlega monitorowaniu przez społeczeństwo obywatelskie.

1.1. Przepisy i regulacje obowiązujące w Indonezji stanowiące podstawę dla systemu TLAS

Podstawą dla ustanowienia systemu TLAS oraz systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju (zrównoważonej gospodarki leśnej) jest indonezyjskie rozporządzenie „Normy i wytyczne dotyczące oceny wydajności zrównoważonej gospodarki leśnej oraz weryfikacji legalności drewna w lasach państwowych i będących własnością prywatną” (rozporządzenie ministra leśnictwa P.38/Menhut-II/2009). Celem tych systemów jest poprawa zarządzania w dziedzinie leśnictwa, zwalczanie nielegalnego pozyskiwania drewna oraz związanego z nim handlu drewnem, a także zapewnienie wiarygodności oraz poprawienie wizerunku Indonezji w kontekście jej produktów z drewna.

TLAS obejmuje następujące elementy:

1. normy legalności,
2. kontrola łańcucha dostaw,
3. procedury weryfikacji,
4. system zezwoleń,
5. monitorowanie.

TLAS jest podstawowym systemem stosowanym w celu zapewnienia legalności drewna i produktów z drewna wyprodukowanych w Indonezji w celu ich wywozu do Unii oraz na inne rynki.

1.2. Opracowanie systemu TLAS: proces z udziałem wielu zainteresowanych stron

Od 2003 r. wiele podmiotów z Indonezji zainteresowanych leśnictwem aktywnie zajmuje się opracowywaniem, wdrażaniem i oceną systemu TLAS, zapewniając lepszy nadzór tego procesu, a także jego większą przejrzystość oraz wiarygodność. W 2009 r. w wyniku procesu z udziałem wielu zainteresowanych stron minister leśnictwa wydał rozporządzenie P.38/Menhut-II/2009, a następnie wydano także techniczne wytyczne Dyrekcji Generalnej ds. Użytkowania Zasobów Leśnych 6/VI-SET/2009 oraz 02/VI-BPPHH/2010.

2. ZAKRES TLAS

Zasoby leśne Indonezji można zasadniczo podzielić na dwa rodzaje pod względem formy własności: lasy państwowe oraz lasy/grunty będące własnością prywatną. Na lasy państwowe składają się lasy produkcyjne przeznaczone do długofalowej zrównoważonej produkcji drewna, na mocy różnego rodzaju pozwoleń, oraz obszary leśne, które mogą zostać przekształcone na grunty o przeznaczeniu innym niż leśnictwo, na przykład na potrzeby osadnictwa lub upraw. Zastosowanie systemu TLAS w odniesieniu do lasów państwowych oraz lasów/gruntów będących własnością prywatną określono w załączniku II.

TLAS obejmuje drewno i produkty z drewna w ramach wszystkich rodzajów pozwoleń, a także działalność wszystkich przedsiębiorców handlujących drewnem, przetwórców i eksporterów.

W ramach systemu TLAS wymaga się, by importowane drewno i produkty z drewna przeszły odprawę celną oraz były zgodne z regulacjami dotyczącymi przywozu obowiązującymi w Indonezji. Do importowanego drewna i produktów z drewna muszą zostać załączone dokumenty potwierdzające zapewnianie legalności drewna w kraju, w którym pozyskano takie drewno. Importowane drewno i produkty z drewna muszą zostać wprowadzone do kontrolowanego łańcucha dostaw, który jest zgodny z przepisami i regulacjami obowiązującymi w Indonezji. Indonezja zapewni wytyczne objaśniające, jak spełnić powyższe wymogi.

Pewne produkty z drewna mogą zawierać surowce poddane recyklingowi. Indonezja zapewnia wytyczne objaśniające, jak zastosowanie surowców poddanych recyklingowi będzie traktowane w ramach TLAS.

System TLAS nie obejmuje skonfiskowanego drewna i tym samym takie drewno nie może być przedmiotem zezwolenia FLEGT.

System TLAS obejmuje produkty z drewna przeznaczone do wprowadzenia na rynki krajowe i międzynarodowe. Wszyscy indonezyjscy producenci, przetwórcy i przedsiębiorcy (podmioty gospodarcze), w tym także podmioty zaopatrujące rynek krajowy, zostaną poddani weryfikacji pod kątem legalności.

2.1. Normy legalności systemu TLAS

W ramach TLAS wyróżniono pięć norm legalności drewna. Te normy i wytyczne dotyczące ich weryfikacji określono w załączniku II.

Część TLAS stanowi także dokument „Norma i wytyczne dotyczące oceny wydajności zrównoważonej gospodarki leśnej”. W ramach oceny zrównoważonej gospodarki leśnej za pomocą normy dotyczącej zrównoważonej gospodarki leśnej weryfikuje się także, czy podmiot poddawany audytowi spełnia odpowiednie kryteria legalności. Organizacje posiadające świadectwo zrównoważonej gospodarki leśnej i działające w strefach lasów produkcyjnych na gruntach państwowych (stały obszar leśny) przestrzegają zarówno norm legalności, jak i normy dotyczącej zrównoważonej gospodarki leśnej.

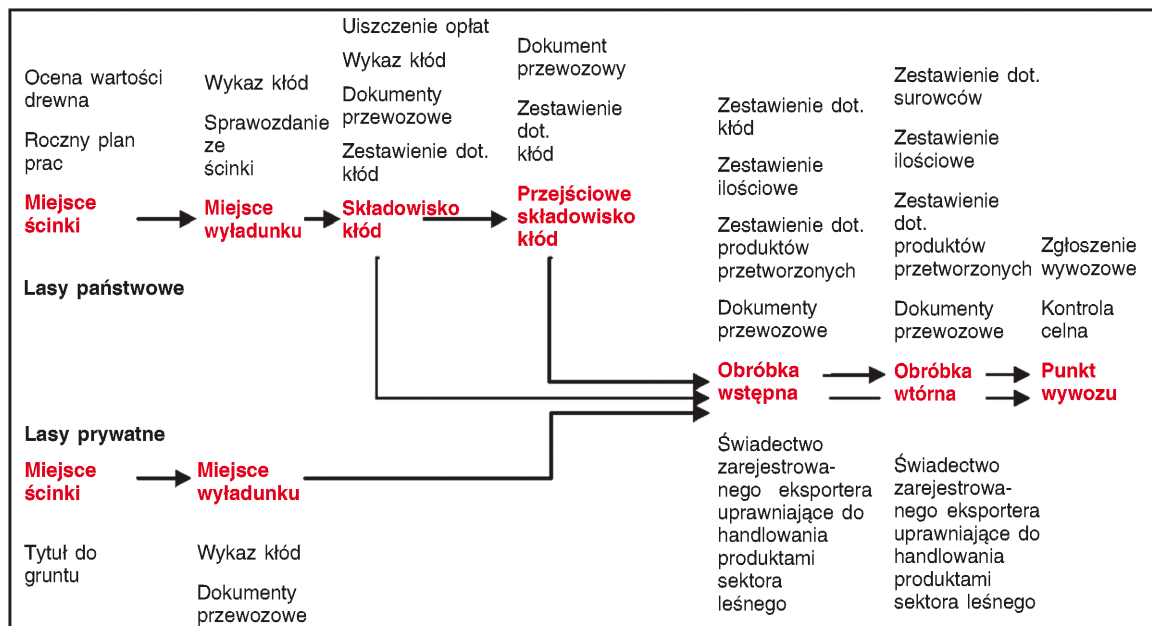
3. KONTROLA ŁAŃCUCHA DOSTAW DREWNA

Posiadacz zezwolenia (w przypadku koncesji leśnych), właściciel gruntu (w przypadku gruntów prywatnych) lub też przedsiębiorstwo (w przypadku przedsiębiorców handlowych, przetwórców i eksporterów) są zobowiązani wykazać, że każdy węzeł ich łańcucha dostaw podlega kontroli i dokumentacji zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniach ministra leśnictwa P.55/Menhut-II/2006 oraz P.30/Menhut-II/2012 (zwanym dalej rozporządzeniem). Rozporządzenia te zawierają wymóg zobowiązujący urzędników ds. leśnictwa na szczeblu prowincji i dystryktu do przeprowadzenia weryfikacji w terenie oraz do walidacji dokumentów przedstawionych przez posiadaczy pozwoleń, właścicieli gruntów lub przetwórców w ramach każdego węzła łańcucha dostaw.

Kontrole operacyjne w ramach każdego punktu łańcucha dostaw podsumowano za pomocą schematu 1. Wytyczne dotyczące wywozu są w trakcie opracowywania.

Do wszystkich przesyłek w ramach danego łańcucha dostaw należy dołączyć odpowiednie dokumenty przewozowe. Przedsiębiorstwa muszą stosować odpowiednie systemy umożliwiające oddzielenie drewna i produktów z drewna pochodzących ze zweryfikowanych źródeł oraz drewna i produktów z drewna pochodzących z innych źródeł, a także przechowywać dokumentację umożliwiającą rozróżnienie tych dwóch rodzajów źródeł. Przedsiębiorstwa są zobowiązane w każdym punkcie w ramach łańcucha dostaw odnotować, czy dane przesyłki z kłodami, produktami lub drewnem zweryfikowano w ramach systemu TLAS.

Podmioty gospodarcze działające w ramach łańcucha dostaw muszą prowadzić dokumentację dotyczącą otrzymanego, przechowywanego, poddawanego obróbce i dostarczanego drewna oraz produktów z drewna, aby umożliwić dalsze porównanie danych ilościowych pomiędzy węzłami łańcucha dostaw. Takie dane należy udostępnić urzędnikom ds. leśnictwa na szczeblu prowincji i dystryktu, aby umożliwić im zbadanie takich danych pod kątem ich porównania. Kluczowe działania i procedury dla każdego etapu łańcucha dostaw, w tym porównanie danych, objaśniono w sposób bardziej szczegółowy w dodatku do niniejszego załącznika.

Schemat 1: Kontrola łańcucha dostaw, gdzie przedstawione są kluczowe dokumenty wymagane w każdym punkcie łańcucha dostaw.

4. STRUKTURA INSTYTUCJONALNA PROCESU WERYFIKACJI I WYDAWANIA ZEZWOLEŃ

4.1. Wprowadzenie

Indonezyjski TLAS opiera się na podejściu znanym jako „wydawanie zezwoleń podmiotom gospodarczym”, które ma wiele elementów wspólnych z systemami certyfikacji gospodarki leśnej lub certyfikacji produktów. Indonezyjskie Ministerstwo Leśnictwa powołało liczne organy oceny zgodności (organy dokonujące oceny oraz organy weryfikacyjne), które upoważniło do przeprowadzania audytów legalności działań producentów drewna, przedsiębiorców zajmujących się handlem drewnem, przetwórców drewna oraz eksporterów drewna („podmioty gospodarcze”).

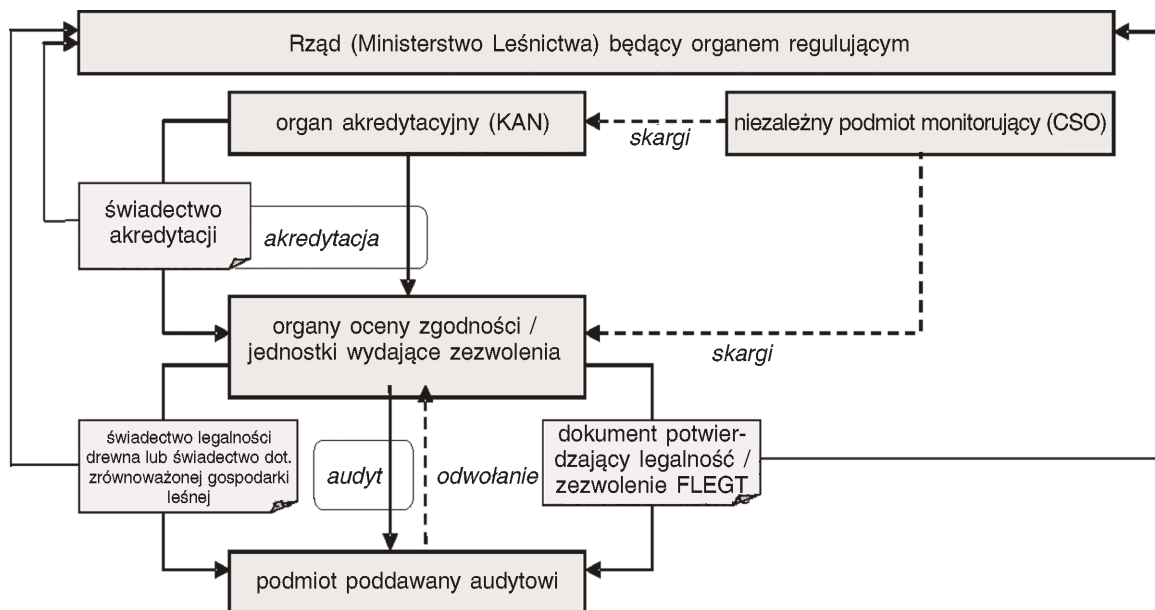
Organy oceny zgodności są akredytowane przez indonezyjski Krajowy Organ Akredytacyjny (KAN). Organy oceny zgodności podpisują umowy z podmiotami gospodarczymi, które chcą uzyskać świadectwo potwierdzające legalność ich działań, oraz które są zobowiązane do działania zgodnie z odpowiednimi wytycznymi ISO. Wynik audytu przedstawia się podmiotowi poddawanemu audytowi oraz Ministerstwu Leśnictwa.

Organy oceny zgodności zapewniają, by podmioty poddawane audytowi działały zgodnie z obowiązującą w Indonezji definicją legalności przedstawioną w załączniku II, w tym stosowały kontrole zapobiegające wprowadzaniu do ich łańcuchów dostaw surowców z nieznanymi źródłami. Jeśli badanie wykaże, że podmiot poddany audytowi działa zgodnie z wymogami, wydaje się mu świadectwo legalności ważne przez okres 3 (trzech) lat.

Organy weryfikacyjne działają także jako organy wydające pozwolenia na wywóz oraz sprawdzają systemy kontroli łańcucha dostaw zweryfikowanych eksporterów. Jeśli eksporterzy spełniają wymogi, wydaje się im pozwolenia na wywóz w formie dokumentów potwierdzających legalność (V-Legal Documents). Tym samym wywóz bez uprzedniego uzyskania pozwolenia na wywóz jest zabroniony.

W Indonezji wprowadzono przepisy, które zezwalają grupom społeczeństwa obywatelskiego zgłaszanie zastrzeżeń co do weryfikacji legalności działań podmiotu gospodarczego przez organ oceny zgodności lub w przypadku wykrycia podczas operacji nielegalnych działań. W przypadku skarg na działania organu oceny zgodności grupy społeczeństwa obywatelskiego mogą złożyć takie skargi do Krajowego Organu Akredytacyjnego.

Relacje między różnymi jednostkami zaangażowanymi we wdrażanie systemu TLAS przedstawiono na schemacie 2:

4.2. Organy oceny zgodności

Organy oceny zgodności odgrywają ważną rolę w indonezyjskim systemie. Podpisują one umowy w sprawie weryfikowania legalności działań w ramach produkcji, obróbki oraz handlu prowadzonych przez poszczególne przedsiębiorstwa z łańcucha dostaw, w tym w celu zweryfikowania spójności łańcucha dostaw. Organy weryfikacyjne wystawiają także dokumenty potwierdzające legalność poszczególnych wysyłek eksportowanego drewna.

Istnieją dwa rodzaje organów ds. oceny zgodności: (i) organy przeprowadzające ocenę (Lembaga Penilai/LP), które przeprowadzają audyty wydajności jednostek zarządzających lasami w kontekście normy dotyczącej zrównoważonego rozwoju; oraz (ii) organy weryfikacyjne (Lembaga Verifikasi/LV), które przeprowadzają audyty jednostek zarządzających lasami oraz przedsiębiorstw działających w sektorze leśnym w kontekście norm legalności.

W celu zapewnienia, by audyty weryfikujące przestrzeganie określonych w załączniku II norm legalności były jak najwyższej jakości, organy przeprowadzające ocenę oraz organy weryfikacyjne opracowują konieczne systemy zarządzania obejmujące kwestie związane z kompetencjami, spójnością, bezstronnością, przejrzystością oraz wymogami dotyczącymi procesu oceny, zgodnie z normą ISO/IEC 17021 (norma dotycząca zrównoważonej gospodarki leśnej dla organów przeprowadzających ocenę) lub przewodnikiem ISO/IEC Guide 65 (normy legalności dla organów weryfikacyjnych). Wymogi te określono w wytycznych dotyczących systemu TLAS.

Organy weryfikacyjne mogą także działać jako organy wydające zezwolenia. W tym przypadku organy weryfikacyjne wydają pozwolenia na wywóz produktów z drewna przeznaczonych na rynki międzynarodowe. W przypadku rynków poza UE organy wydające pozwolenia wydają dokumenty potwierdzające legalność, zaś w przypadku rynku unijnego zezwolenia FLEGT, zgodnie z wymogami określonymi w załączniku IV. W Indonezji opracowuje się obecnie szczegółowe procedury dotyczące wydawania dokumentów potwierdzających legalność lub zezwoleń FLEGT dla przesyłek wywozowych.

Organy weryfikacyjne podpisują umowy z podmiotami poddawanymi audytowi w celu przeprowadzenia audytów legalności oraz wydają świadectwa legalności TLAS, a także dokumenty potwierdzające legalność lub zezwolenia FLEGT dla wywozu przeznaczonego na rynki międzynarodowe. Organy przeprowadzające ocenę przeprowadzają audyty koncesji leśnych produkujących drewno w kontekście normy zrównoważonej gospodarki leśnej. Organy przeprowadzające ocenę nie wydają pozwoleń na wywóz.

4.3. Centrum akredytacji

Indonezyjski Krajowy Organ Akredytacyjny (Komite Akreditasi Nasional – KAN) jest odpowiedzialny za akredytację organów oceny zgodności. W przypadku problemów związanych z organami przeprowadzającymi ocenę lub organami weryfikacyjnymi skargi można składać do Krajowego Organu Akredytacyjnego.

Dnia 14 lipca 2009 r. Krajowy Organ Akredytacyjny podpisał porozumienie z Ministerstwem Leśnictwa dotyczące świadczenia usług akredytacyjnych w związku z systemem TLAS. Krajowy Organ Akredytacyjny jest niezależną jednostką akredytacyjną ustanowioną rozporządzeniem rządowym (Peraturan Pemerintah/PP) nr 102/2000 w sprawie normalizacji, oraz dekretem prezydenckim (Keputusan Presiden/Keppres) nr 78/2001 w sprawie krajowego komitetu akredytacyjnego.

Krajowy Organ Akredytacyjny działa zgodnie z wytycznymi ISO/IEC 17011 (Wymagania ogólne dla jednostek akredytujących prowadzących akredytację jednostek oceniających zgodność). Krajowy Organ Akredytacyjny opracował wewnętrzne dokumenty dotyczące systemu TLAS związane z akredytacją organów przeprowadzających ocenę (DPLS 13) oraz organów weryfikacyjnych (DPLS 14). Ponadto Krajowy Organ Akredytacyjny opracuje wymogi i wytyczne dotyczące akredytacji organów weryfikacyjnych w kontekście wydawania pozwoleń na wywóz.

Krajowy Organ Akredytacyjny jest jednostką uznaną przez takie organizacje międzynarodowe jak Organizacja Współpracy Jednostek Akredytacyjnych Krajów Pacyfiku (PAC) oraz Międzynarodowe Forum Akredytacji, jako jednostka uprawniona do akredytacji jednostek certyfikujących w ramach systemów zarządzania jakością, systemów zarządzania środowiskowego oraz certyfikacji produktów. Krajowy Organ Akredytacyjny należy także do Organizacji na rzecz Współpracy Krajów Azjatyckich i Pacyfiku w dziedzinie Akredytacji Laboratoriów (APLAC) oraz Międzynarodowej Współpracy w dziedzinie Akredytacji Laboratoriów (ILAC).

4.4. Podmioty poddawane audytowi

Podmioty poddawane audytowi stanowią podmioty gospodarcze, których działania bada się pod kątem ich legalności. Wśród takich podmiotów są jednostki zarządzające lasami (koncesjonariusze lub posiadacze pozwoleń na użytkowanie drewna, posiadacze pozwoleń na korzystanie z zasobów leśnych w ramach danej społeczności, właściciele lasów lub gruntów prywatnych) a także przedsiębiorstwa działające w sektorze leśnym. Jednostki zarządzające lasami oraz przedsiębiorstwa działające w sektorze leśnym muszą spełniać odpowiednią normę TLAS. W przypadku wywozu przedsiębiorstwa działające w sektorze leśnym muszą spełniać wymogi dotyczące wydawania pozwoleń na wywóz. W ramach tego systemu podmioty poddawane audytowi mają możliwość odwoływania się do organów przeprowadzających ocenę lub organów weryfikacyjnych w odniesieniu do przeprowadzania lub wyników audytów.

4.5. Niezależny podmiot monitorujący

Społeczeństwo obywatelskie odgrywa kluczową rolę w niezależnym monitorowaniu systemu TLAS. Ustalenia niezależnego podmiotu monitorującego mogą zostać wykorzystane w ramach okresowej oceny, która jest wymagana na mocy niniejszej Umowy.

W przypadku nieprawidłowości związanych z oceną podmioty społeczeństwa obywatelskiego mogą składać skargi bezpośrednio do danego organu przeprowadzającego ocenę lub organu weryfikacyjnego. W przypadku nieotrzymania właściwej odpowiedzi na takie skargi podmioty społeczeństwa obywatelskiego mogą donieść o tym Krajowemu Organowi Akredytacyjnemu. W przypadku nieprawidłowości związanych z akredytacją skargi należy składać bezpośrednio do Krajowego Organu Akredytacyjnego. Jeśli podmioty społeczeństwa obywatelskiego odkryją nieprawidłowe działania podmiotów gospodarczych, mogą złożyć skargę do odpowiedniego organu przeprowadzającego ocenę lub organu weryfikacyjnego.

4.6. Rząd

Ministerstwo Leśnictwa reguluje funkcjonowanie systemu TLAS oraz upoważnia akredytowane organy przeprowadzające ocenę do przeprowadzania ocen jednostek zarządzających lasami, a organy weryfikacyjne do przeprowadzenia weryfikacji legalności oraz wystawienia dokumentów potwierdzających legalność.

Ponadto Ministerstwo Leśnictwa reguluje także działanie jednostki ds. informacji o zezwoleniach, która jest jednostką odpowiedzialną za wymianę informacji oraz która przyjmuje i przechowuje odpowiednie dane oraz informacje na temat wystawiania dokumentów potwierdzających legalność, a także odpowiada na zapytania otrzymywane od właściwych organów i zainteresowanych stron.

5. WERYFIKACJA LEGALNOŚCI

5.1. Wprowadzenie

Indonezyjskie drewno uznaje się za legalne, jeśli zweryfikowano, że jego pochodzenie oraz proces produkcji, a także dalsza obróbka, transport oraz działania związane z handlem spełniają wymogi wszystkich przepisów i regulacji obowiązujących w Indonezji, określonych w załączniku II. Organy weryfikacyjne przeprowadzają oceny zgodności, aby zweryfikować, czy wymogi te zostały spełnione.

5.2. Proces weryfikacji legalności

Zgodnie z przewodnikiem ISO/IEC Guide 65 oraz wytycznymi TLAS proces weryfikacji legalności składa się z następujących etapów:

Złożenie wniosku i podpisanie umowy: Posiadacz zezwolenia składa do organu weryfikacyjnego wniosek, w którym definiuje zakres weryfikacji, określa profil posiadacza zezwolenia oraz podaje inne niezbędne informacje. Przed rozpoczęciem działań weryfikacyjnych wymaga się podpisania umowy między posiadaczem pozwolenia a organem weryfikacyjnym, w której określa się warunki weryfikacji.

Sporządzenie planu weryfikacji: Po podpisaniu umowy dotyczącej weryfikacji organ weryfikacyjny przygotowuje plan weryfikacji, w którym wskazuje zespół przeprowadzający audyt, program weryfikacji oraz harmonogram działań. Plan przedstawia się podmiotowi poddawanemu audytowi i uzgadnia się daty działań weryfikacyjnych. Takie informacje udostępnia się z wyprzedzeniem niezależnym podmiotom monitorującym poprzez strony internetowe organów weryfikacyjnych oraz Ministerstwa Leśnictwa lub środki masowego przekazu.

Działania weryfikacyjne: Audyt weryfikacyjny składa się z trzech etapów: (i) spotkania otwierającego audyt; (ii) weryfikacji dokumentacji oraz obserwacji w terenie oraz (iii) spotkania kończącego audyt.

- Spotkanie otwierające audyt: wraz z podmiotem poddawanym audytowi omawia się cel, zakres, harmonogram oraz metodologię przeprowadzania audytu, aby umożliwić podmiotowi zadawanie pytań dotyczących metod i przeprowadzania działań weryfikacyjnych;
- Weryfikacja dokumentacji oraz obserwacja w terenie: w celu zgromadzenia dowodów potwierdzających spełnianie wymogów indonezyjskiego TLAS przez podmiot poddawany audytowi organ weryfikacyjny bada systemy i procedury oraz odpowiednie dokumenty i akta podmiotu. Organ weryfikacyjny przeprowadza kontrole w terenie w celu zweryfikowania spełniania wymogów, w tym przeprowadza kontrole krzyżowe ustaleń zawartych w sprawozdaniach z kontroli urzędowych. Organ weryfikacyjny bada także system identyfikowalności drewna podmiotu poddawanego audytowi, aby upewnić się, z pomocą odpowiednich dowodów, że całe drewno spełnia wymogi legalności.
- Spotkanie kończące audyt: podmiotowi poddawanemu audytowi przedstawia się wyniki weryfikacji, a w szczególności wszelkie wykryte przypadki niespełniania wymogów. Podmiot może zadawać pytania dotyczące wyników weryfikacji oraz udzielać wyjaśnień odnośnie do dowodów przedstawionych przez organ weryfikacyjny.

Sprawozdawczość i podejmowanie decyzji: Zespół przeprowadzający audyt sporządza sprawozdanie z weryfikacji, na podstawie wzoru przedstawionego przez Ministerstwo Leśnictwa. Sprawozdanie udostępnia się podmiotowi poddawanemu audytowi w ciągu czternastu dni kalendarzowych od spotkania kończącego audyt. Kopię sprawozdania, w którym przedstawiono wszelkie ustalenia dotyczące przypadków niespełniania wymogów, przedkłada się Ministerstwu Leśnictwa.

Sprawozdanie wykorzystuje się przede wszystkim do podjęcia decyzji w sprawie wyniku weryfikacji przez organ weryfikacyjny. Organ weryfikacyjny podejmuje decyzję o wydaniu świadectwa legalności w oparciu o sprawozdanie z weryfikacji przygotowane przez zespół przeprowadzający audyt.

W przypadku niespełniania wymogów organ weryfikacyjny nie wydaje świadectwa legalności, co uniemożliwia wprowadzanie takiego drewna do łańcucha dostaw ze zweryfikowanym legalnym drewnem. Po rozwiązaniu problemu związanego z niespełnianiem wymogów podmiot gospodarczy może złożyć ponowny wniosek o weryfikację legalności.

Naruszeniami wykrytymi przez organ weryfikacyjny podczas weryfikacji i opisanymi w sprawozdaniu przedłożonym Ministerstwu Leśnictwa zajmują się odpowiednie organy zgodnie z procedurami administracyjnymi lub sądowymi. Jeśli podejrzewa się, że podmiot gospodarczy naruszył przepisy, organy krajowe bądź organy na szczeblu prowincji lub dystryktu mogą podjąć decyzję o wstrzymaniu działalności podmiotu.

Wydawanie świadectwa legalności i ponowna certyfikacja: Organ weryfikacyjny wydaje świadectwo legalności, jeśli stwierdzono, że podmiot poddawany audytowi spełnia wszystkie wskaźniki normy legalności, w tym przepisy dotyczące kontroli łańcucha dostaw drewna.

Organ weryfikacyjny może w dowolnej chwili zgłosić Ministerstwu Leśnictwa wydane, zmienione, zawieszone lub cofnięte świadectwa i co trzy miesiące sporządza odpowiednie sprawozdanie w tym zakresie. Ministerstwo Leśnictwa publikuje wtedy takie sprawozdania na swojej stronie internetowej.

Świadectwo legalności jest ważne przez okres trzech lat, a po upływie tego okresu podmiot gospodarczy poddawany jest audytowi w celu ponownej certyfikacji. Proces ponownej certyfikacji przeprowadza się przed datą wygaśnięcia ważności świadectwa.

Nadzór: Podmioty gospodarcze posiadające świadectwo legalności poddawane są corocznej kontroli nadzorczej przeprowadzanej według zasad przeprowadzania działań weryfikacyjnych opisanych powyżej. Organ weryfikacyjny może także przeprowadzić kontrolę nadzorczą wcześniej niż planowany coroczny audyt, jeśli rozszerzono zakres weryfikacji.

Zespół przeprowadzający kontrolę nadzorczą sporządza sprawozdanie z takiej kontroli. Kopię takiego sprawozdania, włącznie z opisem jakichkolwiek wykrytych przypadków niespełniania wymogów, przedkłada się Ministerstwu Leśnictwa. Przypadki niespełniania wymogów wykryte w trakcie kontroli nadzorczej skutkują zawieszeniem lub cofnięciem świadectwa legalności.

Naruszeniami wykrytymi przez organ weryfikujący w trakcie kontroli nadzorczej i zgłoszonymi Ministerstwu Leśnictwa zajmują się odpowiednie organy, zgodnie z procedurami administracyjnymi lub sądowymi.

Specjalne audyty: Podmioty gospodarcze posiadające świadectwo legalności mają obowiązek zgłaszania organowi weryfikacyjnemu wszelkich istotnych zmian w strukturze własności, strukturze organizacyjnej, zarządzaniu i operacjach, które mają wpływ na jakość kontroli legalności działań takiego podmiotu w trakcie okresu ważności świadectwa. Organ weryfikacyjny może przeprowadzić specjalne audyty w celu zbadania skarg lub kwestii spornych zgłoszonych przez niezależne podmioty monitorujące, instytucje rządowe lub inne zainteresowane strony, lub też po otrzymaniu sprawozdania podmiotu na temat zmian, które mają wpływ na jakość kontroli legalności jego działań.

5.3. Odpowiedzialność rządu za egzekwowanie prawa

Ministerstwo Leśnictwa, a także urzędy ds. leśnictwa na szczeblu prowincji i dystryktu odpowiadają za kontrolę łańcuchów dostaw drewna oraz sprawdzanie powiązanej dokumentacji (np. rocznych planów prac, sprawozdań ze ścinki, raportów z przychodu-rozchodu kłód, dokumentacji przewozowej, raportów z przychodu-rozchodu kłód/surowców/produktów przetworzonych oraz zestawień ilościowych dotyczących produkcji). W przypadku niezgodności urzędnicy ds. leśnictwa mogą wstrzymać zatwierdzenie dokumentów kontrolnych, co skutkuje zawieszeniem operacji.

O naruszeniach wykrytych przez urzędników lub niezależne podmioty monitorujące informuje się organ weryfikacyjny, który po weryfikacji może zawiesić lub wycofać przyznane świadectwo legalności. Urzędnicy ds. leśnictwa mogą podjąć odpowiednie działania następcze zgodnie z procedurami określonymi w przepisach.

Ministerstwo Leśnictwa także otrzymuje kopie sporządzonych przez organ weryfikacyjny sprawozdań z weryfikacji oraz z dalszych kontroli nadzorczych, a także ze specjalnych audytów. Naruszenia wykryte przez organy weryfikacyjne, urzędników ds. leśnictwa lub niezależne podmioty monitorujące poddaje się odpowiednim procedurom administracyjnym i sądowym. Jeśli podejrzewa się, że podmiot gospodarczy naruszył przepisy, organy krajowe bądź organy na szczeblu prowincji lub dystryktu mogą podjąć decyzję o zawieszeniu lub wstrzymaniu działalności podmiotu.

6. UDZIELANIE ZEZWOLEŃ FLEGT

Indonezyjskie zezwolenie FLEGT znane jest pod nazwą dokumentu potwierdzającego legalność (V-Legal Document). Jest to pozwolenie na wywóz, które potwierdza, że eksportowane produkty z drewna spełniają obowiązującą w Indonezji normę legalności określoną w załączniku II oraz zostały pozyskane z łańcucha dostaw odpowiednio kontrolowanego w celu przeciwdziałania napływowi drewna z nieznanych źródeł. Dokument potwierdzający legalność wystawiają organy weryfikacyjne, które działają jako organy wydające zezwolenia, a po uzgodnionym rozpoczęciu stosowania systemu FLEGT dokument taki będzie stosowany jako zezwolenie FLEGT w odniesieniu do wysyłek do Unii.

Indonezja określi jasne procedury wystawiania dokumentów potwierdzających legalność oraz poinformuje o nich eksporterów i inne zainteresowane strony poprzez swoje organy wydające zezwolenia (organy weryfikacyjne) oraz stronę internetową Ministerstwa Leśnictwa.

Ministerstwo Leśnictwa ustanowiło jednostkę ds. informacji o zezwoleniach w celu prowadzenia bazy danych z kopiami wszystkich dokumentów potwierdzających legalność oraz sprawozdań organów weryfikujących na temat przypadków niespełniania wymogów. W przypadku zapytania dotyczącego autentyczności, kompletności czy ważności dokumentu potwierdzającego legalność lub zezwolenia FLEGT właściwe organy Unii skontaktują się z jednostką ds. informacji o zezwoleniach w Ministerstwie Leśnictwa w celu uzyskania dalszych informacji. Jednostka ta następnie skontaktuje się z odpowiednim organem weryfikacyjnym. Po otrzymaniu informacji od organu weryfikacyjnego jednostka ds. informacji o zezwoleniach udzieli odpowiedzi właściwym organom.

Dokument potwierdzający legalność wystawia się w punkcie, w którym dokonuje się przesyłki wywozowej przed transportem do punktu wywozu. Procedura ta wygląda następująco:

6.1. Dokument potwierdzający legalność wystawia organ weryfikujący, który podpisał z eksporterem umowę, w odniesieniu do przesyłki produktów z drewna przeznaczonych do wywozu.

- 6.2. Wewnętrzny system identyfikowalności eksportera umożliwia przedstawienie dowodów potwierdzających legalność drewna przeznaczonego do objęcia pozwoleniem na wywóz. System ten obejmuje co najmniej wszystkie kontrole związane z łańcuchem dostaw, od etapu przygotowania surowców (takich jak kłody lub produkty częściowo przetworzone) do ich dostawy do tartaku, w ramach operacji przeprowadzanych w tartaku oraz od ich wysyłki z tartaku do przyjęcia w punkcie wywozu.
- 6.2.1. W odniesieniu do przemysłu opartego na surowcach naturalnych system identyfikowalności eksportera obejmuje co najmniej transport ze składnicy przyrębowej lub składnicy drewna oraz wszystkie dalsze etapy aż do punktu wywozu.
- 6.2.2. W odniesieniu do przemysłu opartego na produktach przetworzonych system identyfikowalności obejmuje co najmniej transport z zakładów przemysłu opartego na surowcach naturalnych oraz wszystkie dalsze etapy aż do punktu wywozu.
- 6.2.3. Jeśli eksporter zarządza także wcześniejszymi etapami łańcucha dostaw, o których mowa w punktach 6.2.1 i 6.2.2, wewnętrzny system identyfikowalności eksportera obejmuje także te etapy.
- 6.2.4. Jeśli takie etapy podlegają podmiotowi prawnemu innemu niż eksporter, organ weryfikacyjny sprawdza, czy wcześniejsze etapy łańcucha dostaw, o których mowa w punkcie 6.2.1 oraz 6.2.2, kontrolują dostawcy lub poddostawcy eksportera oraz czy w dokumentach przewozowych stwierdzono, czy drewno pochodzi z miejsca ścin, dla którego nie uzyskano świadectwa legalności.
- 6.2.5. Aby można było wystawić dokument potwierdzający legalność, wszyscy dostawcy w łańcuchu dostaw eksportera właściwego dla przesyłki muszą posiadać ważne świadectwo legalności lub świadectwo zrównoważonej gospodarki leśnej, a także muszą wykazać, że na wszystkich etapach łańcucha dostaw zapewniono oddzielenie dostaw drewna zweryfikowanego jako legalne od dostaw nieobjętych ważnym świadectwem legalności lub świadectwem zrównoważonej gospodarki leśnej.
- 6.3. Aby otrzymać dokument potwierdzający legalność, przedsiębiorstwo musi być zarejestrowanym eksporterem (posiadaczem świadectwa ETPIK), posiadającym ważne świadectwo legalności. Posiadacz świadectwa ETPIK przedkłada organowi weryfikacyjnemu wniosek, wraz z następującymi załączonymi dokumentami potwierdzającymi, że drewno w produkcie pochodzi wyłącznie ze zweryfikowanych legalnych źródeł:
- 6.3.1. streszczenie dokumentów przewozowych dotyczących drewna/wszystkich surowców otrzymanych przez zakład od czasu ostatniego audytu (maksymalnie do dwunastu miesięcy wstecz); oraz
- 6.3.2. streszczenia raportów z przychodu-rozchodu drewna/surowców oraz raportów z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce od czasu ostatniego audytu (maksymalnie do dwunastu miesięcy wstecz);
- 6.4. Następnie organ weryfikacyjny przeprowadza weryfikację, na którą składają się następujące działania:
- 6.4.1. uzgadnianie danych na podstawie streszczeń dokumentów przewozowych, raportu z przychodu-rozchodu drewna/surowców oraz raportu z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce;
- 6.4.2. kontrola współczynnika/współczynników odzysku dla każdego rodzaju produktu, na podstawie analizy raportu z przychodu-rozchodu drewna/surowców oraz raportu z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce;
- 6.4.3. w razie konieczności, po porównaniu danych można przeprowadzić wizytę w terenie, aby upewnić się co do spójności informacji, jakie mają zostać określone w dokumencie potwierdzającym legalność. Można tego dokonać, badając próbkę przesyłki wywozowej lub sprawdzając działanie zakładu i prowadzenie dokumentacji.
- 6.5. Wynik weryfikacji:
- 6.5.1. Jeśli posiadacz świadectwa ETPIK spełnia wymogi dotyczące legalności oraz łańcucha dostaw, organ weryfikacyjny wystawia dokument potwierdzający legalność w formie przedstawionym w załączniku IV;

6.5.2. Posiadacz świadectwa ETPIK spełniający wymienione powyżej wymogi może stosować oznakowanie zgodności na swoich produktach lub opakowaniu. Opracowano wytyczne dotyczące stosowania oznakowania zgodności.

6.5.3. Jeśli posiadacz świadectwa ETPIK nie spełnia wymogów dotyczących legalności i łańcucha dostaw, organ weryfikacyjny zamiast dokumentu potwierdzającego legalność sporządza sprawozdanie opisujące przypadki niespełniania wymogów.

6.6. Organ weryfikujący:

6.6.1. przesyła kopię dokumentu potwierdzającego legalność lub sprawozdania opisującego przypadki niespełniania wymogów do Ministerstwa Leśnictwa w ciągu dwudziestu czterech godzin od chwili podjęcia decyzji;

6.6.2. co trzy miesiące przedkłada Ministerstwu Leśnictwa obszerne sprawozdanie oraz ogólnodostępne streszczenie sprawozdania wraz ze wskazaniem liczby wystawionych dokumentów potwierdzających legalność, a także liczby i rodzaju przypadków niespełniania wymogów, a kopie tych dokumentów przesyła do Krajowego Organu Akredytacyjnego, Ministerstwa Handlu oraz Ministerstwa Przemysłu.

7. MONITOROWANIE

Indonezyjski system TLAS obejmuje monitorowanie przez społeczeństwo obywatelskie (niezależne monitorowanie) oraz ocenę kompleksową. Aby sprawić, by system był jeszcze bardziej niezawodny w odniesieniu do dobrowolnej umowy o partnerstwie FLEGT, dodano element oceny okresowej.

Niezależnego monitorowania dokonuje społeczeństwo obywatelskie w celu ocenienia, czy podmioty gospodarcze, organy przeprowadzające ocenę i organy weryfikacyjne spełniają wymogi indonezyjskiego systemu TLAS, w tym standardy i wytyczne dotyczące akredytacji. Społeczeństwo obywatelskie definiuje się w tym kontekście jako indonezyjskie podmioty prawne, w tym organizacje pozarządowe zajmujące się leśnictwem, społeczności żyjące w lasach lub w ich otoczeniu, oraz obywateli Indonezji.

Ocenę kompleksową przeprowadza zespół złożony z zainteresowanych stron, który dokonuje przeglądu indonezyjskiego systemu TLAS oraz wskazuje luki i potencjalne możliwości usprawnienia systemu zgodnie z uprawnieniami nadanymi przez Ministerstwo Leśnictwa.

Celem oceny okresowej jest uzyskanie dowodów potwierdzających, że indonezyjski TLAS działa zgodnie z założeniami, tym samym przyczyniając się do zwiększania wiarygodności wystawianych zezwoleń FLEGT. Przy przeprowadzaniu oceny okresowej korzysta się z ustaleń i zaleceń sformułowanych w ramach niezależnego monitorowania i oceny kompleksowej. Zakres zadań dotyczący oceny okresowej opisano w załączniku VI.

Dodatek

KONTROLA ŁAŃCUCHA DOSTAW

1. OPIS KONTROLI DZIAŁANIA ŁAŃCUCHA DOSTAW DREWNA Z LASÓW PAŃSTWOWYCH

1.1. Miejsce ścinki

a) Główne działania:

- wyznaczanie drzew do wycięcia (wykaz drzew) przez posiadacza pozwolenia;
- sporządzenie przez posiadacza pozwolenia raportu z wyznaczania drzew do wycięcia;
- weryfikacja i zatwierdzenie raportu z wyznaczania drzew do wycięcia przez urzędnika ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu;
- przedłożenie proponowanego rocznego planu prac przez posiadacza pozwolenia;
- zatwierdzenie rocznego planu prac przez urzędnika ds. leśnictwa na szczeblu prowincji;
- działania związane z pozyskiwaniem drewna przeprowadzane przez posiadacza pozwolenia, w tym zrywka kłód do składnicy przyrzębowej.

b) Procedury:

- wyznaczanie drzew do wycięcia (wykaz drzew) jest dokonywane przez posiadacza pozwolenia za pomocą etykiet. Takie etykiety składają się z trzech dających się oderwać części, dołączanych do pniaków, pozyskanych kłód i raportu podmiotu gospodarczego. Każda z części etykiety zawiera konieczne informacje wymagane do śledzenia drewna, w tym numer drzewa i miejsce jego położenia;
- posiadacz zezwolenia sporządza raport z wyznaczania drzew do wycięcia, w którym znajdują się informacje na temat liczby, szacowanej wartości, wstępnego określenia gatunków oraz położenia drzew, z których ma zostać pozyskane drewno, a także streszczenie takiego raportu, sporządzone za pomocą formularzy Ministerstwa Leśnictwa;
- posiadacz zezwolenia przedkłada raport z wyznaczania drzew do wycięcia urzędnikowi ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu. Urzędnik przeprowadza weryfikację takiego raportu za pomocą kontroli próbki dokumentacji oraz kontroli w terenie. Jeśli wszystko się zgadza, urzędnik zatwierdza raport;
- raport z wyznaczania drzew do wycięcia stanowi podstawę dla sporządzenia proponowanego rocznego planu prac, który posiadacz zezwolenia przygotowuje i przedkłada urzędnikowi ds. leśnictwa na szczeblu prowincji w celu przeglądu i zatwierdzenia takiego raportu. Urzędnik dokonuje przeglądu i kontroli krzyżowej proponowanego rocznego planu prac na podstawie raportu z wyznaczania drzew do wycięcia i jeśli wszystko się zgadza, zatwierdza plan prac;
- po zatwierdzeniu rocznego planu prac przez urzędnika, posiadacz zezwolenia może zacząć działania związane z pozyskiwaniem drewna;
- w trakcie działań związanych z pozyskiwaniem drewna stosuje się etykiety w celu zapewnienia, by kłody pochodziły z zatwierdzonego miejsca ścinki, jak zostało to opisane powyżej.

1.2. Składnica przyrzębowa

a) Główne działania:

- w razie potrzeby, przerzynka kłód wykonywana przez posiadacza pozwolenia, oraz znakowanie takich kłód, aby zapewnić spójność z wykazem odbiorczym drewna;
- pomiar i określenie jakości kłód przez posiadacza pozwolenia;
- sporządzenie przez posiadacza pozwolenia brulionu odbiórki drewna;

- złożenie przez posiadacza pozwolenia proponowanego wykazu odbiorczego drewna;
- zatwierdzenie wykazu odbiorczego drewna przez urzędnika ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu.

b) Procedury:

- posiadacz zezwolenia oznacza wszystkie kłody poddane przerzynie;
- permanentne fizyczne oznaczenie kłód składa się z indywidualnego numeru identyfikacyjnego drzewa oraz innych oznaczeń umożliwiających powiązanie kłody z zatwierdzonym miejscem śinki;
- posiadacz zezwolenia dokonuje oceny wielkości i jakości wszystkich kłód oraz zapisuje takie informacje w brulionie odbiórki drewna, stosując urzędowy formularz Ministerstwa Leśnictwa;
- na podstawie brulionu odbiórki drewna posiadacz zezwolenia sporządza okresowy wykaz odbiorczy drewna oraz wykaz podsumowujący, stosując urzędowe formularze Ministerstwa Leśnictwa;
- posiadacz zezwolenia okresowo przedkłada wykaz odbiorczy drewna oraz wykaz podsumowujący urzędnikowi ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu w celu ich zatwierdzenia;
- urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu przeprowadza fizyczną weryfikację sprawozdań na podstawie próbek. Wynik fizycznej weryfikacji podsumowuje się na liście kontrolnej kłód, stosując urzędowy formularz Ministerstwa Leśnictwa;
- w przypadku pozytywnego wyniku fizycznej weryfikacji urzędnik zatwierdza wykaz odbiorczy drewna;
- po zweryfikowaniu kłód przez urzędnika należy je składować tak, by były one oddzielone od niezwyfikowanych kłód;
- wykaz odbiorczy drewna jest podstawą do obliczenia wymaganej kwoty, jaką należy wpłacić do rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania (w stosownych przypadkach).

c) Zestawianie danych:

W przypadku koncesji leśnych w lasach naturalnych:

Urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu sprawdza liczbę kłód, etykiety oraz całkowitą łączną objętość kłód pozyskanych oraz zadeklarowanych w wykazie odbiorczym drewna z wartościami z zatwierdzonego rocznego planu prac.

W przypadku koncesji leśnych będących plantacjami w celu pozyskania drewna:

Urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu sprawdza całkowitą łączną objętość kłód pozyskanych oraz zadeklarowanych w wykazie odbiorczym drewna z wartościami z zatwierdzonego rocznego planu prac.

1.3. Składnica drewna

Kłody transportuje się ze składnicy przyrzębowej do składnicy drewna, a następnie bezpośrednio do tartaku lub do składnicy przejściowej.

a) Główne działania:

- sporządzenie przez posiadacza pozwolenia brulionu odbiórki drewna;
- wystawienie rachunku przez biuro leśnictwa na szczeblu dystryktu oraz zapłacenie przez posiadacza pozwolenia odpowiednich opłat na konto rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania. Urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu w oparciu o brulion odbiórki drewna przeprowadza kontrolę w terenie;

- w przypadku pozytywnego wyniku kontroli w terenie wystawienie przez urzędnika dokumentu zezwalającego na przewóz kłód, do którego załącza się brulion odbiórki drewna;
- sporządzenie przez posiadacza pozwolenia raportów z przychodu-rozchodu kłód.

b) Procedury:

- posiadacz zezwolenia składa do urzędnika ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu odpowiedzialnego za wystawianie rachunków podanie o rozliczenie odpowiednich opłat, na podstawie brulionu odbiórki drewna, załączonego do podania;
- w oparciu o wymienione powyżej podanie urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu wystawia rachunek/rachunki w celu uiszczenia opłat przez posiadacza pozwolenia;
- posiadacz zezwolenia uiszcza opłaty określone na rachunku/rachunkach na konto rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania, a urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu wystawia pokwitowanie takich opłat;
- posiadacz zezwolenia składa wnioski o wystawienie dokumentów zezwalających na przewóz kłód, wraz z pokwitowaniem dokonania płatności, brulionem odbiórki drewna oraz raportem z przychodu-rozchodu kłód;
- urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu przeprowadza administracyjną i fizyczną weryfikację kłód przeznaczonych do transportu i sporządza sprawozdanie z takiej weryfikacji;
- w przypadku pozytywnego wyniku weryfikacji urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu wystawia dokumenty zezwalające na przewóz kłód;
- posiadacz zezwolenia sporządza/aktualizuje raport z przychodu-rozchodu kłód w celu odnotowania liczby kłód przywiezionych do składnicy, przechowywanych w składnicy oraz wywiezionych ze składnicy.

c) Zestawianie danych:

Urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu sprawdza raport z przychodu-rozchodu kłód, porównując dane dotyczące kłód przywiezionych do składnicy, przechowywanych w składnicy oraz wywiezionych ze składnicy z wykazem odbiorczym drewna oraz odpowiednimi dokumentami zezwalającymi na przewóz kłód.

1.4. Składnica przejściowa

Składnicę przejściową stosuje się, jeśli kłody nie są transportowane z obszaru koncesji leśnej bezpośrednio do składnicy tartaku. Składnicę przejściową stosuje się w szczególności w przypadku transportu kłód wewnątrz wyspy lub jeśli dokonuje się zmiany sposobu ich transportu.

Zezwolenie na prowadzenie składnicy przejściowej wydaje urzędnik ds. leśnictwa na podstawie wniosku złożonego przez posiadacza pozwolenia. Zezwolenie na prowadzenie składnicy przejściowej jest ważne przez okres pięciu lat, ale okres ten może zostać wydłużony po dokonaniu przez urzędnika ds. leśnictwa przeglądu i zatwierdzenia.

a) Główne działania:

- zakończenie ważności dokumentu zezwalającego na przewóz kłód przez urzędnika;
- sporządzenie przez posiadacza pozwolenia raportu z przychodu-rozchodu kłód;
- sporządzenie przez posiadacza pozwolenia brulionu odbiórki drewna;
- posiadacz zezwolenia uzupełnia dokument zezwalający na przewóz kłód zgodnie z formatem przedstawionym przez Ministerstwo Leśnictwa.

b) Procedury:

- urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu dokonuje fizycznej weryfikacji liczby, gatunków oraz wymiarów przywiezionych kłód poprzez ich przeliczenie (spis) lub na podstawie próbki, jeśli liczba kłód przekracza 100;

- w przypadku pozytywnego wyniku weryfikacji urzędnik pozbawia ważności dokument zezwalający na przewóz przywiezionych kłód;
- posiadacz zezwolenia sporządza raport z przychodu-rozchodu kłód, który ma być środkiem kontroli kłód przywożonych do składnicy przejściowej i z niej wywożonych;
- w odniesieniu do wywożonych kłód posiadacz zezwolenia sporządza brulion odbiórki drewna, który jest powiązany z wcześniejszymi dokumentami zezwalającymi na przewóz kłód;
- dokument zezwalający na przewóz kłód wywożonych ze składnicy przejściowej uzupełnia posiadacz zezwolenia.

c) Zestawianie danych:

Urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu sprawdza, czy dane dotyczące kłód transportowanych ze składnicy drewna oraz kłód przywiezionych do składnicy przejściowej są zgodne.

Posiadacz zezwolenia aktualizuje raport z przychodu-rozchodu kłód, w którym odnotowuje liczbę kłód przywiezionych do składnicy przejściowej, wywiezionych ze składnicy przejściowej oraz przechowywanych w takiej składnicy, na podstawie odpowiednich dokumentów zezwalających na przewóz kłód.

2. OPIS KONTROLI DZIAŁANIA ŁAŃCUCHÓW DOSTAW DREWNA Z LASÓW/GRUNTÓW BĘDĄCYCH WŁASNOŚCIĄ PRYWATNĄ

Działania związane z pozyskiwaniem drewna przeprowadzane w lasach/na gruntach będących własnością prywatną reguluje rozporządzenie ministra leśnictwa P.30/Menhut-II/2012 (zwane dalej rozporządzeniem).

Nie ma prawnych wymogów zobowiązujących prywatnych właścicieli lasów/gruntów do przymocowania oznaczeń z numerami identyfikacyjnymi do drzew przeznaczonych do ścięcia lub też do kłód. Składnica drewna i składnica przejściowa zazwyczaj nie są stosowane w przypadku drewna pozyskiwanego z lasów/gruntów będących własnością prywatną.

Procedury kontrolne dotyczące drewna z lasów/gruntów będących własnością prywatną różnią się dla kłód z drzew, które rosły na danym obszarze w chwili uzyskania tytułu prawnego do gruntu, oraz dla kłód z drzew, które zasadzono na danym obszarze po uzyskaniu takiego tytułu. Takie procedury różnią się także w zależności od gatunku drzew przeznaczonych do pozyskania z nich drewna. Opłaty na konto rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania dotyczą kłód z drzew, które rosły na danym obszarze w chwili uzyskania tytułu prawnego do gruntu, a nie dotyczą kłód z drzew zasadzonych na danym obszarze po uzyskaniu takiego tytułu.

W przypadku kłód pozyskanych z drzew, które zasadzono po uzyskaniu tytułu prawnego do gruntu możliwe są dwa scenariusze:

- w przypadku gatunków wymienionych w art. 5 ust. 1 rozporządzenia właściciel sporządza rachunek, który stanowi dokument przewozowy;
- w przypadku pozostałych gatunków dokument przewozowy wystawia zarządca miejscowości lub wyznaczony urzędnik.

W przypadku kłód z drzew rosnących na danym obszarze przed uzyskaniem tytułu prawnego do gruntu dokument przewozowy wystawia urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu.

Miejsce ścinki/składnica przyrębowa

a) Główne działania:

- uznanie prawa własności;
- w stosownych przypadkach – przerzynka;
- pomiar kłód;
- sporządzenie brulionu odbiórki drewna;

- wystawienie przez urzędnika ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu rachunku oraz dokonanie przez właściciela płatności kwoty widniejącej na rachunku na konto rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania;
- wystawienie lub sporządzenie dokumentu przewozowego;

b) Procedury:

- właściciel prywatny lasu/gruntu składa podanie o uznanie jego prawa własności;
- po uznaniu prawa własności do danego lasu/gruntu właściciel, po pomiarze kłód, sporządza brulion odbiórki drewna;

W przypadku kłód pozyskanych z drzew, które rosły na danym obszarze przed uzyskaniem tytułu prawnego do gruntu:

- właściciel składa do urzędnika ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu brulion odbiórki drewna oraz podanie o dokonanie stosownej opłaty na konto rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania;
- urzędnik przeprowadza kontrolę dokumentacji oraz fizyczną weryfikację kłód (wymiarów, gatunków drzew oraz liczby kłód);
- w przypadku pozytywnego wyniku kontroli dokumentacji i fizycznej weryfikacji urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu wystawia rachunek do uiszczenia przez właściciela opłaty na konto rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania;
- właściciel przedkłada zarządcy miejscowości pokwitowanie wykonania opłaty na konto rezerwy zasobów leśnych i funduszu ponownego zalesiania, wraz z podaniem o wystawienie dokumentu zezwalającego na przewóz kłód;
- zarządca miejscowości przeprowadza kontrolę dokumentacji oraz fizyczną weryfikację kłód (wymiarów, gatunków drzew oraz liczby kłód);
- na podstawie takiej kontroli i weryfikacji zarządca miejscowości wystawia dokument zezwalający na przewóz kłód.

W przypadku kłód pozyskanych z drzew, które zasadzono po uzyskaniu tytułu prawnego do gruntu:

Gatunki wymienione w art. 5 ust. 1 rozporządzenia:

- właściciel oznacza kłody i określa gatunki drzew;
- właściciel sporządza brulion odbiórki drewna;
- na podstawie powyższych działań właściciel sporządza rachunek, stosując format przedstawiony przez Ministerstwo Leśnictwa, który stanowi także dokument przewozowy;

Pozostałe gatunki niewymienione w art. 5 ust. 1 rozporządzenia:

- właściciel oznacza kłody i określa gatunki drzew;
- właściciel sporządza brulion odbiórki drewna;
- właściciel przedkłada brulion odbiórki drewna wraz z podaniem o wystawienie dokumentu zezwalającego na przewóz kłód do zarządcy miejscowości lub wyznaczonego urzędnika;
- zarządca miejscowości lub wyznaczony urzędnik przeprowadza kontrolę dokumentacji oraz fizyczną weryfikację kłód (gatunków drzew, liczby kłód, miejsc, z których je pozyskano);
- na podstawie powyższych działań zarządca miejscowości lub powołany urzędnik wystawia dokument zezwalający na przewóz kłód, stosując format przedstawiony przez Ministerstwo Leśnictwa;

c) Zestawianie danych:

Zarządca miejscowości, wyznaczony urzędnik lub urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu porównuje objętość pozyskanych kłód z brulionem odbiórki drewna.

3. OPIS KONTROLI DZIAŁANIA ŁAŃCUCHÓW DOSTAW DREWNA DLA PRZEMYSŁU I NA WYWÓZ

3.1. Przemysł oparty na surowcach naturalnych/przemysł zintegrowany

a) Główne działania:

- sporządzenie przed tartak raportu z przychodu-rozchodu kłód;
- fizyczna weryfikacja kłód przeprowadzana przez urzędnika ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu;
- pozbawienie przez urzędnika ważności dokumentu zezwalającego na przewóz kłód;
- sporządzenie przez tartak zestawienia dotyczącego surowców i zestawienia ilościowego dotyczącego produktów;
- sporządzenie przez tartak raportu z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce;
- tartak uzupełnia dokument zezwalający na przewóz produktów z drewna zgodnie z formatem przedstawionym przez Ministerstwo Leśnictwa;
- sporządzenie przez tartak sprawozdania ze sprzedaży.

b) Procedury:

- tartak sporządza raport z przychodu-rozchodu kłód w celu zarejestrowania przepływu kłód do tartaku oraz w ramach tartaku;
- tartak przekłada urzędnikowi ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu kopie dokumentów zezwalających na przewóz kłód dla każdej partii kłód otrzymanej przez tartak;
- urzędnik weryfikuje informacje zawarte w sprawozdaniach poprzez porównanie ich z fizycznymi produktami. Można tego dokonać na podstawie próbki, jeśli kłód jest ponad 100;
- w przypadku pozytywnego wyniku weryfikacji urzędnik pozbawia ważności dokumenty zezwalające na przewóz kłód;
- urzędnik archiwizuje kopie dokumentów zezwalających na przewóz kłód oraz sporządza streszczenie dokumentów zezwalających na przewóz kłód, stosując format przedstawiony przez Ministerstwo Leśnictwa;
- kopie dokumentów zezwalających na przewóz kłód, które urzędnik pozbawił ważności, przekazuje się przedsiębiorstwu w celu ich archiwizacji;
- streszczenie dokumentów zezwalających na przewóz kłód przedkłada się do biura leśnictwa na szczeblu dystryktu pod koniec każdego miesiąca;
- tartak sporządza zestawienia ilościowe dotyczące surowców oraz produktów z podziałem na linie produkcyjne, aby kontrolować liczbę wejściowych kłód oraz wyjściowych produktów z drewna oraz obliczyć współczynnik odzysku;
- tartak sporządza raportu z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce, w którym odnotowuje przepływy produktów z drewna w ramach tartaku oraz z tartaku, a także zapasy;
- przedsiębiorstwo lub tartak regularnie wysyła sprawozdania ze sprzedaży dotyczące tartaku do biura leśnictwa na szczeblu dystryktu.

c) Zestawianie danych:

Przedsiębiorstwo sprawdza raport z przychodu-rozchodu kłód, porównując dane dotyczące przywożonych, wywożonych i przechowywanych kłód na podstawie dokumentów zezwalających na przewóz kłód.

Zestawienia ilościowego dotyczącego produkcji używa się do porównania wejściowego i wyjściowego wolumenu na liniach produkcyjnych, a współczynnik odzysku porównuje się z opublikowanym średnim współczynnikiem.

Przedsiębiorstwo sprawdza raport z przychodu-rozchodu przetworzonych produktów, porównując dane dotyczące przywożonych, wywożonych i przechowywanych produktów na podstawie dokumentów zezwalających na przewóz produktów z drewna.

Urzędnik ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu sprawdza wynik porównania danych przeprowadzonego przez przedsiębiorstwo.

3.2. Przemysł oparty na produktach przetworzonych

a) Główne działania:

- sporządzenie przez zakład raportów z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce (częściowo przetworzonych produktów) oraz przetworzonych produktów;
- sporządzenie przez zakład rachunków, które stanowią także dokumenty przewozowe dla przetworzonych produktów z drewna;
- sporządzenie przez zakład raportu z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce;
- sporządzenie przez przedsiębiorstwo lub zakład sprawozdania ze sprzedaży.

b) Procedury:

- zakład sporządza dokumenty zezwalające na przewóz drewna poddanego obróbce (dla przywożonych surowców) oraz streszczenie takich dokumentów, które przedkłada się urzędnikowi ds. leśnictwa na szczeblu dystryktu;
- zakład korzysta z zestawienia ilościowego dotyczącego drewna poddanego obróbce oraz przetworzonych produktów z podziałem na linie produkcyjne w celu odnotowania przepływów surowców do zakładu oraz wyprodukowanych produktów, a także w celu obliczenia współczynnika odzysku surowców;
- zakład sporządza raport z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce w celu sprawdzenia przepływów surowców do tartaku, wyprodukowanych produktów z drewna oraz przechowywanych zapasów. Przedsiębiorstwo lub zakład sporządza rachunek dotyczący takich przetworzonych produktów, który stanowi także dokument przewozowy, oraz archiwizuje kopie rachunków. Do każdego rachunku załącza się wykaz produktów z drewna;
- przedsiębiorstwo lub zakład wysyła sprawozdanie ze sprzedaży do biura leśnictwa na szczeblu dystryktu.

c) Zestawianie danych:

Zakład sprawdza raport z przychodu-rozchodu drewna poddanego obróbce, porównując wejściową, wyjściową i przechowywaną ilość surowców na podstawie dokumentów zezwalających na przewóz drewna poddanego obróbce oraz zestawienia ilościowego dotyczącego drewna poddanego obróbce.

Zestawienia ilościowego dotyczącego produkcji używa się do porównania wejściowego i wyjściowego wolumenu na liniach produkcyjnych oraz w celu określenia współczynnika odzysku.

Przedsiębiorstwo sprawdza raport z przychodu-rozchodu przetworzonych produktów, porównując dane dotyczące wejściowych, wyjściowych i przechowywanych produktów na podstawie rachunków.

Powyższe podlega kontrolom na mocy ogólnego rozporządzenia w sprawie użytkowania zasobów leśnych P.8/VI-BPPHH/2011.

4. WYWÓZ

Procedury oraz procesy dotyczące porównywania danych w przypadku wywozu drewna pochodzącego z lasów państwowych oraz lasów/gruntów będących własnością prywatną są takie same.

a) Główne działania:

- Ministerstwo Handlu wystawia danemu eksporterowi świadectwo zarejestrowanego eksportera produktów przemysłu leśnego (ETPIK);
- eksporter składa podanie o wydanie dokumentu potwierdzającego legalność/zezwoleń FLEGT dla każdej przesyłki wywozowej;
- organ weryfikacyjny sprawdza, czy spełniono odpowiednie warunki i wystawia dokument potwierdzający legalność/zezwoleń FLEGT;
- eksporter sporządza zgłoszenie wywozowe, które przedstawia służbom celnym;
- służby celne wystawiają zatwierdzenie wywozu na potrzeby kontroli celnej.

b) Procedury:

- eksporter składa do organu weryfikacyjnego wniosek o wystawienie dokumentu potwierdzającego legalność/zezwoleń FLEGT;
 - organ weryfikacyjny wystawia dokument potwierdzający legalność/zezwoleń FLEGT po przeprowadzeniu fizycznej weryfikacji i kontroli dokumentacji, aby upewnić się, że drewno lub produkty z drewna pochodzą ze zweryfikowanych legalnych źródeł i tym samym są produkowane zgodnie z definicją legalności opisaną w załączniku II;
 - eksporter przedstawia służbom celnym do zatwierdzenia zgłoszenie wywozowe, do którego załącza rachunek, wykaz opakowań, pokwitowanie opłacenia cel wywozowych/*Bukti Setor Bea Keluar* (jeśli wymagają tego regulacje), świadectwo ETPIK, dokument potwierdzający legalność/zezwoleń FLEGT, pozwolenie na wywóz/*Surat Persetujuan Ekspor* (jeśli wymagają tego regulacje), sprawozdanie rzeczoznawcy (jeśli wymagają tego regulacje), oraz dokument CITES (w stosownych przypadkach);
 - w przypadku pozytywnego wyniku weryfikacji zgłoszenia wywozowego służby celne wystawiają zatwierdzenie wywozu/*Nota Pelayanan Ekspor*.
-

ZAŁĄCZNIK VI

ZAKRES ZADAŃ W RAMACH OCENY OKRESOWEJ

1. CEL

Ocena okresowa jest niezależną oceną przeprowadzaną przez niezależną stronę trzecią nazywaną podmiotem oceniającym. Celem oceny okresowej jest zapewnienie dowodów potwierdzających, że indonezyjski system TLAS działa zgodnie z założeniami, tym samym przyczyniając się do zwiększania wiarygodności zezwoleń FLEGT wystawionych na mocy niniejszej Umowy.

2. ZAKRES

Ocena okresowa obejmuje:

1. działanie środków kontrolnych, od punktu produkcji w lesie do punktu wywozu produktów z drewna;
2. systemy zarządzania danymi oraz systemy identyfikowalności drewna w ramach TLAS, wydawanie zezwoleń FLEGT, a także produkcję, wydawanie zezwoleń oraz statystyki dotyczące handlu istotne z punktu widzenia niniejszej Umowy.

3. WYNIKI

W wyniku oceny okresowej regularnie sporządza się sprawozdania przedstawiające ustalenia oceny oraz zalecenia dotyczące środków, jakie należy podjąć w celu uzupełnienia luk oraz wyeliminowania słabych stron systemu wskazanych w ramach oceny.

4. GŁÓWNE DZIAŁANIA

Działania w ramach oceny okresowej obejmują między innymi:

- a) audyty sprawdzające spełnianie wymogów przez wszystkie jednostki pełniące funkcje kontrolne w ramach systemu TLAS;
- b) ocenę skuteczności kontroli łańcucha dostaw, od punktu produkcji w lesie do punktu wywozu z Indonezji;
- c) ocenę adekwatności systemów zarządzania danymi oraz identyfikowalności drewna wspierających system TLAS, oraz wydawania zezwoleń FLEGT;
- d) określenie oraz odnotowanie przypadków niespełniania wymogów oraz błędów systemowych, oraz określenie koniecznych działań naprawczych;
- e) ocenę skutecznego wdrażania uprzednio określonych i zaleconych działań naprawczych; oraz
- f) informowanie o ustaleniach wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy.

5. METODYKA PRZEPROWADZANIA OCENY

5.1. Podmiot oceniający stosuje udokumentowaną i opartą na dowodach metodykę, która spełnia wymogi ISO/IEC 19011 lub metodykę równorzędną. Taka metodyka obejmuje odpowiednie kontrole właściwej dokumentacji, procedur operacyjnych oraz dokumentacji z działań organizacji odpowiedzialnych za wdrażanie systemu TLAS, wskazywanie wszelkich przypadków niespełniania wymogów i błędów systemowych, oraz wskazanie odpowiednich działań naprawczych.

5.2. Podmiot oceniający, między innymi:

- a) dokonuje przeglądu procesu akredytacji niezależnych organów ds. oceny i weryfikacji (organów przeprowadzających ocenę i organów weryfikacyjnych);
- b) dokonuje przeglądu udokumentowanych procedur działania każdej jednostki zaangażowanej w kontrolę wdrażania systemu TLAS, sprawdzając ich kompletność i spójność;

- c) bada wdrażanie udokumentowanych procedur i dokumentację, w tym stosowane praktyki, podczas wizyt w urzędach, na obszarach pozyskiwania drewna w lasach, w składnicach drewna/przy zbiornikach do składowania wodnego, na leśnych stacjach kontrolnych, w tartakach oraz punktach wywozu i przywozu;
- d) bada informacje zgromadzone przez organy odpowiedzialne za tworzenie prawa i jego egzekwowanie, organy przeprowadzające ocenę oraz organy weryfikacyjne, a także inne jednostki określone w ramach systemu TLAS, w celu zweryfikowania spełniania wymogów;
- e) bada proces gromadzenia danych przez organizacje z sektora prywatnego zaangażowane we wdrażanie systemu TLAS;
- f) ocenia dostępność upublicznionych informacji określonych w załączniku IX, w tym skuteczność mechanizmów ujawniania informacji;
- g) korzysta z ustaleń oraz zaleceń sformułowanych w sprawozdaniach z niezależnego monitorowania i oceny kompleksowej, a także w sprawozdaniach niezależnych podmiotów monitorujących rynek;
- h) zasięga opinii zainteresowanych stron oraz wykorzystuje informacje otrzymane od zainteresowanych stron, które są bezpośrednio lub pośrednio zaangażowane we wdrażanie systemu TLAS; oraz
- i) stosuje odpowiednie metody pobierania próbek i kontroli w celu oceny pracy agencji ds. leśnictwa, organów przeprowadzających ocenę i organów weryfikacyjnych, podmiotów z sektora, a także innych istotnych podmiotów na wszystkich szczeblach działań związanych z lasami, kontroli łańcucha dostaw, obróbki drewna i wydawania pozwoleń na wywóz, w tym przeprowadza kontrole krzyżowe z wykorzystaniem zapewnianych przez Unię informacji na temat przywozu drewna z Indonezji.

6. KWALIFIKACJE PODMIOTU OCENIAJĄCEGO

Podmiot oceniający jest kompetentną, niezależną i bezstronną stroną trzecią, która spełnia następujące wymogi:

- a) podmiot oceniający musi wykazać, że posiada kwalifikacje oraz zdolność do spełnienia wymogów przewodnika ISO/IEC Guide 65 oraz ISO/IEC 17021, lub równoważne kwalifikacje, w tym kwalifikacje uprawniające go do oferowania usług przeprowadzania oceny w sektorze leśnym oraz oceny łańcuchów dostaw produktów leśnych;
- b) podmiot oceniający nie jest bezpośrednio zaangażowany w zarządzanie lasami, obróbkę drewna, handel drewnem ani w kontrolę sektora leśnego w Indonezji lub UE;
- c) podmiot oceniający jest niezależny od wszystkich innych elementów systemu TLAS oraz od indonezyjskich agencji ds. leśnictwa, oraz posiada systemy, dzięki którym unika wszelkich konfliktów interesów. Podmiot oceniający zgłasza wszelkie potencjalne konflikty interesów, jakie mogą się pojawić, oraz podejmuje skuteczne działania w celu ich złagodzenia;
- d) podmiot oceniający oraz jego pracownicy wykonujący zadania związane z oceną posiadają udowodnione doświadczenie w przeprowadzaniu audytów zarządzania lasami tropikalnymi, sektorów obróbki drewna oraz powiązanych kontroli łańcucha dostaw;
- e) podmiot oceniający stosuje mechanizm umożliwiający mu otrzymywanie i rozpatrywanie skarg, jakie mogą zostać zgłoszone w związku z jego działaniami lub ustaleniami.

7. SPRAWOZDAWCZOŚĆ

- 7.1. Sprawozdanie z oceny okresowej zawiera: (i) pełną wersję sprawozdania zawierającą wszelkie istotne informacje na temat oceny, jej ustaleń (w tym przypadków niespełniania wymogów oraz błędów systemowych) oraz zaleceń; oraz (ii) dostępne publicznie streszczenie sprawozdania oparte na pełnej wersji sprawozdania, obejmujące kluczowe ustalenia i zalecenia.
- 7.2. Pełną wersję sprawozdania oraz publicznie dostępne streszczenie sprawozdania należy przedłożyć do wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy w celu dokonania przeglądu i zatwierdzenia przed ich upublicznieniem.

- 7.3. Na wniosek komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy podmiot oceniający przedstawia dodatkowe informacje na poparcie swoich ustaleń lub w celu ich objaśnienia.
- 7.4. Podmiot oceniający powiadamia wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy o wszystkich otrzymanych skargach oraz o działania podjętych w celu rozwiązania takich problematycznych kwestii.
8. POUFNOŚĆ
- Podmiot oceniający zachowuje poufność danych, jakie otrzyma podczas przeprowadzania swoich działań.
9. POWOŁANIE, OKRESOWOŚĆ I FINANSOWANIE
- 9.1. Podmiot oceniający powołuje Indonezja, po konsultacjach z Unią oraz wspólnym komitetem odpowiedzialnym za wdrażanie Umowy.
- 9.2. Ocenę okresową przeprowadza się w odstępach czasowych nie dłuższych niż dwanaście miesięcy od daty uzgodnionej przez wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy, zgodnie z art. 14 ust. 5 lit. e) Umowy.
- 9.3. O finansowaniu oceny okresowej decyduje wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy.
-

ZAŁĄCZNIK VII

ZAKRES ZADAŃ DOTYCZĄCYCH NIEZALEŻNEGO MONITOROWANIA RYNKU

1. CEL NIEZALEŻNEGO MONITOROWANIA RYNKU

Niezależne monitorowanie rynku jest wykonywane przez niezależną stronę trzecią, zwaną podmiotem monitorującym. Celem niezależnego monitorowania rynku jest zbieranie i analiza informacji dotyczących akceptowania indonezyjskiego drewna objętego zezwoleniem FLEGT na rynku unijnym oraz przegląd skutków rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna oraz związanych z tym inicjatyw, takich jak polityki zamówień publicznych i prywatnych.

2. ZAKRES

Niezależne monitorowanie rynku obejmuje:

- 2.1. dopuszczanie do wolnego obrotu indonezyjskiego drewna objętego zezwoleniem FLEGT w miejscach wprowadzania do Unii;
- 2.2. wyniki sprzedaży indonezyjskiego drewna objętego zezwoleniem FLEGT na rynku unijnym oraz wpływ podjętych w Unii działań związanych z rynkiem na popyt na indonezyjskie drewno objęte zezwoleniem FLEGT;
- 2.3. wyniki sprzedaży indonezyjskiego drewna nieobjętego zezwoleniem FLEGT na rynku unijnym oraz wpływ podjętych w Unii działań związanych z rynkiem na popyt na indonezyjskie drewno nieobjęte zezwoleniem FLEGT;
- 2.4. badanie skutków innych podejmowanych w Unii działań związanych z rynkiem, takich jak polityki zamówień publicznych, kodeksy budownictwa ekologicznego oraz działania sektora prywatnego, w tym kodeksy praktyk handlowych oraz działania związane ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw.

3. WYNIKI

Efekty prac w zakresie niezależnego monitorowania obejmują regularne sprawozdania wysyłane do wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy, zawierające ustalenia i zalecenia podmiotu monitorującego w sprawie środków mających wzmocnić pozycję na unijnym rynku indonezyjskiego drewna objętego zezwoleniem FLEGT oraz usprawnić wdrażanie działań związanych z rynkiem w celu zapobiegania wprowadzaniu na unijny rynek nielegalnie pozyskanego drewna.

4. NAJWAŻNIEJSZE DZIAŁANIA

Niezależne monitorowanie rynku obejmuje między innymi:

4.1. ocenę:

- a) postępów we wdrażaniu środków politycznych ukierunkowanych na zwalczanie handlu nielegalnie pozyskanym drewnem w Unii oraz oddziaływania tych środków,
- b) tendencji w przywozie do Unii drewna i produktów z drewna z Indonezji, jak również z innych krajów eksportujących drewno, zarówno tych, z którymi podpisane zostały dobrowolne umowy o partnerstwie, jak i pozostałych,
- c) działań grup nacisku, które mogłyby wpłynąć na zapotrzebowanie na drewno i produkty z drewna lub na rynki zbytu produktów sektora leśnictwa w Indonezji;

4.2. zgłaszanie ustaleń i zaleceń wspólnemu komitetowi odpowiedzialnemu za wdrażanie Umowy.

5. METODYKA MONITOROWANIA

- 5.1. Podmiot monitorujący stosuje udokumentowaną metodykę opartą na dowodach. Obejmuje ona adekwatną analizę odpowiedniej dokumentacji, identyfikację niespójności w dostępnych danych i informacjach dotyczących handlu oraz obszerne wywiady z istotnymi podmiotami w sprawie kluczowych wskaźników skutków i efektywności działań związanych z rynkiem.

5.2. Podmiot monitorujący przeprowadza obserwacje i analizy dotyczące m.in:

- a) aktualnej sytuacji na rynku i tendencji w Unii w zakresie drewna i produktów z drewna,
- b) polityk zamówień publicznych w Unii oraz ujęcia w nich drewna i produktów z drewna objętych oraz nieobjętych zezwoleniem FLEGT,
- c) prawodawstwa mającego wpływ na przemysł drzewny oraz handel drewnem i produktami z drewna w Unii, jak również na przywóz drewna i produktów z drewna do Unii,
- d) rozpiętości cen w Unii pomiędzy drewnem i produktami z drewna objętymi i nieobjętymi zezwoleniem FLEGT,
- e) akceptacji i postrzegania na rynku oraz udziału rynkowego w Unii drewna i produktów z drewna objętych certyfikatami i zezwoleniami FLEGT,
- f) statystyk i tendencji w zakresie objętości i wartości drewna i produktów z drewna, objętych i nieobjętych zezwoleniem FLEGT, przywożonych do różnych portów Unii z Indonezji oraz z innych krajów eksportujących drewno, zarówno tych, z którymi podpisane zostały dobrowolne umowy o partnerstwie, jak i pozostałych,
- g) opisów instrumentów prawnych i procesów, według których właściwe organy oraz organy kontroli granicznej w Unii zatwierdzają zezwolenia FLEGT oraz dopuszczają dostawy do wolnego obrotu, w tym wszelkich zmian w tych instrumentach i procesach, jak również kar nakładanych za niespełnienie wymogów,
- h) możliwych problemów i ograniczeń, jakie napotykają eksporterzy i importerzy przy sprowadzaniu do Unii drewna objętego zezwoleniem FLEGT,
- i) skuteczności kampanii promocyjnych drewna objętego zezwoleniem FLEGT w Unii.

5.3. Podmiot monitorujący zaleca działania w zakresie promocji rynkowej w celu dalszego podniesienia stopnia akceptacji na rynku indonezyjskiego drewna objętego zezwoleniem FLEGT.

6. KWALIFIKACJE NIEZALEŻNEGO PODMIOTU MONITORUJĄCEGO RYNEK

Podmiot monitorujący:

- a) jest niezależną stroną trzecią o udokumentowanym dorobku charakteryzującym się profesjonalizmem i rzetelnością w monitorowaniu unijnego rynku drewna i produktów z drewna oraz w powiązanych kwestiach handlowych;
- b) dysponuje wiedzą na temat rynku indonezyjskiego drewna i produktów z drewna oraz handlu nimi, w szczególności w odniesieniu do drewna liściastego, jak również na temat tych krajów w Unii, które wytwarzają podobne produkty;
- c) dysponuje systemami mającymi na celu uniknięcie konfliktu interesów. Podmiot monitorujący zgłasza wszelkie potencjalne konflikty interesów, jakie mogą się pojawić, oraz podejmuje skuteczne działania w celu ich złagodzenia.

7. SPRAWOZDAWCZOŚĆ

- 7.1. Sprawozdania składane są co dwa lata i obejmują: (i) pełną wersję sprawozdania zawierającą wszelkie istotne ustalenia i zalecenia; oraz (ii) streszczenie sprawozdania oparte na pełnej jego wersji.
- 7.2. Pełną wersję sprawozdania oraz streszczenie sprawozdania należy przedłożyć do wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy w celu dokonania przeglądu i zatwierdzenia przed ich upublicznieniem;
- 7.3. Na wniosek komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy podmiot monitorujący przedstawia dodatkowe informacje na poparcie swoich ustaleń lub w celu ich objaśnienia.

8. POUFNOŚĆ

Podmiot monitorujący zachowuje poufność danych, jakie otrzyma podczas przeprowadzania swoich działań.

9. POWOŁANIE, OKRESOWOŚĆ I FINANSOWANIE

9.1. Podmiot monitorujący powołuje Unia po konsultacjach z Indonezją oraz wspólnym komitetem odpowiedzialnym za wdrażanie Umowy.

9.2. Ocenę okresową przeprowadza się w odstępach czasowych nie dłuższych niż dwadzieścia cztery miesiące od daty uzgodnionej przez wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy, zgodnie z art. 14 ust. 5 lit. e) Umowy.

9.3. O finansowaniu niezależnego monitorowania rynku decyduje wspólny komitet odpowiedzialny za wdrażanie Umowy.

ZAŁĄCZNIK VIII

KRYTERIA OCENY FUNKCJONOWANIA INDONEZYJSKIEGO SYSTEMU ZAPEWNIANIA LEGALNOŚCI DREWNA

KONTEKST

Przed rozpoczęciem wydawania zezwoleń FLEGT na wywóz drewna do Unii zostanie przeprowadzona niezależna ocena techniczna indonezyjskiego systemu zapewniania legalności drewna (TLAS). Jej celem będzie: (i) ocena funkcjonowania w praktyce systemu zapewniania legalności drewna w celu stwierdzenia, czy przynosi on zakładane efekty oraz (ii) ocena wszelkich zmian wprowadzonych do systemu zapewniania legalności drewna po podpisaniu dobrowolnej umowy o partnerstwie FLEGT;

Kryteria przeprowadzenia oceny są następujące:

1. definicja legalności
2. kontrola łańcucha dostaw
3. procedury weryfikacji
4. wydawanie pozwoleń na wywóz
5. niezależne monitorowanie

1. DEFINICJA LEGALNOŚCI

Drewno wyprodukowane legalnie należy zdefiniować na podstawie przepisów obowiązujących w Indonezji. Stosowana definicja musi być jednoznaczna, obiektywnie weryfikowalna i wykonalna w praktyce; ponadto powinna obejmować co najmniej przepisy, które dotyczą następujących dziedzin:

- prawa do poboru drewna: przyznawania praw do pozyskiwania drewna w prawnie wyznaczonych lub określonych granicach;
- gospodarki leśnej: zgodności z wymogami prawnymi w zakresie gospodarki leśnej, w tym zgodności z odpowiednimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi dotyczącymi środowiska i pracy;
- opłat i podatków: zgodności z wymogami prawnymi dotyczącymi podatków, opłat licencyjnych i opłat bezpośrednio związanych z prawami do pozyskiwania i pozyskiwaniem drewna,
- innych użytkowników: w stosownych przypadkach, poszanowania prawa własności innych stron lub ich praw użytkowania gruntu i zasobów, na które mogą wpłynąć prawa do pozyskiwania drewna;
- handlu i cel: zgodności z wymogami prawnymi w zakresie procedur handlowych i celnych.

Najważniejsze pytania:

- Czy od czasu zawarcia niniejszej Umowy zmieniono definicję legalności i normy zapewnienia legalności?
- Czy w definicji legalności zostały uwzględnione stosowne przepisy ustawowe i wykonawcze z zakresu prawa pracy zgodne z załącznikiem II?

W przypadku zmian w definicji legalności, najważniejsze pytania to:

- Czy te zmiany i jakiegokolwiek dalsze zmiany w systemie weryfikacji legalności konsultowano ze wszystkimi właściwymi zainteresowanymi podmiotami w procesie, który uwzględniał odpowiednio ich stanowiska?

- Czy można wyraźnie wskazać, jaki akt prawny stanowi podstawę każdego nowego elementu definicji? Czy określono kryteria i wskaźniki, które można stosować w celu zbadania zgodności z każdym elementem definicji? Czy kryteria/wskaźniki są jasne, obiektywne i wykonalne w praktyce?
- Czy kryteria i wskaźniki pozwalają jasno zidentyfikować role i obowiązki poszczególnych podmiotów i czy weryfikacja pozwala na ocenę wyników ich działania?
- Czy definicja legalności uwzględnia główne wymienione wyżej obszary obowiązujących przepisów ustawowych i wykonawczych? Jeżeli nie, dlaczego niektóre obszary obowiązujących przepisów ustawowych i wykonawczych pominięto w definicji?

2. KONTROLA ŁAŃCUCHA DOSTAW

Systemy mające na celu kontrolę łańcucha dostaw muszą dawać wiarygodną gwarancję, że produkty z drewna można identyfikować w całym łańcuchu dostaw od miejsca pozyskania lub przywozu do punktu wywozu. Utrzymanie fizycznej identyfikowalności kłód drewna, ładunku kłód lub produktu z drewna od punktu wywozu do lasu, z którego pochodzą, nie zawsze będzie konieczne, ale zawsze należy zapewnić identyfikowalność między lasem a pierwszym punktem łączenia (np. składnicą drewna lub zakładem obróbki).

2.1. Prawa użytkowania

Występują jasno wyznaczone obszary, w których przyznano prawa do użytkowania zasobów leśnych, a posiadacze tych praw zostali określani.

Najważniejsze pytania:

- Czy system kontroli gwarantuje, że do łańcucha dostaw trafia wyłącznie drewno pochodzące z obszaru leśnego o ważnych prawach użytkowania?
- Czy system kontroli gwarantuje, że przedsiębiorstwom pozyskującym drewno przyznano odpowiednie prawa użytkowania danych obszarów leśnych?
- Czy procedury przyznawania praw do pozyskiwania i informacje o przyznanych prawach i ich posiadaczach są dostępne publicznie?

2.2. Metody kontroli łańcucha dostaw

Istnieją skuteczne mechanizmy identyfikowania drewna w całym łańcuchu dostaw od miejsca pozyskania do punktu wywozu. Metody stosowane do identyfikacji drewna mogą się różnić i polegać zarówno na stosowaniu oznakowań poszczególnych artykułów, jak i na korzystaniu z dokumentacji towarzyszącej ładunkowi lub partii. Wybrana metoda powinna odzwierciedlać rodzaj i wartość drewna oraz ryzyko zanieczyszczenia drewnem nielegalnym lub niezwyfikowanym.

Najważniejsze pytania:

- Czy wszystkie możliwe łańcuchy dostaw, w tym różne źródła drewna, są wskazane i opisane w ramach systemu kontroli?
- Czy wszystkie etapy łańcucha dostaw są zidentyfikowane i opisane w ramach systemu kontroli?
- Czy zdefiniowano i udokumentowano metody umożliwiające identyfikację pochodzenia produktu oraz zapobieganie łączeniu z drewnem z nieznanymi źródłami na następujących etapach łańcucha dostaw?
 - drewno na pniu
 - kłody w lesie
 - transport i tymczasowe składowanie (składnice drewna/zbiorniki do składowania wodnego, tymczasowe składnice drewna/zbiorniki do składowania wodnego)

- przybycie surowca do zakładu obróbki i jego składowanie
- wejście na linie produkcyjne i zejście z linii produkcyjnych w zakładzie obróbki
- składowanie przetworzonych produktów w zakładzie obróbki
- wyjście z zakładu obróbki i transport
- przybycie do punktu wywozu
- Które organizacje odpowiadają za kontrolę przepływów drewna? Czy posiadają one odpowiednie zasoby ludzkie i inne do prowadzenia czynności kontrolnych?
- Czy w przypadku dokonania konkretnego ustalenia, że niezweryfikowane drewno zostało wprowadzone do łańcucha dostaw, zidentyfikowano słabe punkty w systemie kontroli np. brak inwentaryzacji zapasu na pniu przed pozyskaniem z lasów/gruntów prywatnych?
- Czy w Indonezji obowiązuje strategia dotycząca uwzględnienia surowców poddanych recyklingowi w indonezyjskim systemie TLAS, a jeśli tak, to czy opracowano wytyczne dotyczące sposobu uwzględniania surowców poddanych recyklingowi?

2.3. Zarządzanie danymi ilościowymi:

Istnieją solidne i skuteczne mechanizmy mierzenia i ewidencjonowania ilości drewna lub produktów z drewna na każdym etapie łańcucha dostaw, w szczególności wiarygodne i dokładne szacunki przed pozyskaniem drewna dotyczące wielkości zapasu na pniu w każdym miejscu pozyskania.

Najważniejsze pytania:

- Czy system kontroli zapewnia dane ilościowe, w tym dane dotyczące produktów wchodzących i wychodzących oraz, w stosownych przypadkach, przeliczników, na następujących etapach łańcucha dostaw?
- drewno na pniu
- kłody w lesie (w składnicach przyrzębowych)
- drewno przewożone i składowane (składnice drewna/zbiorniki do składowania wodnego, tymczasowe składnice drewna/zbiorniki do składowania wodnego)
- przybycie surowca do zakładu obróbki i jego składowanie
- wejście na linie produkcyjne i zejście z linii produkcyjnych
- składowanie przetworzonych produktów w zakładzie obróbki
- wyjście z zakładu obróbki i transport
- przybycie do punktu wywozu
- Które organizacje odpowiadają za rejestrację danych ilościowych? Czy są dostatecznie zaopatrzone w personel i sprzęt?
- Jaka jest jakość kontrolowanych danych?
- Czy wszystkie dane ilościowe rejestruje się w sposób umożliwiający terminową weryfikację ilości drewna na wcześniejszych i dalszych etapach łańcucha dostaw?
- Jaki informacje dotyczące kontroli łańcucha dostaw są podawane do publicznej wiadomości? W jaki sposób zainteresowane podmioty mogą uzyskać dostęp do tych informacji?

2.4. Oddzielenie drewna zweryfikowanego pod względem legalności od drewna z nieznanymi źródłami

Najważniejsze pytania:

- Czy obowiązują wystarczające procedury kontrolne pozwalające wykluczyć drewno z nieznanymi źródłami lub pozyskane bez ważnego prawa do pozyskiwania?
- Jakie środki kontroli stosowane są dla zapewnienia, by surowiec zweryfikowany i surowiec niezweryfikowany pozostawały oddzielone na każdym etapie łańcucha dostaw?

2.5. Przywożone produkty z drewna

W celu zapewnienia, by przywóz drewna i produktów z drewna odbywał się legalnie, przeprowadzane są odpowiednie kontrole.

Najważniejsze pytania:

- W jaki sposób wykazuje się legalność przywozu drewna i produktów z drewna?
- Jakich dokumentów wymaga się, by określić kraj pozyskania i zagwarantować, że przywożone produkty pochodzą z legalnie pozyskanego drewna zgodnie z załącznikiem V?
- Czy system weryfikacji legalności drewna umożliwia identyfikację przywożonego drewna i produktów z drewna w całym łańcuchu dostaw aż do etapu ich łączenia w celu wyrobu produktów przetworzonych?
- Jeżeli wykorzystuje się drewno przywożone, czy na zezwoleniu FLEGT można zidentyfikować kraj pochodzenia drewna (może być pominięty w przypadku produktów odtworzonych)?

3. PROCEDURY WERYFIKACJI

Weryfikacja polega na przeprowadzeniu odpowiednich kontroli w celu zagwarantowania legalności drewna. Weryfikacja musi być wystarczająco rygorystyczna i skuteczna, aby pozwalała na wykrycie wszelkich niezgodności z wymogami zarówno w lesie, jak i w łańcuchu dostaw, oraz na podjęcie natychmiastowych działań.

3.1. Organizacja

Weryfikację przeprowadza organizacja będąca osobą trzecią, dysponująca odpowiednimi zasobami, systemami zarządzania, wykwalifikowanym i przeszkolonym personelem oraz rygorystycznymi i skutecznymi mechanizmami kontroli konfliktu interesów.

Najważniejsze pytania:

- Czy organy odpowiedzialne za weryfikację dysponują ważnym świadectwem akredytacji wystawionym przez Indonezyjski Krajowy Organ Akredytacyjny (KAN)?
- Czy rząd wyznaczył organy odpowiedzialne za działania weryfikacyjne? Czy zakres mandatu (i związanych z nim obowiązków) jest jasny i podany do publicznej wiadomości?
- Czy obowiązki i role instytucjonalne są jasno określone i stosowane?
- Czy organy weryfikacyjne posiadają odpowiednie zasoby do prowadzenia weryfikacji w odniesieniu do definicji legalności i weryfikacji systemów kontroli łańcucha dostaw drewna?
- Czy organy weryfikacyjne posiadają w pełni udokumentowany system zarządzania, który:
 - gwarantuje kompetencje personelu i doświadczenie niezbędne do prowadzenia skutecznej weryfikacji?
 - stosuje wewnętrzną kontrolę / nadzór?
 - zawiera mechanizmy kontroli konfliktu interesów?

- zapewnia przejrzystość systemu?
- określa i stosuje metodykę weryfikacji?

3.2. Weryfikacja w odniesieniu do definicji legalności

Istnieje jasna definicja określająca, co podlega weryfikacji. Metodyka weryfikacji jest udokumentowana i ma na celu zagwarantowanie, że proces jest systematyczny, przejrzysty, oparty na dowodach, przeprowadzany regularnie i że obejmuje wszystkie elementy zawarte w definicji.

Najważniejsze pytania:

- Czy metodyka weryfikacji stosowana przez organy weryfikacyjne obejmuje wszystkie elementy definicji legalności i obejmuje sprawdzenie zgodności ze wszystkimi wskaźnikami?
- Czy organy weryfikacyjne:
 - kontrolują dokumentację, rejestry pozyskiwania drewna i działania w terenie (w tym poprzez kontrole na miejscu)?
 - zbierają informacje od zewnętrznych zainteresowanych podmiotów?
 - rejestrują swoje działania weryfikacyjne?
- Czy wyniki weryfikacji są podawane do publicznej wiadomości? W jaki sposób zainteresowane podmioty mogą uzyskać dostęp do tych informacji?

3.3. Weryfikacja systemów kontroli integralności łańcucha dostaw

Istnieje jasny zakres kryteriów i wskaźników do weryfikacji, który obejmuje cały łańcuch dostaw. Metodyka weryfikacji jest udokumentowana i ma na celu zapewnienie, by proces był systematyczny, przejrzysty, oparty na dowodach i przeprowadzany regularnie, oraz by obejmował wszystkie określone kryteria i wskaźniki. Metodyka przewiduje również regularne i terminowe uzgadnianie danych na każdym etapie łańcucha.

Najważniejsze pytania:

- Czy metodyka weryfikacji w pełni obejmuje weryfikację kontroli łańcucha dostaw? Czy jest to jasno określone w metodyce weryfikacji?
- Jakie dowody pozwalają wykazać rzeczywiste przeprowadzenie weryfikacji kontroli łańcucha dostaw?
- Jakie organizacje odpowiadają za weryfikację danych? Czy dysponują one odpowiednimi zasobami ludzkimi i innymi zasobami umożliwiającymi wykonanie czynności w zakresie zarządzania danymi?
- Czy istnieją metody oceny spójności między zapasem na pniu, pozyskanymi kłodami a drewnem wchodzącym do zakładu lub punktu wywozu?
- Czy istnieją metody oceny spójności między wprowadzanym drewnem surowym a wychodzącymi przetworzonymi produktami w tartakach i innych zakładach? Czy metody te obejmują specyfikację i okresową aktualizację przeliczników?
- Jakie systemy i techniki informacyjne są stosowane w celu przechowywania i weryfikowania danych oraz ich rejestracji? Czy istnieją skuteczne systemy zabezpieczania danych?
- Czy wyniki weryfikacji dotyczące kontroli łańcucha dostaw są podawane do publicznej wiadomości? W jaki sposób zainteresowane podmioty mogą uzyskać dostęp do tych informacji?

3.4. Mechanizmy rozpatrywania skarg

Istnieją odpowiednie mechanizmy rozpatrywania skarg i rozwiązywania sporów wynikających z procesu weryfikacji.

Najważniejsze pytania:

- Czy organy weryfikacyjne dysponują mechanizmem rozpatrywania skarg, który jest dostępny dla wszystkich zainteresowanych podmiotów?
- Czy organy weryfikacyjne dysponują mechanizmami do przyjmowania zastrzeżeń niezależnych podmiotów monitorujących i reagowania na nie?
- Czy organy weryfikacyjne dysponują mechanizmami do rejestrowania naruszeń wykrytych przez urzędników państwowych i reagowania na nie?
- Czy jasno określono sposób przyjmowania, dokumentowania i przekazywania skarg na wyższy szczebel (w razie potrzeby) oraz sposób reagowania na nie?

3.5. Mechanizmy postępowania w przypadku niezgodności

Istnieją odpowiednie mechanizmy postępowania w przypadku niezgodności wykrytej w procesie weryfikacji lub ujawnionej w skardze bądź w wyniku niezależnego monitorowania.

Najważniejsze pytania:

- Czy istnieje skuteczny i działający mechanizm żądania i egzekwowania odpowiedniej decyzji o podjęciu środków naprawczych w związku z wynikami weryfikacji i działań w przypadku wykrycia naruszeń?
- Czy system weryfikacji określa powyższy wymóg?
- Czy opracowano mechanizmy postępowania w przypadku niezgodności? Czy stosuje się je w praktyce?
- Czy dostępna jest odpowiednia ewidencja naruszeń i środków naprawczych podjętych w związku z wynikami weryfikacji lub innych tego rodzaju działań? Czy ocenia się skuteczność takich działań?
- Czy istnieje mechanizm składania organom rządowym sprawozdań w sprawie ustaleń z weryfikacji prowadzonej przez organy weryfikacyjne?
- Jakie informacje dotyczące przypadków naruszeń są podawane do wiadomości publicznej?

4. WYDAWANIE POZWOLEŃ NA WYWÓZ

W Indonezji za wydawanie dokumentu potwierdzającego legalność („V-legal”) lub zezwoleń FLEGT odpowiedzialne są organy wydające zezwolenia. Zezwolenia FLEGT wydaje się na poszczególne dostawy przeznaczone do wywozu do Unii.

4.1. Struktura organizacyjna

Najważniejsze pytania:

- Jakim organom powierzono wydawanie zezwoleń FLEGT?
- Czy organ wydający zezwolenia dysponuje ważnym świadectwem akredytacji wystawionym przez Indonezyjski Krajowy Organ Akredytacyjny (KAN)?
- Czy funkcje organu wydającego zezwolenia i jego personelu w zakresie wydawania zezwoleń FLEGT są jasno określone i podane do wiadomości publicznej?
- Czy określono wymogi w zakresie kompetencji i czy ustanowiono kontrole wewnętrzne w odniesieniu do pracowników organu wydającego zezwolenia?
- Czy organ wydający zezwolenia posiada odpowiednie zasoby do wykonywania swoich zadań?

4.2. Wydawanie dokumentów potwierdzających legalność („V-legal”) i ich zastosowanie przy wydawaniu zezwoleń FLEGT

Poczyniono odpowiednie ustalenia w celu korzystania z dokumentów potwierdzających legalność („V-legal”) do celów wydawania zezwoleń FLEGT.

Najważniejsze pytania:

- Czy organ wydający zezwolenia posiada publicznie dostępne udokumentowane procedury wydawania dokumentów potwierdzających legalność („V-legal”)?
- Jakie istnieją dowody na to, że procedury te są prawidłowo stosowane w praktyce?
- Czy istnieje odpowiednia ewidencja wydanych dokumentów potwierdzających legalność („V-legal”) i przypadków, w których nie wydano takich dokumentów? Czy ewidencja jasno wskazuje dowody, na podstawie których wydaje się dokumenty potwierdzające legalność?
- Czy organ wydający zezwolenia posiada odpowiednie procedury, by zagwarantować, że każda dostawa drewna spełnia wymogi definicji legalności i kontroli łańcucha dostaw?
- Czy warunki dotyczące wydawania zezwoleń są jasno określone i przedstawione eksporterom i pozostałym zainteresowanym podmiotom?
- Które informacje dotyczące wydanych zezwoleń są podawane do publicznej wiadomości?
- Czy zezwolenia FLEGT są zgodne ze specyfikacjami technicznymi zawartymi w załączniku IV?
- Czy władze Indonezji opracowały system numerowania zezwoleń FLEGT, który umożliwia odróżnienie zezwoleń FLEGT na wywóz na rynek Unii od dokumentów potwierdzających legalność („V-legal”) przeznaczonych na rynki poza Unią?

4.3. Zapytania w sprawie wydanych zezwoleń FLEGT

Istnieje odpowiedni mechanizm rozpatrywania zapytań właściwych organów w sprawie zezwoleń FLEGT, jak określono w załączniku III.

Najważniejsze pytania:

- Czy została powołana i ustanowiona jednostka ds. informacji o zezwoleniach dla celów m.in. przyjmowania zapytań od właściwych organów i udzielania na nie odpowiedzi?
- Czy ustanowiono przejrzyste procedury komunikacji między jednostką ds. informacji o zezwoleniach a właściwymi organami?
- Czy ustanowiono przejrzyste procedury komunikacji między jednostką ds. informacji o zezwoleniach a organami wydającymi zezwolenia?
- Czy istnieją kanały, w ramach których indonezyjskie lub międzynarodowe podmioty mogą składać zapytania w sprawie wydanych zezwoleń FLEGT?

4.4. Mechanizm rozpatrywania skarg

Istnieje odpowiedni mechanizm rozpatrywania skarg i rozwiązywania sporów wynikających z wydawania zezwoleń. Mechanizm ten pozwala na rozpatrzenie wszelkich skarg dotyczących funkcjonowania systemu zezwoleń.

Najważniejsze pytania:

- Czy istnieje udokumentowana procedura rozpatrywania skarg dostępna dla wszystkich zainteresowanych podmiotów?
- Czy jasno określono sposób przyjmowania, dokumentowania i przekazywania skarg na wyższy szczebel (w razie potrzeby) oraz sposób reagowania na nie?

5. NIEZALEŻNE MONITOROWANIE

Niezależne monitorowanie prowadzone jest w Indonezji przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego i jest odrębne od innych elementów systemu zapewnienia legalności drewna (tych związanych z zarządzaniem zasobami leśnymi lub ich regulacją i tych związanych z niezależnym audytem). Jednym z głównych celów jest utrzymanie wiarygodności systemu zapewnienia legalności przez monitorowanie, jak realizowana jest weryfikacja.

Indonezja formalnie uznała rolę niezależnego monitorowania i umożliwia przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego składanie skarg, w przypadku gdy zostaną wykryte nieprawidłowości w procesie akredytacji, oceny i wydawania zezwoleń.

Najważniejsze pytania:

- Czy rząd podał do wiadomości publicznej wytyczne dotyczące niezależnego monitorowania?
 - Czy wspomniane wytyczne określają jasno wymogi dotyczące organizacji kwalifikujących się do pełnienia funkcji niezależnego monitorowania, które pozwalają zapewnić bezstronność i uniknąć konfliktu interesów?
 - Czy wytyczne te określają procedury dostępu do informacji zawarte w załączniku IX?
 - Czy organizacje społeczeństwa obywatelskiego mają w praktyce dostęp do informacji, o których mowa w załączniku IX?
 - Czy wytyczne określają procedury składania skarg? Czy te procedury są podane do wiadomości publicznej?
 - Czy sprecyzowano i ustanowiono przepisy mające zastosowanie do organów weryfikacyjnych dotyczące sprawozdawczości i podawania informacji do wiadomości publicznej?
-

ZAŁĄCZNIK IX

PODAWANIE INFORMACJI DO WIADOMOŚCI PUBLICZNEJ

1. WPROWADZENIE

Strony są zobowiązane zapewnić, by informacje dotyczące leśnictwa były podawane do wiadomości publicznej.

Na potrzeby realizacji tego celu w niniejszym załączniku określono (i) informacje dotyczące leśnictwa, które mają być podawane do wiadomości publicznej, (ii) organy odpowiedzialne za udostępnianie tych informacji oraz (iii) mechanizmy służące do uzyskania do nich dostępu.

Cel ten ma służyć zapewnieniu, by 1) działania wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie niniejszej Umowy w trakcie jej wdrażania były przejrzyste i zrozumiałe; 2) istniał mechanizm dostępu do najważniejszych informacji dotyczących leśnictwa dla Stron oraz zainteresowanych podmiotów; 3) funkcjonowanie systemu zapewniania legalności drewna było usprawnione dzięki dostępności informacji do celów niezależnego monitorowania; oraz 4) zostały osiągnięte nadrzędne cele niniejszej umowy o partnerstwie. Publiczny dostęp do informacji istotnie przyczynia się do usprawnienia zarządzania w dziedzinie leśnictwa w Indonezji.

2. MECHANIZMY DOSTĘPU DO INFORMACJI

Przepisy zawarte w niniejszym załączniku są zgodne z indonezyjską ustawą o wolności informacji nr 14/2008. Zgodnie z tą ustawą każda instytucja publiczna ma obowiązek opracować przepisy dotyczące publicznego dostępu do informacji. Ustawa rozróżnia cztery kategorie informacji: 1) informacje dostępne oraz regularnie i czynnie upowszechniane; 2) informacje, które należy bezzwłocznie podawać do publicznej wiadomości; 3) informacje, które są dostępne przez cały czas i przekazywane na żądanie; oraz 4) informacje, które są zastrzeżone lub poufne.

Ministerstwo Leśnictwa, urzędy na szczeblu prowincji i dystryktów, Krajowy Organ Akredytacyjny, organ oceny zgodności, organy wydające zezwolenia to instytucje istotne dla funkcjonowania systemu zapewniania legalności drewna, które są w związku z tym zobowiązane w ramach swoich obowiązków do podawania do wiadomości publicznej informacji dotyczących leśnictwa.

W celu wdrożenia wspomnianej ustawy Ministerstwo Leśnictwa, urzędy na szczeblu prowincji i dystryktów oraz wszystkie inne instytucje publiczne, w tym Krajowy Organ Akredytacyjny, opracowały lub opracowują procedury zapewniania publicznego dostępu do informacji.

Krajowy Organ Akredytacyjny podlega wymogowi podawania informacji do wiadomości publicznej na podstawie normy ISO/IEC 17011:2004, klauzuli 8.2 - Obowiązek organu akredytacyjnego. Organy weryfikacyjne i organy wydające zezwolenia podlegają wymogowi zapewnienia publicznego dostępu do informacji na mocy rozporządzeń Ministerstwa Leśnictwa oraz zawartej w normie ISO/IEC 17021:2006 klauzuli 8.1 Informacje dostępne publicznie, a także zawartej w przewodniku ISO/IEC Guide 65:1996 klauzuli 4.8 Dokumentacja.

Organizacje społeczeństwa obywatelskiego działają jako jedno ze źródeł informacji dotyczących leśnictwa na mocy rozporządzeń Ministra Leśnictwa.

Minister Leśnictwa wydał rozporządzenie nr P.7/Menhut-II/2011 z dnia 2 lutego 2011 r., które stanowi, że wnioski o udostępnienie informacji przechowywanych przez Ministerstwo Leśnictwa mają być kierowane do dyrektora Ośrodka Komunikacji Społecznej Ministerstwa Leśnictwa zgodnie ze strategią informacyjną „jednego okienka”. Ministerstwo Leśnictwa jest w trakcie opracowywania dalszych przepisów wykonawczych. Do informacji dostępnych w urzędach leśnictwa na poziomie regionów, prowincji i dystryktów można uzyskać bezpośredni dostęp.

Aby przepisy niniejszego załącznika mogły zostać wdrożone, należy opracować i zatwierdzić procedury, wytyczne i instrukcje skierowane do wyżej wspomnianych instytucji. Ponadto wyjaśnione zostaną przepisy dotyczące sprawozdawczości i podawania informacji do wiadomości publicznej, które mają zastosowanie do organów weryfikacyjnych i organów wydających zezwolenia.

3. KATEGORIE INFORMACJI, Z KTÓRYCH KORZYSTA SIĘ, BY USPRAWNIĆ MONITOROWANIE I OCENĘ FUNKCJONOWANIA SYSTEMU ZAPEWNIANIA LEGALNOŚCI DREWNA

Ustawy i rozporządzenia: Wszelkie przepisy ustawowe i wykonawcze, normy i wytyczne wymienione w normach legalności.

Przydział gruntów i lasu: mapy przydziału gruntów i plany zagospodarowania przestrzennego prowincji, procedury przyznawania gruntów, koncesji leśnych i praw użytkowania oraz innych praw eksploatacji i przetwarzania oraz dokumenty powiązane, takie jak mapy koncesji leśnych, pozwolenia na dopuszczenie do użytkowania gruntów leśnych, dokumenty określające tytuły prawne do gruntów i mapy gruntów objętych tymi tytułami.

Praktyki gospodarki leśnej: plany użytkowania lasu, roczne plany prac, w tym mapy i pozwolenia na wyposażenie, protokoły posiedzeń w ramach konsultacji z przedstawicielami społeczności zamieszkujących obszary objęte zezwoleniem lub obszary sąsiadujące, które są wymagane do celów opracowania rocznych planów pracy, plan prac związanych z użytkowaniem leśnych zasobów drzewnych z załącznikami, dokumentacja oceny oddziaływania na środowisko i protokoły posiedzeń w ramach konsultacji publicznych wymaganych do sporządzenia sprawozdań z takiej oceny, wykaz odbiorczy drewna i dane z inwentaryzacji zapasu na pniu w lasach państwowych.

Informacje dotyczące transportu i łańcucha dostaw np. dokumenty zezwalające na przewóz kłód lub produktów z drewna wraz załącznikami oraz sprawozdania zawierające porównanie ilości drewna, dokumenty rejestracyjne przewozu drewna między wyspami oraz dokumenty określające nazwę statku.

Informacja dotycząca przetwórstwa i przemysłu: np. akt założycielski przedsiębiorstwa, zezwolenie na prowadzenie działalności i numer rejestracyjny przedsiębiorstwa, sprawozdanie z oceny oddziaływania na środowisko, zezwolenie na prowadzenie działalności przemysłowej oraz numer w rejestrze przemysłowym, dla zakładów przemysłowych produktów pierwotnych plan zaopatrzenia w surowiec przemysłowy, rejestracja eksportera produktów przemysłu leśnego, sprawozdania dotyczące surowca i produktów przetworzonych, lista podmiotów uprawnionych do przetwarzania i informacja dotycząca przedsiębiorstw prowadzących obróbkę wtórną.

Opłaty związane z użytkowaniem lasu: np. opłaty z tytułu powierzchni gruntów i faktury, zlecenia płatnicze dotyczące opłat na rzecz funduszu ponownego zalesiania lub funduszu rezerwowego na rzecz zasobów leśnych.

Informacje dotyczące weryfikacji i wydawania zezwoleń: wytyczne dotyczące jakości i standardów w procedurach akredytacyjnych; nazwa i adres każdego akredytowanego organu oceny zgodności, daty przyznania akredytacji i jej wygaśnięcia; zakresy akredytacji; listy pracowników organu oceny zgodności (audytorów, osób odpowiedzialnych za wydawanie decyzji) związanych z wydaniem świadectwa; wyjaśnienie dotyczące tego, jakie informacje uznaje się za poufne informacje gospodarcze; plan audytu pod kątem ustalenia terminu konsultacji publicznych; powiadomienie o audycie przeprowadzanym przez organ oceny zgodności; protokół z konsultacji publicznych z udziałem organu oceny zgodności wraz z listą uczestników; podsumowanie wyników audytu do wiadomości publicznej; sprawozdania podsumowujące audyt w zakresie wydania świadectwa sporządzone przez organ przeprowadzający audyt; sprawozdanie dotyczące stanu prowadzonych audytów: świadectwa zaliczone lub niezaliczone bądź będące w trakcie procedury audytu, świadectwa wydane, zawieszone lub wycofane i wszelkie dokonane w nich zmiany; przypadki niezgodności mające znaczenie dla audytu lub wydania zezwolenia oraz działania podjęte w związku z nimi; wydane pozwolenia na wywóz; regularne sprawozdania podsumowujące od organów wydających zezwolenia.

Procedury monitorowania i składania skarg: standardowe procedury działania w związku ze skargami składanymi do Krajowego Organu Akredytacyjnego, organów weryfikacyjnych i wydających zezwolenia, w tym procedury monitorowania postępów dotyczących akt skargi i zamknięcia akt skargi.

Lista najważniejszych dokumentów mających znaczenie dla monitorowania lasu, organów dysponujących tymi dokumentami, a także procedura, za pomocą której można uzyskać informacje, zawarte są w dodatku do niniejszego załącznika.

4. KATEGORIE INFORMACJI WYKORZYSTYWANE DO WZMOCNIENIA NADRZĘDNYCH CELÓW UMOWY O PARTNERSTWIE

1. Protokół z debat wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie Umowy
2. Sprawozdanie roczne wspólnego komitetu odpowiedzialnego za wdrażanie umowy przedstawiające:
 - a) ilość produktów z drewna, uszeregowanych według odpowiednich pozycji HS, wywiezionych z Indonezji do Unii w ramach systemu zezwoleń FLEGT, oraz państwo członkowskie UE, w którym miał miejsce przywóz do Unii;
 - b) liczba zezwoleń FLEGT wydanych przez Indonezję;
 - c) postępy w osiągnięciu celów niniejszej Umowy i kwestie dotyczące jej wdrażania;

- d) działania mające na celu zapobiegania wywożeniu, przywożeniu, wprowadzaniu na rynek krajowy nielegalnie wyprodukowanych produktów z drewna oraz ich obrotowi;
 - e) ilość drewna i produktów z drewna przywożonych do Indonezji i działania podjęte w celu zapobiegania przywozowi nielegalnie wyprodukowanych produktów z drewna i zachowania integralności systemu zezwoleń FLEGT;
 - f) przypadki niezgodności z systemem zezwoleń FLEGT i podjęte działania zaradcze;
 - g) ilość produktów z drewna, uszeregowanych według odpowiednich pozycji HS, przywiezionych do Unii w ramach systemu zezwoleń FLEGT oraz państwo członkowskie UE, w którym miał miejsce przywóz do Unii;
 - h) liczba zezwoleń FLEGT z Indonezji otrzymanych przez Unię;
 - i) liczba przypadków i ilość produktów z drewna z nimi związanych, w których odbyły się konsultacje między właściwymi organami a indonezyjską jednostką ds. informacji o zezwoleniach.
3. Pełne sprawozdanie i sprawozdanie podsumowujące z oceny okresowej.
4. Pełne sprawozdanie i sprawozdanie podsumowujące z niezależnego monitorowania rynku.
5. Skargi dotyczące oceny okresowej oraz niezależnego monitorowania rynku oraz sposób ich rozpatrzenia;
6. Harmonogram wdrażania niniejszej Umowy i przegląd podjętych działań.
7. Wszelkie inne dane i informacje mające znaczenie dla wdrażania i realizacji niniejszej Umowy. Informacje te obejmują:

Informacje prawne:

- treść niniejszej Umowy, jej załączników i wszelkich zmian do Umowy
- treść wszelkich przepisów ustawowych i wykonawczych, o których mowa w załączniku II
- przepisy i procedury dotyczące wdrażania

Informacje na temat produkcji:

- roczna łączna produkcja drewna w Indonezji;
- roczna ilość wywiezionych produktów z drewna (łącznie oraz do Unii);

Informacje o przyznaniu koncesji leśnych:

- łączny obszar przyznanych koncesji leśnych;
- wykaz koncesji leśnych, nazwy przedsiębiorstw, którym zostały przyznane i nazwy przedsiębiorstw, które je urządzają;
- mapa umiejscowienia wszystkich koncesji leśnych;
- wykaz zarejestrowanych przedsiębiorstw leśnych (zajmujących się produkcją, obróbką, handlem i wywozem);
- wykaz przedsiębiorstw leśnych (zajmujących się produkcją, obróbką, handlem i wywozem), które uzyskały świadectwo w ramach indonezyjskiego systemu zapewniania legalności drewna;

Informacje na temat urzędzenia lasów

- wykaz urządzanych koncesji leśnych według rodzaju;
- wykaz certyfikowanych koncesji leśnych oraz rodzaj świadectwa, na podstawie którego są urządzane;

Informacje na temat organów:

- wykaz organów wydających zezwolenia w Indonezji, w tym ich adresy i dane kontaktowe;
- adres i dane kontaktowe jednostki ds. informacji o zezwoleniach;
- wykaz właściwych organów w Unii, w tym ich adresy i dane kontaktowe;

Informacje te zostaną udostępnione na stronach internetowych Stron.

5. WDRAŻANIE PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH PODAWANIA INFORMACJI DO WIADOMOŚCI PUBLICZNEJ

W ramach wdrażania przepisów niniejszego załącznika Strony oceniają:

- potrzebę tworzenia zdolności w zakresie korzystania z informacji publicznej do celów niezależnego monitorowania;
- potrzebę upowszechniania wiedzy w sektorze publicznym i wśród zainteresowanych podmiotów w zakresie zawartych w niniejszej Umowie przepisów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej.

INFORMACJE SŁUŻĄCE USPRAWNIENIU WERYFIKACJI, MONITOROWANIA I DZIAŁANIA SYSTEMU TLAS

Nr	Dokument, który ma być publicznie dostępny	Organy dysponujące dokumentem	Rodzaj informacji
DREWNO Z LASÓW POŁOŻONYCH NA GRUNTACH PAŃSTWOWYCH (IUPHHK-HA/HPH, IUPHHK-HTI/HPHTI, IUPHHK RE) oraz DREWNO Z LASÓW POŁOŻONYCH NA GRUNTACH PAŃSTWOWYCH, KTÓRYMI GOSPODARUJĄ WSPÓLNOTY LOKALNE (IUPHHK-HTR, IUPHHK-HKM)			
1	Świadectwa praw wynikających z koncesji leśnej (SK IUPHHK-HA/HPH, IUPHHK-HTI/HPHTI, IUPHHK RE)	MINISTERSTWO LEŚNICTWA (BUK); odpisy w biurach dystryktów i prowincji	3
2	Mapy koncesji leśnych	MINISTERSTWO LEŚNICTWA (BAPLAN); odpisy w biurach dystryktów i prowincji	3
3	Świadectwa praw wynikających z koncesji leśnej (SK IUPHHK-HTR, IUPHHK-HKM)	MINISTERSTWO LEŚNICTWA (BUK); odpisy w biurach dystryktów i prowincji	3
4	Mapy użytkowania leśnych zasobów drzewnych	MINISTERSTWO LEŚNICTWA (BAPLAN); odpisy w biurach dystryktów i prowincji	3
5	Plan użytkowania lasu (TGHK)	MINISTERSTWO LEŚNICTWA (BAPLAN); odpisy w biurach dystryktów i prowincji	3
6	Plan prac związanych z użytkowaniem leśnych zasobów drzewnych (RKUPHHK) z załącznikami, w tym zezwolenie na wyposażenie	Ministerstwo Leśnictwa (BUK);	3
7	Opłata za zezwolenie (IUPHHK) w oparciu o zlecenie płatnicze i potwierdzenie płatności	Ministerstwo Leśnictwa (BUK);	3
8	Roczny plan prac (RKT/ projekt), w tym mapa	Biura leśnictwa prowincji; odpisy w biurach leśnictwa dystryktów	3
9	Raporty z wyznaczania drzew do wycięcia oraz z produkcji (LHP i LHC)	Biura leśnictwa dystryktu; odpisy w biurach prowincji	3
10	Dokumenty przewozowe (SKSHH)	Biura leśnictwa dystryktu; odpisy w biurach leśnictwa prowincji	3
11	Sprawozdanie zawierające porównanie ilości drewna (LMKB)	Biuro leśnictwa dystryktu oraz jednostka lokalna Ministerstwa Leśnictwa (BP2HP)	3
12	Zlecenie płatnicze i potwierdzenie opłaty z tytułu produkcji (SPP) kłody/objętość	Biura leśnictwa dystryktu	3

Nr	Dokument, który ma być publicznie dostępny	Organy dysponujące dokumentem	Rodzaj informacji
13	Pokwitowanie wniesienia opłaty na fundusz rezerwowy na rzecz zasobów leśnych i opłaty na fundusz ponownego zalesiania (PSDH lub DR w przypadku posiadaczy zezwolenia dotyczącego lasów naturalnych lub PSDH dla posiadaczy zezwolenia dotyczącego plantacji)	Biura leśnictwa dystryktu	3
14	Dokumentacja oceny oddziaływania na środowisko (OOS) (AMDAL, ANDAL, RKL oraz RPL)	Lokalny urząd ds. środowiska (BAPEDALDA lub BLH); odpisy w Ministerstwie Leśnictwa (BUK)	3
DREWNO POCHODZĄCE Z GRUNTÓW PRYWATNYCH			
15	Ważny tytuł prawny do gruntu	Biuro krajowej agencji ds. gruntów lub agencji ds. gruntów na szczeblu prowincji bądź dystryktu (BPN)	3
16	Mapy rozmieszczenia gruntów/tytułów prawnych do gruntów	Biuro krajowej agencji ds. gruntów lub agencji ds. gruntów na szczeblu prowincji bądź dystryktu (BPN)	3
17	Dokument SKAU lub SKSKB zezwalający na przewóz kłód opatrzoney pieczęcią KR (zasoby drewna wspólnoty lokalnej)	Zarządca miejscowości (w przypadku SKAU); odpisy w biurze leśnictwa dystryktu (SKSKB-KR i SKAU)	3
DREWNO POCHODZĄCE Z GRUNTÓW LEŚNYCH Z PRZEKSZTAŁCENIA (IPK)			
18	Zezwolenia na użytkowanie drewna: zezwolenia ILS/IPK w tym zezwolenie na wyposażenie	Biuro leśnictwa dystryktu/prowincji	3
19	Mapy załączone do zezwoleń ILS/IPK	Biuro leśnictwa dystryktu/prowincji	3
20	Zezwolenie na dopuszczenie do użytkowania gruntów leśnych	Ministerstwo Leśnictwa (BAPLAN) oraz jego oddział na obszarze prowincji (BPKH)	3
21	Plan prac IPK/ILS	Biura leśnictwa dystryktu	3
22	Dane z inwentaryzacji zapasu na pniu w lasach państwowych mających podlegać przekształceniu (część zawarta w planie prac IPK/ILS)	Biura leśnictwa dystryktu	3
23	Dokumenty dotyczące produkcji drewna (LHP)	Biura leśnictwa dystryktu	3
24	Pokwitowanie wniesienia opłaty DR i PSDH (zob. nr 13)	Biura leśnictwa dystryktu; odpisy w Ministerstwie Leśnictwa (BUK)	3
25	Dokumenty przewozowe FAKB oraz załączniki dla KBK i SKSKB oraz załączniki dla KB	Biura leśnictwa dystryktu	3

Nr	Dokument, który ma być publicznie dostępny	Organy dysponujące dokumentem	Rodzaj informacji
PRZEMYSŁ PRODUKTÓW LEŚNYCH			
26	Akt założycielski przedsiębiorstwa	Ministerstwo Prawa i Praw Człowieka; dla zakładów przemysłu surowcowego i zintegrowanego o wydajności powyżej 6 000 m ³ odpisy w Ministerstwie Leśnictwa (BUK), o wydajności poniżej 6 000 m ³ odpisy w biurach leśnictwa prowincji i dystryktu dla zakładów przemysłu opartego na produktach przetworzonych odpisy w Ministerstwie Przemysłu	3
27	Zezwolenie na prowadzenie działalności (SIUP)	Lokalne biuro inwestycji lub agencja koordynująca inwestycje (BKPMĐ), Ministerstwo Handlu. dla zakładów przemysłu opartego na produktach przetworzonych odpisy w Ministerstwie Przemysłu	3
28	Numer rejestracji przedsiębiorstwa (TDP)	Lokalne biuro inwestycji lub agencja koordynująca inwestycje (BKPMĐ), Ministerstwo Handlu.	3
29	Dokumentacja oceny oddziaływania na środowisko (OOS) (UKL/UPL oraz SPPL)	Urząd ds. środowiska prowincji lub dystryktu (BAPEDALDA lub BLH); Odpisy w lokalnym biurze handlowym lub agencji koordynującej inwestycje (BKPMĐ)	3
30	Zezwolenie na prowadzenie działalności przemysłowej (IUI) lub świadectwo rejestracji przemysłowej (TDI)	dla zakładów przemysłu surowcowego i zintegrowanego o wydajności powyżej 6 000 m ³ odpisy w Ministerstwie Leśnictwa (BUK), o wydajności poniżej 6 000 m ³ odpisy w biurach leśnictwa prowincji, o wydajności poniżej 2 000 m ³ odpisy w biurach leśnictwa dystryktu dla zakładów przemysłu opartego na produktach przetworzonych odpisy w Ministerstwie Przemysłu	3
31	Dostępność planów zapasów surowców (RPBBI) dla przemysłu surowcowego produktów leśnych (IPHH).	dla zakładów przemysłu surowcowego i zintegrowanego o wydajności powyżej 6 000 m ³ odpisy w Ministerstwie Leśnictwa (BUK), o wydajności poniżej 6 000 m ³ odpisy w biurach leśnictwa prowincji, o wydajności poniżej 2 000 m ³ odpisy w biurach leśnictwa dystryktu; odpisy w biurach leśnictwa dystryktów i prowincji.	3
32	Zarejestrowany eksporter produktów przemysłu leśnego (ETPIK).	Ministerstwo Handlu	3
33	Dokumenty przewozowe (SKSKB, FAKB, SKAU lub FAKO)	Zarządca miejscowości (w przypadku SKAU); Odpisy w biurach leśnictwa dystryktu (SKSB-KR, SKAU), odpisy FAKO w biurach leśnictwa prowincji	3
34	Dokumenty dotyczące zmian w zapasach okrągłaków (LMKB/LMKBK)	Biura leśnictwa dystryktu	3
35	Sprawozdania dotyczące zmian w zapasach drzewnych produktów leśnych poddanych obróbce (LMOHHK)	Biura leśnictwa dystryktu, odpisy w biurach leśnictwa prowincji	3
36	Dokument dotyczący handlu drewnem między wyspami (PKAPT)	Ministerstwo Handlu (Dyrekcja Generalna ds. Handlu Wewnętrznego)	3
37	Dokument wskazujący statku	biuro administracji lokalnego portu (zależne od Ministerstwa Transportu) Odpisy w Indonezyjskim Biurze ds. Klasyfikacji (BKI)	3

Nr	Dokument, który ma być publicznie dostępny	Organy dysponujące dokumentem	Rodzaj informacji
INNE ISTOTNE INFORMACJE			
38	Ustawy i rozporządzenia: Wszelkie przepisy ustawowe i wykonawcze, normy i wytyczne wymienione w normach legalności.	Ministerstwo Leśnictwa, biura leśnictwa prowincji lub dystryktu	3
39	Informacje dotyczące weryfikacji i wydawania zezwoleń:		
	a) wytyczne dotyczące jakości i norm w procedurach akredytacyjnych;	Krajowy Organ Akredytacyjny (KAN)	1
	b) nazwa i adres każdego akredytowanego organu ds. oceny zgodności (LP i LV)	Krajowy Organ Akredytacyjny (KAN)	1
	c) listy pracowników (audytorów, osób odpowiedzialnych za wydawanie decyzji) związanych z wydaniem świadectwa	Organy ds. oceny zgodności (LP i LV), Ministerstwo Leśnictwa	1
	d) wyjaśnienie dotyczące tego, jakie informacje uznaje się za poufne informacje gospodarcze;	Organy ds. oceny zgodności (LP i LV)	1
	e) plan audytu pod kątem ustalenia terminu konsultacji publicznych, powiadomienie o audycie przeprowadzanym przez organ oceny zgodności, podsumowanie wyników audytu do wiadomości publicznej, sprawozdania podsumowujące audyt w zakresie wydania świadectwa sporządzone przez organ przeprowadzający audyt	Organy ds. oceny zgodności (LP i LV)	1
40	Sprawozdania dotyczące stanu prowadzonych audytów:		
	a) świadectwa zaliczone lub niezaliczone bądź będące w trakcie procedury audytu, świadectwa wydane, zawieszone lub wycofane i wszelkie dokonane w nich zmiany;	Organy ds. oceny zgodności (LP i LV)	1
	b) przypadki niezgodności mające znaczenie dla audytu lub wydania zezwolenia oraz działania podjęte w związku z nimi;	Organy ds. oceny zgodności (LP i LV)	3
	c) wydane pozwolenia na wywóz (V-Legal Documents) okresowe sprawozdania organu wydającego pozwolenia	Organy ds. oceny zgodności (LP i LV)	1

Nr	Dokument, który ma być publicznie dostępny	Organy dysponujące dokumentem	Rodzaj informacji
41	Procedury monitorowania i składania skarg:		
	a) standardowe procedury rozpatrywania skarg stosowane przez organ akredytujący i organy przeprowadzające audyty	Indonezyjski Krajowy Organ Akredytacyjny (KAN)	1
	b) społeczne procedury monitorowania i rozpatrywania skarg, sprawozdania z monitorowania przedstawiane przez przedstawiciela społeczeństwa obywatelskiego	Ministerstwo Leśnictwa, niezależny podmiot monitorujący	1
	c) dokumenty związane z monitorowaniem postępów w dotyczących akt skargi i zamknięcia akt skargi	Indonezyjski Krajowy Organ Akredytacyjny (KAN), organy ds. oceny zgodności (LP i LV)	3

Procedury mające na celu pozyskanie informacji:

- Ustawa o dostępie do informacji publicznej (UU 14/2008) rozróżnia cztery kategorie informacji: 1) informacje dostępne oraz regularnie i czynnie upowszechniane; 2) informacje, które należy bezzwłocznie podawać do publicznej wiadomości; 3) informacje, które są dostępne przez cały czas i przekazywane na żądanie oraz 4) informacje, które są zastrzeżone lub poufne.
- Informacje z kategorii 3 wymienionej w Ustawie o dostępie do informacji publicznej są podawane do wiadomości publicznej na żądanie wyznaczonego organu (PPID) w ramach odpowiedniej instytucji np. biura ds. public relations w Ministerstwie Leśnictwa. Każda instytucja ma swoje przepisy wykonawcze dotyczące podawania informacji do wiadomości publicznej, opracowane w oparciu o Ustawę o dostępie do informacji publicznej.
- Niektóre informacje, pomimo że wchodzą w zakres kategorii 3 wymienionej w Ustawie o dostępie do informacji publicznej są publikowane między innymi na stronach internetowych odpowiednich instytucji: przepisy ustawodawcze i wykonawcze, mapy przydziału gruntów, plany użytkowania lasów.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL